

#1
New York Times
bestseller yazarı

Sisters Planet

SYLVIA DAY

Tutku
Oyunları

PEGHUS

Roman

SYLVIA DAY

TUTKU OYUNLARI

İngilizceden Çeviren:
Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Birinci Bölüm

“Ölüm melekleri senin kadar güzel olsaydı yeryüzündeki her erkek ölmek için sıraya girerdi.”

Maria, namı diğer Leydi Winter, mine işlemeli kutunun kapğını sertçe çarparak kapadı. Arkasında oturan adamın kutunun aynasından yansıyan görüntüsüne duyduğu tiksinti midelerini allak bullak etmişti. Derin bir nefes alıp bakışlarını aşağıdaki sahneye sabitlese de bulunduğu locanın gölgeleri arasında oturan bu olağanüstü yakışıklı adam bütün dikkatini dağıtmıştı.

Kendisine doğru çevrilmiş çok sayıdaki opera dürbününün hatırına asaletini koruyarak, “Günün birinde senin sıran da gelecek,” diye mırıldandı. O gece, dirsek hizasındaki kollarından kat kat sarkan zarif, siyah dantellerle süslenmiş, kan kırmızısı, ipek bir elbise giymişti. Bu elbiseyi sadece rengi İspanyol atalarından miras kalan renklere –koyu saçlar, koyu gözler, zeytin rengi ten- uyum sağladığı için değil, aynı zamanda etrafına sessiz bir uyarıda bulunmak için de seçmişti. *Kan döküyorum. Ben den uzak durun.*

Kara Dul, diye fısıldaşıyordu dürbünleriyle onu izleyenler. *İki kocasını gömdü... arkası da gelir.*

Ölüm meleği. Hakkında yapılan bu tanımlama ne kadar da doğrudu. Hades tarafından lanetlenmesini istediği bu adam dışında etrafındaki herkes ölmüştü.

Omuzunun üzerinde hissettiği sessiz gülüş tüylerini diken diken yaptı. "Sen benim sonumu getirecek güce sahip değilsin, sevgili kızım."

"Sonun kalbine sapladığım hançer olacak," diye tısladı Maria.

"Ah, ama bunu yaparsan neredeyse olgunluk çağına erişen kız kardeşine asla kavuşamazsın."

"Beni tehdit etmeyi aklından bile geçirme, Welton. Evlendiği zaman Amelia'nın yerini öğreneceğim ve sonrasında senin hayatta olmanın benim açımdan hiçbir önemi kalmayacak. Bana yaptıklarını ona da yapmaya kalkışmadan önce bu söylediklerimi iyi düşün."

"Kardeşini köle pazarına satabilirim," dedi adam ağır ağır konuşarak.

"Beni tehdit etmemen konusundaki sözlerimi yanlış anladın sanırım." Dirseğindeki danteli kabartan Maria yaşadığı dehşeti gizleyebilmek için dudaklarına güçlülük de olsa bir gülümseme yerleştirdi. "Kardeşimin yerini öğreneceğim ve sonra da sen öleceksin."

Adamın gerildiğini fark eden Maria'nın dudaklarındaki sahte tebessüm, yerini yavaş yavaş gerçek olanına bıraktı. Welton onun hayatını kararttığında on altı yaşındaydı. Kız kardeşi için duyduğu çaresizlik elini kolunu bağladığı halde hayata tutunmasını sağlayan tek şey, bu adamdan intikam alacağı günün beklentisi olmuştu.

"St. John."

Bu isim kısa bir süre havada asılı kaldı.

Maria nefesini tuttu. "Christopher St. John mu?"

Artık herhangi bir şeyin onu şaşırtabilmesi çok zordu. Yirmi altı yaşındaydı ve o güne dek neredeyse her şeyi gördüğüne ve yaptığına inanıyordu. "St. John varlıklı bir adam ama onunla

evlenmek sonum olur ve bu da amaçlarına ulaşmak için artık benden fayda sağlayamayacağın anlamına gelir.”

“Bu kez evlenmen gerekmiyor. Henüz Lord Winter’ın mirasını tüketmedim. Sadece biraz bilgi toplayacaksın. St. John’u gizli bir iş için kullandıklarını düşünüyorum. Ondan ne tür bir menfaat sağladıklarını ve her şeyden önemlisi onu hapisten kurtaran kişinin kim olduğunu öğrenmeni istiyorum.”

Maria elbisesinin, bacaklarını saran kan kırmızısı kumaşını düzeltti. Birer kraliyet ajanı olan talihsiz iki eski kocası görevleri sebebiyle üvey babasına büyük fayda sağlamışlardı. İkisi de aynı zamanda servet sahibi birer asilzâdeydi ve vakitsiz ölümleriyle Maria’ya kalan servetleri Welton’ın yönetimine geçmişti.

Başını kaldırıp etrafa bakan Maria, salondaki mumların kıvrılarak yükselen dumanını ve şöminenin ateşiyle parlayan altın yaldızlı süslemeleri güçlkle fark etti. Sahnedeki soprano seyircilerin dikkatini çekmeye çalışıyordu çünkü insanlar aslında buraya onu görmeye gelmemişlerdi. Salondaki asilzadelerin tek amacı birbirlerini görmek ve orada olduklarını diğerlerine göstermekti.

Zihninde herkesçe sevilen korsamın bir görüntüsü beliren Maria, “İlginç,” diye mırıldandı. Az rastlanan bir yakışıklılığa sahip olan St. John, en az Maria kadar tehlikeli biriydi. Kahramanlıkları dilden dile dolaşıyordu ve söylentilerin bazıları öylesine abartılıydı ki Maria doğru olduklarından çok da emin değildi. St. John, hakkında hararetli tartışmaların yapıldığı bir adamdı ve onun darağacından ne zamana dek kaçabileceği konusunda pek çok bahis oynanmıştı.

“Onun canını bile bağışladıklarına göre gerçekten zor durumda olmalılar. Bunca yıl St. John’un vatan haini olduğunu inkârı mümkün olmayan bir biçimde ispatlamaya çalıştılar ve şimdi bu kanıtı elde ettikleri halde onunla işbirliği yapıyorlar. Bana kalırsa bu durumdan iki taraf da hoşnut değil.”

"Kimin ne hissettiği beni ilgilendirmiyor," dedi Welton konuyu çabucak geçiştirerek. "Ben sadece bu konuda sessiz kalmam karşılığında kimden para koparabileceğimi öğrenmeye çalışıyorum."

Maria üvey babasına duyduğu kini kusmamaya özen göstererek. "Cazibeme ne çok güveniyorsun," dedi ağır ağır konuşarak. Nefret ettiği bir adamı korumak ve ona hizmet etmek için o güne dek yapmak zorunda kaldığı şeyleri düşündüğünde... Genç kadın çenesini yukarı kaldırdı. O bunları üvey babasını korumak ya da ona hizmet etmek için yapmamıştı. Amacı sadece onun sağ kalmasını sağlamaktı çünkü aksi takdirde Amelia'ya asla kavuşamazdı.

Welton, Maria'nın alaycı sözlerini umursamadı. "Elde edeceğin bilginin ne kadar önemli olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Maria yaptığı her hareketin dikkatle takip edildiğini bildiği için güçlülükle fark edilecek şekilde başını salladı. Sosyete mensupları kocalarının doğal sebeplerle ölmediğinin farkındaydı. Fakat ellerinde bunu ispatlamaya yetecek kanıt yoktu. Bu ölümlere onun sebep olduğu dehşet veren bir katiyetle bilindiği halde Maria şehrin en güzel evlerine hevesle davet ediliyordu. O kötü bir üne sahipti ve hiçbir şey bir daveti kötü bir şöhretin dokunuşu kadar hareketlendiremezdi.

"Peki St. John'u nasıl bulacağım?"

"Kendi yöntemlerini kullanarak." Ayağa kalkan Welton locanın arka kısmındaki gölgelerden faydalanarak onun üzerine çöktü ama Maria korkmadı. Onu artık Amelia için duyduğu endişeden başka hiçbir şey korkutamazdı.

Welton'ın parmakları Maria'nın saç buklelerinden birini yukarı kaldırdı. "Kız kardeşinin saçları da tıpkı seninki gibi. Sahip olduğu parlaklığı pudra bile gizleyemiyor."

"Defol buradan."

Welton'ın kahkahası, o perdelerin arasından geçip koridora çıktıktan çok sonra bile locadaki yankısını sürdürdü. Maria kaç

yıl daha bu sese katlanmak zorunda kalacaktı? Kardeşinin izini bulmak için görevlendirdiği adamlar kayda değer bir şey öğrenememişlerdi. Sadece onu birkaç kez uzaktan görmüş ve soğumaya yüz tutmuş izler elde etmişlerdi. Maria pek çok defa kardeşini bulmanın eşiğine gelmişti ama Welton ondan hep bir adım öndeydi.

Üvey babasının emirlerini yerine getirmek genç kadının ruhunu her geçen gün daha da karartıyordu.

“Dış görünüşü seni yanıltmasın. Ufak tefek, zayıf bir kadın ama saldırmaya hazırlanan bir yilandan farksızdır.”

Christopher St. John locayı paylaştığı kraliyet ajanının sözlerini dikkate almadan koltuğuna iyice yerleşti. Gözlerini tiyatroyunun karşı tarafında oturan kırmızı elbiseli kadınına kilitlemişti. Hayatının tamamını işe yaramaz sosyete mensuplarıyla geçirmiş olduğu için onların dış görünüşlerinin ardında nasıl birer karakter barındırdıklarını iyi bilirdi.

Samimi bir kadın olduğu izlenimi veren bir elbiseyle birlikte. sıcakkanlı İspanyol güzellerinin ten rengini taşıdığı halde Leydi Winter sahip olduğu unvana yaraşır biçimde buz gibi soğuk bir kadındı. St. John’un görevi onu biraz kızıştırıp hayatına dahil olduktan sonra hakkında, darağacında kendisinin değil onun sallandığını görmesine yetecek kadar bilgi edinmekti.

Bu son derece keyifsiz bir işti. Ama St. John bunun adil bir takas olacağını düşünüyordu. Kendisi bir korsan ve çekirdekten yetiştirme bir hırsız, Leydi Winter ise kana susanmış, açgözlü bir cadıydı.

“Emrinde en az bir düzine adam çalışıyor.” dedi Vikont Sedgewick. “Adamların bazıları limanları gözetliyor, bazılarıysa taşrada dolaşıyor. Bu kadının ajanlığa tehlikeli bir ilgi duyduğu çok açık. Senin de belalı bir adam olarak tanındığım düşünecek

olursak ikiniz birbirinize çok uygunsunuz. Onun senden gelecek bir yardım teklifini geri çevirmeyeceğinden eminiz.”

Christopher iç geçirdi; bu güzel Kara Dul’la yatağını paylaşma düşüncesi hiç de çekici değildi. Dış görünüşlerine coşkulu bir ilişkinin tadını çıkaramayacak kadar önem veren bu tür kadınları iyi bilirdi. Leydi Winter’ın geçimini sağlaması varlıklı koca adaylarını cezbetme kabiliyetine bağlıydı. Terlemeyi ya da kendini gereğinden fazla yormayı istemezdi. Bunu yapmak saç şeklinin bozulmasına neden olabilirdi.

Esneyerek, “Ben artık gidebilir miyim, lordum?” diye sordu.

Sedgewick başını iki yana salladı. “Hemen şimdi bir adım atmazsan karşına çıkan bu fırsatı tepmiş olacaksın.”

Christopher lorda ters bir cevap vermemek için epeyce çaba sarf etmek zorunda kaldı. Büro yakında onun sadece kendi bildiğini okuyan bir adam olduğunu öğrenecekti. “Detayları bana bırakın. Leydi Winter’la hem profesyonel hem de şahsi bir ilişki kurmamı istiyorsunuz ve ben de bu isteğinizi yerine getireceğim.”

Christopher ayağa kalkıp gelişigüzel bir hareketle ceketini düzeltti. “Fakat o, evlilik aracılığıyla kendine maddi güvence sağlamamanın peşinde olan bir kadın ve bu da benim gibi bir bekârın işe onu baştan çıkarıp yatağa atmakla başlamasını zorlaştırıyor. Bunun yerine önce onunla bir iş ortaklığı kurmalı sonra da ilişkimizi yatağa taşımalıyım. Bu tür işler böyle yürür.”

“Senden korkulur doğrusu,” dedi Sedgewick alaycı bir tavırla.

Locanın siyah perdesini aralayan Christopher omuzunun üzerinden arkasına baktı. “Bunu hiçbir zaman aklınızdan çıkarımasanız iyi olur.”

Vahşi bir hayvanın saldırmaya hazırlandığı bir av gibi takip edildiğini hisseden Maria’nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Başını çevirip karşısındaki locaları tek tek inceledi ama tatsız bir

manzarayla karşılaşmadı. Her şeye rağmen o güne dek hayatta kalmasını sezgilerine borçluydu ve onlara gözü kapalı güvenirdi.

Belli ki birilerinin ona olan ilgisi meraktan da öteydi.

Maria dikkatini sonuçsuz kalan bu incelemeden, koridordaki erkeklerin fısıldaşmalarına çevirdi. Onun yerinde başkası olsa aşağıdan gelen uğultu ve şarkıcının sesiyle yükselen notaların arasında neler konuşulduğunu duyamayabilirdi ama Maria bir avcıydı ve algıları her zaman açıktı.

“Kara Dul’un locası burası.”

“Ah...” diye mırıldandı bir adam bunu biliyormuş gibi. “Bu süslü locada birkaç saat geçirmek için her türlü tehlikeyi göze almaya razıyım. O diğerlerinin yanında bir tanrıça sayılan eşsiz bir kadın.”

Maria homurdandı. Sahip olduğu güzellik onun için bir lanet sayılırdı. Bir zamanlar eşsiz bir güzelliğe sahip olmaktan çocuksu bir mutluluk duyardı ama bu mutluluk üvey babasının art niyetli bakışlar eşliğinde sarf ettiği sözlerle son bulmuştu: “Sen bana bir servet kazandıracaksın tatlım.”

Bu, kısacık hayatındaki çok sayıda kayıptan sadece biriydi.

İlk kaybı çok sevdiği babası olmuştu. Maria onu İspanyol asıllı annesine yoğun bir sevgi duyan, sık sık kahkahalar atan, havalı, rahat ve enerji dolu bir adam olarak hatırlıyordu. Sonra bir gün rahatsızlanmıştı ve göz açıp kapayana dek eriyip gitmişti. Maria hayatının ilerleyen dönemlerinde zehirlenme belirtilerine hatırı sayılır bir aşinalık kazanacaktı. Ancak o zamanlar bildiği tek şey korku ve şaşkınlıktı. Annesi onu babasının yerini alacak olan koyu renk saçlı, yakışıklı bir adamla tanıştırdığında hissettiği bu duygular daha da kötüleşmişti.

“Maria, kızım,” demişti annesi içinde hafif bir aksan barındıran o yumuşak sesiyle. “Bu Vikont Welton. Onunla evlenmeyi düşünüyoruz.”

Maria bu ismi daha önce de duymuştu. Vikont, babasının en yakın arkadaşıydı.

Ancak o dönemde annesinin neden tekrar evlenmeye ihtiyaç duyduğunu anlayamayacak kadar gençti. Babası annesi için bu kadar mı önemsizdi?

"Vikont seni en iyi okullarda okutmak istiyor," şeklinde gelmişti aradığı açıklama. "Onun sayesinde babanın senin için arzu ettiği geleceğe sahip olacaksın."

Evden uzaklaştırılacaktı. Maria'nın bu açıklamadan anladığı tek şey buydu.

Düğünün ardından hiç vakit kaybetmeden işe koyulan Lord Welton onları şehirden uzaklaştırıp ortaçağ şatolarını andıran bir eve götürdü. Maria burada olmaktan nefret ediyordu. İnsanın tüylerini ürperten bu soğuk evin daha önce yaşadıkları altın rengi tuğlalı evle hiçbir ilgisi yoktu.

Yeni karısı Welton'a bir kız çocuğu verdi ve sonra da Welton onları kendi hallerine bıraktı. Maria okurken o şehre inip içki içiyor, kadınlarla beraber oluyor ve Maria'nın babasının parasını kumarda gönlünce harcıyordu. Maria'nın annesi giderek solgunlaştı, zayıfladı ve saçları dökülmeye başladı. Hastalığı son ana dek Maria'dan saklandı.

Ona ancak ölümünün kaçınılmaz ve yakın olduğu anlaşıldığında haber verildi. Maria üvey babasının evine döndüğünde Vikontes Welton'ı birkaç ay önceki halinden tamamen farklı buldu. Tıpkı servetleri gibi annesinin yaşam enerjisi de tükenmişti.

Annesi ölüm döşeginde ona, "Maria, aşkım" diye fısıldadı yalvaran gözlerle. "Beni affet. Babanın ölümünden sonra Welton bana çok iyi davrandı. Onun gerçek yüzünü göremedim."

"Her şey düzelecek anne," dedi Maria, bu yalan bile olsa. "İyileşeceksin ve o adamdan kurtulacağız."

"Hayır. Sen..."

“Lütfen artık başka bir şey söyleme. Dinlenmeye ihtiyacın var.”

Annesi onun elini bitkin bir kadın için fazlasıyla güçlü sayılabilecek bir şekilde kavrayarak konuşmakta ısrarcı olduğunu gösterdi. “Kız kardeşini Welton’dan korumalısın. Amelia’nın kendi kanından geliyor olması onun umrunda bile değil. Kızını da tıpkı beni kullandığı gibi kullanacak. Niyeti senden de faydalanmak. Ama Amelia senin kadar güçlü değil. O sana babandan miras kalan güce sahip değil.”

Maria dehşetle annesinin yüzüne baktı. Onun Welton’la evli olduğu on yıl boyunca pek çok şey öğrenmişti ama bunlardan en önemlisi Lord Welton’ın benzersiz bir güzelliğe sahip olan yüzünün ardında bir şeytan barındırmasıydı.

Gözlerinden yaşlar süzüldüğünü hissederek, “Ben bunun için çok gencim,” dedi sessizce. Maria zamanının büyük bir kısmını. Welton’ın sömürebileceği bir kadın olmak için eğitim aldığı okulda geçiriyordu. Fakat eve yaptığı ziyaretlerde Vikont’un yaralayan sözlerle annesini aşağılamasına şahit oluyordu. Evdeki hizmetkârlar da ona sürekli bağrışlar ve acı dolu haykırışlar duyduklarını anlatıyordu. Çürükler. Kan. Annesi, Welton gittikten sonra haftalarca yataktan çıkamıyordu.

Yedi yaşındaki Amelia babası ne zaman eve gelse korkudan kendini odasına kapıyordu. Hiçbir bakıcı yanlarında uzun süre kalmıyordu.

Dudakları bembeyaz kesilen, gözleri kan çanağına dönen Cecille, “Evet, öylesin,” diye fısıldadı. “Ama bu dünyadan ayrılırken sahip olduğum gücü sana bırakacağım. Beni ve babanı hep yanında hissedeceksin, tatlı Maria’m. Biz sana her zaman destek olacağız.”

İleriki yıllarda bu sözler Maria’yı hayata bağlayan tek şey oldu.

Maria annesinin odasından dışarı çıktığında, "Öldü mü?" diye sordu Welton ifadesiz bir sesle. Parlak yeşil gözleri duygulardan tamamen yoksundu.

"Evet." Güçlkle nefes alan Maria titreyen elleriyle öylece bekledi.

"Cenaze törenini istediğin şekilde düzenleyebilirsin."

Maria başıyla onaylayarak arkasını döndü. Ağır, ipekli etekleri evin ölümcül sessizliğinde gürültüyle hışırdadı.

"Maria." Arkasından duyulan bu yumuşak ses tehlikenin habercisi gibiydi.

Maria durup tekrar üvey babasına doğru döndü. Onu içinde barındırdığı şeytana duyduğu yepyeni bir hayranlıkla inceleyen dalgın gözleri, geniş omuzları, dar kalçaları ve pek çok kadının çekici bulduğu upuzun bacakları olduğunu fark etti. Lord buz gibi bir kalbe sahip olmasına rağmen yeşil gözleri, koyu saçları ve çapkın gülümsemesiyle Maria'nın o güne dek gördüğü en yakışıklı erkekti. Şeytan onu katran karası ruhuna karşılık bu şekilde ödüllendirmişti.

"Amelia'ya Cecille'in öldüğünü sen söyle, olur mu? Geç kalıyorum ve bunun için zamanım yok."

Amelia.

Kendisini böyle bir görevin beklediğini düşünmek Maria'yı perişan etmişti. Hissettikleri, annesinin kaybının sebep olduğu elden ayaktan düşüren acıyla birleştiğinde neredeyse üvey babasının ayakları dibine yığılıp kalacaktı. Ancak annesinin kendisine sözünü verdiği güç, sırtını dikleştirip çenesini yukarı kaldırmasını sağlamıştı.

Welton onun bu meydan okuyan tavrı karşısında bir kahkaha attı. "Senin mükemmel bir kız olduğunu biliyordum. Annenin bana çektiği onca sıkıntıya değersin." Maria, karısının ölümünü

biraz olsun umursamadan topuklarının üzerinde arkasını dönüp antreye inen üvey babasının ardından baktı.

Kız kardeşinin yaşayacağı şoku hafifletmek için ona bu haberi nasıl vermeliydi? Amelia, Maria'yı ayakta tutan o güzel hatıraların hiçbirine sahip değildi. Ondan neredeyse hiç ilgi görmediği için babasız sayılan zavallı kızcağız şimdi bir de annesiz kalmıştı.

Kız kardeşinin odasına giren Maria, "Merhaba, bebeğim." diye selamladı onu usulca. Kendisine doğru koşan küçük bedeni kucaklamaya hazırlandı.

"Maria!"

Kız kardeşine sımsıkı sarılan Maria onu açık mavi, ipek kumaş kaplı duvarlarla hoş bir tezat oluşturan lacivert ipek örtü serili yatağa taşıdı. Hıçkıra hıçkıra ağlayan çocuğu kucağında sallayarak sessizce gözyaşı döktü. Artık hayatta tek başlarına kalmışlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Amelia o incecik sesiyle.

"Hayatımıza devam edeceğiz," dedi Maria sessizce. "Ve bir-birimizden ayrılmayacağız. Ben seni hep koruyacağım. Bundan asla şüphen olmasın."

Bu sözlerle birlikte uyuyakaldılar ve Maria uyandığında Amelia'yı yanında bulamadı. O günden sonra da hayatı sonsuza dek değişti.

Birden harekete geçme arzusuna kapılan Maria ayağa fırladı. Perdeyi çekip koridora çıktı. Perdenin iki tarafında coşkulu âşıkları locasından uzak tutmakla görevli olan iki uşak bekliyordu ve adamlar onu gördüklerinde hemen hazır ola geçtiler.

"Arabamı getirin," dedi Maria uşaklardan birine. Adam hızla oradan uzaklaştı.

Aynı anda birisi Maria'ya pek de nazik sayılamayacak bir biçimde arkadan çarptı ve tökezleyen genç kadın sert bir vücudun kendisine sarıldığını hissetti.

Kulağına titreşimini bile duyabileceği kadar yakın gelen etkileyici, boğuk bir ses, "Affedersiniz," diye mırıldandı.

Maria bu sesle birlikte olduğu yerde kalarak nefesini tuttu. Hareketlenen duyularının her zamankinden güçlü olduğunu hissederek hiç kıpırdamadı. Zihni onu algıların bombardımanına tutmaya başladı: sırtına bastıran sert bir göğüs, göğüslerinin altını saran kash bir kol, belini tutan bir el ve erkeksi bir kokuyla karışan güçlü bergamot kokusu. Adam onu bırakmak yerine tersine daha da güçlü sarıldı.

"Bırakın beni," dedi Maria alçak ama otoriter bir sesle.

"Buna hazır olduğumda elbette bırakacağım."

Adamın eldivensiz eli Maria'nın boğazma gitti ve dokunuşuyla birlikte genç kadının boynunu süsleyen gerdanlığın yakut taşları ısınıp alev aldı. Nasırlı parmaklar nabzının attığı yeri okşadı ve Maria'nın kalp atışları hızlandı. Adam bulundukları yer halka açık bir mekân olsa da, onu istediği her yerde, istediği her zaman okşama hakkına sahipmiş gibi sonsuz bir özgüvenle, tereddütsüz hareket ediyordu.

Öte yandan hareketleri son derece nazikti. Maria'yı saran kolları onu istediği zaman serbest bırakabilirdi ama genç kadının bir anda güçsüzleşen bacakları hareket etmesine imkân tanımıyordu.

Maria bakışlarını kapıda bekleyen uşağa çevirip ona sessizce kendisine yardım etmesini emretti. Büyüyen gözleri Maria'nın başının üzerindeki bir noktaya kilitlenen adam belirgin bir biçimde yutkunduktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Maria iç geçirdi. Belli ki kendi başının çaresine bakması gerekecekti.

Bir kez daha.

Bir sonraki hareketi düşünülerek atılan bir adımdan çok içgüdüsel bir karardı. Elini adamın bileğine götürdü ve özel olarak yaptırdığı yüzüğünün içine gizlenmiş bıçağın sivri ucunu

hissetmesini sağladı. Adam olduğu yerde donup kaldı. Ardından bir kahkaha kopardı. "Böyle güzel sürprizlere bayılırım."

"Ben aynı şeyi söyleyemem."

"Korktunuz mu?"

"Elbisemin kanla lekelenecek olmasından mı? Evet, korktum." dedi Maria alaycı bir sesle. "Bu en sevdiğim elbiselerimden biridir."

"Ah, ama bu elbisenin rengi ellerinize bulaşacak kanı gizlemek için çok uygun." Adam susup dilini kulağının etrafında dolaştırdı ve Maria kıpkırmızı kesilmesine rağmen titrediğini hissetti. "Benim ellerime bulaşacak kanı gizlemek için de öyle."

"Kimsiniz siz?"

"İhtiyacınız olan kişi."

Maria derin bir nefes alıp korseyle düzleşen göğüslerini adamın kendisini bir türlü serbest bırakmayan koluna yasladı. Sorular zihnine öylesine büyük bir hızla doluyordu ki onları algılamakta zorlanıyordu. "Ben ihtiyacım olan her şeye zaten sahibim."

Kollarında tutsak kaldığı adam, parmaklarını göğüs dekoltesinin üst kısmındaki çıplak tenine dokundurduktan sonra nihayet onu serbest bıraktı. Maria bu dokunuşun ardından teninin karıncalandığını, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Yanıldığınızı anladığınızda," dedi adam o boğuk sesiyle, "beni mutlaka bulun."

Maria eteklerinin hışırdatarak, bir adım geriye giden adama doğru döndü. Bunu yapmasıyla birlikte yaşadığı şaşkınlığı ustaca bir hamleyle gizledi. Gazetelerde onun hakkında yapılan yorumlar az kalıyordu. Altın sarısı saçlar, bronz bir ten ve neredeyse bir melekinki kadar güzel yüz hatlarını vurgulayan parlak mavi gözler. Dudakları ince olmasına rağmen usta bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına güzeldi. Yüz hatları karşısındaki kişiyi etkisiz hale getirecek kadar büyüleyici bir bütünlük oluşturuyordu. İnsan ona güvenmek istiyordu ama buz gibi soğuk bakışları Maria'ya bunun bir hata olacağını söylüyordu.

Maria onu incelediği sırada koridordaki diğer insanlardan hiç de hoş olmayan bir ilgi gördüklerini fark etti ama yine de bakışlarını ondan alamadı. Dikkatini tamamen kendinden emin, kibirli bir ifadeyle karşısında duran adama vermişti. "St. John."

Christopher bir bacağına öne uzatıp kibar bir reverans yaparak gülümsedi ama dudaklarındaki bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Etraflarını çevreleyen gölgeler o muhteşem gözlerini daha da belirginleştirmişti. Belli ki uyku problemi yaşıyordu. "Beni tanımamz koltuklarımızı kabarttı doğrusu."

"Benim neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Adamlarımızın peşine düştüğü şeye olabilir mi?"

Bu sözlerin yarattığı şaşkınlığı gizleyebilmek mümkün değildi.

"Bu konuda ne biliyorsunuz?"

Keskin bakışlarla Maria'yı süzen Christopher, "Çok fazla şey," dedi rahat bir tavırla. Yukarı doğru kıvrılan seksi dudakları Maria'nın ilgisinin tamamen kendisine çevrilmesine neden olmuştu. "Yine de elimdeki bilgiler yeterli sayılmaz. Belki işbirliği yaparsak her ikimiz de amacımıza ulaşabiliriz."

"Sizin amacınız ne?"

St. John nasıl olmuştu da Maria, Welton'la konuştuktan hemen sonra ortaya çıkmıştı? Bunun bir tesadüf olması elbette imkânsızdı.

"İntikam almak," dedi Christopher. Bu kelimeler dudaklarından öylesine rahat çıkmıştı ki Maria onun da kendisi gibi duygusuz birisi olup olmadığını merak etti. Suçla iç içe bir hayat sürebilmesi için elbette ki duygusuz olması gerekirdi. Bu hayatta pişmanlığa, vicdan azabına ya da ahlaki duygulara yer yoktu. "Büro, hayatıma gereğinden fazla karıştı."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Öyle mi? Çok yazık." Christopher biraz daha yaklaşıp Maria'nın etrafından dolaştı. "Neden bahsettiğimi anladığınızda sizi bekliyor olacağım."

Maria arkasını dönüp onun gidişini izleme isteğine karşı koydu. Ama bu direniş çok kısa sürdü ve sonrasında aç gözlerle onu baştan aşağı süzdü. Bakışlarını onun geniş omuzlarından saten kumaşla kaplı vücuduna, oradan da ökçeli ayakkabılarına çevirip hiçbir ayrıntıyı kaçırmadı. Üzerindeki giysiler onun koridorda biriken kalabalığın arasında gözden kaybolmasına imkân tanımıyordu. Açık sarı ceket ve pantolonu tiyatrodaki diğer izleyicilerin koyu renkli giysilerinden hemen ayırıyordu. Maria onu saçtığı ışıltıyla çevresindeki herkesi etkisiz kılan bir güneş tanrısı olarak hayal etti. Rahat adımları, içinde barındırdığı tehlikeyi gizlemekte yetersiz kalıyordu ve bunu fark eden asiller hızla yolundan çekiliyordu.

Maria şimdi onun gerçekten de çekici bir adam olduğunu anlamıştı.

Dikkatini uşağa çevirdi. "Benimle gel."

"Leydim." Uşağın hüzünlü haykırışı Maria'nın durmasına neden oldu. "Ne olur beni bağışlayın." Genç adam her an kusacakmış gibi görünüyordu. Alnına dökülen koyu saçları henüz olgunlaşmamış yüz hatlarının etrafını çevreliyordu. Üzerinde uşak giysileri olmasa gerçekte olduğu haliyle küçük bir erkek çocuğu gibi görünecekti.

"Ne için?" Maria kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Ya-yardımaınıza gelmediğim için."

Genç kadının yüz ifadesi bir anda yumuşadı. Uşağın dirseğine dokunarak onun irkilmesine neden oldu. "Sana öfkeli değilim. Nasıl bir duygu olduğunu iyi bildiğim korkuya kapılmıştın."

"Gerçekten mi?"

Maria iç geçirdi ve uşağın dirseğini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. "Gerçekten."

Delikanlının dudaklarında beliren minnet dolu gülümseme yüreğini acıttı. Kendisi de hiç böyle... *duygularını yansıtan* biri olmuş muydu? Bazen etrafında olup bitenlerden tamamen koptuğunu hissediyordu.

İntikam almak. Bu amaç sahip olduğu tek şeydi. Her sabah kahvaltıda onun tadına bakıyor, akşamları yatarken ağzını onunla çalkalıyordu. Damarlarına kan pompalayan, ciğerlerini havayla dolduran tek şey intikam alma isteği idi.

Ve Christopher St. John onun bu amaca ulaşmasını sağlayabilirdi.

Maria az önce korsanı başından savmak için sabırsızlanmıştı. Şu an ise ihtimaller onu âdeta büyüleyip baştan çıkarıyordu. Hem bu ihtimallerden hem de St. John'dan fayda sağlayabilmesi için dikkatli bir şekilde plan yapması gerekecekti ama bunun üstesinden rahatlıkla gelebileceğinden emindi.

Uzun zamandır ilk defa gülümsüyordu.

Christopher, Leydi Winter'ın bakışlarıyla kendisini takip ettiğini hissederek oradan uzaklaşırken ılık çalıyordu. Aslında Leydi Winter'la konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Tek isteği onu yakından görmek ve kendini ne derece koruma altına aldığını öğrenmekti. Leydinin tam o sırada locadan dışarı çıkması harikulade bir tesadüftü. Christopher daha yeni tanışmış olmalarına rağmen ona dokunmuş, onu kollarının arasına almış ve teninin kokusunu duymuştu.

O gizli bıçağın sivri ucunu hissettikten sonra yatakta sıkıntıdan patlamaktan korkmasının gereksiz olduğunu anlamıştı. Fakat bundan daha önemlisi Leydi Winter onun içindeki şehveti uyandırmıştı. Düşündüğünden daha gençti, yüzündeki pudranın

altında kusursuz bir tene sahipti ve koyu renkli, güzel gözleri aynı anda hem temkinli hem de meraklı olduğunu söylüyordu. Leydi Winter henüz tam anlamıyla yoldan çıkmış sayılmazdı. Neredeyse herkes onun en az iki adam öldürdüğünü düşündüğü halde bu mümkün müydü?

Christopher bunu öğrenecekti. Büro kendisinden çok Leydi Winter'ı ele geçirmek istiyordu. Sadece bu bile onun için başlı başına bir merak kaynağıydı.

Tiyatrodan dışarı çıktığında üzerinde Winter amblemi taşıyan siyah vernikli arabayı gördü ve yanında durdu. Belli belirsiz fark edilen bir hareketle verdiği emrin, çevreye konuşlanmış adamlarından biri tarafından alındığını gösteren kuş sesini duymayı bekledi. Şimdi bu araba o aksini söyleyene dek takip edilecekti. Christopher güzel hanımın gittiği her yeri bilmek istiyordu.

"Bu hafta sonu Harwick'lerin vereceği davete katılacağım." dedi kaskatı kesilmiş, büyüyen gözlerle ona bakan arabacıya. "Leydiye bunu mutlaka söyle."

Christopher arabacının şiddetle başını sallamasıyla birlikte ruhunun derinliklerini saran bir memnuniyet hissetti.

Uzun zamandır ilk defa bir şey için sabırsızlanıyordu.

İkinci Bölüm

“Köle pazarına satılmış olabilir.”

Maria şöminenin önünde volta atmayı bırakıp kendisi adına araştırma yapan ve aynı zamanda eski sevgilisi olan adama sert gözlerle baktı. Üzerinde sadece rengârenk, ipekli bir ropdöşambır olan Simon Quinn’in esmer boynu ve göğsü, aralık duran kumaştan gözler önüne seriliyordu. Sarsıcı bir maviliğe sahip olan gözleri koyu renkli teni ve siyah saçlarıyla dikkat çeken bir tezat oluşturunuyordu. Vücudundaki renkler İrlandahılar’a özgüydü. Sarışın bir adam olan St. John’dan tamamen farklı ve ondan birkaç yaş daha gençti ama o da kendine göre fazlasıyla yakışıklı sayılırdı.

Simon doğuştan seksi bir adam olmasının dışında masum bir görünüme sahipti. Aslında tehlikelerle dolu bir yaşam sürdüğünü ele veren tek şey etrafını sürekli dikkatle incelemesiydi. Maria beraber oldukları süre boyunca onun akla gelebilecek her türlü yasayı çiğnediğine şahit olmuştu.

Tıpkı kendisi gibi.

“Bunu bana bu gece söylemen çok tuhaf.” diye mırıldandı.
“Welton da az önce aynı şeyi söyledi.”

"Bu pek de hayra alamet sayılmaz, değil mi?" dedi Simon saten kadar pürüzsüz sesiyle.

"Varsayımlarla hareket edemem, Simon. Bana bu iddiamı kanıtla. İşte o zaman Welton'ı öldürüp Amelia'nın peşine düşebiliriz."

Arkasında kalan şöminenin ateşi önce elbisesinin kumaşını ardından bacaklarını rahatsız edici ölçüde ısıtmıştı ama duyduğu dehşet Maria'nın içini titretiyordu. Zihnindeki düşünceler midesini bulandırıyor. Kız kardeşi şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi ve eğer öyleyse onu nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Simon kaşlarını kaldırdı. "Bu araştırmayı İngiltere sınırları dışına taşımak başarı olasılığını önemli ölçüde azaltır."

Maria biraz olsun moralini düzeltebilmek için elindeki bardağı dudaklarına götürüp içindeki likörü son damlasına kadar içtikten sonra şöminenin üzerine bıraktı. Bakışlarını odada gezdirip koyu yeşil perdelerin ve damarlı ahşap lambrilerin kendisini rahatlatmış hissetti.

Bu çalışma odasının fazlasıyla erkeksi sayılabilecek dekoru iki farklı amaca hizmet ediyordu. Bu amaçlardan ilki anlamsız sohbetlerin önünü kesebilmek için kasvetli bir hava yaratmak, diğeryse Maria'ya çaresizce ihtiyaç duyduğu kontrolü elinde tuttuğu duygusunu vermektir. Genç kadın kendini sık sık ipleri Welton'ın elinde olan bir kukla gibi hissediyordu ama bu odada söz sahibi oydu.

Omuzlarını silkip tekrar volta atmaya başladı. Siyah elbisesinin etekleri ayak bileklerinin etrafına dolanıyordu. "Yaşamak için başka bir sebebim varmış gibi konuşuyorsun."

"Elbette senin de hayattan farklı bir beklentin vardır." Simon ayağa kalkıp çoğu insan gibi boy avantajıyla ona tepeden baktı. "Ölmekten çok daha keyifli bir beklenti."

"Hayattan Amelia'yı bulmaktan başka bir beklentim olamaz."

"Olmalı. Hayatını güzelleştirecek şeylere arzu duyman seni güçsüz yapmaz."

Maria'nın ona kısık gözlerle fırlattığı bakış pek çok insanın cesaretini kıracak kadar soğuktu. Ancak Simon sadece güldü. Bir zamanlar Maria'yla yatağını paylaşmıştı ve onun uzatmalı sevgilisi olması beraberinde kaçınılmaz olarak karı koca kavgalarını da getirmişti.

Maria iç geçirip bakışlarını ilk kocasının duvardaki, kalın bir kurdelenin ucunda sallanan portresine çevirdi. Bütün boyalar bir araya gelip al yanakları ve parlak yeşil gözleri olan iri yarı bir adam ortaya çıkarmıştı.

Huzursuzca attığı adımları yavaşlatarak, "Dayton'ı ve onun bana verdiği desteği özlüyorum," diye itiraf etti.

Kont Dayton, Maria'yı felaketin eşiğinden döndürmüştü. İyi kalpli, dul bir adam olan Dayton, Welton'ın gerçekte nasıl biri olduğunu sezerek Maria'yı kurtarmış, torunu yaşındaki bir kızı ikinci eşi olarak seçmenin cezasını ise pahalı ödemişti. Maria onun himayesi altındayken hayatta kalkmak için öğrenmesi gereken ne varsa öğrenmişti. Dayton'dan aldığı pek çok dersin arasında silahlar ve onların kullanımı da vardı.

"O adamdan intikamını alacaksın," diye mırıldandı Simon. "Sana söz veriyorum."

Omuzlarını oynatıp beyhude bir çabayla üzerindeki gerginliği atmaya çalışan Maria çalışma masasına yürüyüp kendini bitkin bir halde sandalyeye bıraktı. "Peki ya St. John? Sence onun bana bir yardımı dokunabilir mi?"

"Elbette dokunabilir. O adam bildikleriyle herkese yardım edebilir. Fakat bu işten onun da bir çıkarı olmalı. St. John kimseye sadece iyilik olsun diye yardımında bulunmaz."

Maria'nın parmakları sandalyenin oymalı kolçağını sardı. "Bu yardımı benimle cinsel ilişkiye girmek için yapacağını san-

mıyorum. Onun kadar yakışıklı bir adamın bol miktarda kadın arkadaşı olduğundan eminim.”

“Çok doğru. St. John hayatı uç noktalarda yaşayan bir adam olarak tamınıyor.”

Kendine bir içki dolduran Simon dar kalçalarından birini büfeye yasladı. Kayıtsız görünmeye çalışsa da ihtiyatı asla elden bırakmıyordu. Maria bunu biliyor ve takdirle karşılıyordu.

“St. John’un sana ani bir ilgi duymasının sebebi kocalarının ölümü ve onların büroyla ilişkisi olabilir.”

Simon’la aynı fikirde olan Maria başını salladı. St. John’un yanına gelmesinin düşünebildiği tek sebebi onun da Welton gibi kadınsı hilelere ihtiyaç duyulan, tatsız bir iş için kendisini kullanmak istemesiydi. Ama elbette St. John’un etrafında bu işi Maria kadar etkin bir biçimde halledebilecek pek çok kadın vardı, değil mi? “Onu nasıl yakalamışlar? Bunca yıl kaçmayı başardıktan sonra ne tür bir hata yaptığını merak ediyorum doğrusu.”

“Anladığım kadarıyla hiçbir hatası olmamış. Onun aleyhinde bilgi vermeye gönüllü bir itirafçı bulunmuş.”

“Gönüllü bir itirafçı mı?” diye sordu Maria usulca. Zihninde korsanla geçirdiği o kısacık an belirdi. St. John ancak hiçbir şeyden korkusu olmayan bir adamın sahip olabileceği, sonsuz bir özgüvene sahipti. O aynı zamanda aklı başında olan kimsenin karşısına çıkma cesaretinde bulunmayacağı bir adamdı. “Yoksa baskı gören bir tanık mı?”

“Büyük ihtimalle ikincisi. Bu konuyu araştıracağım.”

“Evet, araştır.” Maria masasındaki bir parşömenin ucuna dokundu. Bakışlarını Simon’ın elindeki parlak kehribar rengi içkiye kenetlendikten sonra daha yukarılara çevirip onun geniş omuzlarını ve güçlü kollarını fark etti.

“Keşke sana daha fazla yardımım dokunabilseydi.” Simon’ın sözlerindeki samimiyeti inkâr edebilmek imkânsızdı.

"Welton'ı baştan çıkarabilecek güvenilir bir kadın biliyor musun?"

Simon içkisini dudağına götüreceksen durdu ve yüzünde ağır ağır bir tebessüm belirdi. "Tanrım, inanılmazsın. Dayton seni iyi yetiştirmiş."

"Umut fakirin ekmeğidir, değil mi? Welton sarışınlardan hoşlanır." Keşke bunu annesi de fark etmiş olsaydı.

"Ona hemen uygun bir kadın bulacağım."

Maria başını sandalyesine yaslayıp gözlerini kapadı.

"*Mhuirín'!*"

"Evet?" Simon'ın elindeki bardağı büfeye bıraktığını ve kararlı adımlarla yanına doğru yürüdüğünü duydu. Bu, teslim olmamak için mücadele ettiği o rahatlama duygusunu da beraberinde getirip iç geçirmesine neden oldu.

"Yatma zamanı." Simon onun sandalyenin kolçağında duran elini tuttu ve Maria burun deliklerinin genç adamın teninden yayılan güçlü kokuyla dolduğunu hissetti. Sandal ağacı. Simon'a özgü bir koku.

Maria gözlerini sadece onu görebileceği şekilde aralayarak. "Düşünmem gereken çok şey var," diye itiraz etti.

"Düşünmen gereken her neyse sabaha kadar bekleyebilir." Simon onu sandalyeden kaldırdı ve tökezlediğinde kucaklayıp teninin sıcaklığıyla sarmaladı. "Sen sözümü dinleyene dek vazgeçmeyeceğimi biliyorsun."

Maria onun kolları arasında kendinden geçmek istedi ve gözlerini sımsıkı kapayarak bu isteğe karşı koymaya çalıştı.

Elinde olmadan Simon'ın, üzerinde gidip geldiği, içine girdiği anlarda neler hissettiğini hatırlamıştı. Maria aralarındaki ilişkinin bu boyutunu bir yıldan uzun bir süre önce sona erdirmişti.

Simon'ın dokunuşlarının kendisi için fiziksel bir rahatlamadan çok daha fazlasını ifade ettiğini fark ettiğinde onunla olan beraberliğini bitirmişti. Halinden memnun, keyifli bir yaşam sürmeyi göze alamazdı. Buna rağmen onu evinde tutmaya devam etmişti. Maria, Simon'a âşık olmak istemiyor ama bir yandan da ondan vazgeçemiyordu. Ona hayranlık duyuyor, dostluğunu ve sosyetenin zayıf noktalarına dair bilgisini takdirle karşılıyordu.

"Kurallarını biliyorum." Simon'ın elleri Maria'nın sırtını sardı. Maria onun, koyduğu kurallardan hoşlanmadığını biliyordu. Simon'ın kendisine duyduğu cinsel arzu asla tükenmemişti. Maria bu arzunun kanıtının şu an bile karnına bastırdığını hissedebiliyordu. Genç bir adamın cinsel iştahının kanıtı.

"Daha iyi bir kadın olsaydım seni gönderirdim."

Yüzünü Maria'nın saçlarının arasına gömüp iç geçiren Simon onu kendine doğru çekti. "Beraber olduğumuz bunca yıl benim nasıl biri olduğumu öğrenemedin mi? İstesen de seni bırakmam. Ben sana hayatımı borçluyum."

Onu bir sokak arasında bir düzine düşmanına karşı tek başına mücadele ederken gördüğü anı hatırlayan Maria, "Abartıyorsun," dedi azarlarcasma. Simon o gece kendini Maria'yı hem korkutan hem de tahrik eden vahşi bir dirençle savunmuştu. O karanlık gecede Amelia'nın izini sürmek çok daha umut vadeci geldiği için Maria neredeyse yoluna devam edecekti. Ancak vicdanı bu orantısız savaşı görmezden gelmesine izin vermemişti.

Etrafında birkaç adamının olması ve hem kılıcım hem de silahını tehditkâr bir edayla sağa sola sallaması saldırganların gözünü korkutmaya yetmiş ve kaçmalarını sağlamıştı. Kanlar içinde ve bitkin haldeki Simon her şeye rağmen Maria'yı lafını esirgemedi azarlamıştı. Kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söylemişti.

Sonra da genç kadının ayaklarının dibine yığılıp kalmıştı.

İlk başta Maria'nın niyeti sadece onun biraz temizlenmesini sağlamak ve kendi vicdanını rahatlatmaktı. Ancak banyodan nefes kesecek kadar seksi bir yaratık çıkmıştı. Ve Maria onu yanında alıkoymuştu.

Simon, Maria'nın aklından geçenleri tahmin ediyormuşçasına alaycı bir edayla gülümseyerek geri çekildi.

"Bu beni yeniden senin yatağına taşıyacaksa bırak bir düzine, yüzlerce adama bile karşı gelmeye razıyım."

Maria başını iki yana salladı. "Sen iflah olmaz bir adamsın ve çok da azgınsın."

"Senin yanında azgın olmamak mümkün değil," dedi Simon gülerek. Ardından elini Maria'nın beline koyup onu kapıya doğru götürdü. "Dikkatimi dağıtarak seni yatağa götürmemi engelleyemezsin. Dinlenmeye ihtiyacın var ve de tatlı rüyalara."

Koridora çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladıklarında, "Ah, bunca zaman *benim* hakkımda hiçbir şey *öğrenemedin* mi?" diye sordu Maria. "Ben rüya görmemeyi yeğlerim. Rüya görmek yüreğime kasvet çökmüş bir halde uyanmama neden oluyor."

"Günün birinde her şey düzelecek," dedi Simon rahatlatan, alçak bir sesle. "Sana söz veriyorum."

Maria esnedi ve bir çift güçlü kol tarafından kucaklanınca küçük bir çığlık attı. Dakikalar içerisinde yatağa yatırılmış, altına hızlı bir iyi geceler öpücüğü kondurulmuştu. Maria ancak Simon'ın iki oda arasındaki kapıyı belli belirsiz bir tıkırtı eşliğinde kapayıp kendi odasına çekilmesiyle rahatladı.

Ancak farklı bir çift mavi göz onu uykuya dalana dek takip etti.

"İyi akşamlar, efendim."

Christopher kâhyasını başını sallayarak selamladı. Sol taraftaki kabul salonunun açık duran çift kanatlı kapılarından onun bulunduğu antreye boğuk kahkahalar taşınyordu.

Şapka ve eldivenlerini kâhyaya uzatıp, “Bana derhal Philip’i çağır.” diye buyurdu usulca.

“Emredersiniz, efendim.”

Adamlarının ve onlara eşlik eden hanımların oluşturduğu kalabalık grubun yanından geçerek karşı taraftaki merdivenlere yöneldi. Kendisine seslenildiğini duyduğunda kabul salonunun eşliğinde durdu ve bakışlarını ailesi olarak gördüğü kalabalığa çevirdi. İçeride onun özgürlüğüne kavuşması kutlanıyordu –adamları bunu *büyük bir şans* olarak görüyordu– ancak Christopher’i bekleyen işler vardı. Özgürlüğünü garanti altına almak istiyorsa bu işleri araştırıp üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Kararlı bir edayla, “Size iyi eğlenceler,” dedikten sonra kendisini ikinci kata dek takip eden itiraz sesleri eşliğinde merdivenleri tırmandı.

Odasına ulaştığında uşağının yardımıyla soyunmaya başladı. Az önce kâhyasından çağırmasını istediği genç adam kapıyı hafifçe tıklatıp onun izniyle içeri girdiğinde yeleşini çıkarıyordu.

“Neler öğrendin?” diye sordu Christopher adama selam bile vermeden.

“Tek bir gün içerisinde öğrenilebilecek her şeyi öğrendim.” Philip kravatını çekiştirip odada volta atmaya başladı. Açık yeşil renkli takımı, duvarı çizgiler halinde süsleyen deriden yapılmış kabartmalarla dikkat çekici bir tezat oluşturunuyordu.

“Sana kaç kere konuşurken böyle huzursuzca dolanıp durmamı tembih ettim?” dedi Christopher delikanlıyı azarlayarak. “Bu kolayca istifade edilebilecek bir zaafın göstergesi.”

“Özür dilerim,” dedi Philip gözlüklerini düzeltip öksürerek.

“Özür dilemene gerek yok. Bu huyundan vazgeç yeter. Sırtını dik tut, dolamp durma ve ikimiz aynı pozisyondaymışız gibi gözlerimin içine bak.”

"Ama ben sizinle aynı pozisyonda değilim!" diye itiraz etti Philip volta atmayı bırakarak. Kısa bir an yine beş yaşındayken Christopher'ın kapısını çalan o hırpalanmış, yoksul ve öksüz çocuk olmuştu.

Christopher kendisini soymaya devam eden uşağa yardımcı olmak için pozisyon değiştirerek, "Hayır, değilsin," diye onayladı. "Ama benim karşıma geçtiğinde öyleymiş gibi davranmaya çalışmalısın. Saygı, sadece burada değil dünyanın her yerinde kişinin kendisi tarafından elde edilir. Kimse sana sırf işini hakkıyla yapan, hoş birisi olduğun için saygı duymaz. Gerçekte pek çok ahmak, sırf bu kendisinin en doğal hakkıymış gibi davrandığı için saygı görür."

"Haklısınız, efendim." Philip omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırdı.

Christopher gülümsedi. Bu delikanlı daha tam anlamıyla olgunlaşmış sayılmazdı. Henüz ayaklarının üzerinde durup hayatın karşısına çıkardığı zorluklarla baş edebilecek durumda değildi. "Harika. Şimdi anlat bakalım."

"Leydi Winter yirmi altı yaşında. İki kez dul kalmış. Her iki kocasının da onun yatağında iki yıldan fazla zaman geçirmeye ömrü yetmemiş."

Christopher başını iki yana sallayarak, "Sözlerine benim bilmediğim bir şeyi söyleyerek başlayıp o şekilde devam etsen olmaz mı?" diye sordu.

Philip kıpkırmızı kesildi.

"Hemen yüzün kızarınasın. Zamanın kıymetli olduğunu ve karşıdaki kişinin senden ona göre davranmam beklediğini unutma. Konuya her zaman dikkat çekeceğini düşündüğün bir bilgiyle başlamalı ve oradan devam etmelisin."

Derin bir nefes alan Philip bir an bile düşünmeden, "Aşıyla beraber yaşıyor," dedi.

"Pekâlâ..." Zihni, şehvet oyunlarının ardından teni kızarmış bir halde kendinden geçen uysal bir Leydi Winter görüntüleriyle dolan Christopher olduğu yerde kaldı. Şaşkınlığından ancak uşağının, belindeki kemeri sertçe çektişirmesiyle sıyrıldı. Pantolonunun önünü çözerek boğazını temizledi. "İşte şimdi oldu."

"Ah, iyi bari! Adam hakkında İrlandalı olması dışında çok fazla bilgi edinemedim ama onun, Lord Winter'ın iki yıl önce vefat etmesinin ardından Leydi Winter'ın evinde yaşamaya başladığını söyleyebilirim."

İki yıl.

"Ayrıca Leydi Winter'ın, üvey babası Lord Welton'la olan ilişkisi hakkında ilginç bir bilgi de edindim."

"İlginç mi?"

"Evet. Görüştüğüm hizmetçi bana Lord Welton'ın Leydi Winter'ı sık sık ziyaret ettiğini söyledi. Bu durumu oldukça tuhaf buldum."

"Bunun sebebi senin üvey babanla yeterince tatminkâr bir ilişki yaşayamaman olabilir mi?"

"Olabilir."

Christopher uşağının kendisine tuttuğu ropdöşambırdan kollarını geçirdi. "Beth ve Angelica'ya yanıma uğramalarını söyle Thompson."

Uşak hafifçe reverans yaptıktan sonra kendisine verilen emri yerine getirmek üzere oradan ayrıldı ve Christopher da giyinme odasmdan oturma odasına geçti. "Leydi Winter'ın maddi durumu hakkında ne biliyoruz?" dedi omuzunun üzerinden.

"Şu an bu konuda yeterince bilgiye sahip değiliz," dedi peşinden gelen Philip, "Ama sabah olduğunda durum değişecek. Hali vakti yerinde görünüyor, bu yüzden onun neden daha fazla para edinmek için böylesine korkunç bir yöntem izlemeye ihtiyaç duyduğunu merak ediyorum doğrusu."

"Elinde onun suçunu kanıtlamaya yetecek kadar delil var mı?"

"Şey... hayır."

"Varsayımlarla hareket edemem Philip. Bunu kanıtlayacak bir şeyler bulmalısın."

"Emredersiniz, efendim."

İki yıl. Bu süre onun da duyguları olduğunu ispatlıyordu. Hiçbir kadın bir erkeğe az da olsa bir şeyler hissetmeden vücudunun güzelliklerini bu kadar uzun süre onunla paylaşmazdı. "Bana Welton'ı anlat."

"Lord Welton zamanının çoğunu kumar masasında ya da fahişelerin yatağında geçiren bir hovarda."

"Nerelere takılıyor?"

"White'ın ve Bernadette'in yerine."

"Nelerden hoşlanıyor?"

"Riske girmekten ve sarışıklardan."

"İyi iş çıkarmışsın." Christopher gülümsedi. "Sadece birkaç saat içerisinde elde etmeyi başardığın bilgiler beni yeterince tatmin etti."

"Hayatınız buna bağlı," dedi Philip sadece. "Yerinizde olsam bu iş için çok daha deneyimli birisini görevlendirirdim."

"Bence sen buna hazırsın."

"Bu tartışmaya açık bir konu ama her halükarda size minnettarım."

Christopher, biraz ilerisindeki üzeri içki sürahileriyle dolu ceviz sehpayı giderek kendine bir bardak su doldurmadan önce Philip'in yaptığı açıklamayı elini sallayarak geçiştirdi. "Tecrübe edinmeni sağlamazsam sana ne faydam dokunur?"

Sırtını şöminenin rafına yaslayan Philip, "Haklısınız, zaten bana kucak açmaktaki tek amacınız beni kullanmaktı," dedi alaycı bir sesle. "Bugün ayakta olmamı sizin cömertliğinize borçlu olduğumu kabul etmek istemiyorsunuz. Burada yaşayan herkes

hayatının belli bir döneminde bu cömertlikten faydalandığı için bunun sürekli tekrarlanan bir davranış olduğunu da söylemeliyim.”

Christopher homurdanarak bardağındaki içkiyi bitirdi. “Lütfen karakterim hakkında istenmeyen güzel sözler söylemekten vazgeç. Beni bu şekilde karalamam çok kaba bir davranış.”

Philip cesurca bir hareketle gözlerini devirdi. “Siz etrafa korku salan şöhretinizi bileğinizin hakkıyla elde ettiniz ve bunu defalarca ispatladınız. Kimsesizlere kucak açmanız okyanusun derinliklerine gömdüğünüz gemileri tekrar su yüzüne çıkarmaz, çaldığınız malların yerine yenilerini getirmez ya da size karşı koyma aptallığında bulunanları canlandırmaz. Endişelenmeniz yersiz. Benim size duyduğum sonsuz minnet, sahip olduğunuz kötü şöhrete zarar vermez.”

“Seni haddini bilmez piç kurusu seni.”

Philip gülümsedi ve aynı anda kapı hafifçe tıklatıldı. “Girin,” dedi Christopher. İçeri giren endamlı, güzel sarışını ve ufak tefek olmasına rağmen son derece şuh bir havası olan esmer kadını başını hafifçe öne eğerek selamladı. “Ah, harika. İkinize de ihtiyacım var.”

“Seni özledik,” dedi Beth salık duran sarı saçlarını baştan çıkaran bir hareketle geriye doğru savurarak.

Angelica sadece göz kırpma ile yetindi. O Beth’e göre daha sessizdi ama bu sessizliği yatağa girdiği anda sona eriyordu. Yatakta, Christopher’ın emrinde çalışan en kaba denizciler gibi küfredirdi.

Kaşlarını çatan Philip, “Affedersiniz,” diye araya girdi. “Welton’ın kızıl saçlı kadınlara ilgi duymadığını nereden bildiniz?”

“Peki, sen kızları kendim için çağırmadığımı nereden biliyorsun?” diye karşılık verdi Christopher.

“Çünkü şu an ben yanınızdayım ve kendinizi işe odaklamış durumdasınız. Siz işi asla zevkle karıştırmazsınız.”

"Belki de zevk için kendisidir, genç Philip."

Philip'in, gözlüğünün ardında kısılan gözleri zihninin yoğun bir çaba içerisinde olduğunu söylüyordu. Christopher'ın onunla ilgili dikkatini çeken ilk şey de her şeyi mantıklı bir sebebe bağlama çabası olmuştu. Parlak bir zekâ asla boşa harcanmamalıydı.

Christopher bardağını kenara koyup kendini en yakındaki koltuğa bıraktı. "Sizden bir ricam olacak hanımlar."

"Ne istersen yapmaya hazır olduğumuzu biliyorsun." diye mırıldandı Angelica bir kedi gibi.

Her iki kadının da, dudaklarından dökülen istekleri yerine getirmeye hevesli olduğundan şüphe duymayan Christopher, "Teşekkür ederim," dedi kibarca. Onun evinde sadakat karşılıklıydı. Christopher himayesi altındaki her birey için ölümüne savaşmaya hazırды ve onlar da kendisine benzer bir saygı duyuyordu.

"Terzi yarın buraya uğrayıp yeni giysiler hazırlamak üzere her ikinizin de ölçüsünü alacak." Kadınların gözlerinin hevesle parlaması Christopher'ı gülümsetti. "Beth, sen Lord Welton'ın en samimi sırdaşı olmaya hazırlan."

Sarışın kadın, başını sallayarak açık mavi elbisesinin altında serbest duran iri göğüslerinin iki yana sallanmasına sebep oldu.

Angelica boyalı dudaklarını beklentiyle yukarı kıvrarak. "Peki ya ben?" diye sordu.

"Sen de ihtiyaç duyulduğunda dikkatleri başka yöne çekeceksin, kara gözlü güzel kadın."

Christopher, Leydi Winter'in aşlığını etkileyen şeyin genç kadının güzelliği mi, serveti mi yoksa her ikisi birden mi olduğunu bilmiyordu. Riske girmek istemediği için Angelica'nın egzotik hatlarının ve özenle yaratılmış zengin kadın imajının rakibini baştan çıkarmaya yeteceğini umuyordu. Angelica, Leydi Winter kadar zarif bir güzelliğe sahip değildi belki ama bol kıvrımlı bir

vücudu vardı ve damarlarında İspanyol kanı aktığını açıkça belli eden özellikler taşıyordu. Karanlık bir odada pekâlâ iş görürdü.

Leydi Winter'ın yüzüğünün sebep olduğu küçük sıyrığı ovuşturan Christopher, erkekleri baştan çıkarmak konusunda şöhrete sahip olan bu kadınla beraber olmaya can attığını fark etti. Ne kadar da güzel bir kadındı. Narin görünümünün aksine ateşli bir karaktere sahipti. Christopher yakında hayatının son zamanlarda olduğundan çok daha ilginç bir hal alacağından emindi. Leydi Winter'la tekrar karşılaşmak için birkaç gün daha beklemek zorunda olması neredeyse can sıkıcıydı.

Öte yandan uzun zamandır bir kadınla beraber olmaması cinsel iştahını iyice kabartmıştı. Haftalardır hücredeydi. Elbette Leydi Winter'a böylesine yoğun bir arzu duymasının tek sebebi buydu. O Christopher için halledilmesi gereken bir işten başka bir şey değildi.

Ziyaretçilerini uğurlamak üzere elini kaldırdığında, "Sen gitme, Angelica," dedi ağır ağır konuşarak. "Senin kalmanı istiyorum."

Angelica dudaklarını yaladı.

"Kapıyı kilitle, aşkım. Sonra da gaz lambalarını söndür."

Etraf karardığında Christopher içini çekti. Beraber olacağı kadın Leydi Winter değildi. Ama karanlık bir odada Angelica'yla da idare edebilirdi.

Üçüncü Bölüm

“Senin hayranlık duyduğum bütün o özelliklerini saymama izin verir misin, *mhuirnín*?”

Dudakları belli belirsiz fark edilen bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılan Maria başını iki yana salladı. İri vücudunu altın rengi nakış ipliğiyle işlenmiş çiçeklerle süslü, krem rengi saten bir kumaş kaplayan ve bu haliyle çok hoş görünen Simon karşısındaki bankta oturuyor, ona elini uzatıp dokunabileceği kadar yakın duruyordu. Simon’ın arkasında fon oluşturan berrak göl ve yeşil çayırılar mavi gözlerini baş döndürücü bir etkiyle vurguluyordu.

“İstemiyor musun?” dedi Simon ağır ağır konuşarak. “Tamam o zaman. Peki, sadece bir tanesini söylesem? Kara Dul ifadesine bürünürken çeneni yukarı kaldırmaya bayılıyorum. Ayrıca buz mavisi ipeğin üzerinde beyaz dantel kullanmak dâhiyane bir fikir.”

Maria’nın yüzündeki gülümseme genişledi. Gergindi ve onun sürekli şemsiyesini çevirip durduğunu fark eden Simon tedirginliğini rahatlatma çabasına girişmişti. Kont ve Kontes Harwick’in evi olan, arkasındaki ihtişamlı taş bina Maria’ya üç gün boyunca ev sahipliği yapacaktı. “Korkunun ecele faydası yok Simon, tatlım. Biliyorsun ki ev sahibemizi hayal kırıklığına uğratamayız.”

"Elbette uğratamayız. Ayrıca ben de bunun eğlenceli olacağını düşünüyorum. Kötü şöhretli dul kadın bu hafta sonu davetini ne şekilde geçirmeyi planlıyor?"

"Bunu söylemek için henüz erken sayılmaz mı?" diye mırıldandı Maria bakışlarını sayıları giderek artan kalabalığa çevirerek. Konukların bazıları kendisi gibi bankta oturuyor, kadınlar kitap okuyup nakış işliyor, erkeklerse az ötedeki çayırhıkta ayakta duruyordu. "Biraz ortalığı karıştırmaya ne dersin? Birkaç gizli iş çevirmeye?"

"Peki, sen biraz sevişmeye ne dersin?"

"Simon," diye azarladı Maria.

Simon kendini savunmak istercesine ellerini yukarı kaldırdı ama gözleri muzip ışıltılar saçıyordu.

"Başkasıyla sevişmeyi kastetmiştim. Gerçi umarım St. John'u seks partneri olarak seçmeyecek kadar akıllısındır."

"Ah? Nedenmiş o?"

"Çünkü o kaba bir adam, *mhuirín*. Sana yakışmayacak kadar yozlaşmış biri. Ashında sana ben de dokunmamalıydım. Sen benim için fazla temizsin ama ben bile o adamdan daha iyi sayılırım."

Maria bakışlarını kucağında duran eldivenli ellerine çevirdi. Simon nasıl olurdu da onun işlediği günahların izlerini göremezdi?

Simon uzamp elini sıktı. "Kendi ellerinde aradığın kanı Welton'inkilerde bulabilirsin."

"Keşke bu doğru olsa."

"Öyle zaten." Simon oturduğu bankta arkasına yaslandı.

"Söylesene, herkesçe tanınan bir suçlu buraya nasıl davet edilir?"

"Söylentilere bakılacak olursa müstakbel Lord Harwick başarısızlıkla sonuçlanan bir kaçırma olayı sırasında sakat kalmış. Babası bunu yapanların cezalandırılması için St. John'a başvurmuş. Neticede zalimlerin hakkından gelinmiş ve Harwick'in, St.

John'a olan minnettarlığını gösterme şekillerinden biri de onu verdiği davetlere çağırmak olmuş."

"Buna şeytanla işbirliği yapmak denir."

"Kesinlikle öyle," dedi Simon sakın bir sesle. "Artık bana aklındaki planları anlat da sana yardım etmenin bir yolunu bulayım."

"Önümde nasıl bir yöntem izleyeceğime karar veremeyeceğim kadar çok belirsizlik var. St. John benimle buluşmak için neden bu mekânı seçti? Neden benim evimi ya da kendi evini tercih etmedi?" Maria iç geçirdi. "Bu kadar çaresiz olmasaydım onunla böyle bir oyun oynamaya asla yanaşmazdım."

"Sen hızlı kararlar almak konusunda uzman sayılırsın. Her zaman öyle oldun."

Maria, Simon'ın kendisine duyduğu saygıyla rahatlayarak. "Teşekkür ederim," dedi samimiyetle. "Şu an istediğim tek şey St. John'la baş başa konuşmak. Umarım bana işbirliğimizin kendisine ne tür bir fayda sağlayacağından biraz olsun bahseder ve ben de adımımı ona göre atarım."

"Ah, ben bu konuda sana hiç zorlanmadan yardımcı olabiliyim. St. John sadece birkaç dakika önce hemen arkanda duran şu patıkaya girdi. Leydi Harwick'in o yönde bir tapmak olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Onun peşinden gitmek istersen seni kimsenin rahatsız etmemesini sağlayabilirim."

"Sen bana Tanrı'nın bir lütfusun, Simon."

"Bunu fark etmiş olmana sevindim." Simon gülümsedi. "Üzerinde yeterince silah var mı?"

Maria başını onaylarcasına salladı.

"Güzel. Az sonra görüşürüz."

Maria hiç acele etmeden ayağa kalktı ve şemsiyesinin sapını ağır hareketlerle omuzuna yasladıktan sonra yürümeye başladı. Farkında olmadan arkasına baktığında Simon'un, kendisinin takip ettiği çakıllı yolda yürümeye niyetlenen bir çifti durdurduğunu

gördü. Onun her zamanki gibi bu işin de üstesinden geleceğini bilmenin rahatlığıyla dikkatini kendisini bekleyen göreve çevirdi.

Maria büyük bir çahnın arkasına geçtiğinde rahat bir tavırla etrafa bakıyormuş gibi görünmekten vazgeçip adımlarını hızlandırdı. Yönünü kaybetmemek için yol üzerindeki bir kaç önemli şeyi hafızasına kaydetti; şuradaki bir piramit, oradaki bir heykel. Kısa bir süre sonra az ötedeki tapınağı fark etti ve takip ettiği yolan ayrılıp şemsiyesini kapayarak tapınağın kenarındaki ağaçların arasına girdi.

Küçük binanın etrafını dolaşp önce sütunların arasından sonra da arka kapıdan içeri baktı.

“Beni mi arıyorsun?”

Hızla arkasına dönen Maria, St. John’un rahat bir tavırla, sadece saniyeler önce yanından geçtiğı bir ağaca yaslanmış halde kendisine baktığını gördü. Maria genç adamın dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdeğı anda kendini çabucak toparlayıp yüzüne yerleştirdiğı koca bir tebessümle şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. “Aslında hayır.”

Sözleriyle istediğı etkiyi yaratmayı başarmıştı. St. John’un yüzündeki gülümseme soldu, kibirini yansıtan pırıltılar saçan gözleri, bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamamanın yarattığı kıvılcımla çakmak çakmak oldu. Maria bu fırsattan faydalanıp onu ağaçların arasından sızan güneş ışığının altında ilk defa yakından inceledi. Güçlü olduğı açıkça belli olan vücudu gözlerine yakışan ve özenle topladığı sarı saç buklelerini ortaya çıkaran lacivert renkli, kadife bir kumaşla kaphydı. Gözlerinin mavisi Simon’inki kadar parlak değıl, daha koyu bir tondaydı. Bu gözler, yüzünün eşsiz güzelliğıyle baş döndürücü bir tezat oluşturunuyordu.

St. John, Maria’nın, ham ipek kumaş gibi tenini okşadığını hissettiğı o nefis, boğuk sesiyle, “Sana inanmıyorum,” dedi meydana okurcasına.

“Umrumda değil.”

Neredeyse gerçek olamayacak kadar yakışıklı görünen genç adam meleklerle yaraşır bir yüze sahipti. O çapkın gözlerine bakmak, kulağa doğa üstü bir yaratıktan çıkıyormuşçasına seksi ve boğuk gelen sesini duymak bir kadının aklını başından alabilirdi.

Böylesine kusursuz görünmesine rağmen erkekliğinden şüphe edilecek bir tarafı yoktu. Kaslı baldırlarını beyaz çoraplar sarıyordu ve Maria onun bir ırgatın vücuduna sahip olmak için ne tür aktivitelerde bulunduğunu merak etti. Simon'm benzer vücut yapısını çok beğeniyordu ama onun yumuşak kıvrımlarına sahip olmayan St. John'un vücudu daha da güzeldi.

“Madem beni aramıyorsun neden amaçsızca ormanda dolaşıyorsun?” diye sordu St. John.

Maria, “Ya sen?” diye sorarak karşı atağa geçti.

“Ben bir erkeğim. Asla amaçsızca dolaşmam.”

“Ben de öyle.”

“Farkındayım,” diye mırıldandı St. John. “Amacın beni gözetlemektir, Leydi Winter.”

“Peki, senin amacın neydi?”

“Benim bir hanımla randevum var.” St. John tehlikeli denilebilecek kadar zarif bir hareketle yaslandığı ağaçtan uzaklaştığında Maria geriye doğru bir adım atmamak için kendini zor tuttu.

“Bahsettiğin hanım... biraz soğuk bir kadın olabilir mi?”

Genç adamın ağır adımlarla yürümekteki amacının karşısındaki kişiyi baştan çıkarmak olduğu çok açıktı. Maria cüretkârlığı karşısında şaşkınlık yaşasa da hayranlık dolu bakışlarla onu izledi. İçinde bir kıpırtı hissetti ama vücudunun verdiği tepkiyi gizlemeyi başardı.

“Zorlu mücadeleleri seven erkekleri kendine çekecek kadar soğuk bir kadın. Ama bence sadece numara yapıyor.”

Maria güldü. "Kendisi bu konuda şüphe duymana neden olacak bir davranışta mı bulundu?"

Genç adam Maria'nın önünde durdu. Aynı anda tenini okşayan sıcak, aheste bir rüzgâr Maria'ya onun tiyatrodaki kendisine sarıldığı andan hatırladığı bergamut ve tütün kokularının belli belirsiz hissedilen bir karışımını taşıdı.

"Benim peşimden buraya geldi. Zeki bir kadın olarak bunu yaptığı takdirde başına gelecekleri önceden tahmin etmiş olmalı."

Maria bakışlarının birbirine kenetlenebilmesi için başını geriye atarak, "Beni buraya sen yönlendirdin," dedi usulca. Ona böylesine yakın dururken, üzerindeki kusursuz giysilerin düşündürdüğünden çok daha zor bir yaşam sürdürdüğünün göstergesi olan dudak ve gözlerinin etrafındaki çizgileri görebiliyordu. "Bu davete tek başıma gelmediğimi fark ettiğinden eminim."

St. John, Maria'yı gafil avlayacak kadar hızla bir elini onun beline sardı, diğeriyle de ensesini tutarak vücudunu vücuduna bastırdı. "Artık o adamla yatmadığının farkındayım."

Onu böyle haşın bir şekilde sahiplenmesi ve sert bir sesle kaba sözler söylemesi Maria'yı kısa bir an şaşkınlık dolu bir sessizliğe sürükledi. Genç kadın nihayet tekrar konuşabildi.

"Sen çıldırdın mı?" diye sordu nefesinin kesildiğini hissederek. Elindeki şemsiye yapraklarla örtülü toprağa düşmüştü ve kor- sesinin geçit vermez esaretinde usulca nefes almaya çalışıyordu.

Hava sıcaktı ama ona vücudunun tepeden tırnağa alev alev yandığını hissettiren şey bu değildi. Tıpkı daha önce olduğu gibi St. John'un kollarının vücudunu sardığını hissetmek sinir uçlarını acı veren bir şekilde canlandırmıştı. Elbisesinin kabarık etekleri dengesini bozduğu için göğsünü onunkine bastırmıştı ama aralarındaki kat kat kumaş bacaklarının birbirine dokunmasını engelliyordu. Yine de bu, Maria'nın onun tahrik olduğunu fark etmesine engel değildi. Penisinin kendisine duyduğu arzuyla sert-

leştğini anlaması için onu hissetmesi gerekmiyordu. Bu arzuyu St. John'un gözlerinde de pekâlâ görüyordu.

St. John dudaklarını öptüğünde arzusunun tadını da aldı.

Maria gözlerini kapayarak St. John'un dudaklarının, kendi dudaklarında bıraktığı hissi umursamamaya çalıştı. Dilinin ucunu hafifçe Maria'nın dudaklarında gezdiren genç adamın dokunuşu yumuşaktı. Ancak gizem ve tehlikeyi çağrıştıran tadı zevk veriyordu. Maria ona boyun eğip kendisini sunması karşılığında, yaptığı hareketi onaylayan bir iniltiyle ödüllendirildi.

Şimdi St. John onu sonsuza dek zamanları varmış gibi öpüyordu. Az ötede bir yatak duruyormuş ve Maria'nın ağzında dolaşan dilinin verdiği vaatleri o yatağın üzerinde gerçekleştirebilirmiş gibi öpüyordu. Maria'ya aynı anda hem sert hem de nazik olarak nitelendirilebilecek bambaşka bir dokunuşu vardı ve bu dokunuş genç kadını derinden etkilemişti. Aslında arzusunu güç kullanarak tatmin ediyor ama ona, bu yaklaşımına tamamen ters düşecek kadar nazik davranıyordu.

Maria kapalı göz kapaklarının ardında yaşadığı duyguların başını döndürdüğünü hissederek, uzunca bir süre St. John'un kendisine bu zevki yaşatmasına izin verdi. Genç adamın başparmağı, sırtını geriye atmasına, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olacak kadar ağır bir ritimle ensesinde dolaşıyordu. Maria'nın meme uçları acıyıp dudakları titredi. Karın bölgesindeki titreyiş ellerine yansıdı ve onu verdiği tepkinin şiddetini gizleyebilmek için St. John'un ceketine tutunmaya zorladı.

Sonra birden aklım başına aldı ve St. John'u gördüğü düştən uyandırdı.

Genç adam Maria'nın bıçağının sivri ucunun sert bir şekilde bacağına bastırıldığını hissettiği anda kaskatı kesildi. Başını kaldırıp titrek bir nefes aldı. "Bir daha seni baştan çıkarmak istediğimde üzerindeki silahları etkisiz hale getirmemi hatırlat bana."

“Artık baştan çıkarmak yok, Christopher.”

Maria, St. John'un gevşeyen kollarının arasından sıyrıldı. “Sana Christopher diyebilirim, değil mi? Doğruyu söylemek gerekirse bu, bugüne dek aldığım en iyi öpücüklerden biriydi. Hatta belki de *en iyisiydi*. Dilinle yaptıkların... Ama ne yazık ki ben girdiğim ilişkilerde, vereceği zevkten önce karşılıklı ne tür menfaatler sağlayacağını öğrenmeyi alışkanlık haline getirdim.”

Maria dizlerinin bağı çözüldüğü halde böylesine güçlü sözler sarf edebildiği için kendisini ödüllendirmeyi daha sonraya bırakacaktı. Şu an pek çok açıdan tehlikeli sayılabilecek bir adamla yüzleşmesi gerekiyordu. “Benden ne istediğini söyle.”

St. John'un dudaklarında ağır ağır beliren sakın gülümseme Maria'nın kalp atışlarının yavaşlamasına imkân tanımadı. “Bunun cevabı yeterince açık değil mi?”

Maria belki de nefes almakta zorlandığı için sağlıklı düşünemiyordu ama içinde bulundukları durumu hangi açıdan ele alırsa alsın St. John'un kendisini neden bu kadar etkilediğini bir türlü çözemiyordu.

“Beraberindeki kadın seni bu açıdan rahatlatabilir,” diye hatırlattı ona.

Maria kendine hep Simon gibi yakışıklı erkekleri seçerdi. Esmer erkekler tercihiydi. Çapkınlardan, hovardalardan ve fazlaca kibirli erkeklerden hoşlanmazdı. Karşısında duran sabıkalının onu bu kadar tahrik etmesi için hiçbir sebep yoktu.

“Dün gece onunla idare etmeyi denedim.” St. John'un kahkahasını duymak keyif vericiydi. Maria'nın aksine o, içindeki kahkahayı sık sık özgürlüğüne kavuşturuyormuş gibi görünüyordu “Angelica'dan hoşlanırım ama ne yazık ki o sen değil.”

Angelica ismindeki esmer kadının, karşısında duran sarışın tanrının altında zevkle kıvrandığını hayal etmek Maria'nın

dişlerini sıkmasına neden oldu. Bu, hissetmeyi asla istemediği aptalca bir duygusal tepkiydi.

“İntikam planında bana ne tür bir rol biçtiğini açıklaman için sadece bir dakikan var,” diye uyardı St. John’u.

“Bunu sana yatakta açıklayacağım.”

Maria kaşlarını kaldırdı. “Bana zorla sahip olmayı mı düşünüyorsun? Hem de yardıma ihtiyacı olan ben değil, *sen* olduğun halde...”

“Senin de bana ihtiyacın olmalı,” dedi Christopher kelimelerin üzerine basa basa. “Aksi takdirde ne bu haftasonu buraya gelir, ne de benim peşime düşerdin.”

“Belki bunu merakımı tatmin etmek için yapmışumdır.” dedi Maria ona itiraz ederek.

“Merakını tatmin etmeni sağlayacak adamların var.”

Maria derin bir nefes alarak bıçağını tekrar gizli bir cepteki kılıfına soktu. “Dönüp dolaşıp yine aynı yere geliyoruz.”

“Hayır, dönüp dolaşıp aynı yere gelen *sensin*. Ben bir sonraki adımı atıp seninle yatağa girmeye hazırım.”

Maria’nın dudağının bir ucu alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Yatağa ancak birbirimize ne tür menfaatler sağlayacağımızı belirledikten sonra girebileceğimizi biliyorsun. Tabii eğer öyle bir şey olacaksa.”

Christopher, Kara Dul’a duyduğu gönülsüz ilginin canını acıtacak kadar güçlendiğini hissederek kaskatı kesildi. Karşısında fiziksel anlamda kendisine taban tabana zıt olan bir kadın duruyordu. Christopher sarışın, bu kadın esmerdi. Christopher uzun boylu, bu kadın ufak tefekti. Christopher sert, bu kadın göze hitap eden yumuşak hatlara sahipti. Ancak beyinleri öylesine benzer çalışıyordu ki bunu görmezden gelmesi mümkün değildi. Onun avının peşine düşen bir avcı gibi tapınağın etrafını dolaşacağını tahmin etmişti çünkü kendisi de aynı şeyi yapardı. Ve bıçak...

...Maria kollarının arasında kendinden geçmiş olmasaydı Christopher elbette bıçağı da önceden fark ederdi.

O sadece kendisinin Maria'ya bu şekilde yaklaşacağını önceden tahmin edememişti; ta ki Maria, ikisinin duruş şekline bakarak bile aralarında bir ilişki kalmadığını anladığı bir adamı sevgilisiymiş gibi karşısına çıkarana dek. Oysa Christopher'ın niyeti işi ağırdan almaktı. Onu korkutmadan yavaş yavaş kendisine çekmekti.

Ama belli ki Maria kolay kolay korkacak bir kadın değildi. Şu an bile koyu renk kaşlarından birini sessiz bir soru sorarçasına yukarı kaldırmış, Christopher'ın bakışına karşılık veriyordu. "Zamanın doldu."

Bu sözlerle birlikte yerde duran şemsiyesini alıp patikaya yöneldi ve malikâneye doğru yürümeye başladı.

Christopher, Maria'nın arkasından bakarak onu durdursa mı diye karar vermeye çalıştı ve nihayet bu etkileyici gidişin sona erdirilemeyecek kadar keyifli olduğunu düşünerek bunu yapmaktan vazgeçti. Bir ağaca yaslanıp buz mavisi elbisesi gözden kaybolana dek onu izledi. Önünde uzanan keyifli anları hayal etmek bile Maria uğruna yaptığı bekleyişi neredeyse katlanılabilir kılıyordu.

Neredeyse.

Maria diğer konukların arasına karışmakta acele etmedi. St. John sohbetlerini sürdürmek için herhangi bir çaba sarfetmeyince onun kendisini takip etmeyeceğini anlamıştı.

Tiyatroda o Maria'nın yanına gitmişti. Buradaysa Maria ona yaklaşmıştı. Şimdi sıra tekrar St. John'daydı. Maria onun bir sonraki adımını merak ediyordu. Belki de niyeti Maria'nın merakı iradesini ele geçirene dek beklemektir. Niyeti gerçekten buyusa daha çok beklerdi.

Maria köşeyi döndüğü anda Simon'ın bakışları onu buldu ve hızlı adımlarla yanına gelen genç adam dirseğini tutup onu göle doğru sürükledi.

"Ee, neler oldu?" diye sordu.

"Aklında seks var. Sadece bu kadarını biliyorum."

Simon homurdandı. "Bunu sen onunla konuşmadan önce de biliyorduk."

"Hayır, bilmiyorduk!"

"Pekâlâ. *Ben* bunu sen onunla konuşmadan önce de biliyordum."

Simon nefesini bırakıp durdu. "St. John'un hizmetkârları arasına sokmaya çalıştığım adamın başarılı olacağını ve bize üzerinde çalışabileceğimiz daha detaylı bilgi getireceğini ummaktan başka çaremiz yok."

"Bu gerçekten de harika olur," diye onayladı Maria.

"Onun aptal bir adam olduğunu söyleyebilmeyi isterdim ama bu doğru değil. Tersine son derece kurnaz ve yaratıcı biri. Benim varlığıma bir çare bulmasına hiç şaşırmadım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Başını yana eğip şemsiyesini geriye atan Maria, Simon'a baktığında karamsar bir tavırla kaşlarını çatıldığını ve vücudunun, huzursuzluğunu ele verdiğini gördü.

"Yanındaki kadını kendisi için değil benim için getirmiş. Kadın sen yokken bunu bana açıkça belli etti."

"Ah." Aldığı bu haberin Maria'nın yüzünü gülümsetmiş olması oldukça tuhaftı.

"Ondan hoşlanıyorsun!" dedi Simon suçlarcasına.

"Sadece onun düşünme şeklinden hoşlanıyorum Simon. aşkım." Maria koluna girdiği Simon'ı çekiştirip gölün kıyısı boyunca sürükledi.

Bakışları kemerli köprünün altından sessizce geçen ördeklere çevrildi. "Ayrıca o son derece iyi bir gözlemci. İkimizin artık aynı yatağı paylaşmadığını biliyor."

“Bu durumu kolayca değiştirebiliriz,” diye mırıldandı Simon sessizce.

Maria boğazına yerleşen yumru yüzünden güçlkle yutkunarak. “Ya da sen kadının teklifini kabul edip ondan daha fazla bilgi edinebilirsin,” dedi.

Simon bir kez daha durup öfke dolu bakışlarını Maria’ya çevirdi. “Şimdi de kadınlara erkek pazarlama işine mi girdin?”

“O kadından hoşlanmışsın,” diye itiraz etti Maria. “Bunu açıkça görebiliyorum.”

“Sadece vücudunun belli kısımlarından hoşlandım,” diye düzeltti Simon. “Lanet olsun, sen bana karşı hiçbir şey hissetmiyor musun? Nasıl olur da bana gözünü bile kırpmadan böyle bir öneride bulunursun?”

“Peki ya sen elimde olsa seni sadece kendime saklayacağımı bilmiyor musun? Farklı bir kadın olsaydım seni kilit altında tutar, sadece kendime saklardım, Simon Quinn. Ama ne ben öyle bir kadını ne de sen namuslu bir adamsın bu yüzden kendini yaralı. beni ise acımasız bir âşıkmiş gibi göstermekten vazgeç. Ben acımasız âşık unvanını kendi bileğimin hakkıyla elde ettim. Senin bunu vurgulamana hiç gerek yok.”

Maria bu sözlerle birlikte uzun adımlarla Simon’dan uzaklaşmaya başladı.

“*Mhuirín...*” diye seslendi Simon arkasından.

Maria onu duymazdan geldi.

“Dikkatleri üzerimize çekiyorsun,” dedi Simon bu defa.

Maria elbisesinin kat kat eteklerini savurarak ona doğru dönünce Simon geriye doğru sıçramak zorunda kaldı. “Ben buraya bunun için geldim zaten. Skandal yaratıp insanları eğlendirmek için.”

“St. John nasıl da aklını başından almış,” diye fısıldadı Simon mavi gözlerini fal taşı gibi açarak. “Şu haline bak.”

"Bunun St. John'la ne ilgisi var?"

"Keşke bilsem. O zaman sen beni başından savmadan çok önce onun uyguladığı yöntemi ben de uygulardım."

Maria gürültüyle nefesini bıraktı. "Sen beni o şekilde seviyor olamazsın, değil mi?"

"Seni seviyorum, *mhuirín*." Simon'ın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ama hayır, o şekilde değil. Bir zamanlar o duyguya hiç olmadığı ve belki de asla olamayacağı kadar yaklaşmıştım."

Maria bu sözlerle kirpiklerinde beliren tek bir damla gözyaşıyla karşılık verdi. Bir zamanlar Simon'la birbirlerine vermeyi düşündükleri evlilik yemininin de Welton'ın çevirdiği entrikaların kurbanı olduğuna inanıyordu. Bu yemin de Welton'ın günün birinde hesabını ödeyeceği kayıplardan biriydi. "Sana asla o kadınla yatmanı söylememeliydim. Beni buna iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Simon tekrar onun kolunu tutup, "Bunu ben de bilmiyorum," dedi ağır ağır konuşarak. "Oysa beni bu gece onunla zaten bir buluşma ayarladığımı tahmin edecek kadar iyi tanıyor olmalısın."

"Bu gece bir... Ah!" Maria, Simon'ın ayağına basıp bir küfür savurdu. "Madem öyle bana neden işkence ediyorsun?"

"Ben de her erkeğin sahip olduğu egoya sahibim. Benim bir başkasıyla beraber olacağım düşüncesinin az da olsa canını acıtmamasını bekledim. Aynı şeyi senin için düşünmek bana acı veriyor."

Simon bir kahkaha atmasaydı Maria bu sözlerle inanabilirdi.

Bu defa ondan uzaklaştığında adımlarını durdurmadı. "Şu an sana karşı pek de iyi duygular beslediğimi söyleyemem."

"Bana bayılıyorsun," diye seslendi Simon arkasından. "Tıpkı benim sana bayıldığım gibi."

Bakışlar öldürücü olsaydı Maria omuzunun üzerinden Simon'a fırlattığı bakışla onu rahatlıkla öldürebilirdi.

Akşam yemeğinde karnını tıka basa doyuran Christopher, malikânenin önündeki araba yoluna bakan salon penceresinin yanındaki duvara sırtını vermiş, oturuyordu. Ufak tefek olmasına rağmen, koyu şeftali rengi, parlak bir kumaşla çevrili seksi hatlara sahip kadından gözünü alamıyordu. Geceyi aydınlatan mum ışığı kadının göğüslerini okşayarak Christopher'ın penisinin sızlamasına neden oluyordu. Leydi Winter son derece cesur bir ifadeyle onun bakışlarına karşılık veriyordu.

Christopher çok yakında ona sahip olacağını bilmenin verdiği arzunun damarlarındaki kan akışım hızlandırıldığını hissetti. Leydi Winter'a neden böyle ani bir arzu duyduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Onu arzuluyordu ve önündeki seçenekleri düzgün bir biçimde gözden geçirebilmesi için bu arzuyu tatmin etmesi gerekiyordu.

Leydi Winter'la yatmasının, ölen kocalarının ve Welton'ın büroyla ne tür bir bağlantısı olduğunu açıklamaya yaramayacağını biliyordu. Leydi Winter tıpkı kendisine benziyordu. Birkaç kez üst üste doyuma ulaşmanın, onda sahip olduğu sırları bir anda Christopher'la paylaşma isteği uyandırmayacağı ortadaydı. Oysa Christopher bu sırları öğrenmek istiyordu. Bu sırları öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Kraliyet Donanması adına çalışan ajanlar başına bela olmuştu. Onu sürekli takip ediyor, hakkında düzenli olarak istihbaratta bulunuyor ve yağmaladığı malları sinirlerini bozacak sıklıkta iade etmesini istiyorlardı. Maria eski kocalarını varlıklı birer asilzâde olmaları sebebiyle seçmiş olabilirdi ama onlarla büroyla ilgili bir sebeple evlenmiş de olabilirdi ve eğer durum buysa Christopher bunu neden yaptığını bilmek istiyordu.

Harwick'lerin çiftlik evi amacını gerçekleştirmek için kursuz sayılabilecek birkaç mekândan biriydi. Her şeyden önce Christopher burada memnuniyetle ağırlanıyordu. Ayrıca Leydi Winter'la mecburen aynı çatı altında kalacaklardı. Ve en önem-

lisi Leydi Winter'ın evinde şu an sadece hizmetçileri vardı. Bu da Christopher'ın, adamlarından birini onun çalışanları arasına dâhil edebileceği anlamına geliyordu. Bunu başardığı takdirde onun aksırdığından hile haberi olacaktı.

Christopher kadehini sessizce Leydi Winter'a kaldırdı ve o da kendisine kadınlara özgü gizemli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

İyi olan kazansın.

Dördüncü Bölüm

Elini Maria'nın beline koyan Simon, "Templeton'dan haber geldi," diye mırıldandı. "Gece yarısı ikide tapmakta olacak. Bu buluşmaya ben gidemem, *mhuirín*. O saatte işim var."

"Bu durumda onunla ben buluşacağım. Sana ne söyleyecek?"

Simon konuşmalarını etrafa belli etmemek için nazıkçe omuzlarını silkti ama bakışı bir şahininki kadar keskindi. "Bana kız kardeşinle ilgili acil birkaç bilgi getireceğini düşünüyorum. Templeton gerçekten önemli bir şey olmasa buraya gelme riskini asla göze almazdı."

"Araştırmayı ülkenin sahil kesimine mi taşıdın?" Maria aşağı çevirdiği kirpiklerinin ardından salondaki kalabalığı inceledi. St. John, Leydi Harwick'i büyülemekle meşgulmüş gibi görünüyordu ama Maria onun aslında neyle ilgilendiğini gayet iyi biliyordu. Bakışlarının yoğunluk ve sıcaklığını üzerinde hissedebiliyordu.

"Evet. Bu yüzden elimdeki adamlar yetmiyor."

"Daha başka ne yapabilirim?"

İç geçiren Simon, Maria'nın sırtını okşadı. Genç kadın elbisesinin kat kat kumaşı yüzünden bu dokunuşu belli belirsiz hissetmişti ama elinin her zamanki sıcaklığıyla orada olduğunu biliyordu. "Dikkatli ol. Templeton parayla tutulmuş bir adam.

Sen ya da kız kardeşin onun umrunda bile değil. İlgilendiği tek şey para.”

“Ben her zaman dikkatliyim, Simon.”

Olduğu yerde hafifçe dönen Maria başını kaldırıp Simon'a baktı. Nefes kesici bir adamdı. Kapitone ipek bir yelekle birlikte gri ipekli bir takım giymişti ve üzerinde dikkatleri sahip olduğu erkeksi cazibeden farklı yöne çekecek, göz alıcı renkler yoktu. Peruk takmaya ihtiyaç duymamış, koyu renkli saçlarını sıkıca toplamıştı. Maria bakışlarını onun uzun kirpikli, mavi gözlerinden alamıyordu. Gözlerinin yarı kapalı olması biraz sıkıldığını söylüyordu ama Maria'nın, kendisini incelemeye başlamasıyla birlikte o gözleri bir anda koyulaştı.

“Beni inceleyen gözlerinin bulunduğu vaatleri tutmaya hazırsan o kadını derhal geri çevirebilirim, *mhuirín*.”

“Buradaki her kadın seni hayranlıkla süzüyor. Bana bu hakkı çok mu görüyorsun?”

Simon'ın dudakları tehlikeli bir biçimde yukarı kıvrıldı. Ruhunun kaba ve vahşi bir tarafı vardı. Maria'nın kendi elleriyle kötü durumdan kurtardığı bu genç adamın hem öldürmek hem de sevişmekte usta olduğu hissini yaratması çoğu kadının aklını başından alacak kadar etkileyiciydi. “Ben bugüne dek hiçbir hakkı sana çok görmedim.” Simon, Maria'nın elini dudaklarına götürdü. “Ve bu sonsuza dek böyle sürecek.”

Maria usulca gülerek başını iki yana salladı. “Sen de kendine dikkat et Simon, aşkım.”

“Her zamanki gibi hizmetinizde olacağım,” dedi Simon reverans yaparak.

Birkaç dakika içinde Maria'nın yanından ayrılmıştı ve kısa bir süre sonra koyu saçlı kadının da izin isteyerek St. John'un yanından uzaklaşması Maria'nın beklentisini hissedilebilir ölçüde

arttırdı. Maria, Simon'un bir kadını asla hayal kırıklığına uğratmayacağını ilk elden biliyordu

Başım çevirdiğinde St. John'un kendisine doğru yaklaştığını gördü. Simon için duyduğu endişenin kalan kırıntıları bir anda yok oldu ve tüm dikkatini kendisine gösterdiği ilgiyle yüreğinin kanatlanmasına neden olan adama çevirdi. Teni mum ışığında ıslıl ıslıl parlayan, altın saç bu adam ona tepeden bakıyordu. Üzerini süsleyen zincir şeklindeki nakışlar krem rengi yeleğini, yeleği de koyu yeşil ceketini vurguluyordu. Simon'inkilerin aksine onun giysileri ilgi çekmek, renkleriyle dikkatleri üzerlerine toplamak için tasarlanmıştı. Maria bir kez daha salondaki tüm kadınların bakışlarının bulundukları yere çevrildiğini hissetti.

St. John, tıpkı Simon'ın yaptığı gibi onun elini tutup dudaklarına götürdü ama Maria'nın verdiği tepki az öncekinden tamamen farklı oldu. Bu defa içini kendisini duygulandıran bir hüznü kaplamamıştı. Kesinlikle öyle olmamıştı.

St. John keskin bakışlarını Maria'nın üzerine dikip, "Sana onu unutturacağım," diye mırıldandı o boğuk sesiyle. Simon kadar sertti ve öldürmek de dâhil olmak üzere hiçbir şeyden pişmanlık duymadığı çok açıktı.

Ancak kadınları Simon gibi ağır ağır cezbeden bir adam da değildi. Seksiliğini açıkça gözler önüne seriyordu. Maria sadece kadınlara mahsus bir içgüdüyle onun yatakta kahkahalar atıp oyunlar oynayacak türde bir adam olmadığını hissediyordu. St. John bunu yapamayacak kadar vahşi bir adamdı.

Korsanın bu ilkel yönünden *etkilendiğini* fark etmek Maria'yı şaşırtmıştı; özellikle de Lord Winter'ın kendisine uyguladığı muameleden onca acı çektikten sonra. Üstelik sadece etkilenmekle kalmamış, ilkel arzularla dolduğunu da hissetmişti.

"Hımm..." Maria elini çekip yüzünü başka yöne çevirdi ve aslında öyle hissetmediği halde kayıtsız görünmeye çalıştı.

St. John hareket ettiğinde kokusu etrafa yayıldı. Maria boğazında tüy kadar hafif bir dokunuş hissetti. "Seni güzel yalancı. Şu an kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Bunu açıkça görebiliyorum."

Bu kısacık temas Maria'nın bir anda tahrik olmasına sebep olmuştu. Fal taşı gibi açılan gözlerini St. John'a çevirdi.

St. John'un bakışları gizemli ve arzuluydu. Sahipleniciydi. "Sana sadece dokunmam bile beni arzulamana yetiyor. *İçine girdiğimde* bu arzunun nasıl da yoğunlaşacağını hayal etsene."

Maria iç çekti. "Senin yapabileceğin tek şey bu; hayal etmek." Güçlü ve umursamaz bir sesle konuşmayı başarması kendisini bile şaşırtmıştı.

St. John'un dudaklarında erkeksi bir gülümseme belirdi. "Bana yatağıma girmeyeceğini söyle." Şimdi alçak sesle konuşuyor, parmak uçlarını Maria'nın çilgınca atan nabzında dolaştırıyordu. "Söyle, Maria. Mücadeleden çok hoşlanırım."

"Yatağına girmeyeceğim." Maria'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Ben kendi yatağımda sevişmeyi tercih ederim."

Maria önce onu şaşırttığını sonra da keyiflendirdiğini fark etti. St. John'un gözleri parladı ve son derece içten bir kahkaha attı. "Böyle bir anlaşmaya da varım."

Maria, "Ama bu gece olmaz," diye kaçamak bir cevap verdi. Ardından St. John'a doğru eğilip ona bir sır veriyormuş gibi, "Leydi Smythe-Gleason gece boyu arzu dolu bakışlarla seni süzdü," diye fısıldadı. "Şansını onda deneyebilirsin. İyi geceler, Bay St. John."

Onun başka bir kadınla beraber olduğunu hayal etmek Maria'nın yüreğinde aynı şeyi Simon için düşündüğünde hissettiğine benzer duygular uyandırmıştı. Ancak bu defa bu hayali zihninden uzaklaştırmakta epeyce zorlandı...

St. John oradan ayrılmaya kalkışan Maria'nın kolunu tuttu. Dokunduğu noktanın alev alev yandığını inkâr edebilmek

imkânsızdı. Bu ateş genç adamın gözlerine de yansımıştı. "Kaçılmaz işbirliğimizin bir parçası olarak vücudunun özel kullanım hakkına sahip olmak istiyorum. Karşılığında ben de sana aynı hakkı vereceğim."

Maria gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

St. John'un başparmağı, mahrem duygular çağrıştıracak şekilde Maria'nın beyaz dantel altında kalan dirseğinin kıvrımını okşadı. Bu dokunuş genç kadının teninin kolundan göğsüne dek karıncalanmasına, meme uçlarının sızlamasına sebep oldu. İçinde bulunduğu durumu St. John'dan gizlediği için korsesinin esaretine minnettardı.

"Beni duydun," dedi St. John.

"Neden seninle böyle bir anlaşma yapayım ki? Hatta sen neden benimle böyle bir anlaşma yapmak isteyesin ki?" Maria tek kaşını yukarı kaldırdı.

St. John da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Maria ona sahip olma düşüncesinin nasıl da aklını başından aldığı gizlemeye çalışarak titrek bir kahkaha attı. St. John dizginlenmemiş vahşi bir hayvan, koyun postuna bürünmüş bir kurttu. "Beni çok eğlendiriyorsun, Christopher."

"Gerçekte hissettiğin bu değil." Christopher ona biraz daha yaklaşıp kişisel alanının sınırları içerisine girdi. "Seni büyülüyor, tahrik ediyor ve hatta korkutuyorum. Yakında senin de tanık olacağın gibi cinsel haz vermek konusunda neredeyse sınırsız bir bilgi dağarcığına sahibim. Ama *eğlenceli* bir insan değilim. Eğlenceli birisi olabilmek için benim asla yapamayacağım bir şekilde ciddiyetten uzak olmak gerekir."

Maria nefes nefese kalarak dudaklarını araladı.

"Fikrini değiştirdiğinde odama gel," diye mırıldandı St. John geriye doğru bir adım atarak.

Maria dudaklarına sahte bir gülücük yerleştirip gitmek için izin istedi.

Salondan ayrılırken St. John'un bakışlarıyla kendisini takip ettiğini hissetmişti ve genç adamın az önce sarf ettiği sözler de uzunca bir süre peşinden geldi.

Kimseye görünmeden malikâneneden ayrılmak Maria'nın tahmin ettiğinden hem daha kolay hem de daha zor oldu.

Oradan kaçmak için ayağını odasının balkon tırabzanlarının üzerinden aşırması yeterliydi. Öte yandan sarmaşıklarla kaplı kafesi kullanarak aşağı inmesi gerekiyordu. Bunu vücuduna yapışan siyah bir pantolonla yapmak bir mahkemede yargılanmaktan daha zordu. Elbette bu, normalde odasından aşağı inmek için tercih edeceği bir yöntem sayılmazdı. Hele ki belinde bir kılıç varken.

Maria etrafa dikkat kesilme ihtiyacı duyacak kadar büyük bir gürültüyle aşağı atladı. Bakışlarını çevresinde gezdirip gölgelere kilitledi ve birkaç saniye öylece bekledi. Malikâneye zorla giren birisi olup olmadığını anlamak için pencereden dışarı bakan kimse olmadığına karar verdiğinde tuğla döşeli evden uzaklaşıp tapınağa doğru yürümeye başladı.

Gece durgun ve sessizdi. Rüzgâr serin esmesine rağmen üşüt-müyordu. İki âşığın ay ışığı altında buluşması için mükemmel bir ortam vardı. Maria'nın erkek kılığına girip hızlı hızlı yürüyerek aşağılık bir serseriyle buluşmaya gitmesi yaşamının bir parçası haline gelmişti. Onun mutluluk ve huzurla geçirecek zamanı yoktu. Amelia'nın belki de korkmuş ve yapayalnız bir halde dünyanın herhangi bir yerinde olduğunu bilmek bu tür duyguların keyfini sürmesine zaten izin vermiyordu.

Genç kadın tıpkı o gün daha erken saatlerde yaptığı gibi bir ağaçtan diğerine geçerek tapınağın etrafını dolaştı ve karanlığın ötesini görmeye çalıştı. Başının üzerinde bir örtü oluşturan ağaçlar,

ay ışığını tapınağı kapkara bir silüet halinde görmesine yetecek kadar sızdıyordu. Maria durup nefesini tuttu. Ensesindeki tüyler onu uyarırcasına bir anda diken diken olmuştu.

İnce bir dalın sırtına çarpmasına izin vermeden, kılıcını ılık sesine benzer bir ses eşliğinde kılıfından çıkararak arkasına döndü. Birkaç adım ötede buz gibi soğuk bakışlarla kendisini süzen bir adamın olduğunu görmek onu iyice tedirgin etti. Karanlıkta adamı net bir şekilde seçemiyordu ama onun Simon ya da Christopher kadar uzun boylu olmadığını ve kemikleri sayılacak kadar zayıf göründüğünü fark etmişti.

“Quinn nerede?” diye sordu adam.

“Bu gece onun yerine benimle görüşeceksin.” Maria’nın sesi bıçağının keskin ucu kadar soğuktu.

Adam homurdanarak arkasına döndü.

“Senin paranı kim ödüyor sanıyorsun?” diye mırıldandı Maria.

Templeton bu sözler üzerine olduğu yerde durdu. Maria’nın neredeyse onun zihninden geçenleri duyabildiği, uzunca bir zaman geçtikten sonra tekrar geri döndü. Sessizce ılık çabp yakınlarındaki bir ağaca yaslandı ve ellerini cebine soktu.

Maria bir şeyler söylemek üzere ağzını açtığı anda Templeton’ın bakışlarını, arkasında olduğu için kendisinin göremediği bir noktaya çevirdiğini fark etti. Onun bunu yapması Maria’nın dikkatini görüş alanındaki bir hareketliliğe yöneltmesini sağlamıştı. Genç kadın bir anda alarma geçti ve ikinci bir adamın kendisine doğru savurduğu kılıçtan geriye sıçrayarak kurtuldu.

Çabucak toparlanıp bir sonraki darbeyi de etkisiz hale getirdi ve iki kılıç etrafta yankılanan metalik bir ses eşliğinde birbirine çarptı. Maria karşısında iri yarı bir adam bulunca dişlerini sıkı. Dayton sayesinde büyük çaba sarf ederek kılıç kullanmakta ustalaşmıştı. Yine de kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Dayton bir zamanlar, *Ne yazık ki sen ömür boyu elinde bir kılıçla yaşayacaksın Maria*, demişti. *Bu yüzden kılıç kullanmak konusunda eşsiz bir ustalık kazandığından emin olmalıyız.*

Maria onu nasıl da özlüyordu!

Dayton'ın hatırası her zaman olduğu gibi dikkatini yoğunlaştırmasını sağladı ve Maria rakibinin iri yarı cüssesine rağmen küfrederek geri çekilmesine sebep olacak bir coşkuyla dövüşmeye başladı. Yukarı kalkan kolu ılık hızıyla hareket edip darbeler savuruyordu. Dikkatini onun arkadaşına verdiği halde, açgözlü bakışlarla kendisini seyreden Templeton'ı da gözden kaçırmayacağı bir pozisyonda kalmaya özen gösteriyordu. Ufak tefek ve hızlıydı ama bu, çizmesinin bir ağacın köküne takılmasına engel olamadı.

Maria telaşlı bir çığlık eşliğinde tökezledi. Kılıcını bu durumdan istifade edecek bir pozisyona getiren rakibinin gözlerinde inkârı mümkün olmayan bir zafer ışıltısı belirdi.

"Ağır ol, Harry!" diye haykırdı Templeton.

Maria yere düşerek yuvarlandı. Harry'nin aşağı savurduğu kılıç yere, Maria'nın yukarı salladığı kılıç ise Harry'nin bacağına saplandı. Harry yaralı bir ayı gibi öfkeyle feryat etti ve aynı anda göğsüne hamle yapan sessiz ve parlak, beyaz bir silüet onu sert bir ses eşliğinde yere çarptı. Alt alta üst üste yuvarlanmaya başlayan iki vücut acılı bir iniltinin ardından hareketsiz kaldı.

Nihayet üzerinde yerde yuvarlanmanın etkisiyle kaban, keten bir gömlek olan silüet ayağa kalktı ve iri yarı adamın göğsüne saplanan hiançerini olduğu yerden çekip aldı. Ay ışığı onun açık renkli saçlarını, başını hızla Maria'ya çevirmesi ise gizemli gözlerini ortaya çıkarmıştı. Christopher St. John, olduğu yerde donup kalan Templeton'a doğru yürüdü.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu aldatıcı olduğunu düşündürecek kadar alçak bir sesle.

"Evet. Siz St. John'sunuz." Templeton temkinli bir tavırla geri çekildi. "Gördüğünüz gibi leydi gayet iyi durumda."

"Sana rağmen." Yine az önceki gibi bir göz kırpmasıyla kaçırılabilir kadar hızlı hareket eden St. John, Templeton'ı kemikli omuzuna saptığı hançerle ağaca yapıştırdı.

Sonrasında olanları izlemek işkenceden farksızdı. St. John bir yandan rahatlatıcı denilebilecek kadar alçak bir sesle konuşuyor bir yandan da Templeton'ın etine saptığı bıçağı olduğu yerde ağır ağır çeviriyordu. Üzerinde kaba yün kumaştan giysiler olan Templeton ise acıyla kıvranıyor, ağlayıp haykırarak St. John'un kendisine yönelttiği soruları cevaplıyordu. Maria'nın bakışları istemeden de olsa Christopher'ın geniş omuzlarıyla birkaç metre ötede yatan ceset arasında gidip geliyordu. Zihninde aşına olduğu o sözleri tekrarlayarak mide bulantısıyla başa çıkmaya çalıştı. Bu sözler onu vicdan azabından kurtarıyordu çünkü ona kendini korumak için bunu yapmak zorunda olduğunu hatırlatıyordu. Sadece kendini değil Amelia'yı korumak için de.

*Ya onun hayatı ya da benimki. Ya onun hayatı ya da benimki.
Ya onun hayatı ya da benimki*

Bunu yapmak onu asla tam anlamıyla rahatlatmamıştı ama elinden başka ne gelirdi? Kendini ne büyük bir pislığe bulaştırdığına çok fazla kafa yorarsa etkisinden haftalarca kurtulamayacağı bir melankoliye kapılırdı. Bunu önceki deneyimlerinden biliyordu.

St. John geri çekilip Templeton'ın dizleri üzerinde yere çökmesini seyrederek, "Burayı eski haline getir." dedi. "Güneş doğduğunda etraf hiçbir şey olmamış gibi görünecek. anladın mı?"

"Ben işimi hakkıyla yaparım." dedi Templeton gergin bir sesle.

Christopher nihayet dikkatini Maria'ya çevirdi ve yanına gidip dirseğinden tutarak onu ortamdan uzaklaştırdı.

"O adamla görüşmeliyim," diye itiraz etti Maria.

"Bir öğretmen tutup Dover'a göndermişler."

Maria'nın bu sözlerle birlikte gerilmesi, sezgileri güçlü olan Christopher'ın dikkatinden kaçmamıştı.

"Sadece bu kadarını söyledi," diye ekledi güven veren bir tavırla. Kontrollü bir sesle konuşmasına rağmen yüzünde tehlikeyi çağrıştıran bir ifade vardı. "Bu bilgiye ihtiyaç duymanın bir sır olarak kalacağından emin olabilirsiniz. Yaptığınız araştırmanın sebebini gizli tutman akıllıca olmuş. Templeton'ın elinde sana şantaj yapmak için kullanabileceği bir bilgi yok."

"Ben aptal değilim." Maria yan gözle Christopher'a baktığında ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Christopher sakın görünüyordu ama kendine güçlkle hâkim olduğu belliydi. "Ayrıca durum tamamen kontrolüm altındaydı."

"Tamamen' kelimesine karşı çıkıyorum ama ben müdahale etmeden önce de durumu idare ettiğiniz konusunda hem fikiriz. İşine burnunu sokmuş olmamı şu ana dek fazla belli edemediğim kibarlığıma ver."

Maria bunu sözle ifade etmese de Christopher'ın ortaya çıkışıyla birlikte rahat bir nefes almış, hiç beklemediği bir şekilde gevşediğini hissetmişti. İlk başta ona böyle farklı bir gözle bakmasının sebebini çözememiş ama sonra büyük bir şaşkınlık yaşayarak Dayton'dan sonra ilk kez birisinin, hayatını kurtardığını fark etmişti.

Ağaçların gölgesi altından sıyrıldıklarında Christopher'ın neredeyse çıplak sayıldığını, üzerinde sadece gömlek, pantolon, çorap ve ayakkabı olduğunu fark eden Maria, "Buraya neden geldin?" diye sordu. Ellerine ve gömleğine bulaşan kan, onun vahşete meyilli olduğunun kanıtı gibiydi.

"Seni takip ettim."

Maria gözlerini kırıştırdı. "Dışarı çıktığımı nereden anladın?"

"Hizmetçini odandan çıkarken gördüm. Hemen arkasından içeri girdim ve seni orada bulamadım. Adamlarım odanın kapısını

sürekli izlediği için dışarıya nasıl çıktığını anlamam zor olmadı. Balkonundan aşağı baktığımda ne tarafa gittiğini gördüm."

Maria yerdeki taşları havalandıracak kadar hızlı bir şekilde durdu. "Sen odama mı girdin? Hem de yarı çıplak bir halde?"

Christopher, Maria'ya doğru döndü ve onu, bakışlarının dolaştığı her nokta hızla alev alacak şekilde baştan aşağı süzdü. Ardından hiçbir şey olmamış gibi cebinden bir mendil çıkarıp ellerine bulaşan kanı temizledi. "Erkek giysileri içerisinde olduğunu görmek beni tuhaf bir şekilde çınlı çıplak yatakta uzandığını hayal etmekten daha çok tahrik ediyor."

Bakışları buluştuğunda Maria gözlerinde aynın güçlkle fark edilen ışığının bile gizlemeyi başaramadığı karanlık bir ifade olduğunu fark etti. İnce bir çizgi halini alan dudaklarıyla kas-katı kesilen vücudu duygularını ele veriyordu ve bu, Maria'nın titremesine neden oldu. Genç kadının burun delikleri genişledi ve kalp atışları hızlandı. İçgüdülerini ona karşısında duran bu vahşi hayvandan kaçmasını söylüyordu.

Kaç. Yoksa seni ağına düşürecek.

"Sana beni elde edemeyeceğini söylemiştim." dedi Maria kılıcının kabzasını tutarak. "İşime burnunu sokanlara asla hoş-görülü davranmam."

"Bu sözlerle eski kocalarını mı kastediyorsun?"

Maria yoluna devam edip hızlı adımlarla malikâneye doğru yürümeye başladı.

"Tek başına dışarı çıkmamalıydın. Maria ve burada böyle bir buluşma yapmamalıydın."

"Sen de beni azarlama fırsatı kollamamalıydın."

Christopher onu kolundan tutup kendine doğru çekti. Kılıcını kılıfından çıkarmak istediğinde onu durdurdu ve elini tutup kalbine bastırdı. Kalp atışları Maria'ninkiler kadar hızlıydı ve yaptığı bu hareketle pek çok insanın düşündüğü gibi duygulardan

yoksun bir adam olmadığını kanıtlamıştı. Maria'nın diğer kolunu da arkasına götürüp sımsıkı beline bastırarak etkisiz hale getirdi.

İçinde bulundukları pozisyon onları birbirine fazlasıyla yaklaştırmıştı. Maria'nın göğsü Christopher'ın göğsüne, burnuysa onun boynuna bastırıyordu. Genç kadın önce mücadele etmeyi düşündü ama sonra Christopher'a bu zevki tattırmamaya karar verdi. Üstelik az önce yaşananlardan sonra birisinin kolları arasında olmak harika bir duyguydu. O güne dek kendine hep çok gördüğü huzuru az da olsa tatmıştı.

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı Christopher. "Bunun için zor kullanmam gerekiyor çünkü yine silahlısın ve hayatımı heba etmek gibi bir niyetim yok. Her karşılaşmamızda üzerinde daha da büyük bir silah oluyor."

"Sadece üzerimde taşıdığım silahlara sahip olduğumu düşünüyorsan," dedi Maria sakın bir sesle, "fena halde yanılıyorsun."

Christopher, açıkça hissedilen saldırgan bir tavırla Maria'nın yukarı çevrilmiş yüzüne bakarak, "Bana karşı koy," diye üsteledi boğuk bir fısıltıyla. "Bırak da sana tekmeler savurduğun, vücudumu tırmaladığın sırada sahip olayım."

Christopher St. John bu konuda merhamet etmeyecek kadar kararlı görünüyordu. Maria onun için için yanan bir arzu ve açlığa sahip olduğunu hissedebiliyordu. Bu his tıpkı Christopher'ın kolları gibi vücudunu çepeçevre sarmıştı.

Christopher, Maria için bir adam öldürmüştü.

Ve belli ki bunu yapmak içindeki şeytanı uyandırmıştı.

Maria onun sert ve vahşi bir güzelliğe sahip olan yüzüne baktığında neler olduğunu anladı. Maria için savaşmıştı ve şimdi de ödülünü alacaktı. Genç kadının vücudu tepeden tırnağa ürperdiğinde Christopher'ın dudaklarında sadece seksi olarak nitelendirilebilecek bir gülümseme belirdi.

Maria önce teninin, ardından damarlarındaki kanın alev alev yandığını hissetti. Oysa damarlarında akan kan annesi son nefesini verdiği an buz kesmişti.

Sırf kendisini korumak uğruna elini kana buladı diye Christopher'ı arzuluyor olması çıldırdığı anlamına mı geliyordu?

Welton onu, Christopher tarafından koruma altına alınmayı tahrik edici bulmasına sebep olacak kadar mı delirtmişti?

Christopher, Maria'yı onunkine göre çok daha iri yarı olan vücuduyla sarmalamış, etrafının teninden yayılan yoğun baharat kokusuyla dolmasına sebep olmuştu. Onu bir kez daha, "Sadece bana ait olacaksın," diye uyardıktan sonra dudaklarını ağzına aldı. Öpüşü sert ve derindi. Cüretkâr denilebilecek kadar sahiplenici ve talepkârdı. Onun dengesini kaybetmesi, kendisine hiçbir şekilde itiraz etmemesi için Maria'nın başını geriye çekti.

Ancak hesap etmediği tek bir şey vardı.

Maria, Christopher'ın alt dudağını ısırdı. Genç adam inleyerek onun dudaklarına bir küfür savurdu. "Erkek gibi davranan bir kadını çekici bulacağım aklıma gelmezdi," diye homurdandı. "Ama sana bugüne dek hiçbir kadına duymadığım bir arzu duyduğumu inkâr edebilmem imkânsız."

"Bana bu gece sahip olamazsın. Seninle ilgilenecek havada değilim."

"Ben seni havaya sokarım."

Christopher kasıklarım Maria'nunkilere sürüp onun, etkileyici bir biçimde sertleşen penisini tüm detaylarıyla hissetmesini sağladı. Maria'nın vajinasındaki kasılma dayanılması güç bir acıya dönüştü.

"Hadi devam et," dedi genç kadın meydan okurcasına. Christopher'ın, zevk almasını sağlayacağından şüphesi yoktu ama onun kendisini fazla zorlamayacağından da emindi. Onun asıl arzusu Maria'nın teslim olduğunu görmektir. Maria sezgileri

güçlü bir kadın olarak bunu biliyordu. Ya da belki de bunu zihn Christopher'inkine benzer şekilde çalışan bir kadın olduğu için biliyordu.

Christopher çenesini sıktı. Ardından pozisyon değiştirip Maria'nın kalbine bastırduğu elini arkasında duran diğer elinin yanına götürdü ve bu sayede boşta kalan kendi eliyle önce onun başındaki atkıyı aldı sonra da saçlarını çekti.

Maria'nın acıyla haykırmasını fırsat bilip az önce uğraşma zahmetine girmediği şehvet uyandıran bir zarafetle dudaklarını ağzına aldı. Derinlere ulaşan diliyle onu uzun uzun yalıyordu. Darbeleri sert değil yumuşaktı. Ritmikti. Cinsel birleşmeyi taklit ederek dilini ağzından içeri sokup çıkarıyordu. Maria dizlerinin bağının çözüldüğünü hissederek Christopher'ın kollarına yığılıp kaldı. Şimdi sadece onun güçlü vücudundan destek alıyordu. Christopher, Maria'yı sert darbelerle dürterek vücudunu onun kine bastırmaya zorluyor, sertleşen penisini yumuşak karnına sürüyordu. Maria'nın bacaklarının arası ıslanıp kayganlaştı.

Sekse hazırdı.

Genç kadın Christopher'ın yeteneğine ve eşine az rastlanır güzelliğine karşı koymakta zorlanarak inledi.

Christopher bu inlemeye Maria'nın hiç beklemediği bir şekilde karşılık verdi. Onu yukarı çekip bacaklarını ayakta duracak pozisyona getirdikten sonra peşinden odasının altındaki kafese doğru sürükledi. Ardından onu öfkeyle homurdanır bir halde orada öylece bırakıp gitti.

Güçlkle nefes alan Maria ellerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi. Gözlerini sımsıkı kapayıp kendine gelmeye çalıştı. Vücudunun her noktası şehvetin verdiği enerjiyle sızıyor, içini saran cinsel arzu ve yalnızlık duygusu onu gururunu bir kenara bırakıp Christopher'ın peşinden gitmeye zorluyordu. Christopher'ı arzulamasının tek sebebi Welton'ın kendisine verdiği görev değildi ancak kimi zaman bir erkeği peşinde olduğu şeyden yoksun

bırakmanın ona bunu zahmetsizce vermekten çok daha etkili olduğunu biliyordu.

Maria nefesini bırakıp kafese tırmandı ve elinden geldiğince sessiz olmaya çalışarak odasının balkonuna atladı. St. John'la beraber olmayı kabul edip etmemek konusunda düşüncelere dalarak soyunmaya başladı. Aynı anda kapıya vuruldu ve huzursuzlanan Maria sesin koridor tarafından gelmediğini anlayınca rahatladı.

Kapıdaki kişiye seslenerek içeri girmesini söyledi ve hizmetçisi odaya girip her zamanki hamaratlığıyla az önce üzerinden çıkardığı elbiseleri toplamaya başladı. Geçmişte Dayton tarafından işe alınan Sarah güvenirliliğini kanıtlamış, sadece şarap lekelerinin değil kan lekelerinin de icabına bakar olmuştu.

“Yarın sabah Dover’a gidiyoruz,” dedi Maria düşüncelerini onu bekleyen yolculuğa yönelterek. St. John çok fazla şey anlatmamıştı ama Maria onun kendisine verdiği mesajı almıştı.

Apar topar yolculuk yapmaya alışık olan Sarah başını salladı. Maria’nın geceliğini giymesine yardımcı olduktan sonra da odadan ayrıldı.

Maria yatağına gidip bakışlarını içine girmesini kolaylaştırmak için öne doğru kıvrılmış olan çarşaflara çevirdi. Zihninde Simon’ın o an neler yaptığını canlandırdı. Gülüyor, çıplak olan muhteşem vücuduyla yatakta yuvarlanıyor. onun kendisine ihanet ettiğinden en ufak bir şüphe duymayan partnerinden istediği her bilgiyi sızdırıyordu.

Maria, Simon’ın bir kadınla bu kadar yakınlaşmasını kiskanarak iç geçirdi. Bu sadece fiziksel bir ilişkiydi ama Maria son bir yıldır bu kadarını bile yaşamamıştı. Hem Amelia’yı arayışı, hem de Welton için her daim hazır bulunmak zorunda olması kendi ihtiyaçlarına zaman ayırmasını imkânsız hale getiriyordu.

Welton. Lanet olası adam. Welton, Maria’dan Simon’ın yaptığı şeyi yapmasını, St. John’la yakınlaşıp onun güvenini kazandıktan

sonra sırlarını öğrenmesini istiyordu. Maria Dover'da ne kadar kalacağını bilmiyordu. Bu süre bir haftadan uzun olursa Welton'un şüphesini çekerti.

Ama St. John gibi bir adam söz konusu olduğunda bir haftalık ayrılık bile uzun bir zaman sayılırdı. St. John bu süre içerisinde pekâlâ başka bir kadına ilgi duyabilir ve Maria o kadınla ilişkisinin doğal akışını beklemek zorunda kalabilirdi. Öyle bile olsa deneyimleri Maria'ya yitirilen ilginin tekrar kazanılmasının çok zor olduğunu söylüyordu. St. John'un içindeki şiddetli arzuyu bir yolunu bulup gerçek bir ilgiye dönüştürmeliydi ve bunu başarması için sadece birkaç saati vardı.

Maria kendini bu işi mecbur olduğu için yaptığına ikna ederek koridora çıkan kapıyı açtı ve etrafa baktıktan sonra sessizce yürüyüp St. John'un olduğunu öğrendiği süite ulaştı. Üzerinde skandal yaratmaya yetecek, incecik bir gecelikle kapının önünde durdu ve tam onu çalacakken eli havada asılı kaldı. İçini bir kez daha ona bir aslanın inine giriyormuş gibi hissettiren o lanet olası duygu kaplamıştı.

Bunları düşündüğü sırada kapı aniden açıldı ve Maria karşısında, muhteşem vücudu insanı günaha sokacak şekilde tamamen çıplak olan kötü şöhretli korsanı buldu. Arkasından vuran mum ışığı altın rengi tenine ve saçlarına baştan çıkaran bir aydınlık veriyor, güzel biçimli, sert kaslarını görkemli bir şekilde gözler önüne seriyordu. Vücudu hacmi ve gücüyle kapının önünü tamamen kaplamış, Maria'nın duyularının şaşkınlığının ve nabız gibi atan bir arzusunun esareti altına girmesine neden olmuştu.

Christopher kaşlarını çatı. "İstersen sana koridorda da sahip olabilirim ama yatağında daha rahat edersin."

Gözlerini kırıştıran Maria bakışlarını aşağı çevirdiğinde arzulayacağı yeni şeyler buldu. Zekice bir söz söylemeye çalıştı ama dili damağına yapışmıştı. Bu adamı her şeyiyle istiyordu; hem gördükleri hem de göremedikleriyle.

Christopher benzer bir dikkatle onu baştan aşağı süzdü. Bakışları arzulu ve gizemli bir hal aldıktan sonra güçlü göğsünden sessiz bir homurtu koptu. Çıkardığı ses zevk veren bir mırıltıdan farksızdı.

Maria'nın kendini toparlamasına izin vermedi ve onu hâlâ havada asılı duran elinden tutarak içeri çekti.

Beşinci Bölüm

“**S**en çıldırdın mı?” Christopher kapıyı çarparak kapadık-
Stan sonra öfkeli bakışlarını karşısındaki arsızca baştan
çıkarmayı amaçlayan kadına çevirdi. “Üzerinde böyle bir giysiyle
ortalıkta dolaşamazsın!”

Christopher’ın arzuladığı o kıvrımları okşayan, varla yok arası,
ince, kadınsı kumaş endişe verecek ölçüde şeffaftı ve Maria’nın
bolca sahip olduğu güzellikleri olduğu gibi gözler önüne seriyordu:
uzun, ince bacaklar, dolgun kalçalar, ince bel ve iri göğüsler. Ba-
caklarının birleştiği yerdeki karaltı ve meme uçlarının etrafındaki
koyu renkli halkalar da açıkça seçilebiliyordu.

Christopher çenesini dişleri gürültüyle gıcırdayacak kadar
sıktı. Maria’nın esmer teni mum ışığında ipek gibi ışıldıyordu
ve genç adam bu tenin aynı zamanda ipek kadar yumuşak oldu-
ğuna bahse girebilirdi. Onun, yan yana sıralanmış çok sayıdaki
yatak odasından herhangi birinin kapısından dışarı çıkan bir
konukla burun buruna gelebileceği koridorda bu halde dolaştığını
düşünmek...

Maria zarif bir hareketle omuzunu silkti. “Ona bakarsan sen
de kapıyı çıplak açtın.”

“Ben şu an odamdayım.”

"Ben de şu an odadayım," diye karşılık verdi Maria hemen.

"Az önce değildin!"

"Geçmişimi bana karşı kullanmaya mı niyetlisin? Eğer öyleyse çok daha büyük hatalarımın olduğunu bilmelisin."

"Lanet olsun, sadece bir dakika öncesinden bahsediyoruz!"

"Evet ve bir dakika önce sen çırlıçıplak bir halde koridorda duruyordun."

Maria bir kaşını yukarı kaldırdı ve tepeden tırnağa Kara Dul edasına büründü. Christopher belki bu sahte duruşa inana-bilirdi ama genç kadının gözleri ve çıplak vücudu buram buram şehvet yayıyordu. Üstelik şu an sevişmeye hazır bir halde onun odasındaydı.

"Bence senin kabahatin daha büyük," diye devam etti Maria sözlerine. "En azından benim üstümde iyi kötü bir giysi var."

Christopher homurdandı. Maria'yı omuzlarından tutup kendine doğru çektiğinde bir yırtılma sesi duyuldu. Bu ses öfkesini iyice arttırdı. Maria'nın üzerindeki kumaş onu bir adamın ellerinden, gözlerinden olduğu kadar bile koruyamıyordu. "Bu bir giysi değil! Bu sadece baştan çıkarmaya yarayan bir kumaş parçası ve insanların aklını başından almak için kullandığın şey de bana ait."

Maria'nın ağzı açık kaldı. "Bu ne kabalık! Hem üzerimdeki giysisiyi yırtıyor hem de bana bu şekilde davranıyorsun."

Maria geri çekilip Christopher'ın ellerinden kurtuldu ve ona bir tokat attı. Yüzüne.

Christopher bu hareketle neye uğradığını şaşırdı. O güne dek kimse ona saldırma cüretinde bulunmamıştı. Canına susayanlar bile ölmek için onu öfkeliendirmekten çok daha huzurlu yöntemler seçiyordu.

Christopher, Maria'nın yaptıklarına karşı neler hissetmesi gerektiğini bilemeyerek bocaladı. Bu sorunun cevabını neredeyse acı çekmesine neden olacak kadar zonklayan penisi verdi ve

genç adam, dudaklarından dökülen kelimeler yüzünden yine zor durumda kalmamak için onunla birlikte yere yuvarlanacak kadar güçlü bir hamleyle odadan çıkmak üzere arkasını dönen Maria'nın üzerine atladı. Neyse ki Maria'yı altına alıp ezmeden önce kendini yana atmayı başarmıştı.

"Sen ne yaptığını..."

"Ahhh!" Christopher sadece halının yumuşatabildiği bir darbeyle yere çarpmanın etkisiyle vücudundaki bütün kemiklerin sarsıldığını hissetti.

Başını çevrip fal taşı gibi açılan gözleriyle ona bakan Maria, "Tanrım!" diye bağırdı acı acı. "Siz gerçekten çıldırmışsınız. Lordum!"

Christopher'ın kolu ve bacağı tarafından yere bastırılan vücudu zevk verecek şekilde kıvranıyordu. Tıpkı genç adamın tahmin ettiği gibi yumuşak, nefis bir tene sahipti. Ayrıca harika kokuyordu ve çiçek ve meyve kokularından oluşan bu tatlı karışım, dış görünüşünün asla yapamayacağı bir şekilde masumiyet vaadinde bulunarak insanı kışkırtıyordu.

Christopher yırtılan elbisesi için ondan özür dilemesi ya da onu rahatlatacak benzer bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama homurdanıp dizinin yardımıyla geceliğini yukarı sıyırmaktan fazlasını yapmaya niyetli değildi.

Maria dirseğini onun kaburgalarına geçirdiğinde göğsünden bir homurtu koptu. Bu pek çok kişi için dehşet uyandıran bir sestti. Oysa Maria'da öfkeye neden olmuştu. "Bana homurdanıp durma!" diye terslendi. Ardından Christopher'la onu camı yakmadan kontrol altında tutamayacağını düşündürten bir güçle mücadele etmeye başladı.

Christopher o an bunun işe yaramadığını fark ederek nazik davranmaya çalışmaktan vazgeçti. Zihnini onun kendisini nasıl da çaresizce tahrik ettiğini düşünmekten fazlasına yoramıyordu.

Tek eliyle Maria'nın her iki bileğini birden kavrayıp üzerine abandı ve vücudunu aralarına yerleştirerek onu bacaklarını açmaya zorladı.

Maria bir an durup Christopher'ın niyetini anlamaya çalıştı. Ardından genç adamın kendisinden beklediği şekilde vahşi bir kedi gibi mücadele etmeye başladı. Debeleniyor. İngiliz halısının üzerinde emekleyerek salonun kapısına ulaşmaya çalışıyor ama yerinden kıpırdamayı bile başaramıyordu. "Ah, hayır! Bana sahip olamayacaksın!"

Bir kez daha homurdanan Christopher onun nefis birer kıvrıma sahip kalçalarını açıkta bırakmak için sabırsızlanarak Maria'nın üzerindeki geceliği yırttı. Bu defa dudaklarından af dileyen bir ses çıkarmayı başarmıştı.

Maria bundan biraz olsun etkilenmedi. "Seninle yatağa girmektense, Lord Farsham'la beraber olmayı tercih ederim."

Bu sözler Maria'nın kalçasına bir şaplak yiyip acıyla haykırmasıyla sonuçlandı. Farsham'ın kendisinden kırk yaş büyük olması ve iktidarsız olarak bilinmesi, Christopher'ın başka bir adamın Maria'yı bu halde göreceğini düşünmekten duyduğu rahatsızlığı gidermeye yetmemişti.

Maria kalçasına yediği şaplağın intikamını almak için keskin dişlerini olanca gücüyle Christopher'ın koluna geçirdi. Acıyla inleyen Christopher penisinin başından akan sıvının aşağı doğru süzüldüğünü hissetti. Elini Maria'nın bacaklarının arasına götürdü ve alev alev yanan kaygan vajinasının sevişmeye hazır olduğunu anladı. Onun yüzünü incelediğinde şehvetle bulanıklaşan gözlerinin ve kızaran teninin de tahrik olduğunu ele verdiğini fark etti.

Tanrı'ya şükürler olsun. Christopher neredeyse kendinden geçmek üzereydi. Spermeleri Maria'yı onun şehvetine boğma arzusuyla penisinden dışarı sızıyordu.

Maria bir an hiç kıpırdamadan durdu. Christopher ona dokunmanın hissettirdikleri yüzünden soluksuz kaldığı için odada duyulan tek ses genç kadının kesik kesik nefes alış veriş sesiydi. Christopher titreyen parmaklarıyla onun vajinasının dudaklarını okşayıp gözlerini kapadı. Bir an bile düşünmeden başını öne eğip dudaklarını omuzunun kıvrımına bastırdı.

Ardından elini çekti ve kendisine acı veren penisini Maria'nın krem gibi kaygan olan vajinasına götürdü.

"*Maria.*" Nihayet. Tek bir kelime. Penisinin alev almış başı Maria'nın vajinası tarafından bir yumruk gibi sarıldığında düğümlenen boğazından bu tek kelimeyi çıkarmayı başarmıştı.

Kıvranan Maria kalçalarını Christopher'ın ağırlığının izin verdiği ölçüde yukarı kaldırıp penisinin içine giriş açısını değiştirdi. Şimdi Christopher onun daha derin bir noktasına ulaşmıştı.

Christopher dişlerinin arasından nefesini bıraktı. Tanrım. Maria'nın içi cehennem kadar sıcak ve fazlasıyla dardı...

"Bunu ne zamandır yapmıyorsun?" diye sordu inleyerek.

Maria kalçalarını sabırsızca yukarı kaldırdı.

Christopher onun kulak memesini hafifçe dişledi. "Ne zamandır?"

Maria alçak bir sesle, "Bir yıl," dedi nefes nefese. "Ama bu hızla gidersen iki yıl olacak. Bir centilmen gibi davranmayı unuttuğunda nasıl seks yapıldığını da mı unuttun?"

"Sinir bozucu. Huysuz. Can sıkıcı cadı." Christopher üzerine basa basa söylediği her kelimeyle birlikte kalçalarını hareket ettirip Maria'nın içine giriyor, onu bacaklarını iyice aralamaya zorluyordu.

"Bana. *Leydim.* Diyeceksin." diye cevap verdi Maria hızla nefesini bırakarak.

Christopher'ın penisi, Maria'nın az öncekinden tamamen farklı olarak öfkeyle değil davetkâr bir tavırla inleyip kıvranmasına neden olan bir noktaya dokundu.

Dudaklarında ağır ağır bir tebessüm beliren Christopher, "Hoşuna mı gitti?" diye mırıldandı. Maria'nın kendisine bir anda teslim olması onu büyük ölçüde rahatlatmıştı. Vajinasının içinde olmak da bu rahatlamaya katkıda bulunuyordu. Tiyatroda genç kadına dokunduğu o ilk andan beri olmak istediği yer burasıydı. "Biraz daha ister misin?"

Altında yatan Maria'nın, kadınlığıyla penisini sımsıkı sarmasının verdiği duygunun sarhoşluğunu yaşayan Christopher kalçalarını sıkıp daha da derinlere ulaştı.

Genç kadının vajinası büyük bir açlıkla titreyip onu içine aldığı anda, vücudunu tepeden tırnağa sarsacak bir zevk duydu.

"Maria," diye fısıldadı başını onunkine yaslayarak. "Sen..."

Hâlâ şehvetin sebep olduğu bir zihin bulanıklığı yaşadığı için kelimeleri seçmekte zorlanıyordu... söylemek istediği şeyi tarif edecek olan kelimeleri. Bunu yapmak yerine penisini Maria'nın kadınlığından çıkardı ve geri çekilirken onun ipeksi bir yumuşaklığa sahip dokularının okşayışını hissederek inledi.

Maria, Christopher'ın üzerinden kalkmasıyla birlikte sırt üstü dönerek, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Kızgın gözlerle ona bakan güzel yüzü, hayal kırıklığı yaşadığını ve yepyeni bir öfkeye kapıldığını açıkça ele veriyordu. Nedense bu defa öfkeli bir kadın görmek Christopher'ın ondan kurtulmak istemesine neden olmamıştı. Hatta Maria tam tersi bir etki yaratmıştı.

Maria ondan korkmuyor ve ondan aşağı kalır yanı olmadığını saklamaya ihtiyaç duymuyordu. Verdiği tepki Christopher'ın vücudunun onun bacaklarını iki yana açıp penisini içini yerleştirme arzusuyla tepeden tırnağa sızlamasına neden olmuştu. Bunu defalarca yapmak istiyordu.

"Burada olmaz," diye homurdandı ayağa kalkıp Maria'yı da kaldırarak. Genç kadın dengesini kaybedince onu tutup omuzuna attı.

"Kaba adam!"

"Cadı." Christopher Maria'nın kalçasına bir şaplak daha attı. Sonra dayanamayıp onun sımsıkı etini avucuyla okşadı.

"Korkak! Sıkıysa benimle yüz yüze savaş. Sen sadece arkamdan saldırıyorsun."

Christopher, Maria'nın böylesine meydan okuyan bir sesle konuşmasından hoşlanarak gülümsedi. Salondan ayrılp yatak odasına girdi. Geniş odanın karşı tarafına yürüdükten sonra Maria'yı yatağın üzerine bırakıverdi.

Yatakta zıplayan Maria, Christopher'a bir tekme savurdu ve bir yandan onun ağgözlü ellerine vurup bir yandan küfürler sıralamaya başladı. Bütün bu çabalar geceliğini kurtarmaya yetmedi. Christopher ondan geri kalanı yırtarak vücudundan çekip çıkardı ve kenara fırlattı.

"Sana yüz yüzeysen sahip olacağım, benim şehvetli ve vahşi kadınıym," diye mırıldandı Maria'yı onunkinden çok daha iri olan vücuduyla yatağa bastırarak. "Bu yüzden mekânımızı değiştirmek zorunda kaldım. Bu işe epeyce uzun zaman ayracağımız için ne benim dizlerimin ne de senin dolgun göğüslerinin yere sürtmekten yara olmasını isterim."

Maria, Christopher'ın parmaklarının onunkilere kenetlemesiyle birlikte tırnaklarını genç adamın ellerine geçirdi. Christopher dizinin sert bir darbesiyle onun bacaklarını araladı ve içine girdi. Penisini sonuna dek vajinasından içeri sokmasıyla boğazından sert ve vahşi bir inilti koptu. Bu sese kendisi de şaşırarak dudaklarını Maria'nın çıplak göğsüne götürdü ve memesinin ucunu ağzına aldı.

"Evet!" diye tısladı Maria, Christopher'ın altında çılgınca kıvranarak.

Christopher başını kaldırıp onun koyu renkli gözlerine bakarak. "Kes şunu," dedi azarlarca. "Sana hakkıyla sahip olmadan yorulmama sebep olacaksın."

Maria kendini yukarı kaldırdı. "Aynen devam et, lanet olasıca."

Karyola sayvanının yarattığı sadece onlara özel, mahrem alan Christopher'ın kahkahasıyla doldu.

Gözlerini kırıştıran Maria sessizleşerek onu seyretti. "Bir kahkaha daha at," dedi sonra ısrarla.

Christopher kaşlarını kaldırıp Maria'nın içindeki penisini kastı. Genç kadının aralık duran dudaklarından dökülen iniltiyi duymak testislerinin dolmasına sebep oldu.

"Kahkaha da atarım sevişirim de ama ikisi aynı anda olmaz. Önce hangisini yapmamı istersin?"

Maria bir anda gözle görülür bir cinsel heyecanla doldu.

"Güzel," diye mırıldandı Christopher onun alt dudaklarını yalayarak. "Benim tercihim de bu yönde."

İkisinin birbirine kenetlenen ellerini Maria'nın omuzuna indirip dirseklerinden destek alarak harekete geçti. Kalçaları ağır ağır inip kalkarak penisini Maria'nın vajinasından içeri sokup çıkarmasını sağlıyordu. Maria inledi ve Christopher yanağım onunkine sürttü.

"Söyle," diye fısıldadı dudaklarını onun şakağına götürerek. "Bundan ne çok zevk aldığını söyle."

Maria başını çevirip onun kulak memesini ısırdı. *Sert bir şekilde.* "Artık işe koyul da bundan ne çok zevk aldığını *sen* söyle!"

Christopher inledi ve unutulunayacak, harika bir orgazm yaşamasına sadece dakikalar kaldığını hissederek hamlelerini hızlandırdı. Bunun başka bir sebebi olamazdı. Christopher'ı böylesine çilgına çeviren *oydu*, onun kahrolasıca dudakları ve öfkesiydi. Bu dudakları çok daha zevkli bir iş için de kullanacaktı. Daha sonra. Şu an penisinin ve testislerinin acıdığını hissedecek kadar tahrik

olmuştı, sınılsıklam terlemişti ve güçlü, derin darbelerle Maria'nın nefis vücuduna girip çıkarken ancak ciğerlerini zorlayarak nefes alabiliyordu. Bütün bunlar olurken bir yandan da daha önce hiç bilmediği ama şimdi kendisini tamamen esir aldığını hissettiği bir endişeyle Maria'ya zevki yaşatmak istiyordu.

Christopher'ın şehvetine aynı şekilde karşılık veren Maria, onun beline doladığı ince bacaklarını benzer bir coşkuyla hareket ettiriyordu. Meme uçları sertleşmişti ve Christopher'm yaptığı her hamlede onun göğsüne sürtünüyor, her ikisinin birden inlemesine neden oluyordu. Genç kadın bir yandan da Christopher'ın kulağına müstehcen ve seksi sözler, alaycı kelimeler ve aklını başından alan küfürler fısıldıyordu.

Christopher penisini testislerine dek vajinasından içeri sokup kalçalarını oynattı ve bunu yaparken bakışlarını bir an olsun üzerinden ayırmadı. Gözlerinin büyümesini, dudaklarının aralanmasını ve penisinin vajinasının içinde dairesel hareketler çizmesiyle birlikte başının geriye düşmesini seyretti. Orgazmın vücudunu ele geçirip tepeden tırnağa dolaşmasını seyretti. Zevkin gözlerini kararttığını, dudaklarının kenarında çizgilere neden olan gerginliğinin ağır ağır azaldığını gördü.

'Güzel' kelimesi onu anlatmaya yetmezdi. Maria güzelden çok daha öteydi, Christopher'ın yaklaşan orgazmının sancılara rağmen farkında olduğu baş döndüren bir güzelliğe sahipti. Kadınlığı Christopher'ın penisinin etrafında titredi ve onu artık kendini tutamayacağı bir noktaya gelene dek içine çekti.

Christopher'ın omuzlarında biriken baskı sırtından testislerine aktı ve kızgın spermier halinde penisinin ucundan dışarı fışkırdı. Genç adam nasıl olup da zevk dolu çığlıklarını bastırmayı başardığını hiçbir zaman bilemeyecekti. O sadece yumuşak kıvrımlara sahip bir vücut tarafından esir alındığını, küçük ellerin kalçalarını avuçladığını, nefes nefese kalmış bir sesin inleyerek

onu ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan bir orgazma sürüklediğini biliyordu.

Ve bir öpücük. Boynunun omuzuyla birleştiği yere kondurulan tüy kadar hafif bir öpücük.

Christopher şiddetli bir orgazmı kendinden geçmesine rağmen bu öpücüğü hissetmişti.

Maria başının üzerindeki sayvanın gölgeler oluşturan kırıksıklıklarına bakıp huzursuzca kıpırdandı. Yanında yatan Christopher da aynı şeyi yaptı. Aralarında uzayıp giden rahatsız edici bir sessizlik yaşanıyordu. Yataktaki kişi Simon olsaydı ikisine de birer kadeh şarap doldurur ve anlattığı saçma sapan bir hikâyeyle Maria'yı güldürürdü. Oysa Maria, Christopher'layken sadece bu lanet olası gerilimi hissediyordu. Ve vücudunu tepeden tırnağa saran bu karıncalanmayı.

İç geçirerek o gece yaşananları tekrar gözden geçirmeye koyuldu.

Christopher'm attığı kahkaha onu hazırlıksız yakalamıştı. O ne harika bir sestiydi ve vücuduna yayılan titreşimi nasıl da keyif vericiydi. Christopher'ın kahkaha atarken değişen yüz hatları Maria'nın neredeyse kalbinin durmasına sebep olmuştu. Tüm yönleriyle ele alındığında tıpkı Maria'nın tahmin ettiği gibi... yoğun bir birliktelik yaşamışlardı. Christopher'ın tehlikeli yönü onu heyecanlandırmış, hiçbir şeyi umursamamasını sağlamış ve onu erkeğini havaya sokmaya teşvik etmişti. Böylesine kontrollü bir adamın sınırlarını zorlamak, onun kontrolünü kaybetmesine neden olmak heyecan vericiydi. Christopher, Maria'yla öylesine büyük bir güçle, öylesine yoğun bir ihtirasla sevişmişti ki vücudu özenle bilenmiş bir zevk aletine dönüşmüştü.

Maria yeni bir arzu dalgasıyla ürperdi ve başını çevirip baktığında Christopher'ı kendisini seyrederken buldu. Genç adam tek kaşını kaldırıp onu kendine doğru çekti ve vücuduna sarıldı.

Onun tarafından böyle sımsıkı sarmalanmak güzeldi. Uzun bacakları Maria'nın çok daha kısa olan bacaklarına dolanmış, güçlü kolları vücudunu sarmıştı. Hâlâ terli olan vücutları birbirine yapışmıştı. Maria gözlerini kapayıp onun az önce harcadığı efor yüzünden iyice yoğunlaşan kokusunu içine çekti. Christopher'ın daha önce hiçbir kadınla bu kadar yakınlaşmadığı belliydi. Ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi ellerini tereddütle Maria'nın vücudunda dolaştırıyordu.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu boğuk sesiyle usulca.

"İstersen tekrar sevişebiliriz. Ya da bana bir ropdöşambır ödünç vermen kaydıyla odama geri dönebilirim."

Christopher ona daha da sıkı sarıldı. "Burada kal."

Şafak sökmek üzereydi. Maria az sonra sadece bu odadan değil malikânedен de ayrılmak zorunda kalacaktı. Amelia'nın Dover'da olma ihtimali, karşı koyamayacağı kadar cezbediciydi. İyimserlik onun için bir lüks sayılırdı ama içinde ufak da olsa bir umut ışığı olmasa arayışına devam edemezdi.

Christopher elini sırtında dolaştırıp Maria'yı kendine doğru çektiğinde tekrar sertleşen erkekliği onun bacağına dokundu. Maria damarlarındaki kanın az önceki ateşli sevişmelerinin sebep olduğundan çok daha yoğun bir arzuyla akmaya başladığını hissetti. Bu arzu göğüslerinin kabarmasına, sertleşen meme uçlarının Christopher'ın tenine bastırmasına neden oldu.

Christopher onu üstüne çıkararak, "Hımm..." diye mırıldandı.

Maria gökkubbenin tüm güzellikleri ona bahşedilmiş gibi görünen aına içinde vahşi bir hayvanın ruhunu taşıyan sevgilisine baktı. Ellerini onun altın rengi saçlarında dolaştırıp göz

kapaklarının zevkle ağırlaşmasına, göz bebeklerinin arzuyla büyümesine neden oldu.

“Ashnda ben sarışın erkekleri çekici bulmam,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

Christopher bu sözlerle Maria’nın içini ısıtan güçlü bir kahkahayla karşılık verdi. “Neyse ki vücudunun diğer uzuvları seninle aynı fikirde değil.”

Maria homurdanarak Christopher’ın üzerinde oturur pozisyon aldı.

“Ben de huysuz kadınlardan hoşlanmam.” Christopher’ın dudakları iyice yukarı kıvrıldı. “Ama nedense senden hoşlanıyorum. Sebebini Tanrı bilir.”

Onun farkında olmadan kendisine iltifat etmesi Maria’nın hoşuna gitmişti. Uzaklardan saat sesi geldi.

Christopher’ın yüzündeki gülümseme soldu. “Keşke evde olsaydık,” dedi safir mavisi gözlerinde keskin bakışlarla. “Aceleyle getirilmekten hoşlanmam.”

Maria kendisinin de aynı şeyi hissettiğini itiraf etmek istemeyerek omuzunu silkmekle yetindi. İkisi de birbirine nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu ama aralarında öylesine yoğun bir duygu vardı ki Maria bunun yokluğunu hissedecekti.

Kalçalarını yukarı kaldırdı ve vajinasının dudakları Christopher’ın ateş gibi yanan erkekliğini bulup vücutlarının birbirine karışan zevk sıvılarının yardımıyla üzerinde kaydı. Christopher iri elleriyle onu sımsıkı kavrayıp bu harekete devam etmeye zorladı. Maria aynı hareketi bir kez daha tekrarladıktan sonra durdu.

Christopher bu süre içerisinde gözlerini bir kez olsun ondan ayırmamıştı. Onu hiç olmadığı kadar dikkatli bir şekilde inceliyordu ve Maria bu bakışlardan hoşlanıp hoşlanmadığına karar verememişti. Bu yüzden elini uzatıp penisini yukarı kaldırdı

ve onu vajinasıyla sımsıkı sarmasıyla birlikte zihninden geçen düşünceleri dağıtmayı başardı.

Christopher bu dokunuşa sert bir şekilde nefes alıp vücudunu kasarak tepki verdi. Maria bir kez daha içini vahşi bir heyecanın doldurduğunu hissetti. Bir erkekle yatağa girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Üstelik Christopher buram buram seks kokan bir adamdı ve onun vücudunun bu daracak bölgesini sahiplenışı genç kadının içini zevkle dolduruyordu. Bunları düşünmesiyle birlikte vajinası Christopher'ın penisini sarmaya başladığı noktadan en ucuna dek titredi.

"Lanet olsun," diye tısladı Christopher. Maria'nın içinde bir nabız gibi atan penisi giderek büyüyordu. "Nasıl oldu da senin soğuk bir kadın olduğunu düşündüm?"

Onun ne demek istediğini merak eden Maria penisini sonuna dek içine almadan önce durdu.

Christopher'ın çenesindeki bir kas şiddetle kasıldı. "Kadınlığın hem aç hem de alev alev yanıyor. Penisimi adeta içine çekiyor. Bu inanılmaz bir duygu."

Maria gülümseyerek vücudunu ağır ağır aşağı indirdi ve onu son noktasına dek içine aldı. O an Christopher'ın ilgisini çekmeyi başardığını anladı. Christopher, o uzaktayken özlemini çekecekti ve onu görmek için duyduğu sabırsızlık Maria'nın çok işine yarayacaktı. Bu durumdan büyük memnuniyet duyan genç kadın öne doğru eğilip dudaklarını Christopher'ın dudaklarının üzerine getirdi. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Christopher başını kaldırıp Maria'nın dudaklarını ağzına aldı ve dilinin ritmik darbeleriyle onu yalayıp okşadı. Böylece tepeden tırnağa titremesine neden oldu.

"Evet," diye fısıldadı gizemli bir sesle. Güçlükle nefes alıyordu ve elleri Maria'nın sırtındaydı. "Bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Maria kendini yukarı kaldırdı ve Christopher'ın dudaklarının meme ucunu kavradığını hissedince küçük bir çığlık attı. Genç adamın onu emmeye başlamasıyla birlikte gözlerini kapadı. Şimdi daha da tahrik olup ıslanmıştı ve Christopher'ın omuzlarının iki yanında duran ellerinden destek alıyordu. Christopher memesi- nin ucunu çekiştirerek emiyor ve vajinasının, penisinin etrafında benzer kasılmalar yaşamasına neden oluyordu. Erkekliği içinde gerildiğinde Maria'nın dudaklarından ağlamaklı bir inilti döküldü.

"Güne böyle başlayacağız." Christopher'ın boğuk sesi Maria'nın yanan teninde bir okşayış gibiydi. "Hiç kıpırdama. Seni emerek doyuma ulaştıracam ve sen de bana aynısını yapacaksın."

Maria o an konuşabilseydi kendisini bu şekilde doyuma ulaştırabilmesinin imkânsız olduğunu söylerdi ama zaten Christopher ona yanıldığını ispatlardı. Genç adamın büyümlü dudakları onu ritmik bir şekilde emiyor, dili meme ucunun altında dolaşıyordu. Önce bir göğsünü sonra diğerini emdi. İştah kabartan nasırlara sahip iri elleri, heyecanı giderek artan, vücudu doyuma ulaşma arzusuyla kıvranan Maria'yı yatıştırıyordu.

Genç kadın nihayet doyuma ulaştı ve Christopher'ı da peşinden sürükledi. Penisini sımsıkı saran kadınlığı onu boşalmaya ikna ediyor ve Christopher boğuk bir inilti eşliğinde içini spermleriyle doldururken kasılmalar yaşıyordu. Canını yakacak kadar yoğun bir zevk Maria'yı sımsıkı sarmalamış, peşini bırakmıyordu.

Nihayet Christopher onu kendine doğru çekip sıcak kollarının arasına aldı ve dudaklarını alına bastırdı. Ardından bu pozisyonda uyuyakaldı.

Ama uykusunda bile ona sarılmaya devam etti.

Maria odasına girdiğinde rahat bir nefes aldı. Kimseye görünmemeyi başarmıştı ve bu mucizeyi etrafta dolanıp duran hizmetçiler

tarafından fark edilmemek için kapı eşiklerine sığınarak yürümesine borçluydu.

Malikânenin farklı bir köşesinde Christopher uyumaya devam ediyordu. Maria yanından kalktığı anda kaşlarını çatmış ama uyanmamıştı.

Koridor kapısını kapatan genç kadın oturma odasından geçip yatak odasına yöneldi ama odanın eşliğini kaplayan iri bir silüet irkilerek durmasına neden oldu.

"Mhuirntn."

Gülkurusu bir pantolon ve ona uygun bir ceketle son derece şık giyinmiş olan Simon kapıya yaslanmıştı. Yüksek ökçeli ayakkabıların içerisindeki ayaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı ama bu sade duruşu bile gerginliğini gizlemeye yetmiyordu.

Maria elini yerinden çıkacakmış gibi atan kalbine bastırarak, "Beni korkuttun," diye söylendi.

Simon, Maria'yı başından çıplak ayaklarına dek dikkatle süzdü. Üzerinde Christopher'ın ropdöşambırı olduğu için görebileceği fazla bir şey yoktu ama Maria dün geceki şehvet dolu saatleri gizleyebilmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

"Onunla yatmışsın," dedi Simon. Kapıdan uzaklaşıp kışkırtıcı, ağır adımlarla Maria'nın yanına geldi ve onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "O adama güvenmiyorum. Bu yüzden sen onun yanındayken içim rahat değil."

"Bu konuya kafanı yorma."

"Söylemesi kolay. Kadınlar çoğu zaman duyguları ve cinselliği birbirine karıştırırlar. Beni asıl endişelendiren de bu."

"Benim sen hariç hiçbir erkekle böyle bir problemim olmadı."

Simon'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Sözlerin gururumu okşadı doğrusu."

"Sanmıyorum," dedi Maria alaycı bir sesle. "sen zaten kibirli bir erkeksin."

"O da doğru." Simon'ın yüzündeki tebessüm iyice genişledi.

Maria esneyerek başını iki yana salladı. "Uykuya ihtiyacım var. Ben banyodan çıktıktan sonra yola koyulacağız. Sanırım arabada biraz kestireceğim."

"Dover'a gidiyormuşuz. Sarah söyledi." Simon, Maria'nın alnına çabucak bir öpücük kondurdu. "Sarah eşyaları neredeyse topladı sayılır. Benim bavullarım da araba yolunda bekleyen araca çoktan yerleştirildi bile."

"İşim fazla uzun sürmez." Christopher'ın kokusu tenine sinmişti ve bu koku Maria'nın içini kıpır kıpır ediyordu. Christopher, Maria için elini kana bulamış, onunla arzuyla sevişmiş, sonra da onu sevgiyle kollarının arasına almıştı. Onun böylesine farklı yönleri sahip olması genç kadını şaşırtmış, bir zamanlar beraber olduğu bir korsanın, zihninde bıraktığı imajı kökünden sarsmıştı.

Simon, Maria'dan uzaklaşıp içki büfesine gitti ve kendine bir bardak su doldurdu. "Bence acele etmelisin, *mhuirnín*. Hoş olmayan sahnelerle tanık olmak istemeyiz."

Bu sözlerle birlikte hızla yatak odasının kapısına yönelen Maria eşikte durdu. "Simon?"

Simon soru sorar gibi kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Sana duyduğum minneti yeterince sık dile getiriyor muyum?"

"Beni seviyorsun," dedi Simon muzip bir tebessümle. "Bunu sen söylemesen de biliyorum." Suyunu tek bir dikişte bitirip bardağını yeniden doldurdu. "Ama yine de canın ne zaman isterse söyleyebilirsin. Egom bu kadarını kaldırabilir."

Maria gülerek odasının kapısını kapadı.

Altıncı Bölüm

“**O**nun bu sabah yola çıkacağını biliyordunuz,” dedi Thompson ifadesiz bir yüzle.

“Evet, evet, biliyordum.” Ahşap bir sandalyede oturan Christopher kolunu geriye atabilmek için vücudunu yan çevirmişti. Üzerinde ne ceket ne de yelek vardı ama yine de içine ateş basıyordu. Harekete geçmek, kendisine hoşça kal bile demeyen kadının peşinden gitmek istiyordu ve sandalyede güçlkle oturduğu her halinden belliydi.

Uşağı işini bilen, sessiz adımlarla etrafta dolanıyor, emrinde çalıştığı adama sabah tıraşı yapabilmek için ihtiyaç duyduğu malzemeleri hazırlıyordu. “Arabasının peşine taktığınız adamların tecrübeli olması endişenizi gidermeye yetmiyor, değil mi?”

Christopher homurdandı. Endişe. Hissettiği duygunun adı bu muydu? Maria’nın kendi başının çaresine bakabileceğini bildiği halde neden böyle hissediyordu?

Belki de sebep Quinn’in onun yanında olmasıydı.

Dişlerini sıktı.

Quinn.

"Angelica, aşkım." Bu sözleri alçak ve net bir sesle söyleyen Christopher başını çevirip baktığında Angelica'yı pencerenin kenarında sabah çayını yudumlarken buldu. "Hiç mi bir şey öğrenemedin?"

Başını iki yana sallayan Angelica'nın suratı asıldı. "Denedim ama... adam karşısındakinin dikkatini dağıtmasını iyi biliyor."

Christopher tek kaşını yukarı kaldırdı. "Ona ne kadarını söyledin?" Quinn hakkında çok az şey biliyordu ama onun, zekâsıyla hayatta kalan bir adam olduğunu anlamıştı.

Angelica'nın elmacık kemiklerinin kızarması Christopher'ın sessiz bir küfür savurmasına neden oldu.

"Çok fazla şey söylemedim," dedi genç kadın çabucak. "Daha çok senin Leydi Winter'a olan ilginin sebebini merak ediyordu."

"Peki, ona bu sebebi nasıl açıkladın?"

"Bu tür konuları başkalarıyla paylaşmadığını ama ona göz koyduysan mutlaka elde edeceğini söyledim." Angelica nefesini bırakıp arkasına yaslandı. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar Christopher'ınkinden farksız bir gece geçirdiğini söylüyordu.

Christopher Maria'nın, arzusuna içtenlikle karşılık verdiğini hatırlamasıyla birlikte damarlarındaki kanın kaynadığını hissetti. Sırtı ve kolları çiziklerle doluydu, omuzlarını da diş izleri süslüyordu. Yatağını büyüleyici ve azgın bir kadınla paylaşmıştı ve şimdi bu beraberliğin izlerini taşıyordu. Hem de birkaç farklı şekilde.

"Quinn'in cevabı ne oldu?" diye sordu usulca.

Angelica suratını buruşturdu. "Bir mal sadece onu elinde tutanıdır dedi."

Christopher herhangi bir tepki vermedi ama bu sözler onda kırbaç etkisi yaratmıştı. Quinn haklıydı. Maria'yla evini, hayatını, güvenini paylaşan kişi Simon'dı. Christopher'ın elindeyse zevk dolu birkaç saatten başka bir şey yoktu.

"Git de eşyalarını topla," dedikten sonra eski fahişenin, verdiği emri yerine getirmek üzere ayağa kalkmasını seyretti.

"Leydinin peşine düşecek misiniz?" diye sordu Thompson. Yaptığı işi bırakıp doğruldu ve Christopher'ın tıraş olacağı sandalyeye oturabilmesi için geri çekildi.

"Hayır. Bu işi onu izlemekle görevlendirdiğim adamlar halledecek. Onun hakkında asıl bilmek istediğim şey Londra'da ve oraya ne kadar çabuk dönersem bu bilgiye de o kadar çabuk ulaşırım."

Christopher nefesini bıraktı ve Maria'yı bir kez daha arzuladığını fark etti. Ondan erkeklerin çoğu kadından hoşlandığı şekilde hoşlanıyordu ama aynı zamanda ona daha önce neredeyse hiçbir kadına duymadığı hisler besliyordu; ona hayrandı, saygı duyuyordu ve onu kendisine benzetiyordu. Bu yüzden ona güvenemezdi. Kendi amacı hayatta kalmaktı ve Maria'nın amacının da bu olduğundan emindi.

Ayrıca özgürlüğüne kavuşabilmesi için onu feda etmek zorunda olması gibi ufak bir sorunu da vardı. Bu şartlar altında Maria'ya arzu duyması hiç de uygun sayılmazdı ve bu, büronun amacına da tamamen ters düşerdi.

Öte yandan Christopher'ın arzularından ya da bürodan çok daha önemli sorunlar da vardı. Quinn, Maria'ya yeterince göz kulak olamıyordu. Onu tek başına Templeton'la buluşmaya göndermek ve Christopher tarafından kullanılmasına müsaade etmek büyük tehlikeleri göze almak demektir.

Christopher, Maria'yı şimdi ne gibi bir kötülüğün beklediğini düşünürken sandalyenin kollarını sımsıkı kavradı.

Orada oturmaya ancak iradesini zorlayarak devam edebiliyordu. Maria'nın peşine düşme arzusu neredeyse karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Genç kadının tehlikeli bir hayat sürmesi onu çürük bir diş kadar rahatsız ediyordu.

Thompson'ın usturayı yanağına sürmesiyle birlikte gözlerini kapadı. Maria'nın güvenliğini sağlamak istiyordu ama ne yazık ki şu an onun için en büyük tehlike kendisiydi.

Maria sırtını sandalyesinin ahşap çubuklarına yasladı ve bakışlarını samimi bir görünüme sahip olan yemek odasında gezdirdi. Karşısında oturan Simon onlara işveli tavırlarla servis yapan hizmetçi kızı şehvetle süzüyordu. Birkaç gecedir kaldıkları bu han oldukça rahattı ve içerideki sıcak ortamın tek sebebi neşeyle yanan ateş ve yıpranmış İngiliz halıları değildi.

"Bu kıza olan ilgin karşılıksız değil," dedi Maria yanlarından uzaklaşan kızın arkasından gülümseyerek.

"Olabilir." Simon omuzlarını silkti. "Ama şu an içinde bulunduğum şartlar onunla ilgilenmemi engelliyor. Hedefe yaklaştık, *mhuirín*. Bunu hissedebiliyorum."

Simon dört günlük bir sorgulama ve araştırmanın ardından kasabaya yem bir öğretmen gelmişinden haberi olan bir tüccara ulaşmayı başarmıştı. O öğlen bu öğretmenin nerede çalıştığını öğrenmişlerdi.

Kadının ders verdiği genç kızın kim olduğunu kimse bilmiyordu ama Maria tüm kalbiyle bu kızın Amelia olmasını umuyordu. Son birkaç haftadır elde ettikleri bilgiler umutlarının boşa çıkmayacağını söylüyordu.

"Bu son birkaç gün durmak bilmeden çalıştın, Simon aşkım. Biraz dinlenmeyi hak ettin."

"Peki, sen ne zaman dinleneceksin?" diye sordu Simon. "Ne zaman nefes alacaksın?"

Maria iç geçirdi. "Sen bu işe kendinden yeterince şey verdin; zamanını, enerjini, desteğini. Sırf beni düşündüğün için karşına çıkan keyifli fırsatları geri çevirmemelisin. Bu beni rahatlatmaz.

Tersine huzursuz eder. Senin mutlu olduğunu bilirsem ben de mutlu olurum.”

“Benim mutluluğum tamamen senin mutluluğuna bağlı.”

“Öyle olsa şu an son derece mutsuz olurdun. Vazgeç bundan. Keyfine bak.”

Simon güldü ve masanın üzerinden uzanıp Maria'nın elini tuttu. “Bir önceki gün bana duyduğun minnettarlığı yeterince sık söyleyip söylemediğini sormuştun. Şimdi ben de sana aynı soruyu soruyorum. Bana gösterdiğin ilgiyi ne kadar büyük bir memnuniyetle karşıladığımı biliyor musun? Şu ana dek karşılığını beklemeden mutluluğumu düşünen tek insan sensin. Senin için yaptığım şeyler de sana duyduğum minnettarlığın ve benim de seni mutlu etmek istediğimin bir göstergesi.”

“Teşekkür ederim.” Simon son derece sadık ve dürüst bir adamdı. Bunlar Maria'nın takdir edip fazlasıyla ihtiyaç duyduğu iki özellikti. Maria genç adamın neler hissettiğini biliyordu. Simon onun hayatında benzer bir role sahipti. O, Maria'nın iyiliğini düşünen tek insandı.

Simon onun eline hafifçe vurduktan sonra tekrar arkasına yaslandı. “Şu an ev bugün öğleden sonra Londra'dan gelen adamların gözetimi altında. Yarın gün ışığından faydalanıp biz de orada olacağız.”

“Sabaha dek beklemek konusunda hemfikiriz.” Maria'nın yüzünde koca bir gülümseme belirdi. “Bu da geceyi canının istediği gibi geçirebileceğin anlamına geliyor.”

Aynı anda hizmetçi kız elinde yeni doldurduğu sürahiyle yanlarına geldi. Maria, Simon'a göz kırptı ve genç adam başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

Maria abartılı bir şekilde esneyerek, “İzninle,” dedi. “Sanırım artık biraz dinlenmeliyim. Kendimi çok yorgun hissediyorum.”

Ayağa kalkan Simon masanın etrafından dolaşp Maria'nın sandalyesini çekti ve elini dudaklarına götürdü. Ona iyi geceler dilerken mavi gözlerinde neşeli pırıltılar vardı. Maria, Simon'ın gecenin kalan kısmından keyif alacağını bilmenin verdiği memnuniyetle, Sarah'nın üzerindeki çıkarmak üzere kendisini beklediği odasına döndü.

Simon adına mutluydu ama onun yanında olmamasının talihsiz bir tarafı da vardı. O yanında olmadığına Maria boğuk bir sese ve kendisine zorla sahip olan güçlü bir vücuda dair anıları zihninden uzaklaştıramıyordu.

Kendisine zorla sahip olan ve bundan zevk almasını sağlayan.

St. John'u bu kadar sık düşünmesi tuhaf gelmeye başlamıştı. Maria bunu çok uzun zamandır cinsel ilişkiye girmemiş olmasına bağlıyordu. Düşüncelerini esir alan, yataktaki partneri değil onunla yaptıklarıydı.

Hizmetçisi saçlarını fırçalamayı bitirdiğinde, "Teşekkür ederim, Sarah," diye mırıldandı.

Sarah hızlı bir reveransın ardından odadan çıkmaya hazırlanmıştı ama aniden kapıya vurulunca olduğu yerde kaldı. Maria elini kaldırıp onun kapıyı açmasını engelledikten sonra yatağının yanındaki sehpa da duran hançerini aldı. Kapının yan tarafına gizlenmesinin ardından başını sallayarak Sarah'ya gereğini yapması için izin verdi.

"Evet?" diye seslendi Sarah.

Kapının arkasından gelen ses Maria'nın atlı uşaklarından birine aitti. Bir anda rahatlayan genç kadın kolunu indirdi. "Bak bakalım ne istiyormuş."

Koridora çıkan Sarah kısa bir süre sonra geri döndü.

"Gelen John'du, leydim. Sizi Bay Quinn'le birlikte eve götürmek istiyor. Evde bir hareketlilik olduğunu ve içeridekilerin kaçmaya hazırlandığından korktuğunu söyledi."

"Yüce tanrım." Maria'nın kalbi duracak gibi oldu. "Aşağı in ve Bay Quinn'i bulmaya çalış. Bunu başarabileceğinden emin değilim ama yine de şansım dene."

Sarah odadan çıktıktan sonra Maria sandığının başına gidip üzerini tekrar değiştirmeye koyuldu. Zihni takip edemeyeceği kadar hızlı çalışıyor, çeşit çeşit senaryoları gözden geçiriyor ve gerçekleştirmeleri durumunda izlenecek en iyi yöntemin ne olduğunu çözmeye uğraşıyordu. Beraberinde sadece bir düzine adam vardı ve onların büyük bir kısmının da etrafı gözetlemekle görevlendirmek zorundaydı. Güvenliğini sağlamak için yanına en fazla iki adam alabilirdi.

Kapı usulca tıklatıldıktan hemen sonra açıldı. İçeri giren Sarah başını iki yana salladı. "Bay Quinn aşağıda değil. Odasına gitmemi ister misiniz?"

"Hayır." Maria kılıcım beline bağladı. "Ama ben çıktıktan sonra uşağına gittiğimi haber ver."

Bir kez daha pantolon ve çizme giymiş, saçlarını hem bir atkı hem de bir şapka yardımıyla gizlemişti. Uzaktan bakıldığında genç bir delikanlıya benziyordu ve bu küçük hileyle gece dışarı çıkan şüpheli kadınlar tarafından yapılacak dedikoduların önünü kesmiş olacaktı.

Maria endişeli olduğu her halinden belli olan hizmetçisine güven verici bir bakış fırlattıktan sonra John'un kendisini beklediği koridora çıktı. Birlikte arka taraftaki merdivenlerden inip dışarıda onları bekleyen atların yanına gittiler.

Aynı anda Maria'nın Londra'daki evinin servis kapısı açıldı ve Christopher sessizce mutfığa süzüldü. Birkaç gün önce uşak kılığına girip Winter malikânesinin hizmetlileri arasına dâhil olan adamı içeride onu bekliyordu. Maria evde olsa bu adamı asla işe almazdı ama genç kadın iki haftadır evinden uzaktaydı. Chris-

topher malikânede çalışan üç uşağı daha iyi maaşla kandırarak başka işlere alınca Maria'nın kâhyası evin hanımuna danışmadan hareket edecek kadar çaresiz kalmıştı.

Christopher adamına iyi iş çıkardığını belirtmek için başını hafifçe salladı. Ardından onun elinde tuttuğu mumu alıp hizmetlilerin kullandığı döner merdivenden üst kata çıktı. Üst kat koridoru çok şık döşenmişti. Yere nefis renklere sahip, kalın yolluklar serilmiş, nişler hâlihazırda ışıksız olan altın yaldızlı şamdanlarla süslenmişti.

Zenginlik. Bu ev buram buram zenginlik kokuyordu. Ölen iki asil kocası arkalarında Maria'ya varlıklı bir hayat sürdürmesini sağlayacak birer evlilik sözleşmesi bırakmıştı.

Christopher, Maria'nın evlilikleri hakkında bir araştırma yapmıştı çünkü genç kadının eş olarak seçtiği adamlar fazlasıyla ilgisini çekmişti. Yaşlıca bir adam olan Lord Dayton, Maria'yla birlikte taşraya yerleşmiş ve ikisi kısa süreli evliliklerinin tamamını burada geçirmişti. Daha genç bir adam olan Lord Winter ise Maria'yı Londra'da tutmayı tercih etmiş ve onunla göğsünü kabarta kabarta toplum içinde boy göstermişti. Dayton'ın ölümüne dikkatleri çeken de Winter'ın ölümü olmuştu. Hayatının baharında olan Winter boğazına düşkün, iri yarı bir centilmendi. Böylesine cüsseli bir adamın hastalıktan ölmesi pek de akla uygun sayılmazdı.

Maria'nın başka bir erkeğe ait olduğu düşüncesiyle dişlerini sıkarak Christopher, bu görüntüyü hızla zihninden uzaklaştırdı.

Onunla beraber olduğu gecenin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve hâlâ onu düşünmeden en fazla birkaç saat geçirebiliyordu. Adamlarından öğretmeninin yeri hakkında yaptıkları araştırmanın detaylarını içeren bir rapor almıştı.

Christopher, Maria'nın neden o kadının peşinde olduğunu hâlâ bilmiyordu. Bu kadın kimdi de Templeton gibi adamlar onu bulmakla uğraşıyordu?

Karşısına çıkan ilk kapıyı açıp yoluna devam eden Christopher evin içini ve odaların yerleşimini zihnine kaydetti. Quinn'in Maria'nın odasının bitişindeki odada kaldığını öğrenmek hoşuna gitmemişti. Maria'nın ona böylesine önemli bir odayı vermiş olması aralarında güçlü bir bağ olduğunu gösteriyordu.

Christopher onların artık aynı yatağı paylaşmadıklarını biliyordu. Maria bir yıldır cinsel ilişkiye girmediğini itiraf etmişti ve vücudunun sıkılığı da onun bu iddiasını doğruluyordu. Yine de Christopher, Quinn'den rahatsız oluyordu ve işin kötü tarafı bunun sebebini bilmiyordu.

Quinn'in çekmece ve dolaplarını karıştırırken içini daha da kötü bir his kapladı. Odanın her köşesinden silah ve şifreli mektuplar çıkması, bir çekmecenin tamamen kılık değiştirmeye yarayan giysilerle dolu olması Quinn'in görüldüğü gibi kendi halinde bir sevgili olmadığını kanıtlıyordu.

Christopher, Quinn'in odasını yandaki odaya bağlayan kapıdan dışarı çıkıp ortak kullanılan oturma bölümünden geçtikten sonra Maria'nın soyunma odasına girdi. Odaya adım attığı anda genç kadının içeri sinen meyve özlü kokusu onu serseme çevirdi. Penisine harekete geçip az da olsa sertleşti.

Christopher sessiz bir küfür savurdu. Gençlik günlerinden beri istem dışı bir ereksiyon yaşamamıştı. Üstelik kaderin bir cilvesi olarak yine o yaşlardan beri ilk kez, bu son bir haftadır cinsel ilişkiden zevk almıyordu.

Evinde yaşayan kadınların hiçbiri ona Maria'nın verdiği hazzı verememişti. Christopher şimdi yine o hazzı yaşamak için yanıp tutuşuyordu. Güzeller güzeli Emaline Stewart tarafından işletilen Stewart'ın Yeri'ne yaptığı iki ziyaret de bir işe yaramamıştı. Madam'ın en gözde kızlarından üçü üst üste iki gece ona hizmet etmişti. Christopher bu iki gecenin ardından bitap düşmesine rağmen arzusunu tatmin edememişti. O, ilgisini çekmek için

mücadele edeceği bir kadın istiyordu ve şu ana dek karşısına bu özellikte tek bir kadın çıkmıştı.

Mum ışığının daha geniş bir alana ulaşabilmesi için kolunu yukarı kaldırarak kendi etrafında ağır ağır döndü ve hayranlık dolu bakışlarını Maria'nın odasının dekorasyonuna hâkim olan mavi tonlarda gezdirdi. Bu oda diğerlerine kıyasla tuhaf bir biçimde çok daha sadeydi. Çizgili şam kumaşı kaplı duvarları süsleyen tek şey şöminenin üzerindeki, bir çifte ait olan tabloydu.

Christopher yüksek ökçeli ayakkabılarıyla halının üzerinde sessizce süzülerek tabloya yaklaştı. Gözlerini kısarak Maria'nın anne ve babası olduğunu düşündüğü çifte baktı. Maria'nın bu çiftle olan benzerliği öylesine belirgindi ki yanıltıcı olamazdı. Genç adam bu tablonun neden orada olduğunu merak etti. Neden bu odaya asılmıştı? Burada onu Maria'dan başka kimse göremezdi.

Birden aklını bir şey kurcalamaya başladı. Maria öz babasının resmini sürekli gözünün önünde tutuyordu ama aynı zamanda onun üvey babası Lord Welton'la çok yakın olduğu söyleniyordu.

Christopher, Welton'ı tanıyordu. Onun gözlerinde Maria'nın öz babasının gözlerinden yayılan sıcaklık yoktu. İki adam birbirine hiç benzemiyordu.

İçinden, "Gizlediğin şey ne?" diye geçirdikten sonra buradaki araştırmasına başlamak üzere Maria'nın bitişikteki yatak odasına geçti.

Bu araştırmayı kendisi yerine evde uşak olarak çalışan adamının yapması çok daha tehlikesiz olurdu ancak Maria'nın özel eşya ve giysilerinin bir uşak tarafından elleneceğini düşünmek Christopher'm bu görevi ona vermesini engellemişti. Maria'yı kendisinden farksız görüyor ve ona bu şekilde davranacak kadar

saygı duyuyordu. Söz konusu o oldu mu her şeyi kendisi üstele-
necekti ve bu, Maria'ya edebileceği en güzel iltifattı.

Maria ve iki uşağı bakımsız bir çite bağladıkları atlarının yamn-
dan karanlığın içinde süzülen birer gölge gibi uzaklaştılar. Üçü de
baştan aşağı simsiyah giyinmişti ve bu, bir doksan beş boyunda,
iri yarı bir adam olan John'u bile görmeyi güçleştiriyordu.

Tom onlara sol tarafı işaret edip o tarafa yöneldi ve kısa
boylu, zayıf vücudu etraflarını saran fidanların arasında görünmez
oldu. Maria arkasından yürüyen John'la birlikte onun peşinden
gitti. Yollarını sadece ay ışığı aydınlatıyordu ve evle aralarındaki
mesafe yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Hedeflerine doğru attıkları her adım Maria'nın kalp atışla-
rını hızlandırmış ve nihayet genç kadın endişe ve sabırsızlığın el
ele verip başını döndürdüğünü hissederek nefes nefese kalmıştı.
Rüzgâr serin esiyordu ama Maria, reddettiği umut duygusu bir
tür türlü peşini bırakmadığı için terden sırlıslık olmuştı. Kız
kardeşini bulmanın eşliğinden döndüğü ya da çıkmaz bir sokağa
ulaştığı her defasında daha da yoğunlaşan hayal kırıklığına rağ-
men başarıya ulaşmak için yanıp tutuşuyor, kalbinin bu arzuyla
sızladığını hissediyordu.

Aradıkları ev gösteriştten uzaktı ve bakımsız bir bahçesi
vardı ama mekânın tamamı insanı sadeliğiyle büyülüyordu.
Yakın zamanda boyanmış, tertemiz tuğla duvarlar ve üzeri
temizlenmiş patikalar buraya hizmetçilerin değil, sevgi dolu
bir elin dokunduğunu söylüyordu. Mermer bir bankın üzerinde
unutulan bir kitap da boş vakitlerin temiz havada geçirildiğini
ele veriyordu.

Karşısında duran bu samimi manzara Maria'nın boğazının
dügümlenmesine neden oldu. Kendisi de bu manzaranın vadettiği
türde tasasız bir hayat sürmek için neler vermezdi.

Maria mutluluk gözyaşlarıyla dolu bir buluşmanın hayalini kurduğu sırada John'un iri eli omuzunu kavrayıp onu sertçe yere itti. Neye uğradığını şaşırان ama sessizliğini koruyacak kadar deneyimli olan genç kadın dizlerinin üzerinde doğruldu ve sorgulayan bakışlarını John'a çevirdi. John başıyla yan tarafı işaret etti ve onun bakışlarını takip eden Maria kaşlarını çatarak evin ahırından çıkarılan dört atın bir seyahat arabasına koşulmasını seyretti.

Bakışlarını harıl harıl çalışan seyislerden ayırmadan, "Atları bağladığımız yere git," diye fısıldadı. Tom ayağa kalkıp geldikleri yolda hızla yürümeye başladı.

İçini saran panik duygusu Maria'nın avuçlarını öylesine terletmişti ki genç kadın onları pantolonuna silmek zorunda kaldı. Yollar büyük tehlike arz eden eşkıyalarla dolu olduğu için aklı başında olan kimse bu saatte seyahate çıkmazdı. Ters giden bir şeyler olmalıydı.

O bunları düşündüğü sırada evin önünde iki silüet belirdi. İkisi de öylesine inceydi ki ancak iki kadına ait olabilirdi. Maria kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetti. Bu iki kadından daha ufak tefek olanının kendisine bakmasını diledi.

Bana bak. Bana bak.

Başında kapüşon olan silüet Maria'ya doğru döndü ve bakışlarını onun John'la birlikte gizlendiği yerde gezdirdi. Maria sokak fenerlerinin solgun ışığı altında kendisine çevrilen yüzü tanımayı başaramadı. Yanaklarından tenini ateş gibi yakan bir damla yaş süzüldü ve onu diğerleri izledi.

"Amelia," dedi diğerine göre daha uzun olan silüet. Aradaki mesafe yüzünden boğuklaşan sesi çayırın üzerinden Maria'nın bulunduğu yere taşındı. "Acele et."

Maria bir an olduğu yerde donup kaldı. Kalbi durmuş, nefes alamaz olmuş, damarlarındaki kan kulaklarına hücum etmişti. *Amelia*. Bu kadar yakınında.

Yıllardır hiç olmadığı kadar yakınında. Maria kardeşini bir daha asla kaybetmeyecekti.

Ayağa fırlayıp koşmaya hazırlandı. "John!"

"Evet, duydum." John ışığa benzer bir ses eşliğinde kılıcını kınından çıkardı. "Onu kaçırabiliriz."

"Bakın burada kimler varmış."

Arkalarından gelen bu donuk ses ikisinin de irkilmesine neden oldu. Sesin geldiği yöne döndüklerinde ellerinde farklı farklı silahlarla arkalarındaki ormandan hızla üzerlerine doğru yürüyen yedi adamla karşılaştılar.

"Biri küçük diğeri büyük iki keklik." Adam bir kahkaha attı. Yağlı saçları ay ışığında gözleri kadar parlak görünüyordu. "İkisi de sizindir dostlarım."

Maria'nın kendini büyük bir arbedenin içinde bulmadan önce kılıcını çekmeye güçlkle zamanı oldu. Adamlar sayıca üstün olmalarına rağmen, John'la birlikte inançla dövüşmeye başladılar. Birbirine çarpan kılıçlar geceleri taşraya çöken sessizliğin içinde dikkat çekici bir gürültüye sebep oluyordu. Rakipleri gülüyor, bağılıyor ve zafer kazanacaklarından emin görünüyordu. Ancak onlar para ve eğlence için dövüşüyordu. Oysa Maria'nın mücadelesi çok daha değerli bir şey içindi.

Engibeli zeminin adım atmasını güçleştirdiğini, karanlığın etrafını görmesini engellediğini hissederek aynı anda iki adamla birden dövüşüyordu.

Arkalarındaki arabanın varlığı canını acıtıyordu ve zihni sürekli eşyaların arabaya yüklenmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplamakla meşguldü. Kavganın sesleri duyulmuş, yanı başlarındaki tehlike eşyaları yükleyen adamları daha da hızlı

davranmaya zorlamış olmalıydı. Maria bu kavgadan yakasını sıyırmayı başaramazsa Amelia'yı tekrar kaybedecekti.

Sürüp giden arbedeye bir anda yeni savaşılar dâhil oldu. Gelen adamlar Maria'ya karşı değil onun için savaşıyordu. Genç kadın bu adamların kim olduğunu bilmiyordu ama nihayet özgürlüğüne kavuşabildiği için onlara minnettardı. Bir kılıcın hamlesinden sıçrayarak kurtuldu ve rakibini etkisiz hale getirdikten sonra arkasına dönüp can havliyle arabanın olduğu bahçeye doğru koşmaya başladı.

Bir arabanın açtığı tekerlek izine takılmasına rağmen dengesini sağlamayı başararak, "Amelia!" diye haykırdı. "Amelia, bekle!"

Ufak tefek silüet arabaya çıkan basamağa adım atmışken durdu ve başındaki kapüşonu geriye itmesiyle birlikte siyah saçlı, parlak yeşil gözlü bir genç kız ortaya çıktı. Maria'nın zihninde kalan çocuktan farklı bile olsa bu Amelia'ydı.

"Maria?"

Amelia kendisinden daha uzun boylu olan kadınla mücadele ederek aşağı inmek istese de zorla arabanın içine çekildi.

"Amelia!"

Aynı anda diğer kapı açıldı ve hızla yere yuvarlanan Amelia eteklerinin kat kat kumaşı arasında ayağa kalkmaya çalıştı.

Maria sahip olduğunu bile bilmediği bir güçle daha da hızlı koşmaya başladı. Arabanın durduğu bahçeyle arasında sadece birkaç metre kalmışken sırtına inen güçlü bir darbeyeyle yere kapaklandı.

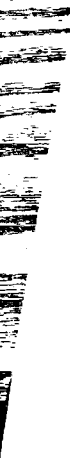
Kılıcı elinden fırlamış, bir adamın ağırlığı altında eziliyordu ve yediği darbeye birlikte boşalan ciğerleriyle nefes almakta zorlanıyordu. Toprağa geçirdiği tırnakları kırıldı ve bakışları kendisi gibi mücadele veren Amelia'ya çevrildi.

"Maria!"

Maria çaresizce bacaklarını onunkilere dolayan adamı tekmelemeye çalıştı ve aynı anda omuzunda daha önce hiç duymadığı kadar şiddetli bir acı duydu. Omuzuna saplanan kılıcın etini yırttığını hissetti. Bir değil, tam iki kez.

Nihayet merhamet eden adam üzerinden kalktı. Maria kız kardeşinin ismini haykırıp hareket etmek istedi ama etine saplanan kılıç onu yere sabitlemişti. Ayağa kalkmaya çalışmak dayanamayacağı kadar şiddetli bir acı çekmesine neden oldu.

Ve bu acının ardından hiçlik geldi.

Yedinci Bölüm

“Yarın gece Deal’e bir gemi yanaştıracamız.”

Christopher ağrıyan boyun kaslarını ovuşturarak çalışma odasının siyah kadife kumaşla çevrili penceresinden aşağıdaki caddeye baktı. Atlar, şehrin bu bölgesinde kimse gereğinden fazla zaman harcamak istemiyormuş gibi telaşla geçip gidiyordu. “Her şey hazır mı?”

“Evet,” dedi arkasında duran Philip güven veren bir sesle. “Yükü karşılayacak olan adam, araba ve atları çoktan hazırladı. Sevkiyata hemen başlayabiliriz.”

Uykusuzluktan muzdarip olan Christopher bitkin bir halde başını salladı. Kendini fiziksel anlamda yorgun düşürmesi, içinde bulunduğu zor durumun ve Maria’nın bundaki rolünün yarattığı huzursuzluğa çare değildi.

“Gelen partinin epeyce yüklü olduğunu duydum.” dedi Philip. Sesi Christopher’ın onda yarattığı merakın izlerini taşıyordu.

“Evet. Bu beni mutlu etti.”

Alkol oranı yüksek içkileri sulandırmak ve kaçak çayları paketlemek biraz zaman alacaktı ama gece gündüz çalışan insanların gayreti sonucu Christopher’ın bütün malları piyasaya rakip kaçakçı ve çetelerden çok daha hızlı sürülüyordu.

Birden kapıya vuruldu ve Christopher gelen kişiyi içeri davet etti. Hızla açılan kapının önünde şapkasını göğsüne bastırmış olan Sam belirdi. Christopher onun bu hareketinin huzursuzluğunun bir belirtisi olduğunu biliyordu. Sam, Maria'nın peşine taktığı dört adamdan biri olduğu için bir anda gerildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Sam suratını buşturup elini kızıl buklelerinin arasında gezdirdi. "İki gece önce bir kavga yaşandı ve..."

"Ona bir şey oldu mu?" Christopher'm bütün kasları gerildi ve zihnine Maria'nın, bedeni altında kasılan nefis kıvrımlara sahip vücuduna dair anılar hücum etti. Öylesine küçük, öylesine narindi ki...

"Evet. Sol omuzunda bıçak yaraları var. Darbelerden biri omuzunu delip geçmiş."

Christopher'ın sesi içindeki öfkenin giderek büyüdüğünün bir göstergesi olarak daha da kontrollü çıkmaya başlamıştı. "Sizin tek işiniz onun güvenliğini sağlamaktır. Dört kişi olduğunuz halde bu kadarını bile yapamadınız mı?"

"Dört bir yandan saldırıya uğradı! Üstelik saldırganların sayısı bizden çok daha fazlaydı!"

Christopher bakışlarını Philip'e çevirdi. "Arabayı hazırlamalarını söyle."

"Leydi burada," dedi Sam çabucak. "Şehirde."

"Ne dedin sen?" Christopher'ın kalp atışları hızlandı. "O durumdayken seyahat mi etti yani?"

Sam olduğu yere sinerek başını evet dercesine salladı.

Christopher'ın göğsünden boğuk bir inilti koptu.

"Ben en iyisi atınızı getirmelerini söyleyeyim," dedi Philip hızla oradan uzaklaşarak.

Christopher bakışlarını Sam'in kıpkırmızı kesilen yüzüne dikti. "Yapman gereken onu yataktan çıkarmayıp bana haber göndermekti."

"Hayatta kalıp size olanları anlatabilmem bile büyük bir şans!" Sam kendini savunmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. Şapkasının kenarı sıktığı avucunun içinde buruşmuştu. "Onu kaldığı hana götürdüğümüzde İrlandalı adam öfkeden deliye döndü." Kendinden geçercesine başını kaşıdı. "Tim'i korkuttu!" diye haykırdı. "Şeytanla göz göze gelse kahkaha atacak bir adamı korkudan tir tir titretti."

"Leydi saldırıya uğradığında Quinn yanında değil miydi yani?"

Sam başını iki yana salladı.

Ellerini vücudunun iki yanında yumruk yapan Christopher kapının önünü kapayan Sam'i iterek hızla odadan çıktı. Koridordan geçerken bir düzine kadar uşağının iskambil oynadığı salonun kapısının önünde durdu. Onlara, "Benimle gelin," dedikten sonra evin caddeye açılan giriş katına indi.

Adamlar hızla ayağa kalktılar.

Christopher ceketini ve şapkasını alıp evin ön kapısından dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra atına binip yola koyulmuştu ve adamları da kendilerini göndereceği görevler için sürekli hazır bulundurdıkları atlarını ahırdan çıkarmış, dörtlüpe peşinden gidiyordu.

St. Giles'den çıkıp Mayfair'e vardıklarında yollardaki dilenci ve fahişelerin yerini satıcılar ve yayalar almıştı ama istisnasız herkes şapka ve ellerini sallayarak onu neşeyle selamlıyordu. Christopher bu insanlara aynen olması gerektiği gibi şapkasının ucuna dokunarak karşılık verdi fakat bu gayriihtiyari yapılmış bir hareketti ve o an aklında sadece Maria vardı.

Maria'nın iyi olduğundan emin olduktan sonra kavgaya karışan dört adamını tek tek sorguya çekip olayın her saniyesini

öğrenecekti. Sonra hep birlikte kafa kafaya verip nerede hata yapıldığını bulmaya çalışacaklardı. Diğer adamları da bilgilendirilecek ve bu başarısızlık bir eğitim malzemesi olarak kullanılacaktı. O dört adama da büyük ihtimalle bir daha asla böyle önemli bir görev verilmeyecekti.

Onun yerinde bir başkası olsa adamlarına daha sert disiplin yöntemleri uygulardı. Ama sakat bir adam sağlam olan kadar iyi iş görmezdi. Ayrıca verilen imtiyazların geri alınması da aynı oranda etkili bir cezaydı. Gerektiğinde şiddet de uygulanmalıydı ancak Christopher emrinde çalışanları kontrol altında tutmak için asla şiddete ihtiyaç duymamıştı.

Leydi Winter'ın evine vardıklarında attan indi ve beraberindeki iki adam evin şaşkma dönen seyislerini kontrol altına aldı. İçeri girmek için öfkeli kâhyanın yanından geçip gitmeleri yetmişti. Christopher bağırıp çağıran kâhyanın eline şapka ve eldivenlerini tutuşturup merdivenin basamaklarını ikişer ikişer tırmanarak üst kata çıktı.

Maria'nın yaralandığını öğrenmesiyle onun yatak odasına girmesi arasında geçen süre şaşırtıcı bir biçimde kısaydı ama yine de yeterince hızlı değildi. Christopher'ın Maria'mın odasının kapısını itmesiyle Quinn'in bitişikteki odasından içeri girmesi aynı ana denk geldi.

"Yüce Tanrım!" diye gürledi İrlandalı adam. "Bir adım daha atarsan seni kendi ellerimle öldürürüm."

Christopher peşinden gelen adamlara kayıtsız bir tavırla elini sallayarak, "Şunun icabına bakıverin," dedikten sonra kapıyı sertçe çekip dışarıda başlayan arbedenin seslerinin odaya sızmasını önledi.

Maria'nın kokusunu derin bir nefesle burun deliklerinden içeri çekip kapının kilidini çevirdiğinde dönüp ona bakmakta tereddüt ettiğini fark ederek şaşırdı. Onun yaralı olduğunu düşünmek tuhaf bir şekilde soğukkanlılığını yitirmesine neden oluyordu.

"Sizi hak ettiğiniz şekilde karşılayamayacak kadar yorgun olduğum için şanslısınız, Bay St. John."

Maria'nın hırıltılı sesini duymak Christopher'ı gülümsetti. Sesi eskisinden zayıftı belki ama her zaman olduğu gibi kendisine meydan okuyordu. Christopher dönüp ona baktığında esmer teni solmuş, alnı acıyla kırışmış Maria'yı geniş yatakta neredeyse kaybolmuş bir halde buldu. Leydi Winter üzerinde boyun ve bilek kısmı dantelli, incecik, pamuklu bir gecelik, okullu bir kız kadar masum görünüyordu.

Christopher yüreğinin burkulduğunu hissetti.

"Bana Christopher de," diye düzeltti onu boğuk bir sesle. Duygularım ele verircesine çatallanan sesi yüzünden boğazını temizlemek zorunda kaldı. Üzerindeki ceket çıkartıp bir süre kendini toparlamaya çalıştı.

Onu seyreden Maria, "Rahatına bak," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim." Christopher ceketini kumaş döşeli sandalyelerden birinin üzerine atıp Maria'nın yanına gitti ve yatağının kenarına ilişti.

Maria başını çevirip gözlerinin içine baktı. "Hiç de iyi görünmüyorsun."

"Öyle mi?" Christopher kaşlarını kaldırdı. "Bence senden çok daha iyi görünüyorum."

Maria'nın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Hiç de değil. Sen güzel bir adamsın ama ben senden çok daha güzelim."

Christopher gülümseyerek onun küçük elini avucunun içine aldı. "Buna itiraz edemem."

Yan odadaki güçlü çarpma sesi ve peşi sıra gelen küfür Maria'nın yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Umarım adamların yeterince kalabalıktır. Simon'ın huysuzluğu üstünde ve daha önce onun tek başına küçük bir orduyu etkisiz hale getirdiğine şahit oldum."

Christopher, "Boşver Simon'ı," diye terslendi. "Artık yanında ben varım. Beni düşün."

Maria'nın kapanan gözleri, mor renkli, küçük damarlarla gölgelenen hassas göz kapaklarını ortaya çıkardı. "Son birkaç gündür aklımdan hiç çıkmıyorsun zaten."

Christopher bu yorumu duyunca hem kafası karıştı hem de doğruluğundan emin olamayacak kadar şaşırdı. Doğru olduğunu bilseydi neler hissederdı merak etti. Kaşlarını çatarak Maria'ya baktı. "Gerçekten beni mi düşündün?"

Bir an bile tereddüt etmeden elini yukarı kaldırıp Maria'nın salık duran saçlarının asi tutamlarını kulağının arkasına çekti. Ardından parmaklarını onun yanağına götürdü ve tüy kadar hafif bir dokunuşla pürüzsüz tenini okşadı. O an içini dolduran sıcaklıkla afalladı. Ayağa kalkıp odadan dışarı çıkmak ve her şeyine aşına olduğu, kusursuz bir düzenle işleyen evine geri dönmek istedi.

"Bunu sesli mi söyledim?" diye mırıldandı Maria kelimeleri net bir şekilde telaffuz etmekte zorlanarak. "Ne kadar da aptalım. Sen bana aldırma. Afyon ruhunun etkisi altında olmalıyım."

Maria'nın az önce yaptığı itirafla ilgili geri adım atması Christopher'ı öne doğru eğilip ona yaklaşmaya zorladı. Genç adam dudaklarının arasında bir nefeslik uzaklık kalacak şekilde durdu. Maria'nın teninden yayılan koku öylesine güçlüydü ki kasıklarının gerildiğini hissetti.

Maria tamamen savunmasız halde olmasına rağmen onu teşvik edercesine, "Devam et," diye fısıldadı.

Onun kendisini bu şekilde zorlaması Christopher'ın gülümsemesine neden oldu ve Maria da aynı şekilde gülümsedi. Genç kadının omuzlarındaki yükü hafifletebileceğini bilmek Christopher'ın içini memnuniyetle doldurdu.

"İlk adımı senden bekliyorum," diye mırıldandı.

Bu sözlerle birlikte kısa süreli bir tereddüt yaşandı. Ardından Maria başını hafifçe oynatıp aralarındaki mesafeyi kapadı ve dudaklarını usulca onunkilere bastırdı. Bu masum, yumuşak dokunuş Christopher'ın olduğu yerde donup kalmasına, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oldu. Genç adam daha fazla dayanamayıp Maria'nın dudaklarının birleştiği yeri yaladı ve afyon ruhu, brendi ve onun kendine has lezzetinden oluşan karışımın tadına baktı. Nefes nefese kalan Maria, Christopher'ın elini tuttu ve onun tereddüt yaşayan dilinin ağzının tatlı derinliklerine ulaşmasına izin verdi. Karşılığında kendi dilini de onun ağzından içeri sokarak inlemesine neden oldu.

Böylesine çaresiz bir haldeyken bile Christopher'ı alt üst edebiliyordu.

Sonra birden boşta duran elini onun bacaklarının arasına götürdü ve incecik parmaklarıyla sertleşen penisini okşamaya başladı. Christopher bu dokunuşla birlikte geri çekildi ve sıkıldığı dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

Maria bu hareketin gücüyle sarsılmış gibi acıyla inledi.

"Maria. Affet beni." İçi pişmanlıkla dolan Christopher onun elini dudaklarına götürdü. "Neden devamını getiremeyecek halde olmana rağmen bana bu şekilde dokunuyorsun?"

Christopher'ın istemeden sebep olduğu acıyla, gözlerini kapayarak başa çıkmaya çalışan Maria'nın bu soruyu yanıtlaması biraz zaman aldı. "Sen ayrı kaldığımız sürede beni düşündüğünü söylemedin. Bundan emin olmak istedim."

Yan odada bir şeyler kırıldıktan sonra sert bir cisim duvara çarptı. Quinn bağırdı ve birileri ona aynı şekilde karşılık verdi.

Christopher hafifçe homurdandı. "Bugün evini basmam bunu yeterince kanıtlamıyor mu?"

Maria bakışlarını yukarı çevirdi ve Christopher onun dipsiz kuyuya benzeyen koyu renkli gözlerinin bir savaş yarasının sebep olabileceğinden çok daha perişan bir ifade taşıdığını fark etti.

Bu gözlerde insana kasvet veren, derin bir çaresizlik vardı.

“Ev basmak düşmanı yenmenin bir yoludur,” dedi Maria sadece. “Gerçi telaşının *gururumu okşadığını* da söylemeliyim.”

“Peki ya az önceki öpücük?” diye sordu Christopher. “Onu nasıl açıklayacaksın?”

“Bu sorunun cevabını sen ver.”

Göğsü hızlı hızlı inip kalkan Christopher, Maria’ya baktı. Kendine hâkim olamamanın hayal kırıklığıyla ayağa kalktı ve daha önce hiç yapmadığı bir şekilde odada volta atmaya başladı.

“Biraz su ister misin?” diye sordu kısa bir süre sonra.

“Hayır. Git buradan.”

Christopher olduğu yerde durdu. “Anlamadım?”

“Beni duydun.” Maria başını çevirip yanağını yastığına yasladı. “Git. Buradan.”

Christopher orayı terk etme arzusuna yenik düşerek ceketinin olduğu yere doğru yürüdü. Böylesine kötü bir muameleye ihtiyacı yoktu ve o kesinlikle kadınlara kur yapacak türde bir adam değildi. Bir kadının onu isteyip istememesi tamamen kendi bileceği işti.

“Peşime adam takman konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum,” diye mırıldandı Maria.

Christopher ceketini alacakken durdu. “Minnettarlık?” diyerek bir öneride bulundu.

Maria elini sallayarak onu başından savdı.

Bu umursamaz hareket Christopher’ın canını yaktı. O sabırsızlıkla Maria’nın dönüşünü beklemişti ama şimdi Maria duymak istediği basmakalıp sözleri duymadığı için kendisini kovuyordu.

“Ben de seni düşündüm,” diye homurdandı.

Maria gözlerini açmadı ama koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı. Bu küçük hareketi soğuk bir alaycılığa dönüştürebilecek tek kişi Maria'ydı.

Christopher kendini söylenmemesi gereken bir şeyi söylemiş gibi hissettiği için, "Dönüşünde birkaç gün yataktan çıkmayacağımızı umuyordum," dedi. "Ama şu an senin yaptığın gibi öylece yatmaktan daha fazlasını yapacağımızı düşünmüştüm."

Maria'nın yüzündeki imalı gülümseme onun, Christopher'un, içinde bulunduğu durumu cinsel açlık düzeyine indirgemeye ihtiyaç duyduğunun farkında olduğunu söylüyordu. "Hangi sıklıkta?"

"Seksi mi kastediyorsun? Tekrar sertleştiğim sürece devam ederdik."

Maria usulca güldü. "Beni hangi sıklıkta düşündün?"

Christopher homurdandı. "Çok sık."

"Peki, beni çıplak mı hayal ettin?"

"Çoğunlukla."

"Ah, tamam."

"Peki, ben senin hayallerinde hangi sıklıkta çıplaktım?" diye sordu Christopher boğuk bir sesle. Maria'nın zihninden geçirmiş olabileceği görüntüler açlığını iyice artırmıştı.

"Sürekli öyleydin. Görünüşe bakılırsa ben senden çok daha azgıyım."

"Bence ikimiz birbirimiz için biçilmiş kaftanız."

Maria bir gözünü açarak Christopher'a baktı. "Himm..."

Christopher ceketini tekrar yerine koyup Maria'ya döndü. "Bulmak için onca riske girdiğin o öğretmen kim?" Yine az önceki gibi onun kadife örtülü yatağına oturup elini tuttu. İşte o zaman bir zamanlar sırtını tırmalayacak kadar uzun olan tırnaklarının şimdi kısacık olduğunu fark etti. Başparmağını üstlerinde gezdirdi.

"Peşinde olduğum kişi o değil."

"Öyle mi?" Christopher başını kaldırıp Maria'nın solgun yüz hatlarını inceledi. Genç kadın şu an sağlıklı bir ten rengine sahip olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Elbette Christopher o güne dek pek çok güzel kadınla karşılaşmıştı ama o kadınların hiçbiri Maria'nın yaşadığı acıya katlanacak güce sahip değildi. "Peki kim?"

"Adamlarını bu konuda sorguya çekmedin mi?"

"Buna zamanım olmadı."

"İşte şimdi gerçekten de gururum okşandı." dedi Maria kelimeleri uzata uzata. Bu sözlerle birlikte dudaklarında beliren gülümseme Christopher'da bir yumruk etkisi yarattı. Onu daha önce hiç bu şekilde gülümserken görmüş müydü? Hatırlamıyordu.

"Adamlarım yerine *seni* sorguya çekiyorum."

"Kahverenginin bu tonu sana çok yakışıyor." Maria elini bir kez daha Christopher'ın bacağına üst kısmına götürdü ve onu pantolonunun üzerinden okşamaya başladı. Parmakları genç adamın gerildiğini hissetti. "Çok sık giyiniyorsun."

"Çıplakken daha güzelim."

"Keşke aynı şeyi ben de söyleyebilsem. Vücumda birkaç delik açıldı."

"Maria." Maria'nın elini sıkıan Christopher alçak ve ciddi bir sesle konuşuyordu. "Mücadelene yardım etmeme izin ver."

Bu sözler Maria'nın dikkat kesilmesine neden oldu. "Peki ama neden?"

Çünkü sana ihanet etmek zorundayım. Çünkü öncesinde kendimi işleyeceğim günahahtan arındırmak istiyorum. "Çünkü sana yardım edebilirim."

"Neden bana yardım etmek istiyorsun, Christopher? Karşılığında çıkarın ne olacak?"

"Mutlaka bir çıkarım nı olması gerekiyor?"

"Sanırım öyle," dedi Maria. Aynı anda odasının kapı menteşeleri yerinden sökülürcesine sarsılınca olduğu yere sindi.

Simon kapının ardından, "Maria!" diye bağırdı ve hemen arkasından bir homurtuyla birlikte bir yuvarlanma sesi duyuldu.

Christopher, Simon'ın azminden etkilendiğini itiraf etmeliydi.

"Fazla canını yakmayacaklar, değil mi?" diye sordu Maria endişeyle kaşlarını çatarak. "Biraz itişip kakışmalarına ses çıkarmam ama daha fazlasına da asla izin vermem."

Christopher onun Simon için endişelenmesinden rahatsız olmuştu.

"Karşılığında senden sadece," dedi gergin bir sesle, "daha önce de istediğim şeyi istiyorum. Sürekli elimin altında olmanı. Kaçmak yok. Sana istediğim her an ulaşmalıyım; bir hafta sonra ya da benimle beraber olamayacak kadar hasta bir halde değil."

"Teklifini geri çevirip kendi başımın çaresine bakmak istiyor olabilirim."

Christopher homurdandı. "Az önce sürekli beni düşündüğünü itiraf etmeseydin sana inanabilirdim."

"Ben kimsenin kapatması değilim."

"Aynı rahatlığı ben de sana sunacağım. Beni çağırdığın her an yanında olacağım. Bu sözü vermem anlaşılmayı daha kabul edilebilir hale getirir mi?"

Maria parmaklarını Christopher'ın avucunda dolaştırdı. Bu neredeyse düşünmeden yapılmış, masum bir dokunuştı. Bakışları dalgındı, düşünceleri farklı bir yerdeydi ve alt dudağını ısıırıyordu. Christopher boşta duran elini kaldırıp başparmağını onun dolgun dudaklarında gezdirdi.

"Tiyatrodaki o ilk karşılaşmamızda bir bürodan bahsettin." diye hatırlattı Maria nefesiyle Christopher'ın tenini yakarak.

"Büro." Christopher ona sessiz kalmasını, kendisine aleyhine kullanabileceği hiçbir sır vermemesini söyleme isteğini güçlükle bastırdı.

"Bu teklifi yapmaktaki asıl amacm bu mu?" Maria başını yana eğerek dikkatle onu inceledi. "Beni yatağını ısıtmaktan farklı bir maksatla kullanmayı mı planlıyorsun?"

"Kısmen öyle." Christopher, Maria'nın dudaklarından ayırdığı başparmağım onun elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirmeye başladı. "Seni istiyorum, Maria. Sana yardım etmek istiyorum."

Maria iç geçirerek gözlerini tekrar kapadı. "Çok yorgunum, Christopher. Bu halde yolculuk yapmam çok zor oldu. Teklifini daha sonra düşüneceğim."

"Neden geri dönme riskini göze aldın?" Christopher'ın içinden bir ses Maria'nın bu halde olmasının tek sebebinin yorgunluk olmadığını söylüyordu. Genç kadın umutsuzluğa kapılıp büyük bir bunalıma girmiş gibi görünüyordu.

Maria gözlerini kırpıştırarak açtı. Christopher'ın elini sıkması onun önemli bir konudan bahsedeceğini söylüyordu. "Welton ne peşinde olduğum şeyi ne de çıktığım seyahati biliyor. Bana gerçekten yardım etmek istiyorsan senden bir ricam olacak."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Ben yaralanmadan iki gün önce neredeydin?"

Christopher o gece Emaline'in Yeri'nde kendini bir kadının diğerinden farksız olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ama elbette bunu Maria'ya asla söylemeyecekti. Kaşlarını çatarak genç kadına baktı.

Maria, "O gece senin nerede olduğunu bilen çok kişi var mı?" dedi sorusunu değiştirerek.

Christopher çektiği vicdan azabının etkisiyle, "Hayır," dedi boğuk bir sesle. Bu duyguyu öylesine nadir hissediyordu ki onu tanıması biraz zaman almıştı.

"Peki, birisi sana bunu soracak olursa o geceyi benimle geçirdiğini söyler misin?"

"Şey... söyleyebilirim. Tabii beni buna ikna edersen."

"O geceyi başka bir kadınla geçirdiysen seni ikna etmekle uğraşamam. Başka bir mazeret bulurum."

"Beni kıskandın mı yoksa?" Bu düşüncenin içini ısıttığını hisseden Christopher gülümsedi.

"Sence?" Maria başını iki yana salladı. "Umurumda bile değil. Erkekler kıskanç kadınlara asla tahammül edemezler."

"Doğru." Christopher dudaklarına masum bir öpücük kon-
durduğu Maria'nın kendisine karşı koymadığını fark edince
onu arzuyla öpmeye başladı. Tersine genç kadın ürpermiş ve
dudaklarını aralamıştı. Onun verdiği tepkiyle kan akışının bir
anda hızlandığını hisseden Christopher dilini daha da derinlere
ulaştırdı. Maria acılı olmasına rağmen Christopher'ın arzu dolu
ilgisine, karşı koyamıyormuş gibi yanıt veriyordu.

"Ama bu adam kıskanç bir Maria hayal etmekten hoşlanıyor,"
diye fısıldadı Christopher onun dudaklarına.

Aynı anda koridora açılan kapıya vuruldu ve birbirlerinden
ayrılmak zorunda kaldılar.

Christopher, Maria'nın kapıdakine içeri girmesini söylemek
üzere dudaklarını araladığını fark edince, "Sen dinlenmene bak."
dedi. "Ben hallederim."

Ayağa kalkıp kapıyı açtığı anda Tom mahcup bir edayla kar-
şısında duruyordu.

"Lord Welton salonda bekliyor," dedi. "Philip sizi çağırmamı
istedi."

Christopher derhal teyakkuza geçti. Yüzü ifadesizdi ama
zihninde ihtimaller dolaşp duruyordu. Başını salladı ve ceketini
almak üzere odaya geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Maria koyu renkli gözlerinde endişeyle.
"Simon iyi mi?"

Christopher ona ters bir cevap vermemek için kendini zor
tuttu. "Gidip durumuna bakacağım ama senden tek bir sorunun

yanıtını istiyorum; onun yerinde ben olsaydım yine bu kadar endişelenir miydin?"

"Kıskandın mı yoksa?"

"Sence?"

"Evet. Bence kıskançlıktan ölüyorsun."

Christopher yarı neşenin, yarı erkeklerle kötü bir geçmişi olan bu güzel kadından böylesine etkilendiği için kendine duyduğu nefretin sebep olduğu bir kahkaha attı. Maria'nın dudaklarında yeni bir gülümseme belirince kaderine boyun eğdi ve günün birinde ona olan ilgisinin azalacağına dair yüreğinde barındırdığı küçük umut ışığına sarıldı.

"Beklenmedik bir problemin icabına bakabilmem için bana biraz müsaade et, canım," diye mırıldandı ceketini giyerken. "İşim bitince anlaşmamızın diğer detaylarını konuşuruz. Gitmişken Quinn'in durumuna da bakacağım."

Maria başını salladı ve Christopher oturma odasına açılan kapıdan dışarı çıktı. Eşikte biraz durup mobilyalardaki tahribata ve ağzı tıkalı bir halde odanın köşesindeki altın yaldızlı sandalyeye bağlanmış, çırpınıp duran İrlandalı adama baktı. Quinn, Christopher'ı görür görmez öfkeyle homurdanmaya ve olduğu yerde çılgınca debelenmeye başladı. Bağlandığı sandalyenin şekli yüzünden iki büklüm bir halde ayağa kalktığı anda Christopher'm hırpalanıp darmadağın olmuş iki adamı onu tekrar oturttu.

"Ona biraz nazık davranın çocuklar," dedi Christopher alaycı bir edayla terslenerek. Ardından yarım düzine adamının farklı düzeyde acılarla etraftaki enkazın arasına yığılıp kalmış olduğunu fark etti. "Leydi bu konuda ısrarcı davranıyor ama gördüğüm kadarıyla boşuna endişeleniyor."

Merdivenlere ulaşana dek kahkahasını bastırdı. Ardından kendini tutamayıp antreye varana dek güldü. Neyse ki alt kat çok daha iyi durumdaydı.

Philip onu merdivenin en alt basamağında karşıladı. "Kâhyayı Lord Welton'la görüşmek üzere salona gönderdim," diye açıkladı genç adam. Christopher'ı gereğini yapmak üzere alt kattaki çalışma odasına yönlendirdi. "Kadın ona leydinin biraz rahatsız olduğunu söyledi. Ancak belli ki bu haber pek de iyi karşılanmamış. Kâhya sizinle görüşmek istiyor."

Christopher, malikânenin ön tarafına bakan pencerenin önünde gururlu bir edayla bekleyen uzun boylu kadına döndü. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan...?"

"Fitzhugh," diye yanıtladı kadın çenesini yukarı kaldırarak. Mutfaktaki sıcaklık ve nemin etkisiyle kıvrır kıvrır olan kırılgan saçları ilerleyen yaşın verdiği kırılganlıklarla kaplı ama güzel bir yüzün etrafını çevreliyordu.

"Lord bana Leydi Winter'ın yaralı ya da hasta olup olmadığını sordu. Ondan hoşlanmıyorum, Bay St. John. Her şeye burnunu sokuyor."

"Anlıyorum. Sanırım onun leydinin durumu hakkında bilgi sahibi olmasını istemiyorsunuz."

Kıpkırmızı olmuş elleriyle önlüğünü buruşturan kâhya, yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Leydinin bu konuda kesin talimatı var."

"O halde lordu gönderin."

"Bunu yapamam. Evin hesap işlerine o bakıyor."

Christopher bir şeylerin yolunda gitmediğine dair içini kemirip duran şüphenin haklı çıktığını fark ederek kısa bir tereddüt yaşadı. Maria üvey babasının eline bakmak yerine kendi hesabını kendisi tutmalıydı. Yan gözle Philip'e baktı ve o da ne düşündüğünün farkında olduğunu belirtmek istercesine başını salladı. Bu konu detaylı bir biçimde ele alınacaktı.

Christopher dikkatini tekrar Bayan Fitzhugh'a çevirip onu dikkatle inceledi. "Ne yapılması gerektiğine dair bir öneriniz var mı?"

"Lorda sizin malikâneye uğrayacağınızı söyledim. Önceden randevu aldığınızı ve Leydi Winter'ın sizi göremeyecek durumda olduğunu belirttim."

"Hımm... Anlıyorum. O halde randevu saatini geciktirmesem iyi olur, değil mi?"

"Geç kalmak istemezsiniz." diye onayladı Bayan Fitzhugh.

"Elbette istemem. Lütfen antreye buyurun, Bayan Fitzhugh."

Kâhya çabucak dışarı çıktı ve Christopher tek kaşını kaldırıp Philip'e baktı. "Bana Beth'i bul. Bu gece onunla görüşmek istiyorum."

"Emredersiniz."

Christopher odadan ayrılp ön salona kadar olan kısa mesafeyi yürüdü ve malikâneye henüz gelmiş gibi Bayan Fitzhugh'ın arkasından içeri girdi. Şaşırmış gibi görünmeye çalıştı. "İyi günler, lordum."

Kendisine bir içki doldurmakla meşgul olan Lord Welton başını kaldırıp ona baktı ve gözleri büyüdü.

Zümrüt yeşili gözlerinin içi memnuniyetle dolmuştu ama bunu çabucak sakladı. "Bay St. John."

Christopher fazla belli etmeden lordun üzerindeki kaliteli kıyafeti inceleyerek, "Ziyaret için harika bir gün," dedi sakın bir sesle. Vikont her çeşit ahlaksızlığı yapmasıyla tanınmasına rağmen kömür karası bukleleri ve kurnaz bakışlı yeşil gözleriyle son derece sağlıklı ve zinde görünüyordu. Yeryüzündeki konumundan en ufak bir şüphesi olmayan ve hiçbir şeyi umursamayan bir adam görüntüsündeydi.

"Evet. Size katılıyorum." Welton belirgin bir şekilde yutkundu, "Gerçi bana üvey kızımın rahatsız olduğunu söylediler."

“Öyle mi? Hâlbuki iki gün önce gayet sağlıklı görünüyordu.” Christopher büyük bir hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi yaparak içini çekti. “Belki de bugün için yaptığımız planları iptal eder. Çok üzüldüm.”

Welton kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını çatarak, “İki gün önce mi dediniz?” diye sordu.

“Evet. Lord ve Leydi Harwick’in düzenledikleri bir hafta sonu davetinde şans eseri tanışmamızın ardından Leydi Winter büyük bir nezakette bulunup kendisine yaptığım akşam yemeği teklifini kabul etti.” Christopher bu son sözleri istediğini elde etmiş bir erkek edasıyla söylemişti.

Onun sesindeki imayı fark eden Lord Welton kibirli bir tavırla gülümsedi. “Ah, bu konu benim için diğer dedikodular kadar önemsiz.” Bir dikişte bitirdiği bardağını en yakındaki sehpaye bırakıp ayağa kalktı. “Lütfen ona iyi dileklerimi iletin. Randevunuza engel olmak istemem.”

“İyi günler, lordum,” dedi Christopher hafifçe eğilerek.

Welton sırtıttı. “Benim için zaten iyi bir gün.”

Christopher malikânenin kapısının lordun arkasından kapanmasını bekledikten sonra tekrar çalışma odasına döndü. “Onu takip etsinler,” dedi Philip’e.

Ardından merdivenleri çıkarak Maria’nın yanına döndü.

Robert Sheffield, namı diğer Vikont Welton, birkaç basamaktan oluşan merdivenleri inip caddeye çıktıktan sonra kısa bir süre durup arkasındaki malikâneye baktı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Bunun aksini kanıtlayan birkaç olaya rağmen –öğretmenin saldırganları tanımadığına dair ettiği yemin ve St. John’un olay gecesi Maria’yla beraber olduğunu söylemesi– Robert’in içgüdüleri onu temkinli olmaya zorluyordu. Amelia’nın peşinde Maria’dan

başka kim olabilirdi? Kim bu kadar cesur davranabilirdi? Saldırganları tanımadığını iddia eden Amelia'ya inanmıyordu ama onun sözlerini doğrular yönde konuşan öğretmenin, kendisine hizmeti karşılığı para ödeyen adama yalan söylemek için hiçbir sebebi yoktu.

Robert arabasının kapısı önünde durup arabacıya baktı. "Beni White'in yerine götür."

Ardından içeri girip koltuğa yaslanarak ihtimalleri gözden geçirdi. Maria, St. John'la buluşacağı için Amelia'nın yanına kendisi gitmek yerine adamlarını göndermiş olabilirdi ama böyle bir harcamayı karşılayacak parayı nereden bulmuştu?

Robert kaşlarının arasını ovuşturarak baş ağrısından kurtulmaya çalıştı. Bu bitmek bilmeyen çekişme gerçekten çok saçmaydı. Hâlbuki genç kadın kendisine minnettar olmalıydı. Robert onu taşrada çürümekten kurtarmış, para ve unvan sahibi asilzâdelerle evlenmesini sağlamıştı. Ama o yaşadığı konforlu evi ve üzerindeki gıptayla bakılan giysileri tamamen kendisine borçlu olduğu halde bir teşekkür bile etmiş miydi?

Hayır. Bu yüzden Robert için baş şüpheli oydu. Ama Robert hiç de aptal bir adam sayılmazdı. Kendisine kin güden bir başkasının olma ihtimalini de göz önünde bulundurmak zorundaydı; para kaynağının Amelia olduğunu bilen birisi. Zevki için harca-yabileceği parayı faydasız bir araştırma için harcamaktan nefret ediyordu ama başka şansı var mıydı?

Robert mevcut yaşam standardını korumak istiyorsa daha çok paraya ihtiyaç duyacağını fark ederek iç geçirdi. Bu aynı zamanda Maria için cömert bir âşık bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Sekizinci Bölüm

“Ne olur artık ağlama, Amelia.”

Amelia şam ışığı örtüyü başından yukarı çekti. “Gidin buradan, Bayan Pool. Lütfen!”

Yatak içe doğru çöktü ve bir el Amelia’nın omuzunu tuttu. “Seni böylesine mutsuz görmek içimi acıtıyor, Amelia.”

“Mutsuz olmayayım da ne yapayım?” Gözleri yanıp kaşınan, kalbi paramparça olan Amelia burnunu çekti. “Onun benim için nelere katlandığını gördünüz mü? Bana ulaşabilmek için nasıl mücadele verdiğini? Babama inanmıyorum. Artık ona inanmıyorum.”

“Lord Welton’ın sana yalan söylemek için hiçbir sebebi yok.” Bayan Pool sırtını okşayarak Amelia’yı rahatlatmaya çalıştı. “Leydi Winter... dehşet uyandıran bir şöhrete sahip. Üzerindeki giysileri ve emrindeki adamları sen de gördün. Bence baban doğru söylüyor.”

Üzerindeki battaniyeyi atan Amelia yatakta oturup öfkeli bakışlarını öğretmenine dikti. “Maria’nın yüzünü gördüm. Gözlerinde benden uzak durmak için memnuniyetle rüşvet alan bir kadına ait bakışlar yoktu. O, babamın iddia ettiği gibi beni bir hayat kadını ya da ona benzer bir şey olarak yetiştirmek isteyen vicdansız bir canavara benzemiyordu.”

Alnını kırıştıran Bayan Pool'un sarı kaşlarının altındaki açık mavi gözleri şaşkınlık ve endişe doluydu. "Onun kız kardeşin olduğunu bilseydim konuşmanızı engellemezdim. Ben sadece sana doğru koşan bir delikanlı gördüm." Bayan Pool içini çekti. "Belki onunla konuşsaydın güçlü bir karakteri olduğuna dair yanlış düşüncelere kapılmazdın. Ayrıca Lord Welton'a yalan söylememizin iyi bir fikir olduğundan da emin değilim."

"Babama bu konuda herhangi bir şey söylemediğiniz için teşekkür ederim." Amelia öğretmeninin elini tutup sıktı. Arabacı ve uşaklar da sessiz kalmıştı. En başından beri onunla beraber oldukları için Amelia'ya ayrı bir *düşkünlükleri* vardı. Gitmesine izin vermiyorlardı ama onu mutlu etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı; Amelia'nın duygusal bir yakınlık duyduğu seyis Colin dışında. O ya Amelia'dan köşe bucak kaçıyor ya da ona ters ters bakıyordu.

"Sessiz kalmam için bana yalvardın," dedi Bayan Pool içini çekerek. "ve ben de sana karşı koyacak gücü gösteremedim."

"Ondan gerçekleri saklamanın kimseye zararı olmadı. Ben hâlâ sizinle birlikte Lincolnshire'dayım."

İçinden bir ses Amelia'ya, babası Maria'nın yaptıklarını öğrendiği takdirde hayatının tamamen değişeceğini söylüyordu. Bu değişimin olumlu yönde olacağından da emin değildi.

"Gazeteleri okuyorum, Amelia. Bayan Winter'ın yaşam tarzı, senin gibi leydi olarak yetiştirilmiş bir kıza hiç de uygun değil. Babanın anlattıklarının... *abartılı* olduğunu varsaysak bile, ki o gece gördüklerim bana böyle söylemiyor, Leydi Winter'ın saygıdeğer bir kadın olma ihtimalinin düşük olduğunu kabul etmelisin."

"Maria'ya hakaret etmeyin, Bayan Pool," dedi Amelia çabucak. "Her ikimiz de onu karakteriyle ilgili olumsuz sözler söyleyecek kadar iyi tanımıyoruz."

Maria'nın iri yarı bir zorba tarafından yere serilip bıçaklandığını hatırlamak Amelia'nın sesinin çatallaşmasına neden oldu. Gözlerinin altındaki kirpiklerin üzerinde biriken yaşlar muslin kumaştan yapılmış elbisesini süsleyen çiçekleri ıslatmaya başladı. "Yüce Tanrım, umarım şu an iyidir."

O güne dek hep babasının kendisini Maria'dan koruduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi neye inanacağını bilmiyordu. Emin olduğu tek şey kız kardeşinin sesinin sahte olması imkânsız bir arzu ve çaresizlik taşımasıydı.

Amelia, Bayan Pool'un onu kendine doğru çekip omuzunda ağlamasına izin vermesini minnetle karşıladı. Onun kendisiyle uzun süre kalmayacağını biliyordu. Babası öğretmenlerini yılda en az iki defa değiştirirdi. Amelia'nın hayatındaki hiçbir şey kalıcı değildi. Ne bahçesinde hoş patikalar olan bu yeni ev ne de pembenin en sevdiği tonundaki çiçeklerle dekore edilmiş bu güzel oda.

Amelia birden durdu.

Kardeşlik kahcıydı.

Yıllardır ilk defa yetim olmadığını fark etmişti. Bu dünyada onun için canını bile feda edebilecek birisi vardı.

Maria sırf onunla konuşabilmek için hayatını ve bir uzvunu tehlikeye atmıştı. Ablasıyla, hakkında sadece başkaları aracılığıyla haber aldığı babası arasında ne büyük bir fark vardı.

Amelia bu duyguya neden kapıldığını bilmesine de birden yıllardır beklediği bir şeyin nihayet gerçekleştiğini hissetti. Onu keşfetmesi, kabullenmesi, sonra da bu konuda neler yapacağını belirlemesi gerekiyordu. Yeni bir şey sunmayan, birbirinden farksız günlerle geçen yılların ardından bir sırrın gizemi çözülmüş, yalnızlığını sona erdirmek konusunda bir umut ışığı belirmişti.

Amelia şimdi rahatlamamın getirdiği gözyaşlarını döküyordu.

Maria bakışlarını yatağının üzerini örten sayvana dikip hareket etmenin verdiği acıya dayanmasını sağlayacak gücü toplamaya çalıştı. Simon'ı görmesi gerekiyordu. Onun başının çaresine bakabileceğini biliyordu ama aynı zamanda kendisi için endişelendiğinden de emindi ve boş yere sıkıntı çekmesine izin veremezdi.

Tam yataktan kalkacağı sırada koridorun kapısı açıldı ve St. John geri döndü. Maria bir kez daha onu görür görmez nefesinin kesildiğini hissetti. St. John'un eşine az rastlanır bir güzelliğe sahip olduğu kesindi ama Maria'mın onda asıl çekici bulunduğu şey taşıdığı mutlak özgüvendi. Simon da kişilik sahibi bir erkekti ama Christopher'da bu özellik kendini daha farklı bir şekilde belli ediyordu. Simon İrlandalı'lar'a özgü bir coşkuyla aniden parlıyordu ama Christopher kinini içinde biriktirip çok daha tehlikeli bir hale geliyordu.

"Yerinden kımıldayacak olursan seni dizlerime yatırıp döverim," dedi Christopher rahatsız edici bir sesle.

Maria gülümsemek istediye de kendine engel oldu. Acımasız korsan aslında korumacı bir kişiliğe sahipti. Genç kadın bunun hoş bir özellik olduğunu düşünüyordu. Bu özelliği onun kişiliğinin kaba ve otoriter yönünü dengeliyordu. Maria istese Christopher'ı allak bullak edebileceğinin farkındaydı. Ona, üzerinde derin bir etki bırakabileceğini bilerek sataşmak son derece keyifliydi.

"Simon'a iyi olduğumu göstermeliyim."

Bu sözlerle birlikte önce odada bir homurtu duyuldu sonra da Christopher bitişikteki odanın kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açarak, "Leydi Winter gayet iyi durumda. Anladın mı, Quinn?" dedi yüksek sesle.

Christopher'ın yaptığı açıklamanın karşılığında homurtular ve öfkeli mırıltılar duyuldu. Genç adam Maria'ya dönüp son derece küstah bir tavırla, "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu.

"Simon, aşkım?" diye seslendi Maria. Bunu yaparken ciğerlerinin havayla dolması omuzunun yanmasına ve beraberinde yüzünü acıyla buruşturmasına neden olmuştu.

Sorusuna yanıt olarak bir sandalyenin ayakları şiddetle yere çarptı.

Christopher tek kaşını yukarı kaldırmış halde bekliyordu.

"Onu böyle bağlı tutmak zorunda mısın?"

Christopher diğer kaşını da kaldırdı.

"Simon'ı kurtarmak için bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldandı Maria alt dudaklarını kemirerek.

Kapıyı çarparak kapatan Christopher ceketini çıkarıp az önce yatakta oturduğu yere geri döndü. Maria onun, hareketlerini sınırlandırdığı için üzerindeki giysilerden rahatsız olduğunu fark etti. Ardından onu gemilerinden birinin güvertesinde üzerinde sadece gömlek ve pantolon varken hayal ederek ürperdi.

Christopher onun aklından geçenleri biliyormuşçasına hafifçe gülümsedi. "İçimden ona kibar davranmak gelmiyor. Sana göz kulak olmalıydı. Görevinde başarısız oldu."

"Gittiğimi bilmiyordu."

"Gizlice mi kaçtın?"

Maria başını evet anlamında salladı.

Christopher homurdandı. "Öyleyse senin böyle bir harekette bulunacağını düşünemediği için daha da büyük bir aptallık yapmış. Seni benden çok daha iyi tanıyor olmalı ve ben bile kaçıp gidebileceğini tahmin ederdim."

"Tehlikede olduğumu bilseydim gitmezdim," dedi Maria ona itiraz ederek. Öte yandan oraya gitmeseydi Amelia'yı görme şansı bulamazdı. Gece üzücü sonuçlanmış olmasına rağmen, Amelia'yı görmek onu az da olsa umutlandırmıştı. Kardeşi sağlıklıydı ve hâlâ İngiltere'deydi.

Christopher başparmağıyla onun elini okşayarak, "Bizimkilere benzer bir hayat süren herkes tehlikeye karşı tetikte olmalıdır, Maria," dedi usulca. "Sen sen ol tedbiri asla elden bırakma."

Maria bir yandan onun sevgi dolu dokunuşuna karşılık ver-
meye bir yandan da kapıya bakarak oradan kaçmanın bir yolunu
bulmaya çalışıyordu.

"Az önce Lord Welton buradaydı."

Maria bakışlarını hızla Christopher'a çevirdi. Genç adamın
koyu mavi gözleri dipsiz birer kuyuya benziyordu.

Bu adam düşüncelerini gizlemekte ustaydı.

Oysa Maria onun, kendisinin telaşa kapıldığını açıkça göre-
bildiğinden emindi.

"Öyle mi?"

"Senin yaralandığını düşünüyor."

Maria içinin ürperdiğini hissetti.

"Ama ona iki gece önce birlikte yemek yediğimizi ve gayet
sağlıklı görüldüğünü söyledim."

"İki gece önce," diye tekrarladı Maria.

Christopher ona doğru yaklaşıp boşta duran eliyle yanağını
okşadı. Sanki tenine dokunmadan yapamıyordu ve Maria onun
bu zaafını fazlasıyla sempatik buluyordu. Genç kadın uzun za-
mandır kendi başının çaresine bakmıştı ve bir başkasından ilgi
gördüğünü hissetmek harika bir duyguuydu.

Christopher usulca, "Sana yardım edeceğimi söylemiştim,"
diye hatırlattı.

Ancak Maria onun kusursuz erkek görüntüsünün ardında bir
şeylerin karmaşasını yaşadığını hissediyordu. Bu, yepyeni duygular
tatmanın verdiği huzursuzluktan farklı bir şeydi. Maria bunun
ne olduğunu öğrenene dek ona, değil Amelia'ya tekrar kavuşma
arzusu gibi hayati önem taşıyan bir konuyu, basit gerçekleri
açıklayacak kadar bile güvenemezdi.

Bu yüzden ona başını sallayıp kendisine yaptığı teklifi düşünceğinin sözünü vererek gözlerini kapadı. "Gerçekten çok yorgunum." Vücudunun sol kısmı başından kalçasına dek zonkluyordu.

Birden Christopher'ın kendisine yaklaştığını, nefesiyle dudaklarını okşadığını hissetti. Belli ki ona bir kez daha şu belli belirsiz hissedilen ama damarlarındaki kanın uğuldayarak akmasına neden olacak kadar zevk veren öpücüklerinden birini sunacaktı. Maria bu öpücüklerle bayıldığı için dudaklarını araladı. Christopher onun hayranlık duyduğu o boğuk sesi çıkararak hafifçe güldü.

"Öpücüğüm karşılığında bir sır öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Maria gözlerinden birini açtı. "Öpücüklerine çok fazla değer veriyorsun."

Christopher'ın dudaklarında beliren gülümseme Maria'nın nefesini kesti. "Belki de sen sırlarına çok fazla değer veriyorsun."

"Ah, git buradan," dedi Maria yüzüne yayılan bir gülümsemeyle.

Ama Christopher gitmek yerine onu kendinden geçercesine öptü.

"Amelia mı?"

Christopher pencerenin önündeki sedire iyice yerleşip kolunu dizine yasladı ve evinin arka bahçesine baktı. Akşam karanlığı çökmüştü ama hem evi hem de etrafındaki arazi ıslık ıslık ve son derece iyi korunuyordu. Çahılar, aralarına birilerinin saklanmasını engellemek için kısa kesilmişti. Tıpkı yaşantısında olduğu gibi ihtiyaç duyduğu her şey oradaydı ama rahata ve abartıya yer yoktu.

"Evet, leydi bu isimle seslendi."

"Ve ona öğretmen değil de o kız cevap verdi, öyle mi? Emin misiniz?" Christopher yan gözle birkaç metre öteye sıralanmış olan dört adamına baktı.

Hepsi aynı anda başlarını sallayarak sözlerini onayladı.

"Neden hiçbiriniz o arabanın peşinden gitmedi?"

Dört adam huzursuzca kıpırdandı.

Sam boğazını temizleyerek, "Siz bize leydiyi takip etmemizi söylemişsiniz," dedi. "Yaralanınca da..." Belli belirsiz fark edilen bir hareketle omuzlarını silktilti.

Christopher iç geçirdi.

Aynı anda kapiya vurulunca geleni içeri çağırıldı. Odaya giren Philip abartısız ama ciddi bir sesle, "Lord Sedgewick," dedi.

"İçeri al." Christopher el işaretiyle dört adamı gönderdi ve kısa bir süre sonra Sedgewick içeri girdi. Dantel, mücevher ve satenle bezeli giysiler içerisindeki uzun boylu, solgun Sedgewick aristokrasideki züppeliğin en somut örneğiydi. Christopher'a söz geçirebileceğine olan inancı komik denilebilecek kadar mantık dışıydı. Maria'nın peşinde olmasıysa sinir bozucuydu. Ve Christopher sinirlerinin bozulmasından hoşlanmayan bir adamdı.

"Lordum." Christopher ayağa kalktı.

"Kelepçesiz hayat nasıl gidiyor?" diye sordu Sedgewick alaycı bir gülümsemeyle.

"Yerinizde olsam kendimden bu kadar emin olmazdım, lordum." Christopher tekrar oturduğu sedirin karşısındaki yeşil kanepeyi işaret etti. "Sizin durumunuz da en az benimki kadar belirsiz."

"Ben yöntemlerimin, alışılmışın dışında olsalar bile takdire şayan sonuçlar vereceğinden eminim." Kont kanepeye yerleşmeden önce ceketinin kuyruğunu düzeltti.

"Hükümetin yalancı şahidini kaçırdınız ve onu sizinle işbirliği yapmam için bana karşı kullanıyorsunuz. Onunla ilgili gerçek ortaya çıkacak olursa... kıyamet kopar."

Sedgewick gülümsedi. "Halk arasında sevilen bir adam olduğunun fazlasıyla farkındayım. Şahit emin ellerde. Her halükarda Leydi Winter'ı bize teslim ederek istediğin an özgürlüğüne kavuşabilirsin. Şartlı affın bunu garanti altına alıyor. Başarısız olup tekrar hapse mi gireceksin yoksa görevini yerine getirip leydiyi

bize teslim mi edeceksin göreceğiz. Sonuç ne olursa olsun benim için fark etmez. Ama şu an ilk senaryonun gerçekleşme ihtimalinin ağır bastığını da söylemeden edemeyeceğim."

"Öyle mi?" Christopher gözlerini kısarak kontu süzdü. "Peki, bana bu sonuca nasıl vardığınızı açıklar mısınız, lütfen?"

"Aradan iki hafta geçmesine rağmen hâlâ Leydi Winter'la bir arada görülmedin. Bu da neredeyse hiç ilerleme kaydetmediğin anlamına geliyor."

"Dış görünüş yanıltıcı olabilir."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum. Bu yüzden bize boşa zaman harcamadığınızı kanıtlamanın bir yolunu buldum." Segdewick gülümsedi. "Lord ve Leydi Campion önümüzdeki gece bir maskeli balo düzenliyor. Bu baloya Leydi Winter'ın da davet edilmesini sağladım."

"Çok geç haber verdiniz," dedi Christopher dudağını büzerek.

"O baloya katılmadığın takdirde seni tutuklatacağım."

"İyi şanslar, lordum." Christopher bunu neşeli bir ses tonuyla söylemişti ama gerçekte hiç de eğlenmiyordu.

"İyi bir para karşılığında şahidi bir anda tekrar ortaya çıkarabilirim," dedi vikont bileğindeki dantelleri kabartarak. "Senin intikam almandan duyulan korkuyu bastırarak kadar iyi bir para karşılığında."

"Yapılacak bir incelemeden ikiniz de geçemezsiniz."

"Kodesi boylayacak olursan hayatta kalma ihtimalin epeyce düşer. Sen öldükten sonra şahidin güvenilir olup olmamasının hiçbir önemi kalmaz."

Christopher hâlâ ifadesiz görünüyordu ama içi öfkeyle doluydu. Maria yaralıydı ve acı çekiyordu. İyileşmesi biraz zaman alacaktı. Bu haldeyken ondan bir davete katılmasını nasıl isterdi?

"Aramızdaki mektuplaşma bir ilişkimiz olduğunu kanıtlamaya yeter mi?"

“Hayır. İkinizi yan yana görmek istiyorum.”

“Bunu bir sonraki hafta yapalım o zaman.” Bir hafta bile yetersizdi ama en azından iki günden daha iyiydi. “Belki ikimiz parkta pikniğe çıkarız?”

“Blöfünü mü gördüm yoksa?” dedi Sedgewick alaycı bir tavırla. “Senin ‘korkutucu’ bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ah, demek ben de nadiren de olsa hata yapıyorum. Üzerimdeki giysiler seni Newgate’e geri götürmeye uygun değil ama madem buraya kadar geldim bir istisna yapacağım.”

“Beni kendi evimden alıp götürebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Buraya hazırlıklı geldim. Ahırların yanından geçen yolda birkaç asker ve iki ulak bekliyor.”

Vikontun gerçekten de evini basabileceğine inanıyor olması Christopher’ı gülümsetti ve aklına bir fikir getirdi. Daha önce de söylediği gibi dış görünüş yanıltıcıydı.

Belki de Angelica yüzünde bir maskeyle Maria’nın yerine geçebilirdi. Bu dikkate almaya değer bir düşünceydi.

“Leydi Winter’la birlikte Campion’ların iki gün sonra düzenleyeceği maskeli baloda olacağız, lordum.”

“Harika.” Sedgewick ellerini ovuşturdu. “O günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Onu öldüreceğim, Maria.”

Maria, yatağının ayak ucunda volta atan Simon’ı seyretmenin başını ağrıttığını hissederek gözlerini kapadı. St. John’un emrindeki adamların muamelesi yüzünden biraz vicdan azabı da çekiyordu ve bu, huzursuzluğunu iyice arttırmıştı. Simon morarmış sağ gözü ve şiş üst dudakıyla epeyce hırpalanmışa benziyordu.

“Şimdilik ona ihtiyacım var, Simon aşkım. Ya da en azından onun hakkındaki bilgilere.”

“Bu gece St. John’un hizmetlileri arasına yerleştirdiğim delikanlıyla buluşacağım. Çocuk ahırda çalışıyor ama oda hizmetçilerinden biriyle ilişkisi var. Kadından işe yarar bir şeyler öğrendiğini umuyorum.”

“Benim neden bu konuda şüphelerim var acaba?” dedi Maria dudağını büzerek. St. John’un evinde ağız gevşek bir hizmetçi barındırdığını düşünemiyordu.

Simon, İrlandaca bir küfür savurdu. “Zekisin de ondan. St. John emrinde çalışmaya başlayan hizmetçileri iki yıl geçmeden ana binada görevlendirmiyor. Bu onun çalışanlarının sadakatini sınamak için kullandığı yöntemlerden biri. Bizim gibi art niyetli olanlar için bu süre giderek uzuyor. Ayrıca St. John emrindekilere öylesine iyi şartlar sunuyor ki kötü bir geçmişle yanında çalışmaya başlayan herkes ona kısa zamanda bağlanıyor.”

“Bu adamın neden bu kadar başarılı olduğunu anlamak hiç de zor sayılmaz, değil mi?”

“Benden ona hayranlık duymamı bekleme sakın. Sabrım taşmak üzere zaten.”

Maria daha rahat edebilmek için biraz kıpırdanınca vücudunun sol tarafına yakıcı bir acının saplandığını hissederek inledi.

“Mhuirnin.”

Güçlü eller hiç vakit kaybetmeden mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde onu rahat bir pozisyona getirdi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı genç kadın.

Sert dudaklar hafifçe onunkilere dokundu. Maria gözlerini açtı ve Simon’ın o güzel gözlerinde gördüğü endişe yüreğini sızlattı.

Simon siyah saçlarından bir tutamın altına dökülmesine neden olarak Maria’ya doğru eğilip. “Seni bu halde görmek canımı acıtıyor,” diye mırıldandı.

Maria, “Kısa zamanda iyileşeceğim,” diyerek onu rahatlattı. “Umarım Welton’ın bir sonraki ziyaretinden önce tamamen iyi-

leşmiş olurum. Vikontun dün burada St. John'la karşılaşmasının onu ben iyileşene dek yammdan uzak tutmasını dilemekten başka şansımız yok.”

Simon ondan uzaklaşıp yakındaki bir koltuğa çöktü. Önündeki sehpa da gümüş bir tepsi içerisinde o gün gelen mektuplar duruyordu. Mektupları karıştırıp heyecanlı olduğu zamanlar yaptığı gibi kendi kendine mırıldanmaya başladı.

“Burada Welton'dan bir mesaj var,” dedi nihayet.

Maria neredeyse kapanmak üzere olan gözlerini kırpıştırdı. “Ne diyor?”

“Bir dakika.” Parşömenin hışırtısının duyulduğu uzun süreli bir beklemenin ardından, “Campion'larm yarın gece düzenleyecekleri maskeli baloda seni yakınlık kurmanı istediği birisiyle tanıştıracığını söylüyor,” dedi Simon.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Maria içinin allak bullak olduğunu hissederek. “Teklifini reddetmek zorundayım. Oraya bu halde gidemem.”

“Elbette gidemezsin.”

“Sekreterim ona bir cevap yazsın. Şu an bana verdiği görevle meşgul olduğumu ve St. John'u bu tür bir baloya götüremeyeceğimi söylesin.”

“Hallederim. Sen dinlenmene bak. Hiçbir şey için endişelenme.”

Maria başını sallayıp gözlerini kapadı ve çok geçmeden uykuya teslim oldu.

Bir süre sonra burnuna gelen yemek kokularıyla uyandı. Başını çevirip baktığında tül perdenin ardında karanlık olduğunu fark etti.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu yatağının yanındaki sandalyede oturan Simon. Kitabını yere bırakıp öne doğru eğildi ve kollarını dizlerinin üzerine yasladı.

“Susadım.”

Simon başını onaylarcasına sallayıp ayağa kalktı ve üzerindeki robdöşambırın eteğini hafifçe savurarak arkasını dönüp odadan dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra bir bardak suyla geri geldi. Maria'nın başını destekleyip bardağı dudaklarına uzattı ve onun suyu kana kana içmesini seyretti. İşi bittiğinde tekrar yerine oturdu ve boşalan bardağı avuçlarında çevirmeye başladı. Ropdöşambırın önündeki açıklık bacaklarını gözler önüne seriyordu.

Maria onun sıkıntısını fark ederek, "Ne oldu?" diye sordu.

Simon dudaklarını büzdü. "Welton'dan cevap geldi."

Welton'ın kendisinden istediği şeyi hatırlayan Maria yüzünü buruşturdu. "Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyor mu?"

Simon keyifsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Baloya tek başına katılmanı tercih ettiğini söylüyor."

Acı çeken, umutsuzluğa kapılan ve artık rahat bırakılmak isteyen Maria ağlamaya başladı. Simon yatağın etrafından dolaşip onun yanına kıvrıldı ve vücudunu dikkatle kendi sıcak tenine bastırdı. Maria göz pınarları kuruyana dek ağladı, sonra da gözyaşı dökmeden ağlamaya devam etti.

Simon bütün bu süre boyunca ona teskin edici sözler mırıldandı, sarıldı ve yanağını onunkine bastırıp gözyaşlarına ortak oldu. En sonunda Maria'nın tüm umutları uçup gitti ve onu yüreğinde bir boşlukla başbaşa bıraktı. Ama bu boşluğun da kendine göre huzur verici tarafları vardı.

"Welton'ın yaptıklarının bedelini ödeyeceği günü görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Simon öfkeyle. "Onu öldürmek bana büyük bir mutluluk verecek."

"Bunları daha sonra düşünüyoruz. Sen şimdi bana boynumu ve omuzlarımı gizleyecek bir elbise bulabilir misin?"

Simon teslim olmuşçasına sert bir şekilde nefes aldı. "Ben her şeyi hallederim, *mhuirnin*."

Maria yepyeni bir amacı olduğunu hissederek kaybettiği umudu yavaş yavaş yerine koymaya başladı. Welton onu asla alaşağı edemeyecekti. Maria ona bu zevki yaşatmayacaktı.

Üzerinde yanardöner, gümüş rengi tafta bir elbise olan Angelica güzelliğini gözler önüne serecek şekilde olduğu yerde dönerek, "Bu mu olsun?" diye sordu.

"Kıpırdama," diye azarladı Christopher onu. Etek ucu ve tarlatan yerine yerleştirilirken elbiseyi ve onu taşıyan Angelica'yı inceledi.

Angelica, Maria'dan biraz daha uzun boyluydu ve onun kadar dolgun hatlara sahip değildi ama akıllıca tasarlanmış bir kostümle bu kusurlar gizlenebilirdi. Angelica'nın şu an giydiği elbise söz konusu kusurları gizlemekte genç kadının daha önce denediği diğer elbiselerden çok daha başarılıydı. Elbisenin rengi Christopher'ın Maria'da çok çekici bulduğu esmer tenini vurguluyordu ve göğüs dekoltesi de Angelica'nın göğüslerine hafifçe baskı uygulayıp dolgun görünmelerini sağlıyordu. Doğru bir saç tasarımı ve yüzün tamamını örten bir maskeyle yaptıkları oyun işe yarayabilirdi.

Christopher Angelica'yı, "Tek kelime etmemelisin," diye uyardı. "Sana kim ne derse desin konuşmamalıydın." Angelica'nın sesini Maria'nın sesi olarak yutturabilmeleri imkânsızdı. Genç kadının kahkaha da atmaması gerekiyordu. "Ayrıca sakın gülme. Bu bir maskeli balo. Gizemli görünmeye çalış."

Angelica coşkuyla başını salladı. "Konuşmak ve gülmek yok."

"Bu işin ödülünü fazlasıyla alacaksın, canım," dedi Christopher kibarca. "Yardımlarının karşılığını en iyi şekilde alacaksın."

"Benden istediğin her şeyi yapacağımı biliyorsun. Sen bana bir ev ve aile verdin. Hayatımı sana borçluyum."

Christopher, Angelica'nın minnet dolu sözlerini ve kendisinin bundan duyduğu rahatsızlığı umursamaz bir tavırla elini sallayarak geçiştirdi. İnsanlar ona teşekkür ettiklerinde ne söyleyeceğini bilemiyordu, bu yüzden bunu yapmamalarını tercih ederdi. "Bana çok yardımın dokundu. Borcunu ödedin."

Angelica gülümsedi ve dans ede ede yanına gelip Christopher'm elini öptü. "Bu elbise mi olsun?"

Christopher başını salladı. "Evet. Bu elbisenin içinde baş döndürücü görünüyorsun."

Angelica'nın dudaklarındaki gülümseme genişledi ve genç kadın tekrar soyunma odasına girdi.

"Ben olsam böyle bir oyuna cesaret edemezdim," dedi şöminenin yanındaki koltukta oturan Philip. "Şu sıralar Sedgewick'i kızdırmak çok da akıllıca bir iş olmaz."

Christopher yakındaki bir mumun ateşiyle purosunu yakarak durumu açıklamaya girişti. "Bir sonraki hamleme karar verene dek Sedgewick'i gücün kendisinde olduğu yanılgısıyla baş başa bırakmam en doğrusu. Bu onu rahatlatacak, belki de keyfini yerine getirecek ve ben de bu sayede o işlerime burnunu sokmadan kesin bir çözüm üzerinde çalışma imkâm bulacağım."

"Leydi Winter'ın sadece resimlerini gördüm ama duyduğum kadarıyla kendisi son derece farklı bir kadın. Emsali olmayan birisinin bir benzerini yaratmak çok zor."

Christopher bakışlarını Philip'in gözlüğünden yansıyan ışığa dikerek başını salladı. Genç adam o sabah kahverengi saçlarını günün modasına aykırı bir biçimde kısacık kestirmişti. Bu haliyle, on sekiz yaşından çok daha genç görünüyordu.

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama Maria'nın bu davete katılamayacak kadar hasta olduğu gerçeğini de inkâr edemeyiz. Onun sağlığı benim ihtiyaçlarımdan çok daha ağır basıyor. Sedgewick yaptığım aldatmacayı fark edecek olursa ona durumu

açıklamanın bir yolunu bulurum. Maria'yla aramızda..." Christopher puronun güzel kokulu dumanını dışarı üfledi. "Maria'yla aramızdaki ilişkinin adını koyamıyorum ama bunu ondan rica ettiğim takdirde yaptığım açıklamayı doğrulayacağından eminim."

"Umarım iki kadın arasındaki farklılıkların kimsenin dikkatini çekmeyeceği varsayımında haklı çıkarsın."

"Bir şeyin sahte olduğunu anlamak onu orijinaliyle kıyaslama imkânı olduğunda çok daha kolaydır."

Maria iki haftadır şehir dışında. Davet sırasında yatağında olacağı için konuklar onu ancak zihinlerinde kaldığı kadarıyla hatırlayacaklar. Angelica'yla ikimiz ilk fırsatta Sedgewick'e görünüp oradan ayrılacağız."

Philip brendi dolu bardağını havaya kaldırdı. "Umarım yaptığın plan kusursuz bir biçimde işler."

Christopher sırttı. "Çoğunlukla öyle olur."

Dokuzuncu Bölüm

Maria, Campion Malikânesi'nin önündeki araba kuyruğunda bekledikleri sırada düzenli bir ritimle nefes almaya çalıştı. Yoldaki her çukur ona öyle bir acı yaşatmıştı ki başı dönüyordu. Korsesinin uyguladığı baskı işleri iyice zorlaştırıyordu ve abartılı saç şekli boynunun ağrmasına neden olmuştu.

Üzerinde son derece basit kıyafetler olan Simon karşısında oturuyor ve arabanın ters çevrilmiş lambalarının yarattığı loş ışıktaki ıslıl ıslıl parlayan gözleriyle ona bakıyordu.

"Seni bekliyor olacağım," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

"Bu haldeyken bile büyüleyici görünüyorsun."

Maria güçlükle de olsa dudaklarına zayıf bir gülümseme yerleştirdi. "Neyse ki Welton'la hiçbir zaman uzun bir sohbetimiz olmadı. Onunla işim yarım saat içerisinde biter ama asıl görevim bundan biraz daha uzun sürebilir."

"İşin bir saatten uzun sürerse yanına bir uşak göndereceğim. Seni görmek isteyen birinin olduğunu söyleyecek. Welton'a bu kişinin St. John olduğunu söylersin."

"Harika."

Araba kaldırım taşı döşeli daire şeklindeki araba yolunda sarılarak ilerledikten sonra bir kez daha durdu. Bu defa kapı açıldı ve arabacı, Maria'nın inmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Adam ona son derece dikkatli davranıyor ama bunu etrafa belli etmiyordu. Maria arabacısının endişesini hafifçe gülümseyerek ödüllendirdikten sonra arabadan inip malikâneye girdi.

Sadece içeri kabul sırasındaki bekleyiş değil keyifle gülümseyen Campion'larla konuşurken neşeli görünmek de işkenceden farksızdı. Maria formalitelerden kurtulur kurtulmaz rahat bir nefes aldı ve yüzünün yarısını örten tüylü maskesini çabucak düzelterek tıklım tıklım dolu olan balo salonuna girdi.

Gümüş rengi kurdeleleri olan açık pembe, nefis elbisesi siyah pelerininin ardına gizlenmişti. Yarasını saklayabileceği farklı bir kıyafeti olmadığı için bu pelerini giymeye mecbur kalmıştı. Maria başka şansı olmadığı için üzerindeki giysileri istifini bozmadan taşıyor ama fazla dikkat çekmemeye çalışıyordu. Salonun etrafını dikkatli bir şekilde dolaşarak konukların arasından geçti ve neyse ki çevresindekilere kendisine yaklaşmamaları konusunda yaptığı sessiz uyarı işe yaradı.

Bakışlarını geniş salonun dört bir köşesinde gezdirerek Welton'ı aradı. Tepedeki üç devasa avize üzerlerinde taşıdıkları sayısız mumla ıslıl ıslıl parlıyor, süslü şeritler ve renkli resimlerle kaplı gösterişli tavanı aydınlatıyordu. Orkestra şarkılarını çalıyor ve konuklar danteller, etkileyici saç şekilleri ve çiçekli giysilerden oluşan bir karmaşanın hüküm sürdüğü dans pistinde dönüp duruyordu. Salondaki sayısız sohbet tek bir uğultuya dönüşmüştü ve bu ses aynı zamanda Maria'yla kimsenin ilgilenmediği anlamına geldiği için rahatlatıcı sayılırdı.

Maria dikkatsiz bir konukla çarpışana dek çıktığı bu yolculuğu sorunsuz atlatacağını düşünmüştü. Vücudunun sol kısmını keskin bir acı kapladı ve kendini savunmak istercesine diğer tarafa dönerken küçük bir çığlık attı.

"Affedersiniz," dedi arkasından gelen alçak bir ses.

Maria canını yakan kişiyle yüz yüze gelmek üzere hızla arkasını döndüğünde karşısında kendisini tammış gibi gözleri büyüyen bir adam buldu.

Aynı anda, "Sedgewick!" diye seslendi iri yarı bir adam. Maria bu adamın çok fazla içen ve konuşan Lord Pearson olduğunu biliyordu. Onunla sohbet etmek ya da nezaketten yoksun Sedgewick'le tanıştırmak istemediği için hızla oradan uzaklaştı.

Kumral saçları mum ışığında parlayan, güçlü vücudu, zarif nakışlarla vurgulanmış krem rengi ipeklilerin içerisinde son derece etkileyici görünen vefasız sevgilisiyle karşılaşması da o ana denk geldi. Yüz hatlarını gizleyen maskeye rağmen Maria gördüğü kişinin Christopher olduğundan emindi. Son derece ilgili bir tavırla koyu renk saçlı bir kadına doğru eğilmişti ve duruşu ona duygusal bir yakınlık duyduğunu açıkça belli ediyordu.

Demek sadece birbirlerinin olacağına dair verdiği söz yalandı.

Maria yüreğinde omuzundaki acının hafiflemesine neden olan bambaşka bir acı hissetti.

"Ah, işte buradasın." Arkasında duran Welton'ın sesi gerilmesine neden oldu. "Sana yine bir terzi mi göndermeliyim?" diye soran üvey babasına doğru döndü. "Giyecek daha çekici bir şey bulamadın mı?"

"Benden ne istiyorsun?"

"Hem neden bu kadar solgun görünüyorsun?"

"Yeni kullandığım pudradan olmalı. Sence beni çekici göstermemiş mi?" Maria gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Bence alılık ve rujumu daha iyi vurguluyor."

Welton homurdandı. "Hayır, pudramı beğenmedim. Çöpe at gitsin. Hasta gibi görünüyorsun."

"Kalbimi kırıyorsun."

Welton'in öfke dolu bakışları pek çok şeyi aynı anda söylüyordu. "Senin şu dünyadaki varlığın tamamen dış görünüşüne bağlı. Ben olsam kendimi salmakta bu kadar aceleci davranmazdım."

Welton'in bu hakareti Maria'yı biraz olsun etkilememişti. "Benden ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

"Seni birisiyle tanıştıracayım." Welton'in yüzündeki gülümseme Maria'nın teninin karıncalanmasına neden oldu. "Benimle gel." Welton onu sağ elini tutarak peşinden sürükledi.

Kalabalığın arasında yürümekle geçen kısa süreli bir sessizliğin ardından Maria nihayet cesaretini toplayıp, "Amelia nasıl?" diye sordu.

Welton'ın, omzu üzerinden fırlattığı keskin bakış pek çok şey söylüyordu. Bu son saldırıdan Maria'yı sorumlu tutmadığı belliydi. "Harika."

Maria üvey babasının kendisinin bu işe bulaşmış olma ihtimalini tamamen göz ardı edeceğini hiç düşünmemişti. Yine de onun bu saldırıya nasıl bir tepki vereceğini fark etmek moralini bozdu. Güvenlik önlemlerini arttıracak, daha temkinli davranacaktı. Maria kız kardeşini bulmak için daha fazla çaba harcamak zorunda kalacaktı.

"Ah," diye mırıldandı Welton kendinden memnun bir sesle. "İşte orada." Başıyla birkaç metre ötede duran adamı işaret etti. Maria içerideki kalabalığa rağmen, maskenin ardındaki bir çift göz yoğun bir ilgiyle kendisine çevrilmiş olduğu için üvey babasının kimi kastettiğini anlamıştı. Küstahça duvara yaslanıp uzun bacaklarını bilekte birleştirmiş olan bu adam kışkırtıcı bir şekilde kibirli görünüyordu.

"Eddington Kontu," diye fısıldadı Maria. Birinci sınıf bir hovarda. Unvan sahibi, yakışıklı, zengin ve yataktaki aktiviteler de dâhil olmak üzere aklına koyduğu her işte başarılı olmakla tanınan bir adam.

Maria aniden durup Welton'ın kolundan kurtuldu ve kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Bu adamdan ne istiyorsun?"

"Kendisi benden seni onunla tanıştırmamı istedi."

"Onun neyin peşinde olduğunu biliyorsun."

Welton'ın dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Bu iş için iyi para ödeyecek. Kabul edersen çantan tıka basa parayla dolar."

"Yine borç batağına mı sürüklendin?" dedi Maria öfkeyle.

"Hayır, hayır. Ama masraflarım artacak ve bu da senin Winter'ın mirasındaki payının giderek tükeneceği anlamına geliyor. Maddi durumuna destek olmak için gösterdiğim çabayı takdirle karşılayacağımı düşündüm."

Maria üvey babasına doğru yaklaşıp ona duyduğu nefreti açıkça belli etmek için sesini alçaltarak, "Ben senin yaptığın hiçbir şeyi takdir etmiyorum," dedi.

"Elbette etmiyorsun, seni nankör çocuk," diye yanıt verdi Welton ona rahat bir tavırla. Ardından kendini savunmak istercesine ellerini yukarı kaldırdı ama yaptığı hiçbir şey o donuk gözlerine sıcaklık katmaya yetmezdi. "Amacım sadece sizi tanıştırmak, bir randevu ayarlamak değil."

Maria bakışlarını Eddington'a çevirdi ve dudakları pek çok kadının hayatını karartan bir gülümsemeyle yukarı kıvrılan genç adam hafifçe öne doğru eğildi. Bu gülümseme Maria'da dişlerini gıcırdatmaktan başka bir etki yaratmamıştı.

"Beni St. John'dan bunun için mi uzaklaştırdın?"

"St. John'u gördüm," dedi Welton, Maria'nın endişesini savuşturarak. "Belli ki sana abayı yakmış. Sensiz geçireceği bir gün ilgisini daha da arttıracak."

Homurdanan Maria, St. John'un insanları aldatmaktaki yeteneğine hayranlık duydu. Elbette Welton olayları kendisine fayda sağlayacak şekilde görmeyi tercih ediyordu ama işler her zaman istenildiği gibi gitmiyordu.

"Bana öyle ters ters bakma," diye azarladı Welton onu. "Bu halinle hiç de çekici görünmüyorsun." Söz dinlemez bir çocukla uğraşıyormuş gibi iç geçirdi. "Erkeklerin senin peşinden koşmasının sebebi ulaşılmaz ve doyumsuz görünüyor olman. O İrlandalı sevgilini yanında tutmana neden izin veriyorum sanıyorsun? Cazibeni arttırmasaydı onu çoktan kapının önüne koymanı sağlardım."

Maria onun Simon'la ilgili böyle pervasızca bir tehditte bulunmasıyla içine dolan öfkeyi bastırmakta zorlandı. Nihayet, "Artık şu işi halledelim," diyebilmeyi başardı. "Bütün geceyi burada geçirmek istemiyorum."

Welton onun elini tutarak, "Hayattan zevk almayı öğrensen ne iyi olur," diye mırıldandı.

"Merak etme, sen öldüğünde hayattan yeterince zevk alacağım," dedi Maria.

Üvey babası başını arkaya atıp güldü.

Maskesinin ardındaki gözleri fal taşı gibi açılan Angelica, "Burası âdeta bir saray," diye fısıldadı.

Christopher bakışlarını salonda gezdirip Sedgewick'i arayarak, "Asiller bolluk içerisinde yaşarlar," diye onayladı.

"Sen çoğu asilzadeden daha zenginsin."

Christopher dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona baktı. "Benim gibi bir adama böyle gösterişli bir hayat sürmeyi mi öneriyorsun?"

"Belki de senin hayatın o kadar da..."

Christopher elini kaldırarak onu susturdu. "Para daha yararlı işler için harcanabilir. Balo salonu benim ne işime yarar ki? Daha fazla gemi ve uşak bizim için çok daha faydalı olur."

Angelica iç geçirerek başını iki yana salladı. "Biraz da hayattan zevk almaya bakmalısın. Çok yoğun çalışıyorsun."

"Diğerlerinden daha zengin olmamanın sebebi de bu zaten." Christopher onu salonun kenarına çekerek yürümeye başladı. "Bu gecenin senin için özel olmasını anlayışla karşılıyorum ama çok fazla vakit kaybediyoruz. Ne kadar çok oyalanırsak yakalanma riskimiz de o kadar artar."

İkisi Christopher'ın hiç arzulamadığı bir şekilde dikkat çekiyordu. Bunu engelleyebilmeleri mümkün değildi. Angelica güzel bir kadındı ve kendisi de geceye peruksuz katılma hatasında bulunmuştu. Bu eksikliğin Sedgewick'in onu bulmasını kolaylaştıracağını ummuştu. Oysa şimdi asıl aradığı adam dışında herkesin kimliğini fark etmesinden korkuyordu.

Christopher bakışlarını salonda gezdirdiğinde bazı kişilerin kendilerini pelerinlerle gizlediğini gördü ve kendisi de aynı şeyi yapmadığı için hayıflandı. Elbette onun asıl isteği farklı bir yerde olmaktı. Burası dışında herhangi bir yerde ama özellikle de Maria'nın yanında...

Lord Welton ve onun konuştuğu kadının dikkatini çekmesiyle birlikte bir anda durdu. Kadının omuzları gergindi ve Welton da çenesini yukarı kaldırmıştı. Tartıştıkları konu her neyse kadının bundan hoşlanmadığı belliydi.

Philip harıl harıl vikontun geçmişini araştırıyordu ama bu tür soruşturmalar vakit alırdı. Christopher gerektiğinde sabretmesini bilirdi. Ancak bu defa sevgilisi hakkında her şeyi bilmek konusunda tuhaf bir aciliyet hissediyordu.

"Beth, Lord Welton'ın hoş bir adam olduğunu ama zaman zaman kendisine fazlasıyla kaba davrandığını söylüyor." Angelica'nın bakışları Christopher'ınkileri takip etti.

"Welton hemen her konuda bencil bir adam, tatlım. Bernadette'le görüştüm. Welton'ın Beth üzerindeki kötü emellerinden vazgeçmesini sağlamak için gerekeni yapacak."

"Beth bana Lord Welton'ın icabına bakmasını istediğini söylemişti."

Christopher omuzlarını silkti. "Senin de bildiğin gibi ben kadın satıcısı değilim. Kadınlardan bazı ricalarda bulunurum ama onları asla zorlamam. Beth'in yaptığı işte mutsuz olmasını istemem."

Christopher bakışlarını tekrar söz konusu adama çevirdi ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek olduğu yerde kaldı. Vikontun konuştuğu kadın ona fazlasıyla tanıdık gelmişti. Bu vücudu çok iyi biliyordu. Kadının yukarı doğru taranmış parlak saçları ve kararlı duruşu kalp atışlarını hızlandırdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. İçinden bir ses Welton'ın konuştuğu kadının Maria olduğunu söylüyordu. Ama o her zaman elle tutulur kanıtlara ihtiyaç duyan bir adamdı.

Kalabalığın izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla tekrar yürümeye başladı. Sedgewick'i aramak yerine şüphesini doğrulayacak bir görüş alanı bulmaya odaklanmıştı. Welton, Angelica'yı da peşinden sürükleyerek tekrar yürüdü. Onu birisinin yanına...

Christopher bakışlarını az öteye çevirdiğinde küstahça bir tavırla çifti süzen bir adam gördü. Eddington Kontu. Serveti ve yere göğe sığdırılamayan yakışıklılığıyla her yaştan kadını peşinden sürükleyen bir adamdı.

Maria'nın niyeti bu adamla konuşmak mıydı? Bu defa kandırıp evlenmek istediği adam bu muydu? Eddington müzmin bir bekârdı ama Maria bir rahibi bile yemininden döndürebilirdi. Cazibesi sık sık bahis konusu oluyordu ve pek çok erkek böyle bir kadınla evlenme heyecanını yaşamak için hayatını riske atabileceğini açıkça itiraf ediyordu.

Bunu düşünmek Christopher'ın çenesinin kasılmasına neden oldu.

Adımlarını hızlandıran genç adam neredeyse kalabalığı yararak ilerliyordu ve Angelica da çaresizce elini tutmuş onun peşinden

gidiyordu. Christopher tam kadına kimliğini saptayabileceği kadar yaklaşmıştı ki birisi aniden yolunu kesti.

"Çekil önümden," diye homurdandı Welton'ı gözden kaçırmamak için boynunu dikleştirerek.

Sedgewick ağır ağır konuşarak, "Acelen mi var?" diye sordu.

Christopher sessizce küfrederek Eddington'ın, eldivenli elini dudaklarına götürdüğü kadını beraberinde uzaklaştırmasını seyretti.

Onu içini kemiren merakıyla başbaşa bırakmıştı.

"Lady Winter," diye mırıldandı Eddington. Koyu renkli gözlerini Maria'nın üzerine dikerek onun elini öptü. "Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk."

Maria dudaklarına sade bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Lord Eddington."

"Nasıl oldu da bugüne kadar hiç görüşmedik?"

"Öylesine popüler bir insansınız ki benim gibi bir kadına harcayacak zamanınız yok, lordum."

"Bu kadar güzel bir kadınla zaman geçirmek asla israf sayılmaz." Eddington, Maria'yı dikkatle inceledi. "İzin verirseniz sizinle özel olarak görüşmek istiyorum."

Maria başını iki yana salladı. "Buradan farklı bir yerde konuşmamızı gerektirecek bir konu olduğunu sanmıyorum."

"Yoksa size saldırmamdan mı korkuyorsunuz?" diye sordu Eddington oldukça çekici sayılan hafif bir gülümsemeyle. "Peki, size sohbetimiz sırasında aramıza belli bir mesafe koyma sözü versem?"

"Yine de teklifinizi reddediyorum."

Eddington ona doğru yaklaşıp fısıldayarak konuştu. "Büro size yoğun bir ilgi duymaya başladı, Leydi Winter." Yüzü hava durumundan söz ediyormuş gibi ifadesizdi.

Maria gözlerini kıstı.

"Şimdi benimle özel bir görüşme yapmaya ikna oldunuz mu?"

Başka bir şansı olmayan Maria başını onaylarcasına salladı ve Eddington'ın kendisini balo salonundan dışarı çıkarıp uzunca bir koridordan geçirmesine izin verdi. Yürürken birkaç konuğun yanından geçtiler ama az ötede kalabalık iyice azaldı. Nihayet bir köşeden döndüler ve Eddington izlenmediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden çabucak arkasına baktıktan sonra onu karanlık bir odaya çekti.

Maria'nın gözlerinin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Etrafı görmeye başladığında kanepeler, sandalyeler ve sehpa ile dolu geniş bir salonda olduklarını fark etti.

Kapıyı kilidin belli belirsiz duyulan sesi eşliğinde arkasından kapayan Eddington'a dönerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Genç adamın inci grisi takım elbisesinin kumaşı gölgelerin arasında görünmez oluyordu ama soluk ay ışığını yansıtan gözleri tehlike bir biçimde parlıyordu.

"Ajan Dayton ve Winter'ın ölümünden sonra," dedi Eddington, Maria'nın sorusunu duymazdan gelerek, "vatan hainliği suçlamasıyla karşı karşıya kaldın."

Güçlkle yutkunan Maria etraftaki karanlığa suçunu ele verebilecek herhangi bir işareti gizlediği için minnettardı. "Biliyorum."

"Ve hâlâ da bir şüphelisin," diye devam etti Eddington sözlerine.

"Benden ne istiyorsun?" Maria yakınlardaki bir koltuğa oturdu.

"Dün gece Leydi Smythe-Gleason'la konuştum. Seni yakın zamanda Harwick'lerin evinde düzenlenen bir davette Christopher St. John'la konuşurken gördüğünü söyledi."

"Öyle mi? Ben pek çok kişiyle konuşurum ve çoğunu da unuturum."

"Leydi Smythe-Gleason aynı zamanda aranızdaki sıcaklığın elle tutulabilecek kadar yoğun olduğunu söyledi."

Maria homurdandı.

Eddington onun karşısındaki koltuğa yerleşti. "St. John serbest kalışını, aleyhinde tanıklık yapan şahidin ortadan kaybolmasına borçlu. Büro bu olayda St. John'un parmağı olduğundan şüpheleniyor ama bana kalırsa işin içinde başka birisi var. Korsanla işbirliği yapan ya da onu gammazlayan adamı tehdit unsuru olarak kullanan bir ajan. Tanık çok sıkı korunuyordu. St. John yetenekli birisi ama onun bile yapamayacağı şeyler var."

"Büro tanığın ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak St. John'dan şüphelendiğine göre işin içinde bir ajanın olduğu varsayımında yalnız olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Sen benimle uğraşmak yerine kendi çıkarını düşünsen iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bürodaki bir... *dosttan* faydalanabilirsin. Ben de St. John'un dostundan faydalanabilirim. Bu açıdan birbirimize çok uygunuz."

"Beni kullanarak St. John hakkında bilgi mi toplamak istiyorsun?" diye sordu Maria duyduklarına inanamayarak. "Şaka mı bu?"

"Büro seni iki saygıdeğer ajanının şüpheli ölümleri, korsanı ise işlediği çeşitli suçlar nedeniyle öncelikli ele geçirilecek suçlular listesine dâhil etti ve şu an bu listede en yakından incelenen iki kişi sizsiniz."

Maria gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğini bilemedi. Hayatı bu aşamaya nasıl gelmişti? Anne ve babası onun bu kadar düştüğünü görse ne düşünürdü?

Eddington öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. "Her iki evliliğini de Welton ayarladı ve kocalarının ölümlerinin ardından kendi servetinde kayda değer bir artış sağladı. Geçen akşam kumarda bütün parasını aldığım da hiç vakit kaybetmeden beni seninle tanıştırdı. Üvey baban seni kendi menfaatleri için kullanıyor. Aynı şeyi bana bir keresinde Winter da söylemişti."

“Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Eddington usulca. “Welton’ın sana karşı kullanabileceği, seni kendisiyle işbirliği yapmaya zorlayabileceği bir kozu olduğunu. Seni onun elinden kurtarabilirim. Senden bana karşılıksız bir iyilik yapmanı beklemiyorum.”

Maria bitkin bir halde, “Neden ben?” diye sordu kendi kendine. Eldivenli ellerini dalgın bir hareketle pelerininin ucunda dolaştırıyordu. “Böylesine mutsuz olmak için ne yaptım?”

“Sanırım ne yaptığını değil ne yapmadığını sorgulamalısın.”

Bu sözler ne kadar da doğrudu.

“Tanığın başına neler geldiğini öğrenirsen,” dedi Eddington ısrarcı bir sesle. “Seni hem bürodan hem de Welton’dan kurtarırım.”

“Ya kapkara bir ruha sahipsem ve bu konuya olan merakını para karşılığı, peşinde olduğun adamlara söylersem?” Maria bazen ruhsuz birisi olmak istiyordu. Kendisini kullanan adamlar kadar vicdansız olsa hayatının çok daha kolaylaşacağını düşünüyordu.

“Bu riski göze alıyorum.”

Kont bir süre bekledikten sonra ayağa kalkıp Maria’ya elini uzattı. “Teklifimi iyi düşün. Yarın heyecanlı bir âşık gibi ziyaretine gelir, cevabını alırım.”

Maria kaderine boyun eğerek Eddington’ın elini tuttu

Christopher gergin bir tavırla, “Lordum,” diye selamladı Sedgewick’i. “Sizi Lord Sedgewick’le tanıştırayım, Leydi Winter. Eşsiz Leydi Winter, lordum.”

“Sizinle tanışmak büyük bir mutluluk,” dedi vikont. “Az önceki kabalığım için beni tekrar bağışlayın, lütfen.”

Christopher bir an durdu. Neden bahsediyordu?

Sedgewick, Angelica’dan cevap alamayınca, “Affınızı diliyorum,” diye ekledi.

Kendini toparlayan Christopher parmağını dudaklarına götürüp Sedgewick'e sessiz olmasını işaret etti. "Leydi Winter bu akşam kimliğini tamamen gizli tutuyor, lordum. Bunun partinin heyecanını nasıl da arttırdığını tahmin edersiniz."

"Ah, elbette." Dudaklarını kibirli bir gülümseme kaplayan Sedgewick kendisiyle gurur duyduğunu gösteren bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. "Üzerinizdeki pelerini çıkarma kararınızı takdirle karşılıyorum, leydim. Bu kadar güzel bir elbise kesinlikle gizli tutulmamalı."

Maria buradaydı. "Artık izninizi istiyoruz, lordum."

Sedgewick, Angelica'nın elini dudaklarına götürüp Christopher'ın dinlemeye bile tenezzül etmediği birkaç basmakalıp söz mırıldandıktan sonra önlerinden çekildi.

Böylece o geceki tek görevini tamamlayan Christopher, Angelica'yı balo salonundan dışarı çıkardı ve uzun bir koridorda hızlıca yürümeye başladı. Siyah pelerinli kadının bu yönde olup olmadığından emin değildi ama bu koridor malikânenin arka bahçesine çıkıyordu. Angelica bahçeden malikânenin ön tarafına geçebilir ve arabada onu bekleyebilirdi.

Christopher, "Teşekkür ederim, camm," dedi ve Angelica'yı yanağından öptükten sonra bir çift kanatlı kapıdan dışarı çıkardı. Sessizce ıslık çalıp mâlikânenin etrafını saran adamlarına ona arabaya kadar göz kulak olmalarını tembihledi. Ardından arkasını döndü...

...aynı anda az önce Welton'ın yanında duran kadın, peşinde Lord Eddington'la birlikte bir odadan dışarı çıktı. İkisinin bu odada bir ilişki yaşadıkları çok açıktı.

Yeni sırlar. Daha kaç yalan olacaktı?

Christopher riski göze alıp, "Maria." diye seslendi.

Kadın çenesini yukarı kaldırarak maskesini çözdü ve Christopher'm bakmak için yanıp tutuştuğu yüz hatlarını ortaya çıkardı. Ardından doğrudan onun gözlerinin içine baktı.

"Gecen güzel geçiyor mu?" diye sordu buz gibi soğuk bir sesle. Şu an her haliyle tam bir Kara Dul'a benziyordu.

Belli ki Christopher'ı Angelica'yla görmüş ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Güzel.

Christopher da maskesini çıkarıp Maria'nın kendi memnuniyetsizliğini görmesini sağladı. Ondan bir açıklama bekledi.

Ancak Maria ona bir açıklama yapmak yerine arkasını dönüp yürümeye başladı.

Öfkeden yerinde duramayan Christopher da peşinden gitti.

Onuncu Bölüm

Maria hızla koridorda yürürken Christopher ve Eddington'ın birbirlerine birkaç kaba söz söylediklerini duydu. Adımlarını hızlandırdı. Bu tempo canını acıtmış ve bir anda başı dönmüştü ama arabası dışarıda onu bekliyordu. Biraz acele ederse oradan kaçmayı başarabilirdi.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz, leydim?"

İrkilen Maria yavaşladı ve başını çevirip baktığında Lord Pearson'ın "Sedgewick" dediği adamın karşıdaki bir başka koridordan kendisine doğru yaklaştığını gördü.

Sedgewick kaşlarını çatarak bakışlarını Maria'nın arkasına çevirdi. "Kavalyeniz nerede?"

Adımlarını şaşırان Maria gözlerini kırptırdı.

"Ah, işte geliyor," diye mırıldandı Sedgewick.

Omuzunun üzerinden arkasına bakan genç kadın Christopher'ın hızlı adımlarla kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Sedgewick'in bulmacaya benzer yorumlarına kafa yoracak zamanı olmadığı için kaçışına kaldığı yerden devam etti. Ayaklarının koridordaki yolluğu döverken çıkardığı yumuşak ses mermer döşeli antrede iyice güçlendi. Neye uğradığını şaşırان bir uşağın ve davete geç kalan birkaç konunun yanından geçtikten sonra ön taraftaki mer-

divenlerden kalabalık araba yoluna indi ve arabaların arasında ilerlerken kendi çalışanlarını bulabilme arzusuyla bakışlarını etraftaki kostüm giymiş arabacı ve uşakların üzerinde gezdirdi.

"Maria!"

Hem önünden hem de arkasından gelen iki ayrı erkek sesi vurgu ve tonlama açısından birbirinden tamamen farklıydı; biri telaşlı ve öfkeli, diğeryse alçak ve ısrarcıydı. Maria çabucak sağa dönüp hızlı adımlarla doğruca Simon'ın yanına gitti ve genç adam onu sağlam dirseğinden tutarak arabanın içine çekti.

Simon, Christopher'a, "Bir dahaki sefere iyi şanslar, dostum!" diye bağırdıktan sonra Maria'nın peşi sıra arabaya atladı ve hiç vakit kaybetmeden yola çıktılar.

Christopher'ın sıraladığı küfürleri duyan Maria'nın dudaklarında keyifsiz bir gülümseme belirdi. Bir yandan Christopher'ı bir başka kadınla görmenin kendisini bu kadar etkilemiş olmasından nefret ediyor, bir yandan da onun özür dileme çabalarının önünü keserek elde ettiği küçük zaferin tadını çıkarıyordu. Christopher'ın gümüş rengi bir elbise içerisindeki kadının üzerine sevgiyle eğilmesi ve onu masumca öpmesi bu kadına değer verdiğini gösteriyordu. Bu, aynı zamanda Maria'ya Christopher'ın yakın zamanda evine yaptığı ziyareti de hatırlatmıştı. Genç adam kendisine de benzer bir ilgi göstermişti ama dudaklarma kondurduğu öpücükler hiç de masum sayılmazdı.

"Bana olanları anlatır mısın?" diye sordu Simon dikkatle onu süzerek.

Maria o gece yaşananları tek tek anlattı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Simon o sözlerini tamamladığında. "Eddington'la böyle tatsız bir durum yaşayacağını kim tahmin ederdi ki?"

"Hayatım tamamen talihsiz olaylar üzerine kurulu değil mi zaten?" Maria gözlerini kapayıp başını arabanın koltuğuna yasladı.

"Sedgewick'in davranışı da şaşırtıcı, öyle değil mi?"

"Onun hakkında biraz araştırma yap. Bana önceden tanıştırmıştık gibi davrandı ama ben onunla ilk kez karşılaştığımdan eminim. Acaba St. John'un beraberindeki kadın olduğumu mu düşündü? Korsanın aniden ortaya çıkmasına da hiç şaşırmadı. Çok tuhaf."

"Her iki adamı da araştıracağım." Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Simon, "Eddington teklifinde ciddiyse bu bize Tanrı'nın bir lütfu olabilir, *mhuirnin*," dedi usulca.

"Ona nasıl güvenebilirim ki? Eddington iki şeyin peşinde: St. John'un kodesi boylaması ve Dayton ile Winter'ın ölümüne sebep olan kişinin kimliğinin açığa çıkması. O hırslı bir adam. Bu pazarlıkla beni ele geçirmesi ona çok büyük bir başarı sağlar. değil mi?"

Simon çizmesini huzursuzca yere vurmaya başladı. "Sana katılıyorum. Etrafındaki çemberin giderek daraldığını hissediyor ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Maria da aynı şeyi hissediyordu.

Mayfair'e olan yolculuk acı verecek kadar uzun sürdü ve o geceki hareketliliğin ardından zonklamaya başlayan yarası Maria'ya büyük bir ızdırap yaşattı. Zihninde dönüp duran düşüncelerin ve ne yapacağını bilememenin etkisiyle dayak yemiş gibi hisseden genç kadın metanetini korumakta zorlanıyordu. Bir kez daha bir piyondan farksız olduğunu ve kendisine sadece başkalarına sağladığı faydalarından dolayı değer verildiğini hissediyordu. Ama günün birinde onu sömüren bütün bu insanlardan kurtulacaktı. Amelia'yla birlikte kaçacak, her şeye yeniden başlayacak ve mutluluğa erişecekti.

Eve ulaştıklarında Simon onun merdivenlerden çıkmasına yardımcı oldu. Sarah'yı odadan göndererek Maria'yı kendi elleriyle soydu. İri elleri kibardı ve Maria'nın her hücreğine nüfuz

eden acının fazlasıyla farkındaydı. Onu nazikçe yatağa yatırıp sargılarını değiştirdi ve kumaşın üzerindeki taze kan lekelerinden duyduğu endişeyi mırıldandı.

Maria kendini kuş tüyü yastıklara bırakmanın verdiği huzurla gözlerini kapayarak, "En azından yaram temiz," diye fısıldadı.

"Al bakalım."

Maria'nın ağzına bir kaşık sokuldu ve hemen arkasından boğazından afyon ruhu aktı. Suyla mideye ulaşan ilaç etkisini kısa zamanda gösterip onu perişan eden acıyı hafifletti.

"Kendini nasıl hissediyorsun, *mhuirnin*?" Simon parmaklarını Maria'nın alnında dolaştırıp usulca şakaklarını ovdu.

"Sana minnettarım." Maria'nın ağzında yuvarlanan kelimeler Simon'ın dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmesiyle birlikte tath birer mırıltıya dönüştü. Genç kadın derin bir nefes alıp onun teninden yayılan o çok sevdiği kokuyu ciğerlerine çekti. Ardından elini tutup sıktı.

"Şimdi biraz dinlen ki iyileşesin," dedi Simon onu azarlarca-sına. "Sana ihtiyacım var."

Maria başını salladıktan sonra uykuya daldı.

Tatsız rüyalar gördü. Kalbi, yaşadığı sıkıntı yüzünden yerinden çıkacakmış gibi atarken bir türlü ulaşamadığı Amelia'nın peşinden koşuyor ve zihninde Welton'ın kahkahalarının yankılarını duyuyordu. Olduğu yerde sıçradı ve bu omuzundaki acıyı iyice artırdı. İnleyerek uyandı.

"Sakin ol," dedi yanından gelen boğuk bir ses.

Yüzünü çevirdiğinde yanağını sıcak, çıplak bir göğse bastırmış olduğunu fark etti. Başının altında kalın tüyler vardı ve güçlü kollar canını daha fazla yakmamaya özen göstererek onu mümkün olduğunca hareketsiz tutmaya çalışıyordu.

İçeri sızan ay ışığı, serin akşam rüzgârını odaya davet edecek şekilde yukarı çekilmiş olan pencere kanadını aydınlatıyordu.

Belli ki bu kanat, sadece rüzgârı değil, Maria'nın yatağındaki adamı da içeri davet etmişti.

"Christopher," diye fısıldadı genç kadın aşına olduğu kollarda huzur bulduğunu hissederek.

Christopher ismini duymaktan etkilenmiş gibi nefesini bıraktı ve göğsü Maria'nın başının altında inip kalktı. Oda karanlıktı ve Maria saati göremese de uzun zamandır uyuduğunu biliyordu.

"Burada ne işin var?"

Christopher kısa bir sessizliğin ardından, "Bilmiyorum," dedi.

"Adamlarımı atlatmayı nasıl başardım?"

"Biraz zor oldu ama üstesinden geldim."

"Belli oluyor," dedi Maria alaycı bir sesle. Maria'nın Christopher'ın gergin karın kasları üzerinde duran yumruğu gevşedi ve genç kadın avucunu açarak ona dokundu. Ardından elini aşağılara indirip pantolonunun kuşağını buldu.

"Demek tamamen çıplak değilsin," diye belirtti.

"Öyle olmamı mı istersin?"

"Senin, üzerinde pantolon yokken yakalandığını düşünmenin eğlenceli bir tarafı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Zalim kadın." Christopher'ın boğuk sesinde sevgi dolu bir tını vardı.

Maria'nın alnuna bir öpücük kondurduktan sonra kayan örtüyü tekrar onun yaralı omuzunun üzerine çekti. "Beni o halde bırakıp gittiğin için seni azarlamaya geldim. Öfkeliydim ve rahatlatılmaya ihtiyacım vardı."

"Bana âşık mısın yoksa?" dedi Maria ona takılarak. Bu soruya yanıt almak için duyduğu hevesi özenle gizledi.

"Bana verilen sözlerin tutulmasını beklerim." Bu gayet açık bir uyarıydı.

"Sen de bana bir söz vermiştin."

"Ben sözümü tuttum," diye mırıldandı Christopher. "Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Maria arkasına yaslanarak ona baktı. "Bu haldeyken nasıl cinsel ilişkiye girebilirim ki?"

"Bir dokunuş, bir öpücük." Christopher ıslıl ıslıl parlayan gözlerini ona çevirdi. "Davetkâr bir bakış bile yeter."

Maria bir süre Christopher'ı inceleyip vücudunun bu adama verdiği tepkileri düşündü. Onu neden bu kadar çekici bulduğunu bilmiyordu. Hoşa gidecek pek çok yanı vardı ama karşısındakini temkinli davranmaya zorlayan özellikleri daha fazlaydı. "Sen bir kadını öptün."

"Verdiğin tepkiyi görmeye değdi."

Maria buruk ve alaycı bir ses çıkararak usulca güldü. Çok geçmeden ona katılan Christopher'ın neşeli sesini duymak keyif vericiydi.

"Biz berbat bir çiftiz," dedi genç adam.

"Evet. Bu mümkün olsa birbirimizden uzak durmayı önerirdim."

Christopher'ın eli Maria'nın sırtını okşadı. "Gördüğün kadın Angelica'ydı. Quinn onu yakından tanıyor."

"Ah." Maria başını salladı.

Christopher çenesini tutup onu bir kez daha gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, "Quinn yan odada kalıyor. Evdeki yeri bu kadar önemliyse," dedi sert bir sesle, "neden şu an yanında değil?"

"Sen Simon ve Eddington'ı kafana takmamalısın, ben de Angelica'yı. Birbirimizden ayrı olduğumuzda yaptıklarımızın ilişkimize etkisi olmamalı."

Christopher'm dudakları tek çizgi halini aldı. "Böyle olması gerektiğinde hemfikiriz. Ama gerekeni yapmıyoruz."

"Aramızda yaşanan şey seksti. Tekrar ilişkiye girsek bile bu seksten fazlası olmayacak."

"Harika bir seks," diye düzeltti Christopher.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” Maria karanlıkta seçebildiği kadarıyla onun yüz hatlarını inceledi.

Christopher gülümseyince nefesi kesildi. “Ben böyle olacağını en başından beri tahmin ediyordum.” Genç adam parmaklarını onun dudaklarında gezdirdi. “Bir an önce iyileş ki yataktaki aktivitelerimize tekrar başlayalım. Şimdi anlat bakalım. Welton senden ne istedi de dinlenip iyileşmek yerine dışarı çıkmak zorunda kaldın?”

“Sedgewick neden beni önceden tanıyormuş ve senin benim kavalıem olduğunu düşünüyormuş gibi yanıma geldi?”

İkisi de herhangi bir itirafta bulunmak istemediği için sessizce birbirlerine baktılar. Nihayet Maria iç geçirerek Christopher’a sokuldu. Yatağında bir erkeğin olmasını, güçlü kolların verdiği huzuru ve yakışıklı bir adamdan yayılan sıcaklığı ne çok özlemişti. Dile getirilmemiş gerçekler nedense onu Christopher’a daha da yakınlaştırmıştı. Birbirilerinden farksız olduklarını inkâr edebilmek imkânsızdı.

“Erkek kardeşim bir ajandı,” dedi Christopher birden. Maria saçlarının arasında onun sıcak nefesini hissetti.

Bakışlarını pencerenin ardındaki yıldızlı geceye çeviren genç kadın gözlerini kırptırıp nefesini tutarak onun kendisine neden böyle bir itirafta bulunduğunu merak etti.

“Çok şey biliyordu,” diye devam etti Christopher duygulardan yoksun bir sesle. “Ve bunları benimle paylaşmıştı. Çaresizce paraya ihtiyacı vardı ve ben de ona bildiğim tek yöntemle para buldum.”

“Kanun dışı yollarla.” Maria’da zaman zaman onun iyi bir yüreğe sahip olduğuna dair oluşan izlenimler bir anda açıklanabilir hale gelmişti. Kendisi de kardeşinin mutluluğu için kanuna karşı geliyordu.

“Evet. Kardeşim yaptıklarını öğrendiğinde çılgına döndü. Ona yardım etmek için canımı ortaya koymamdan hiç hoşlanmamıştı.”

"Elbette."

"Bu yüzden bana yardım etmek üzere Londra'ya geldi ve pek çok kez hayatımı kurtardı. Karşıma çıkacak tuzaklardan önceden haberim oluyordu."

"Alçakça." diye fısıldadı Maria elini onun vücudunda gezdirerek. "Ve çok da akıllıca."

"Biz de öyle düşünüyorduk. Ta ki yaptıklarımız ortaya çıkana dek."

"Ah."

"O günden sonra bizi kardeşimin hayatıyla tehdit ederek işbirliğine zorladılar. Bu pis bir işti ve sonunda ölüm geldi. Nigel beni kurtarmak istedi ve bunu başardı ama karşılığında hayatından oldu."

"Çok üzgünüm." Maria dudaklarını onun göğsüne bastırıp öylece kaldı. Bir kardeşi kaybetmenin ne demek olduğunu iyi biliyordu. Kendisinin Amelia'yı kurtarma ihtimali vardı. Oysa Christopher kardeşini sonsuza dek yitirmişti. "Birbirinize çok düşkündünüz, değil mi?"

"Onu seviyordum."

Bu basit açıklama Maria'yı tepeden tırnağa sarstı. Christopher'ın dudağından çıkan kelimelerin onun yenilmez görüntüsüne en ufak bir olumsuz etkisi olmamıştı. Bu kelimeler öylesine muazzam bir güçle sarf edilmişlerdi ki asla bir zayıflık belirtisi olarak algılanamazdı. "Büroya bu yüzden mi kin duyuyorsun?"

"Kısmen. Dahası da var."

"Bana bunları sana acıyıp yardım etmem için mi anlattın?"

"Öyle sayılır. Ayrıca şu an konuşmadığımız takdirde geçmişimizle baş başa kalırız."

Aldığı afyon ruhunun ve kişiliğini bir türlü çözemediği Christopher'm etkisiyle tüm dengesi altüst olan Maria gözlerini kapadı. "Neden bir şeyleri konuşmak zorundayız ki? Neden bu

ilişkiyi seksle sınırlamıyor ve sadece amacına ulaşmak için ihtiyaç duyduğun düzeyde tutmuyorsun?"

Maria, Christopher'ın başını yastıkların üzerine bıraktığını hissetti. Bu öfkeyle yapılmış bir hareketti.

"Kendimi hiçbir şekilde güvenemediğim, hasta bir kadınla yatakta buluyorum. Eğer burada hiç konuşmadan oturursam, kendimi neden başka bir yerde değil de bu yatakta olduğum konusunda sorgulamaktan çıldırabilirim. Şu an sevişemeyeceğimize göre kendimi oyalayacak başka bir şeye ihtiyacım var."

"Ağzından laf almak için yapmam gereken bu mu? Seni vücudundan yoksun bırakmak mı? Bunu yaparsam kendini oyalamak için bana sırlarımı mı açarsın?"

Maria, Christopher sessizce homurdanınca ürperdi. Bu vücudunun korkuyla değil küçük bir arzu ateşiyle verdiği bir tepkiydi. Christopher, Maria'nın yanındayken nasıl davranması gerektiğine karar veremiyordu. Maria genç adamın neler hissettiğini bildiği için ona acıdı.

"Dayton'ı seviyordum," dedi. Bunu bir fısıltı kadar sessizce söylemişti.

Christopher'ın iri vücudu Maria'nın bedeni altında gerildi.

"İyi bir adamdı ve ben de ona aynı şekilde davranmak için elimden geleni yaptım. O zamanlar çok genç ve tecrübesizdim. O ise yetenekli ve hayat doluydu. Dayton bana ayakta durmayı öğretti. Ben de ona bunun karşılığını hayatını kaybetmesine neden olarak ödedim." Maria bu kaybın sebep olduğu acının sesine yansımama engel olamamıştı.

"Maria." Christopher elini onun saçlarına götürerek başını tuttu. Başka hiçbir şey söylemedi ama zaten bunu yapmasına gerek yoktu.

Maria onunla çok küçük bir sırrım paylaşmıştı ama kendini içinde ne var ne yoksa dökmüş gibi hissediyordu. Bu duygudan

hoşlanmamıştı. Christopher onun yaşadığı duygu karmaşasının farkındaymış gibi başını yüzüne doğru çevirdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Önce dilini hafif bir dokunuşla alt dudağının üzerinde gezdirdi. Ardından Simon'inkilerden çok daha ince, sert ve talepkâr olan dudaklarını Maria'nın dudaklarına bastırdı. Başını eğip dudaklarını tamamen ağzına aldı ve nefesini çalıp kendi nefesi haline getirdi. Maria bu değişimle mücadele ederken bile bir şeyin farkındaydı. Fiziksel temas her ikisini de rahatlatıyordu.

Genç kadın kendini Christopher'a sundu. Yaptıkları her hareket ağır ve kontrollüydü. Dillerinin her dokunuşu dikkatle tasarlanmıştı. Bu önceden planlanmış ve bir amaç doğrultusunda gerçekleşen temkinli bir birleşmeydi. Ön sevişme yoktu. Sadece sonuç vardı. *Artık işin içine duygular karışmayacaktı.*

Sonra Maria, Christopher'ın elini bulup parmaklarını onunkilere kenetleyerek her şeyi berbat etti.

Kavrayışları sertleşti ve heyecan dolu bir inilti duyuldu. Maria bu iniltinin kendisinden mi yoksa Christopher'dan mı çıktığını anlayamadı. Aralarında oluşan bu ani yakınlaşma cesaretini kırdı ve geri çekilip yüzünü Christopher'ın boynunun omuzuyla birleştiği yere gizledi. Christopher sessizlikte gürültüyle nefes alıyordu ve çabasına ortak olan göğsü hızla inip kalkıyordu.

Eddington, Maria'ya onu Welton'dan kurtarmayı ve dolayısıyla Amelia'ya kavuşmasını sağlamayı teklif etmek üzere yarın orada olacaktı. Maria'nın bütün bunlar karşılığında yapması gereken tek şey Christopher'ı gümüş bir tepsi içerisinde ona sunmaktı.

Nefes almakta hâlâ zorlanan genç kadın Christopher'ın kokusunu içine çekti.

"Maria."

Onun ismini söylemişti. Boğuk bir sesle. Başka tek bir kelime bile etmemişti ama bir kez daha bu kadarı yeterliydi.

Amelia, Lincolnshire'daki geçici evi olan küçük malikâneneden çıktı ve temiz havayı ciğerlerine çekti. Kaldıkları her evin bir açıdan mutlaka bakıma ihtiyacı oluyordu, örneğin buranın her köşesi tozla kaplıydı ve bu evlerin hepsi de babasının tanıdıklarının şehirden uzakta olan mülkleri idi. Amelia babasının bu mülkleri kullanma hakkını nasıl elde ettiğini bilmiyordu ama zaten onun hayatı tamamen bilinmezlerden oluşuyordu. Etrafındaki herkes sadece ona ısrarla kız kardeşi Maria'nın yoldan çıktığını söylüyordu.

Evin yan tarafında duran Amelia bakışlarını ahırlara çevirip Colin'in uzun boylu, zayıf vücudunu görmeyi ve bunun içini rahatlatmasını bekledi. Yakışıklı seyis Amelia'nın arabacısının yeğeniydi ve ikisi çocukluklarından beri bir aradaydı. Colin, Amelia'dan üç yaş büyüktü ama çok daha olgun görünüyordu. İkisi eskiden arkadaştı ve Colin'in işten vakit bulduğu zamanlar birlikte oyun oynuyor, çayırarda koşuyor ve sahip olduklarından tamamen farklı koşullarda yaşayan iki insanmış gibi davranıyordu.

Bütün bunlar çok uzun zaman öncesinde kalmıştı. Şimdi Colin iyice olgunlaşmış ve Amelia'dan uzaklaşmıştı. Artık boş zamanlarını ya kendisiyle yaşıt ya da daha yaşlı kadınlarla veya diğer hizmetlilerle geçiriyordu. Amelia'dan köşe bucak kaçıyor, onunla konuşmak zorunda kaldığı zamanlarda da kaba ve huysuz oluyordu. Amelia on dokuz yaşındaki bir delikanlı için henüz on altı yaşında olan sinir bozucu bir çocuktü. Buna rağmen Colin'e sırılsıklam âşıktı. Hep öyle olmuştu. Bu aşkın sonsuza dek sürmemesi için Tanrı'ya yalvarıyordu. O gururlu bir kızdı ve ilgi duyduğu kişi tarafından reddedilmek öylesine aşağılayıcıydı ki günün birinde Colin'e karşı hiçbir şey hissetmemek için dua ediyordu.

Amelia gözleri Colin'i aradığı için kendine kızarak bakışlarını başka tarafa çevirdi ve her gün biraz yürüyerek egzersiz yaptığı bakımsız patikayı buldu.

Son öğretmeni, Colin onu kalbini kıracak şekilde başından savdığı için ağlayan Amelia'ya, "Bir gün sen de bu aşktan vazge-

ceceksin." demişti. Amelia bunun doğru çıkmasını, günün birinde bu çocukça sevdadan vazgeçebilmeyi umuyordu.

Bir an önce. Lütfen Tanrım, bir an önce.

Bonesini elinde sallayan Amelia çizme giymiş, çevik ayaklarıyla yükselen ağaç köklerinin ve düşen yaprak yığınlarının üzerinden atlayarak evin etrafını dolaştı.

Özgürlüğünü sınırlayan tahta çitlere ulaştığında durdu ve ilk defa oradan kaçıp gitmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Daha önce hiç böyle bir fikre kapılmamıştı ama Maria'nın ona kavuşma çabası düşüncelerini tamamen değiştirmişti. Dışarıda ne vardı? Hizmetçilerden, bir öğretmenden ve yollarda geçen bir hayattan oluşan önemsiz varlığının ötesinde onu ne tür maceralar bekliyordu?

"Ah. demek tatlı kız gezintiye çıkmış."

Arkasından gelen bu kaba erkek sesiyle irkilen Amelia öylesine hızlı bir şekilde geriye döndü ki neredeyse yere yuvarlanacaktı.

Elini yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin üzerine yerleştirip, "Yüce Tanrım," diye haykırdı nefes nefese. Birkaç metre ötede duran çilli genç, babasının yeni uşaklarından biriydi. Maria'yla yapılan kavgada kaybettiği çalışanlarının yerine aldıklarından biri. "Beni korkuttun."

"Affedersin," dedi çocuk özür dilercesine gülümseyerek. Bu kahverengi saçlı, kısa boylu ve güçlü çocuk Amelia'nın güvenliğini sağlayarak geçinen çalışanların en genci idi. Elbette Amelia son zamanlarda bu çalışanların asıl amacının başkalarının içeri girmesine engel olmaktan çok onun dışarı çıkmasını engellemek olduğundan şüphe duymaya başlamıştı.

Amelia çocuğun elinde uzun bir sırık olduğunu fark etti. "O sırıkla ne yapıyorsun?"

"Balık tutmaya gidiyorum." Çocuk başıyla çitin diğer tarafını işaret etti. "Şurada bir dere var."

"Ah." Amelia yüreğindeki hayal kırıklığını bu şekilde sesine yansıtmayı istememişti.

Çocuk açık mavi gözleriyle onu dikkatle süzerek, "Balık tutmayı sever misin?" diye sordu. Yünlü pantolon ve ceket, beresinin altından çıkan fazlasıyla uzun bukleleriyle hiç de balık tutmaya gidiyormuş gibi görünmüyordu ama Amelia ne bilirdi ki?

"Bilmem," diye itiraf etti. "Hiç bahk tutmadım."

Sırttan gencin yüzünde öylesine çocuksu bir ifade vardı ki Amelia onun kendisiyle yaşıt hatta belki daha bile genç olabileceğini düşündü. "Denemeye ne dersin?" diye bir teklifte bulundu çocuk. "Bana eşlik etmene itirazım yok."

Meraklanan ama tedbiri elden bırakmayan Amelia kaşlarını çatı.

Çocuk ona, "Bahıklar seni ısırabilir ama ben ısırمام." diye takıldı.

Amelia alt dudaklarını kemirdi.

"Hadi gel. Dickie bu tarafa gelip senin dışarı çıkmaya engel olmadan önce gidelim." Çocuk, Amelia'nın yanından geçip alçak çitin üzerinden atladı. Ardından elini ona uzattı. "Dere çok uzakta sayılmaz. Hoşuna gitmezse hemen geri döneriz."

Amelia gitmemesi gerektiğini az çok bilmesine rağmen alışılmışın tamamen dışında olan yeni ve farklı bir şey yapmanın verdiği heyecandan hoşlanarak çocuğun peşinden gitti.

"Adın ne?" diye sordu onun yardımıyla çitin üzerinden atlarken.

"Benedict. Ama herkes bana Benny der."

"Selam, Benny." Amelia utangaç bir edayla gülümsedi. "Ben Amelia."

Benny, Amelia'nın elini bırakıp şapkasının kenarına dokunarak gösterişli bir selam verdikten sonra ona yardım edebilmek için kenara koyduğu sırtığı tekrar eline aldı.

Bir süre hiç konuşmadan yürüyüp sık ağaçların arasından geçtiler ve nihayet akan suyun sesini duydular.

Amelia yan gözle Benny'yi süzerek, "Lord Welton'ın yanında çalışmaya nasıl başladın?" diye sordu.

Çocuk omuzlarını silkkti. "Birisini aradıklarını duydum ve gitmem söylenen yere gittim."

"Bu nasıl bir hayat?" dedi Amelia. "Burada ne öğreneceksin ki? Artık sana ihtiyaç duyulmadığında ne yapacaksın?"

Gülümseyen Benny'nin gözleri, şapkasının kenarının yarattığı gölgenin altında ıslıl ıslıl parladı. "Londra için para biriktiriyorum. O zamana kadar deneyim kazanmış olacağımı. Sonra da gidip St. John'un yanında çalışacağım."

"O da kim? Ne iş yapar?"

Benny aniden durup şaşkın gözlerle ona baktı. Ardından gözlerini kırpıştırarak belli belirsiz duyulan bir ısıklık çaldı. "Senin dünyadan haberin yok," diye mırıldanıp başını iki yana salladıktan sonra yürümeye devam etti.

Yalpalayarak onun peşinden giden Amelia, "Bu da ne demek oluyor?" diye sızlandı.

"Boşver."

Ağaçların arasından çıkıp küçük ama hızlı akan bir dereye doğru yürüdüler. Taşlı bir yatağı olan bu sığ derenin bulunduğu yer çok güzeldi ve etraf daha önce neredeyse hiç kimse üzerine ayak basmamış gibi bakir görünüyordu. Amelia kendini bir kütüğün üzerine bıraktı ve beline dek uzanan saçlarını sabırsızca omuzunun üzerinden arkaya iterek çizmelerinin iplerini çözmeye başladı. Benny derenin kıyısına yürüyüp ceketini çıkardı. O kendine rahat bir yer bulduğunda Amelia da çoraplarını çıkarmıştı. Eteklerini yukarı kaldırıp dereye doğru yürüdü ve ayaklarını dikkatle suya soktu. Buz gibi soğuk su nefesini kesmişti.

"Balıkları ürkütüyorsun!" diye yakındı Benny.

Amelia, Colin'le birlikte kurbağa yavrusu avladıkları, çamurun içinde yuvarlandıkları günleri hatırlayarak, "Ah, bu harika!" diye haykırdı. "Teşekkür ederim!"

Benny kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne için?"

"Beni buraya getirdiğin için. Benimle konuştuğun için." Amelia gülerek olduğu yerde döndü ve üzeri düz bir kayaya basarak sendeleyince şaşkınlıkla haykırdı. Cesur Benny ayağa fırlayıp onu tutmak istedi ama vücudunun yarısı suya girmiş bir halde sırtüstü yere düştü ve Amelia da üzerine yuvarlandı.

Amelia kendine hâkim olamayıp gülmeye başladı ve sonra da bir gülme krizine girdi.

"Babam hep asillerin biraz deli olduğunu söyler," diye mırıldandı Benny.

Amelia tam ayağa kalkacakken eski bir çift çizme gördü ve birisi onu çiçekli elbisesinin ensesinden tutarak gayet kaba bir şekilde yukarı kaldırdı.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye gürledi Colin öfkeyle ona bakarak.

Bu durum karşısında gözleri büyüyen Amelia'nın kahrkahası sessizliğe dönüştü. Siyahi saçlı, siyah gözlü, bronz tenli Colin'in iri kemikli vücudu dilinin damağının kurumasına sebep olmuştu.

Son öğretmeni onda çingene kanı olduğunu söylemişti.

Boyu ne zaman bu kadar uzamıştı? Amelia'ya tepeden bakıyordu ve saçları alnına düşmüştü. Bakışları onu olduğu yerde kıvrandıracak kadar yoğunlu. Keskin hatlı çenesi ve bilge bakışlara sahip gözleri çocukluktan tamamen çıktığını söylüyordu. Amelia'nın o çok sevdiği dostu nereye gitmişti?

Genç kız hüznü o dostun sonsuza dek yok olduğunu fark etti.

Bu kaybın verdiği acıyı gizleyebilmek için başını öne eğdi. "Biraz eğleniyordum," dedi usulca.

Colin'in bakışlarının başını delip beyninin içine işlediğini hissettiği uzunca bir süre geçti. Ardından Colin'in boğazından telaşlı bir homurtu koptu.

"Ondan uzak dur," diye bağırdı şimdi ayaklarının dibinde oturan Benny'ye.

Bu sözlerle birlikte Amelia'yı dirseğinden tutup peşinden sürükledi ve yürürken onun çizme ve çoraplarını da yerden aldı.

"Bırak beni," diye direndi Amelia. Ayakları yerdeki kuru yaprakları eziyordu. Colin bir an bile tereddüt etmeden onu omzuna attı ve zafer kazanmış bir savaşçı edasıyla ağaçların arasına daldı.

"İndir beni!" diye haykırdı utançtan yerin dibine giren Amelia. Yüzünün önünden dökülen saçları neredeyse geçtikleri yolu süpürüyordu.

Ama Colin bunu umursamadı ve küçük bir açıklığa çıktıklarında nihayet onu omzundan indirip eşyalarını yere bıraktı.

Amelia yutkunup çenesini yukarı kaldırdı. "Ben çocuk değilim! Kendi kararlarımı verebilirim."

Colin gözlerini kısıtı ve kollarını ağır işlerde çalışarak elde ettiği güçlü kaslarını gözler önüne serecek şekilde göğsünde kavuşturdu. Üzerindeki pantolon ve kazakla son derece sert ve her şeye hazırlıklı görünüyordu. Bu haliyle Amelia'nın içinde uyanan tuhaf duyguların iyice yoğunlaşmasına, kasıklarında başlayan sancının vücudunun diğer kısımlarına da yayılmasına neden olmuştu.

"Vereceğin kararlardan birinin saçlarını toplamak olmasını öneririm," dedi Colin buz gibi soğuk bir sesle. "Artık onları salık bırakamayacak kadar büyüdün."

"Camm ne isterse onu yaparım."

Colin'in çene kaslarından biri seğirdi. "Canının istediği şey onun gibilerle hoplayıp zıplamaksa bunu yapamazsın." Başıyla arkasını işaret etti.

Amelia alaycı, sert bir kahkaha attı. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun? Sen bir hizmetçisin. Benim babam ise bu imparatorluğun bir lordu."

Colin sert bir nefes aldı. "Bana bunu hatırlatmana gerek yok. Çizmelerini giy."

"Giymeyeceğim." Kollarını yeni yeni gelişmeye başlayan göğüslerinin altında birleştiren Amelia kibirli bir ifade takınmayı umarak tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Sabrımı zorlama, Amelia." Colin bakışlarını aşağı çevirip öfkesini ifade eden bir ses çıkardı. "Giy şu lanet olasıca çizmelerini."

"Ah, çek git buradan!" diye haykırdı Amelia ellerini yukarı kaldırarak. Eski Colin'e kavuşma umudunu yavaş yavaş yitirmeye başlamış ve bu yeni Colin'den usanmıştı. "Hem senin burada ne işin var? Yıllardır ilk kez eğlenceli vakit geçiriyorum ve sen gelip her şeyi berbat ediyorsun."

"Her zamankinden uzun bir süre ortadan kayboldun," dedi Colin sert bir sesle onu suçlarcasına. "Yaramazlıktan uzak durman için birilerinin gelip seni alması gerekiyordu."

"Ne kadar zamandır ortalarda görünmediğimi sen nereden biliyorsun ki? Benimle ancak moralin bozuk olup hıncını birilerinden çıkarman gerektiğinde ilgileniyorsun." Amelia ayağını yere vurmaya çalıştı ama bu hareket ayakları çıplak olduğu için beklenen etkiyi yaratmadı. "Ayrıca dost edinmek, istenmeyen bir davranış değildir."

"Bu tür insanlarla dost olmak istemezsin."

"Ben herhangi biriyle dost olmak istiyorum! Sen büyüyüp benden nefret etmeye başladıktan sonra hiç dostum kalmadı."

Dudakları tek çizgi halini alan Colin her iki elini birden gür saçlarının arasında gezdirerek homurdandı. Amelia onun ellerini kısıkmıyor, o parlak saçlara kendi ellerinin dokunmasını istiyordu.

"Erkeklerden uzak dur." diye emretti Colin itiraz kabul etmeyen bir sesle. Ardından her şeye rağmen ona itiraz etmeye hazırlanan Amelia'nın yanından geçip malikâneye doğru yürüdü.

Amelia onun geniş sırtına bakarak arkasından dil çıkardı ve göğsündeki acıyla mücadele etmeye çalıştı. Colin kimseyle kendisiyle konuştuğu gibi sert ve kaba bir şekilde konuşmuyordu. Bu durum canını acıtıyor, Colin'i geride bırakıp oradan kaçma hayalini iyice kamçılıyordu.

Yere eğilip çoraplarını alırken bu dünyaya geldiğine pişman olduğunu hissetti. Ancak çok geçmeden Londra'ya gidecek ve sosyeteye takdim edilecekti. İşte o zaman evlenecek ve Colin'i unutacaktı.

Çenesini sıktı. "Seni unutacağım, Colin Mitchell. Seni unutacağım."

On Birinci Bölüm

Maria uyandığında Christopher gitmişti. Bir süre öylece yatıp karyolanın üzerini örten sayvana bakarak sonunun ne olacağı belli olmayan ilişkilerini çözmeye çalıştı. Christopher bekliyordu. Maria'nın büroyla ilgili faydalanabileceği bir itirafta bulunmasını bekliyordu. Maria, Dayton'ı sevdiğini açıklamasının onun düşüncelerini değiştirip değiştirmediğini bilmiyordu. Elbette o ilk kocasını çok sevilen bir amca gibi görmüş ve kocası da ona fazlasıyla düşkün olduğu bir yeğen gibi davranmıştı ama Maria, Christopher'ı bu konuda yanıltmasının en doğrusu olacağına inanıyordu.

Dayton kontu onunla evlenebilmek için Welton'a küçük bir servet ödediğinde, *Neden?* diye sormuştu Maria.

Müşfik gözleri acıyla dolarak, *Mathilda'mı kaybettim*, demişti Dayton sadece. *O günden beri uğruna yaşanacak çok az şeyim kaldı. Sana yardım etmek bana bir yaşama sebebi verecek.*

Evlendikten sonra yerleştikleri taşrada Dayton düşmanı yanıltmak konusundaki kayda değer bilgisini ve dövüş yeteneğini kullanarak Maria'yı eğitmişti. Çoğu zaman şafakla birlikte kalkıyor ve günü eskrim ya da atıcılık gibi fiziksel aktivitelerle geçiriyorlardı. Akşamları kriptoloji ya da karanlık işlerde yetenek-

leri olan adamları bulma yöntemlerini tartışıyorlardı. Maria'nın Amelia'ya kavuşmak için ne gerekiyorsa yapacağını bilen Dayton hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

Maria bunları düşündüğü sırada odaya giren Simon, "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Pantolonu ve cilalanmış uzun çizmeleriyle binici kıyafetlerine bürünmüştü. Rüzgârın etkisiyle geriye yatan saçları ve teninden yayılan at kokusu Maria'ya onun ata binmekten döndüğünü söylüyordu. "İyi uyudun mu?"

Maria, Dayton'la ilgili güzel hatıraları zihninin derinliklerine iterek bu soruyu düşündü. "Uyudum," dedi gerçekten de iyi uyumuş olduğu için biraz şaşırarak. Amelia'yı gördüğünden beri ilk kez dün gece kâbus görmeden uyumuştı. Bunun sebebinin Christopher olduğunu biliyordu. Christopher her şeye hazırlıklıydı ve bu da Maria'nın kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Gerçekte onun ne kadar tehlikeli bir adam olduğu düşünülecek olursa aslında bu biraz tuhaftı.

"Dün gece Bernadette'in Yeri'ne gidip Daphne'yle görüştüm." Simon, Maria'nın doğrulmasına yardımcı olup sırtını yastıklara dayamasını sağladı. "Görünüşe bakılırsa başımıza talih kuşu kondu. Welton, adı Beth olan yeni bir kızla ilgileniyormuş. Ama belli ki kız onun bazı cinsel fantezilerinden hoşlanmamış, bu da Welton'ın daha çeşitli zevkleri olan Daphne'yle zaman geçirmeye başlamasını sağlamış."

Maria gülümsedi. "Artık talih biraz yüzüme gülse iyi olur."

"Kesinlikle öyle." Simon dikkatle ona baktı. "Bu sabah farklı görünüyorsun."

"Umarım bu değişiklik olumlu yöndedir."

"Eskisinden çok daha iyi görünüyorsun." Genç adamın dudaklarındaki gülümseme nefes kesiciydi. "Sana çay ve kahvaltı getirmelerini söyleyeceğim."

“Teşekkür ederim, Simon.” Maria odadan çıkmaya hazırlanan Simon’ın arkasından baktı. “Bugün Eddington gelecek,” diye seslendi.

“Unutmadım,” diye cevap verdi o da omzunun üzerinden.

Bir kez daha tek başına kalan Maria içinde bulunduğu çıkmazı düşündü. Herkesi mutlu etmenin bir yolu olmalıydı; Christopher, Welton ve Eddington’ı. Zihni hâlâ uyku mahmurluğu yaşıyordu ama yeterince zaman bulup sakın bir kafayla düşündüğü takdirde bu üç adamı hayatına onlardan fayda sağlayacak şekilde yerleştirmenin bir yolunu bulacağından emindi. Üçü de Maria’nın istediği şeylere sahipti ve genç kadın yeterince zekiye onları amacı doğrultusunda bir araya getirebilirdi.

Maria bunu aklında tutarak sabah saatlerini düşüncelerle boğuşarak geçirdi ve dalgın bir halde Eddington’ın ziyaretine hazırlandı. Üzerine dikkatle krem rengi günlük bir elbise geçirdi ve omzundaki bandajı bir şalla gizledi. Kendisine kontun geldiği haber verilene dek geçici bir plan yapmıştı. Bu plana, kontu işle ilgili görüşmeleri yaptığı çalışma odası yerine salona kabul edecek kadar güveniyordu.

“Günaydın, lordum,” dedi abartılı denilebilecek kadar kıbar bir edayla.

“Leydim.” Eddington reverans yaptı. Üzerindeki açık kahverengi pantolon ve koyu yeşil ceketle oldukça hoş görünüyordu. Dillere destan bir hovarda olduğunu her haliyle belli ederek Maria’ya göz kırptıktan sonra sehpanın diğer tarafındaki mavi kanepeye yerleşti.

“Çay alır mısınız?” diye sordu Maria.

“Evet, teşekkürler.”

Maria çayı hazırlarken özellikle doğal ve sakın davranmaya çalışıyor, ellerini zarafetle hareket ettirmeye özen gösteriyordu.

Yüzüne gizemli bir gülümseme yerleştirerek iki kez yan gözle Eddington'a baktı. Kontun bu harekete dudaklarını anlayışla yukarı doğru kıvrarak karşılık vermesi onun Maria'nın oynadığı oyunun farkında olduğunu ama yine de bu oyuna katılmak istediğini söylüyordu.

"Bugün âdeta rüya gibisin," diye mırıldandı Eddington onun uzattığı fincanı alarak.

"Farkındayım."

Eddington güldü ve vahşi bir hayvan gibi sürekli tetikte olduğunu söyleyen yakışıklı yüz hatları yumuşayıverdi. Tedbirli halini mahmur bakışlarının ardına gizlemeyi başarıyordu ama Maria onun gibileri iyi bilirdi.

"Yapmacık davranmayan bir kadınla karşılaşmak ne hoş."

"Sizin ilginizi çekebilmek için epeyce zahmete girdim, lordum. Nasıl çekici görüneceğimi bilmeseydim şöhretimi doğrulayacak bir yaşam süremezdim."

"Beni yatağa mı atmak istiyorsun?" Eddington kaşlarını yukarı kaldırdı. "Açgözlü kadınlardan da hoşlanırım."

Maria güldü. "Şu an hayatımda yeterince erkek var, teşekkürler. Yine de bir kadının cilvesi güçlü bir araç sayılır, değil mi?"

Eddington sesini alçalttı. "Özellikle de o cilveyi senin gibi çekici bir kadın yapıyorsa."

Maria aralarındaki şakalaşmanın sona erdiğini, artık işle ilgili konuşmaya başladıklarını vurgulamak için hızlı hızlı konuşarak, "Teklifinizle ilgili bir karara vardım," dedi.

Fincanını dudaklarına götüren kont gülümsedi. "Harika."

"Bu size Welton ve büroyu hayatımdan çıkarmaktan daha fazlasına mal olacak."

"Öyle mi?" Kont gözlerini kısarak ona baktı.

"Hem de çok daha fazlasına," diye uyardı Maria onu.

"Ne kadar mesela?" diye sordu kont kısık bir sesle.

Maria umursamaz bir tavırla elini sallayarak gülümsedi. "Mali konuları sadece avukatım aracılığıyla konuşurum. Bunu yapmanın görgü kurallarına aykırı olduğunu ve çoğu zaman da tatsız durumlar yarattığını düşünüyorum. Size avukatıma nasıl ulaşabileceğinizi söylerim ve hesaplaşmayı onunla yaparsınız."

Eddington fincanını abartılı bir itinayla sehpaye koydu. "Benden para mı istiyorsun?" Nefesini bıraktı. O zeki bir adamdı. Maria'nın kendisine pahalıya patlayacağını biliyordu. "Belki de ben St. John'un o kadar değerli olmadığı düşünüyordumdur."

"Elinizde sadece bir tanık var, tabii o da hâlâ hayattaysa. Adam öldüyse kayda değer bir şeye sahip değilsiniz. Benim dışımda."

"St. John'un aleyhine tanıklık mı yapacaksın?" dedi Eddington. Şimdi daha da temkinli davranmaya başlamıştı.

Maria başını onaylarcasına salladı.

"Peki, Dayton ve Winter'ın ölümleri ne olacak?"

"Ne olmuş onlara?"

"Bu iki adamın ölümüyle ilgili baş şüpheli sensin."

Maria gülümsedi. "Belki onları ben öldürdüm, lordum. Belki de öldürmedim. Her iki ihtimali de ispatlamakta serbestsiniz."

"Sana güvenilebileceğimi nereden bileceğim?"

"Bunu bilmeniz mümkün değil. Tıpkı benim bütün bunların, beni kocalarımdan ölümünden sorumlu tutmak için özenle tasarlanmış bir oyun olup olmadığını bilemeyeceğim gibi." Maria omuzlarını silkti. "Benimle ilgili riske girebileceğinizi söylemiştiniz. Bu konudaki fikriniz değiştiyse, gidebilirsiniz."

Eddington uzunca bir süre Maria'nın sözlerini düşündü. "Senin baştan çıkararak bir kadın kılığına girmiş bir şeytan mı yoksa etrafındakilerin gazabına uğramış bir kurban mı olduğuna karar veremiyorum."

"Bu soruyu ben de her gün kendime soruyorum, lordum. Sanırım her ikisi de olduğumu söyleyebiliriz." Maria ayağa kalkarak

Eddington'ı da kalkmaya mecbur etti. "Kesin cevabı bulursanız lütfen bana da haber verin."

Kont sehpanın etrafından dolaşarak Maria'nun önünde durdu. Ona olması gerekenden çok daha yakın duruyordu. Amacı, boyu ve fiziksel gücüyle ona üstünlük sağlamaktı ama Maria korkmadı. Aralarındaki ilişkide güçlü olan kendisiydi. Eddington o olmadan bir hiçti. St. John'un etrafındaki bariyerleri aşmayı başaramayacağı için sadece varsayımlarla hareket edebilirdi.

Eddington onu alçak ve tehditkâr bir sesle, "Adımlarını dikkatli at," diye uyardı. "Bu akşam şehirden ayrılıyorum ve iki hafta yokum ama yaptığın her şeyden haberim olacak."

"Elbette."

Maria kont gittikten kısa bir süre sonra çalışma odasına geçti ve Welton'a bir mesaj karalayıp gönderdi. Açık duran odanın kapısı tıklatıldı ve Simon'ın içeri girdiğini gören genç kadın gülümsedi.

"Halinden memnun görünüyorsun," dedi Simon.

"Eddington'ı Amelia'yı arayışıma maddi destek sağlamaya ikna ettim."

Simon koyu renkli kaşlarından birini yukarı kaldırdı. "Ona durumu anlatın mı?"

"Hayır." Maria gülümsedi.

Simon ona doğru yürüyüp geniş çalışma masasının önündeki iki koltuktan birine yerleşti. "Eddington da Welton'ın aradığı bilginin peşinde. Bu bilgiyi hangisiyle paylaşacaksınız?"

Maria nefesini bıraktı. "Buna henüz karar vermedim. Eddington'la paylaşırsam belki Welton'dan kurtulmama yardım eder ve ben de Amelia'ya kavuşurum. Ama bu durumda Christopher darağacını boylar."

"Ona artık *Christopher* mı diyorsun?" diye sordu Simon gergin bir sesle.

"Welton ise bu bilgiyi aldığı anda," diye devam etti Maria, Simon hiçbir şey söylememiş gibi, "ya St. John'u ya da tanığın

kaçırılmasından sorumlu olan diğerlerini tehdit eder. Bu beni şu an bulunduğum yerden daha ileri götürmez ama St. John hayatta kalır. Elbette St. John'un başına bela olan Welton'ı ortadan kaldırma ihtimali de var. Korsanla samimiyeti ilerletmiş birisi olarak Welton'ın bu defa çizgiyi aştığını söyleyebilirim."

"Ya da belki Amelia'yı bulmana yardım etmesi karşılığında St. John'u, Welton ve Eddington'dan haberdar edebilirsin," diye bir öneride bulundu Simon. Maria bunu söylemenin, St. John'un ona kendisinin yapamadığı yardımı yapabileceğini itiraf etmenin Simon açısından ne kadar zor olduğunu biliyordu. Maria'nın mutluluğu için erkeklik gururunu bir kenara atması ona olan sevgisinin ispatıydı.

"Bunu ben de düşündüm." Maria ayağa kalkıp Simon'ın yanına gitti ve yüzünü avuçlarının arasına aldıktan sonra alına minnet dolu bir öpücük kondurdu. "Ama onun neden serbest bırakıldığını ve bana uygun gördüğü rolü öğrenene dek St. John'a güvenemem."

Simon onu nazıkçe kendine doğru çekerek kucığına oturttu. "O halde şimdi ne yapacağız?"

"Welton'a haber gönderdim. Ona tatile çıktığımı söyleyeceğim. İyileşmeye ihtiyacım var ve artık Londra'nın dışında da araştırma yapabiliriz. Araştırmamızın sınırlarını genişletmemizi sağlayacak parayı bulduk. İşin doğrusu bizim için en iyisi ben bir karar verme mecburiyetinde kalmadan Amelia'yı bulmak olur. Ona kavuşmam her şeyi değiştirir."

Simon başını salladı. "Gerekli hazırlıkları yapmalarını söyleyeceğim."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu Christopher sert bir sesle.

"Birkaç haftadır," dedi Philip gözlüğünü yukarı kaldırarak. "Durumu bugün öğleden sonra öğrendim ve derhal size bildirdim."

Christopher, Philip'e bir cevap vermeden önce çalışma masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden daha önce haberim olmadı?"

"Yükü karşılayan adam sorunu kendisinin halledebileceğini düşünmüş."

"Rakip çetelerden biri benim bölgeme girdiğinde duruma *ben* el koyarım. Tamrı biliyor ya, onlara bir metrelik yer versen bütün kıyıyı almak isterler."

Kapıya vuruldu ve Christopher geleni içeri çağırdı. Uşağını gördüğünde, "Birkaç saat içerisinde yola çıkıyoruz, en az iki hafta burada olmayacağım," dedi.

"Anlaşıldı, efendim." Uşak bir reveransın ardından odadan ayrıldı.

"Size ben de eşlik edebilir miyim?" diye sordu Philip. Birkaç metre ötede olan genç adam Christopher'ın kendisine çocukluğunda öğrettiği şekilde dimdik duruyor ve gururlu bir ifade taşıyordu.

Christopher başını iki yana salladı. "Çete savaşları kanlı geçer ve izleyiciler için uygun değildir. Sen kılıç kullanmakta değil zekânı kullanmakta yeteneklisin. Sırf merakını gideresin diye hayatını tehlikeye atacak değilim."

"Siz benden çok daha zekisiniz ve başınıza bir şey gelecek olursa yokluğunuzun etkisi büyük olur. Aynı sonucu elde edebilecek adamlarınız olduğu halde neden hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz?"

"Bu işi adamlarım halledemez." Christopher doğrulup bir sandalyenin arkasına atılmış halde duran paltosunu aldı. "Sorun sadece kıyıya hâkim olmak değil. Bu durum benle ve sahip olduklarımla ilgili. Rakiplerim her ikisini de elde etmek istiyor. Karşılarında beni bulmadıkları sürece vazgeçmeyecekler. Düşmanlarımanın beni öldürmek için neden silaha başvurmadıklarını sanıyorsun? Benimle yüz yüze savaşmadıkları takdirde dizginleri ellerine geçiremezler. Sahip oldukları güç her zaman sorgulanır."

"Bu ilkellikten başka bir şey değil," diye mırıldandı Philip. Homurdanan Christopher ceketini giydi. "Ne de olsa insanlar da bir tür hayvan."

"Hiç bu hayat tarzından vazgeçmeyi düşündünüz mü?" diye sordu Philip başını yana eğerek. "Yeterince paranız var."

Christopher durup himayesi altındaki gence baktı. "Bırakıp da ne yapayım?"

"Evlenin. Bir aile kurun."

"Asla." Christopher boynunu ve bileklerini süsleyen dantelleri kabarttı. "Bu hayattan kurtulmanın tek yolu ölümdür. Beni bulamazlarsa en yakınımda olanların peşine düşerler. Nihai amacın bir aile babası olmaksa bu hayattan yol yakinken vazgeç. Philip. Böyle bir hayatın içine ne kadar çok girersen amacından o kadar uzaklaşırsın."

Philip onun peşinden antreye çıktı. "Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Leydi Winter'la vedalaşmalıyım."

Bu sözler dudaklarından çıkar çıkmaz ona tamamen yanlış geldi. Bu tür anlarda hep ölümün çok yakınında olduğunu fark ederdi. Ev halkının korunmasını sağlayan muhafızlarının olması onun ölüm ihtimalini kabullenen bir adamın iştahıyla dövüşmesine imkân tanıyordu. Oysa şimdi cehenneme yolculuk yapmaya eskisi kadar hevesli olmadığını fark ederek tereddüt yaşıyordu. Maria'yı tekrar görmek, onun zevkle altında kıvrandığını hissetmek, kendisiyle şakalaşıp boğuk bir kahkaha atıldığını duymak istiyordu. Maria'nın kendisini, sadece onun yapabileceği şekilde taş gibi sertleşip bütün geceyi sevişerek geçirmesini sağlayacak kadar azdırmasını istiyordu.

Bu ne kadar ilkel bir arzu olursa olsun Maria'ya bir kez daha sahip olmak istiyordu ve bu arzusu sırf onu yerine getirmek için hayatta kalmak istemesine neden olacak kadar yoğundu. Kâhyasından şapka ve eldivenlerini alıp evden ayrılırken dudak-

larından sert bir kahkaha dök ildi. İnsanlar gerçekten de ilkel birer hayvandı.

Bir kadına bu kadar yoğun bir arzu duyması anlamsızdı. İstese düşesinden balıkçısına dek her türlü kadını elde edebilirdi. Kadınlar onu arzuluyordu, bu hep böyle olmuştu. Ama atını Maria'nın evinin önünde durdurup dizginleri kendisini bekleyen seyise attığında içini saran beklentiyi sadece tek bir kadın yaratabiliyordu.

Kapıyı açan kâhya onu elinde kartvizitiyle karşısında bulmaktan duyduğu dehşeti saklayamadı.

"Bu kartı al ki bir kez daha evi basmak zorunda kalmayayım," dedi Christopher kelimeleri uzata uzata.

İçini çeken kâhya dediğini yaptı ve onu daha önce Lord Welton'la görüştüğü salona aldı. Christopher yalnız kaldığında odayı gün ışığında inceledi ve açık gri renkli duvarları altın yaldızlı, karmaşık şekillerin süslediğini fark etti. Beklemekten ve bu bekleyişin volta atmasına sebep olmasından nefret ediyordu. Bazı erkekler volta atmayı severdi ama Christopher çoğunlukla onlardan biri değildi.

Nihayet kapı açıldı ve Maria içeri girdi. Christopher olduğu yerde durdu ve genç kadına bakakaldı. Onu günlük giysiler içerisinde görmesinin vücudunda sebep olduğu tepki kendisini şaşırtmıştı. Maria bu haliyle fazlasıyla samimi görünüyor, Christopher'a bir önceki gece yaşananlarla birlikte kollarının arasındaki dolgun ve sıcak vücudunun hissettirdiklerini hatırlatıyordu. Christopher onunla yatağa girip ıslak ve yumuşak dudaklarını tatmaktan daha fazla istediği bir şey düşünemiyordu. Genç adam onun dudaklarını ağzına alıp bir önceki gecenin zevklerini yeniden yaşamak için duyduğu sabırsızlıkla hızlı adımlar atarak hiç vakit kaybetmeden yanına gitti.

İçinde bulunduğu hassas durumun bilinciyle büyük özen göstererek onun sırtını tuttu ve dudaklarını arzuladığı şekilde

öpebilmek için başını eğdi. Maria bir an gerildi ama sonra nazıkçe ona teslim oldu.

Christopher onu asla doyamadığı bir tatlıymış gibi yaladı, ısırıldı ve tattı. Alev alev yanmaya başlayan teni ter damlacıklarıyla ıslandı, vücudundaki her kas arzu ve şehvetle gerildi. Buna sebep olan tek bir *öpücük*tü, üstelik o bunu cinsel ilişkinin zevkli kısmını geciktiren bir aktivite olarak gördüğü için *öpüşmek*ten pek de hoşlanmazdı.

Ama *Tanrı biliyordu ki...* Maria'nın *öpücük*leri sevişmekten farksızdı. Christopher ondan sadece nefes almak zorunda olduğu için ayrıldı. Elbette başının dönmesinin tek sebebi buydu

Maria'nın açılan gözlerinde karanlık ve sersemletici bir derinlik vardı. "Hımm..." diye mırıldandı dudaklarını yalayarak. "Nefis."

Bunu boğuk bir sesle söylemesi Christopher'ı daha da tahrik etmişti. Genç adam yaşadığı hüsrâm homurdanarak dile getirip Maria'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Dinle. Bugün buradan ayrılmak zorundayım. Bizzat ilgilenmem gereken acil bir iş var. Bir kez daha çılgınca bir şeylere kalkışacaksan bana şimdiden söyle ki seni korumaları için birkaç adamımı görevlendireyim."

Maria gülümsedi. "Ben de biraz dinlenip sağlığıma kavuşmak için tatile çıkıyorum."

"Güzel." Christopher'ın parmakları baskısını arttırdı ama sonra Maria'yı serbest bırakarak hızla ondan uzaklaştı. Genç kadının duruşunda içinde şüphe uyandıran bir şeyler vardı. Her şeye rağmen birkaç adamını onu izlemekle görevlendirecekti. "Nereye gideceksin?"

"Henüz karar vermedim."

"Ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Bugün."

"Ne zaman döneceksin?"

Koyu renkli gözleri ışıltılar saçan Maria güldü. Az önceki öpüşmeleri yüzünden şişen dudakları ve simsiyah saçlarıyla olağanüstü güzel görünüyordu. "Beni özleyecek misin?"

Bilmediği bir sebepten canı sıkılan Christopher, "Umarım özlemem," diye mırıldandı.

"Ben seni özleyeceğim."

Bu defa dikkat kesilen genç adam onu inceledi. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Şu an söylenecek en uygun şey bu olduğu için öyle söyledim."

"Seni cadı." Christopher, Maria'nın kendisiyle oyun oynadığını biliyordu. Bunu bakışlarından anlamıştı ama yüreğinin bir parçası yine de sözlerinde samimi olmasını diliyordu.

Maria aralarındaki sessizlik uzayınca onu, "Christopher?" diye konuşmaya teşvik etti. "Bugün sende bir farklılık var."

"Asıl farklı görünen sensin," dedi Christopher onu suçlarca. sına. Maria eskisinden daha... endişesiz görünüyordu. Genç adam bunun sebebini merak etti. Ondaki bu değişikliği kim yaratmıştı?

Maria sesli bir şekilde iç geçirerek kanepeye doğru yürüdü. "Demek yollarımız ayrılıyor." Yanındaki boşluğa vurarak Christopher'ı sessizce oraya davet etti.

Christopher yerinden kıpırdamadı.

Maria son derece ciddi bir ifadeyle ellerini kucığına yerleştirdi ve bir cevap beklercesine tek kaşını yukarı kaldırdı. Christopher geç de olsa onun kendisinden bir şeyler duymayı beklediğini anladı.

"Gitmeliyim," dedi. *Öldürmek, hatta belki de ölmek için.*

Maria başını tamam dercesine salladı.

"Ufak da olsa bana bir veda öpücüğü vermeyi arzuluyorsan," dedi Christopher sert bir sesle, "şimdi yapmalısın."

"Anlıyorum." Maria dudaklarını büzdü. "Neden yapacağım alaycı bir yorumun bu anın büyüsünü bozacağını düşünüyorum acaba?"

Christopher topuklarının üzerinde arkasını dönüp odadan çıkmaya davrandı.

"Christopher! Bekle."

Genç adam kapının eşiğinde durup Maria'ya doğru döndü. Yüzündeki ifadeden canının sıkın olduğu açıkça anlaşılabiliyordu.

Maria tekrar ayağa kalktı ve onun peşinden gidecek gibi oldu. "Dün gece uzun zamandır olmadığı kadar iyi uyudum."

Bu sözlerle ona bir zeytin dalı uzatmıştı, bu yüzden Christopher tekrar odaya girip kapıyı kapadı. Bu kadın ya yeryüzünün en yetenekli düzenbazıydı ya da artık kendisine karşı bir şeyler hissediyordu. İçinde erkeksi bir tatmin ile suçluluk duygusunun savaşı başladı.

Maria baştan çıkaran adımlarla odanın içinde süzüldü ve onun yanına gidip ellerini göğsüne koydu. Başını geriye atıp gözlerinin içine baktı. Aralarındaki soğukluğu onun gidermesini isteyen Christopher da Maria'nın gözlerine bakarak beklemeye başladı.

Maria başını iki yana sallayarak, "Gitmene izin vermeliydim." diye yakındı.

Bir adım uzaklaşıp bir tabure çekti ve onu tam Christopher'ın önüne yerleştirdi. Taburenin üzerine çıkması onunla göz hizasına gelmesine yetmemişti ama dudaklarını onunkilere yaklaştırmasını sağlamıştı. "Söyle bana senin için neden bu kadar çaba harcıyorum?"

Christopher gitmek yerine arzu ettiği şeyi yapabilecek olmanın verdiği memnuniyetle gülümsedi. "Bunun için."

Bu sözlerin ardından onu arzuyla öptü.

On İkinci Bölüm

Bayan Pool köyden geçerek eve geri dönerlerken göz ucuyla Amelia'ya bakıp, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Amelia başını ileri geri salladı. "Evet. Teşekkürler."

Maria'nın onun yanına geldiği o geceden beri huzursuzluğu giderek artıyordu. O günün derslerine dikkatini veremeyeceği anlaşıldığında Bayan Pool dersi boş verip dışarıya çıkmalarını önermişti.

Şemsiyelerini alıp nereye gideceklerini bile bilmeden evden çıkmış ama sonra kendilerini yakındaki bir kasabanın pazarında bulmuşlardı. Amelia bu gezintiden büyük keyif almış, kendisine harıl harıl günlük işleriyle uğraşan insanları görme şansı verilmesine minnet duymuştu. Onun böyle bir imkânı yoktu ama diğer insanlar günlerini dolu dolu yaşıyordu.

"Sadece bedeninin değil zihninin de dinlenmeye ihtiyacı vardır." dedi Bayan Pool o yumuşak, tatlı sesiyle.

"Ben de hep böyle düşünmüşümdür." Elbette o hareketli bir oğlan çocuğuyla beraber büyümüş ve sert oyunlar oynamaktan zevk almayı öğrenmişti. Gamzeli bir gülümseme de ona aynı zevki sunmuştu ama o gülümsemeyi görmeyeli uzun yıllar olmuştu.

"Saçlarının toplanmış halini beğendim." Öğretmen gülümsedi. "Şimdi tam bir leydi gibi görünüyorsun. Bu gece babana bir not yazıp sana uygun bir hizmetçi bulmasını önereceğim."

Amelia huzursuzca başına dokundu. Örülüp topuz haline getirilen saçlarının alışık olmadığı ağırlığı boynunu ağrıtiyordu. Ama çocukluktan çıkıp genç kızlığa adım atmanın yolu buysa sıkıntıya değerdı.

"İyi günler, Bayan Pool. Bayan Benbridge."

İki kadın adımlarını yavaşlatıp kendilerini selamlamak üzere dükkânından çıkan genç ayakkabı tamircisine gülümsedi. Sarışın ve yakışıklı adam onlara sakalının ardından utangaç bir tebessüm sunarak ellerini huzursuzca önlüğüne sildi.

Bayan Pool adamı, "İyi günler, Bay Field," diye selamladı. Bunu yaparken yanaklarının hafifçe kızarması Amelia'nın gözünden kaçmamıştı.

Görünüşe bakılırsa bu ikisi birbirlerine sıradan bir ilgiden fazlasını duyuyordu. Meraklanan Amelia onları inceledi ve kendisinin de Colin'le karşılaştığında ona olan ilgisini bu kadar açıkça belli edip etmediğini merak etti. Bunu belli etmesi, Colin ona kaba davrandığı ve ondan tiksindiğini açıkça gösterdiği halde gözlerinde umut ve arzu dolu parlak bakışlar olması ne kadar da korkunç olurdu.

Özel sayılabilecek bir karşılaşmanın davetsiz misafiri olarak kendini kötü hissedip utanan Amelia bakışlarını başka yöne çevirdi...

...ve o an kendisinden uzaklaşmakta olan o tanıdık geniş omuzları ve uzun bacakları gördü. Colin'in yanında, Amelia'nın, gelişimini tamamlamış kadınsı kıvrımlarına dayanarak onun yaşlarında olduğunu tahmin ettiği sarışın bir kız vardı. İkisi gülüşüyor, birbirlerine bakarken gözlerinin içi parlıyordu. Colin elini kızın beline atmıştı ve birlikte bir köşeyi dönüp kayboldular.

Amelia elinde olmadan sarsak adımlarla peşlerinden yürümeye başladı. Colin ve çekici kadın tıpkı Bayan Pool ve Bay Field gibi bakışıyordu. Gözlerinde vad edilen sözler vardı.

Amelia ikisinin döndüğü köşeden döndü ve kısık sesli mırıltılarla birlikte bastırılmaya çalışılan kıkırtılar duyduğunda adımlarını yavaşlattı. Fıçıların ve kasaların yanından geçti. Bakışlarını tek bir noktaya kilitlemiş olduğu için miyavlayarak önüne fırlayan sokak kedisi onu ölesiye korkuttu. Sırtını hızla tuğla duvarlara yasladı ve duyduğu korkuyla gözlerini sımsıkı kapayıp elini yerinden çıkacakmış gibi atan kalbine götürdü. Binanın cephesi güneş ışığını engellediği için burası diğer yerlere göre daha serindi.

Amelia geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bayan Pool'un dalgınlığı uzun sürmeyecek ve kendine geldiğinde onun için endişelenecekti. Ancak kalbi hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde mantığının sesini dinlemeyi reddediyordu. İnatçı şey zaten bu sesi dinleseydi Colin'i arzulamaktan aylar önce vazgeçerdi.

Amelia cesaretini toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra duvardan uzaklaştı ve dükkânın arka tarafına çıkan köşeden döndü. Bunu yapmasıyla birlikte nefesinin kesildiğini hissedip olduğu yerde kaldı. Açık duran şemsiyesi önce yana sonra da parmaklarının arasından yumuşak toprağa düştü.

Colin ve arkadaşı çıkan sesi duyamayacak kadar meşguldü. Güzel sarışın sırtını dükkânın arka duvarına yaslamış, başını Colin'in, dekoltesinin açıkta bıraktığı şişkinliğin üzerinde dolaşan başıboş dudaklarını davet edercesine geriye atmıştı. Onu esareti altına alan Colin'in sol kolu kendi vücudunu destekliyor, sağ eli ise şehvetle kendisine doğru hamle yapan kızın dolgun göğsünü okşuyordu.

Amelia'nın kalbinin derinliklerine saplanan bıçak, acıyla inlemesine neden olacak kadar derin bir yara açtı. Bu iniltiyi duyan Colin başını hızla dikleştirdi ve onu gördüğünde gözleri

büyüdü. Hemen doğrulup zevkle kendinden geçirdiği kızla birlikte binanın duvarından uzaklaştı.

Dehşete kapılan Amelia hızla arkasına döndü ve şemsiyesini ardında bırakarak yan yana sıralanmış dükkânlar boyunca koşmaya başladı. Hıçkırıkları dükkânların arka duvarlarında yankılanıyordu ama o buna rağmen Colin'in kendisine seslendiğini duymuştu. Bir zamanlar tanıdığı çocuğunkinden tamamen farklı olan bu boğuk ses, sanki sahibi, Amelia'yı kırdığının farkındaymış gibi kesik kesik özür diliyordu.

Oysa Amelia, Colin'in kendisini kırdığının farkında olmadığından emindi.

Temposunu hızlandırmasıyla birlikte kulaklarına hücum eden kanın sebep olduğu uğultu telaşlı ayak seslerini bastırdı.

Ancak ne kadar hızlı koşarsa koşsun az önce gördüklerinin hatırasından kaçamazdı.

"Bu işi benim halletmeme izin verir misin, lütfen?" diye mırıldandı Simon. Maria'yla birlikte küçük seyahat arabasının penceresinden dışarı bakıyorlardı.

"Hayır, olmaz," diye ısrar etti Maria ayağını sabırsızca arabanın zeminine vurarak. "Ben halledersem çok daha az sorun çıkar."

"Bu çok tehlikeli."

"Hiç de değil," dedi genç kadın dudağını büzerek. "Adamın yanına sen gidecek olursan iş yumruklaşmaya varır, ki bu da dikkatleri üzerimize çeker. Bu işin üstesinden gelmek istiyorsak dönüşümüz de gidişimiz kadar sessiz olmalı."

Gürültüyle iç geçiren Simon çileden çıkmış bir adam rolünü hakkıyla oynayarak kendini koltuğa bıraktı. Bir kahkaha atan Maria, St. John'un evinin arkasındaki ahırlardan iri bir silüetin çıktığını görür görmez sessizleşti. "İçlerinden biri bu mu?" diye sordu.

Simon tekrar pencereden dışarı baktı. "Evet. Ama daha ufak tefek olanlardan birini beklememizi tavsiye ederim."

Maria bu sözleri kısa bir süre düşündü ve kendine adamın iriliğinden ürktüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. Bu adam âdeta bir devdi. Uzun, bakımsız saçları ve siyah sakalı yarattığı canavar imajını daha da desteklemekten başka bir işe yaramıyordu. Maria hantal adımlarla onlardan uzaklaşan adamın, bastığı yeri titrettiğinden emindi.

Derin bir nefes alıp kız kardeşini düşündü. Amelia'yı kaçırma teşebbüsünde başarısız olduğu o gece yanında bulunan her adamı tek tek sorguya çekmişti. Ne yazık ki onlardan kayda değer bir bilgi alamamıştı. Adamları o gece tamamen Maria'nın canını kurtarmaya odaklanmıştı. Ama Christopher'ın adamları olan biteni daha dikkatli incelemiş olabilirdi. Bu yüzden Maria içlerinden birini sorguya çekmeliydi. Kız kardeşinin ona ihtiyacı vardı. Dev bir yarattığı gizlice kaçırarak gücü bir şekilde bulacaktı.

Maria aklının başına gelmesine izin vermeden arabanın kapısını açıp aşağı atladı. Adamın peşinden gidip çaresiz, yardıma muhtaç bir kadının sesiyle ondan yardım istedi.

Durup kaşlarını çatarak geriye dönen dev adamın yüzünde bir anda erkeklere özgü bir hayranlık belirdi. Maria'nın arkasına gizlediği tabancayı çıkarmasıyla birlikte bu hayranlık yerini temkinli bir ifadeye bıraktı.

Maria onun kalbine nişan alarak, "Merhaba." dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle. "Seninle biraz sohbet etmek istiyorum."

Adam gözlerini kıstı. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye gürledi.

"Lütfen seni vurmama sebep olma. Bunu yapacağımı biliyorsun." Maria elindeki silahın ateşlendikten sonra geri tepeceğini göz önüne alarak bacaklarını iki yana açtı. Elbette bu da gösterinin bir parçasıydı ama dev adamı bunu bilemezdi. "Yakın bir zamanda

hayatımı kurtardığın ve bu yüzden sana çok şey borçlu olduğum için vücuduna bir delik açmak istemiyorum.”

Onu tanıyan adamın gözleri büyüdü ve sonrasında sessiz bir küfür savurdu. “Bunu yaptığım için hayatımın geri kalanında benimle hep alay edecekler.”

“Üzgünüm.”

“Hayır, değilsin.” Adam ağır ağır yürüyerek Maria’nın yanından geçti ve onun yer sarsıntısıyla ilgili varsayımını doğruladı. “Nereye gidiyoruz?”

“Arabam hemen şu köşeyi dönünce.”

Arabaya giden adam kapıyı açtığında karşısında, gözleri büyüyen Simon’ı buldu.

“Yüce Tanrım!” dedi Simon gözlerini kırpıştırarak. “Bu çok kolay oldu.”

“Onu dizlerime yatırıp dövebilirdim,” diye gürledi dev adam. “Ama o zaman St. John beni fena benzetirdi.” İçeri atlayıp koca bir koltuğa tek başına yayılmasıyla birlikte arabanın her yeri isyan edercesine gıcırdadı. Kollarını önünde kavuşturarak, “Hadi o zaman. Başla bakalım,” dedi sızlanırcasına.

Maria elindeki silahı Simon’a verip kimseden yardım almadan arabaya tırmandı.

“İşbirliğinizi takdirle karşılıyorum Bay?..”

“Tim.”

“Bay Tim.”

Tim ters ters Maria’ya baktı. “Sadece Tim.”

Maria arabanın ters taraftaki koltuğunda oturan Simon’ın yanına yerleşti. Hareket etmeleriyle birlikte eteklerini düzeltti ve konuğuna gülümsedi. “Umarım Brighton hoşuna gitmiştir, Tim.”

“Hoşuma giden tek şey sizin St. John’a da bana çektiğinizdeniz benzer bir eziyet çektiğinizi bilmek,” diye homurdandı Tim.

Maria onunla bir sır paylaşacakmış gibi öne doğru eğilerek, "St. John'a daha da kötü davranıyorum," diye fısıldadı.

Tim sakalının altından sırıttı. "O halde Brighton'ı sevdim."

Batan güneş denize suyun kor bir ateş gibi görünmesine neden olan kızıl bir parlaklık vermişti. Sert dalgalar kıyıya vurarak onu şekillendiriyor, ritmik kükremeleriyle Christopher'ı her zaman olduğu gibi sakinleştiriyordu. Christopher bacaklarını iki yana açmış, ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde yüksek kayalıkların üzerinde duruyordu. Denizin tuzunu taşıyan rüzgâr bedenine çarpıp tenini üşütüyor ve atkuyruğu yapılmış saçlarını tutam tutam özgürlüklerine kavuşturuyordu.

Ufukta içki, tütün, pahalı malzemeler ve egzotik baharatlar taşıyan gemilerinden biri bekliyordu. Karanlık çöktüğünde gemi kıyıya yaklaşacak, Christopher'ın ekibinin uygun bir yere yanaşması için ışık yakıp söndürerek vereceği işareti arayacaktı.

İşte o zaman rakipleri harekete geçerek gemideki kaçak malların kıyıya indirilmesini engelleyecekti. Bu akşam gerçekte peşinde oldukları şeyi alacak ve kendilerini bir kavganın içerisinde bulacaklardı.

Christopher kendisini bekleyen mücadelenin kan akışını hızlandırdığını hissetti ama bu mücadele için ne endişeli ne de hevesliydi. Bu onun için gerçekleştirilmesi gereken bir görevden fazlası değildi.

"Saldırıya hazırız," dedi yanına gelen Sam.

Christopher'ın adamları bazıları kayalıklara ve kumsala, bazılarıysa mağara ve köylere olmak üzere dört bir yana dağılmıştı. Genç adam arkasında kavuşturduğu ellerini çözerek rüzgârın, üzerindeki gömleği şiddetle dalgalandırmasına izin verdi. Kılıcının kabzasını tutup denizin kokusunu taşıyan havayı ciğerlerine çekti.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı. "O halde artık aşağı inebiliriz."

Önden giderek aşağıdaki kumsala inerken yanından geçtiği her adamının gözlerinin içine bakıyordu. Bu kısa süreli bakışma sıradan bir olaymış gibi gözükse de onun için hayatlarını tehlikeye atan adamlara çok şey söylüyordu.

Senin farkındayım. Benim için önemlisin.

Yıllarca emrinde adam çalıştıran diğerlerini incelemiş ve onların kendilerini altlarında çalışan kişilere dikkat edemeyecek kadar önemli gördükleri için gururla şişinerek adamlarının yanından doğrudan karşıya bakarak geçtiklerini fark etmişti. Bu tür adamlar sadakati ancak para ya da korkuyla sağlayabilirdi. Böylesine zayıf bir temelin üzerine kurulu olan sadakat de kolayca yıkılırdı.

Christopher bir kısmı denizin içinde olan iri bir kayanın arkasında durup bekledi. Hava karardı, gürleyen dalgaların öfkesi yatıştı. Gemi, her türlü ayrıntısı düşünülmüş boşaltma işlemini başlatmak üzere yerine geçti.

Az sonra neler olacağını bilmek Christopher'ın gerilmesine neden oldu. Geceyi sağ salim atlatabilmek için ihtiyaç duyduğu sakin ifadeye bürünerek gizlendiği yerden sahili seyretmeye başladı. Birer duman misali köyden aşağı süzülen gölgeler onun hakkına göz koyanları açıkça ele veriyordu. Adamlarına yan tarafa gizlenmiş feneri almalarını işaret ettiği sırada birbirine çarpan kılıçların sesi ve uyarı bağırışları duyulmaya başladı. Christopher, bir anda değişerek gerilimle dolan havadaki dehşet kokusunun burun deliklerinden içeri süzüldüğünü hissetti. Yüz hatlarını aydınlatmak için feneri yukarı kaldırarak saklandığı yerden dışarı çıktı.

Kıyıda çarpışan adamların bocalamasına neden olacak kadar otoriter bir sesle, "İşte buradayım!" diye bağırdı. Tıpkı tahmin ettiği gibi bir adam diğerlerinin arasından sıyrıldı.

"Nihayet o korkak yüzünü gösterebildin!" diye haykırdı bu ahmak adam.

Christopher tek kaşını kaldırarak, "Bir daha beni görmek istediğinde bana bir davetiye gönder, olur mu?" dedi.

"Zırvalamayı kes de adam gibi dövüş."

Christopher'ın dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Ah, ama ben bir barbar gibi dövüşmeyi tercih ederim."

Elindeki feneri üzerine hücum eden bir grup adamın ayaklarına fırlattı ve hızla etrafı saran gaz ve alevler kumsalı ısıltı ısıltı aydınlattı. Adamların acı dolu çığlıkları gecenin sessizliğini yarıp işitme mesafesindeki herkesin dehşet ve endişeyle ürpermesine neden oldu.

Kılıcını kınından çıkaran Christopher dengesini sağlayabilmek için sol kolunu yukarı kaldırdı ve kendini sürüp giden karmaşanın içine attı.

Gece uzundu ve çok kan dökülecekti.

Bayan Pool'un yatağının üzerinde oturan Amelia, "Bay Field'ı mı görmeye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Güzel öğretmenin mavi gözleri tuvalet masasının aynasında Amelia'nın gözleriyle buluştu. "Şimdi de çöpçatanlığa mı soyundun yoksa?"

Amelia ona gülümseyebilmeyi isterdi ama günlerdir bu yetisini yitirmiş gibiydi. "Porselen bir bebek kadar güzel görünüyorsunuz." dedi gülümsemek yerine.

Bayan Pool oturduğu yerde dönüp daha önce de defalarca yaptığı gibi onu inceledi. "Benimle gelmek istemediğinden emin misin? Köye gitmek hep çok hoşuna giderdi."

Zihnine acı dolu hatıralar hücum eden Amelia onlardan kurtulabilmek için başını şiddetle iki yana salladı. Bayan Pool'un önünde ağlamaya niyeti yoktu.

Öğretmen onu ikna etmek istercesine, "Lütfen benimle her konuda konuşabileceğini aklından çıkarma," dedi. "Kız kardeşinle

ilgili sırrını kimseye söylemedim. Diğerlerini de gizli tutmayı becerebilirim.”

Amelia dudaklarını birbirine bastırarak düşüncelerini kendine saklamaya çalıştı ama kelimeler bir bir dudaklarından dökülmeye başladı. “Siz hiç âşık oldunuz mu?”

Mavi gözler büyüdü ve Bayan Pool, “Bir kez öyle olduğumu sandım.” diye itiraf etti. “Ne yazık ki bu ilişki kötü bitti.”

“İlişkiniz sona erdiğinde onu hâlâ seviyor muydunuz?”

“Evet.”

Amelia ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bu pencere ahırlara değil dereye baktığı için Colin'i görmekten korkmasına gerek yoktu. “Peki, kendinizi nasıl topladınız?”

“Bay Field’la tanışana dek bunu başardığımı sanmıyorum.”

Bu sözler Amelia’nın ona doğru dönmesine neden oldu. “Onun buna nasıl bir etkisi oldu ki?”

“Bu konuda uzman olmadığım için çok fazla fikir yürütmek istemiyorum ama sanırım yeni bir aşk eskisinin bıraktığı boşluğu doldurabiliyor.” Bayan Pool ayağa kalkıp Amelia’nın yanına gitti. “Senin bu konuda endişe etmene gerek yok. Aşkını asla kaybetmeyecek kadar harika bir insansın.”

“Keşke bu doğru olsa,” diye fısıldadı Amelia.

Öğretmenin zarif hatlara sahip yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi. Ellerini nazıkçe Amelia’nın omuzlarına koyarak, “Sözünü ettiğin şey ilk aşk, değil mi?” diye sordu. “İlk aşklar hep kalp kırıklığıyla sona erer Amelia. Bu ergenliği tamamladığını gösterir. Gençlik sevdalarını aşıp kendini daha iyi tanımaya başladığının işaretidir. Çocukluğun incir çekirdeğini doldurmayan endişelerini geride bırakıp kadın olmanın bilincine ulaştığının acı bir ispatıdır.”

Amelia’nın gözleri yaşlarla doldu. Bayan Pool onu kendine doğru çekerek sıcak kollarında teselli sundu. Amelia bu teklifi

minnetle kabul etti ve hıçkırıkları onu mahvedene kadar gözyaşı döktükten sonra bile biraz daha ağlayabildi.

Nihayet göz pınarları kurduğunda ruhunun derinliklerine ulaştı ve orada sahip olduğunu bile bilmediği bir parça güç buldu.

“Hadi artık gidin,” dedi kendisine uzatılan mendile burnunu silerek. Bayan Pool her zaman hazırlıklıydı. “Sizi yeterince oyaladım.”

“Seni bu halde bırakıp gidemem,” diye itiraz etti öğretmen.

“Şimdi daha iyiyim. Gerçekten. Hatta kendimi o kadar iyi hissediyorum ki zihnimi boşaltmak için yürüyüşe çıkacağım.”

O gün Colin ve amcasının öğleden sonrayı izinli geçirdiği salı günüydü. Amca yeğen her salı dışarı çıkardı ve bu da malikânenin etrafında dolaşmanın güvenli olduğu anlamına geliyordu.

“Benimle gel o zaman.”

Amelia ürperdi. *O kadar* da güçlü değildi. “Hayır, teşekkürler. Bugün evden uzaklaşmamayı tercih ederim.”

Bayan Pool biraz daha vaatte bulunup dil döktükten sonra istemeden de olsa köye gitmek üzere evden ayrıldı. O gittikten sonra Amelia evdeki herkes hakkında her şeyi bilen aşçıyı sorguya çekip Colin’in dışarıda olduğunu teyit etti. Yine de onu tekrar görme korkusu içini allak bullak ediyordu.

Derin bir nefes alıp mutfak kapısından dışarı fırladıktan sonra bakımsız çayırılığı koşarak geçti ve ağaçların arasına daldı. Üzerinden atlama niyetiyle alçak çitlere yaklaştığında ağaçların arasındaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Yere eğilip bir kütüğün ardına gizlendi ve babasının uşaklarından birinin evin arazisinin etrafında tur attığını gördü. Bu yaşlıca adamın eli yüzü düzgündü ama öylesine zayıftı ki üzerindeki giysiler kemikli vücudundan düşecek gibiydi. Soğuk ve sert bakışlarla çevreyi kolağan ederken uğursuz görünümlü bir hançerin kabzasını tutuyordu.

Bir an durup kuşku gözlerle etrafa baktı. Adam boynunu ileri geri hareket ettirip araziyi incelerken Amelia gözünü kırpmaktan bile çekinerek nefesini tuttu. Koruma yoluna devam edene dek geçen süre ona sonsuzluk gibi geldi.

Amelia korumanın kendisini çitin üzerinden atlarken göremeyecek kadar uzaklaştığından emin olana dek uzunca bir süre bekledi. Ardından nihayet kaçışını gerçekleştirdi.

Çitin üzerinden atlayarak komşu araziye girdi ve tuttuğu nefesi ancak ağaçlık alana adım attığında bıraktı. Kaçmayı başardığı için inanılmaz derecede rahatlayarak, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Ne sevimsiz bir adamdı."

"Katılıyorum."

Eğitimli birine ait olduğu belli olan bu alçak ses Amelia'nın sıçramasına neden oldu. Hızla arkasını döndü ve şaşkın bakışlarını az ötede duran centilmene çevirdi.

Üzerindeki kaliteli giysiler ve bir ustanın elinden çıktığı anlaşılan peruğu genç adamın inkâr edilemeyecek bir zenginliğe sahip olduğunu söylüyordu. Soluk yüzlü, zayıf ve neredeyse yakışıklı sayılırdı. Amelia'yla aynı yaştaymış gibi görünse de sözü dinlenen birisi olduğunu belli eden bir duruşa sahipti.

Ayrıcalıklı bir adamın duruşuna.

Zarif bir reverans yapan genç adam kendini Ware Kontu olarak tanıttı. Ardından Amelia'nın o çok sevdiği derenin baba-sınınm arazisi içinde olduğunu belirtti. "Ama ne zaman isterseniz oraya gidebilirsiniz."

"Teşekkürler, lordum." Amelia çabucak reverans yaptı. "Çok naziksiniz."

"Hayır," dedi kont. "Aslında çok sıkılıyorum. Birilerinin bana eşlik etmesine minnettar kalırım, hele ki o kişi hapsedildiği kuleden kaçan bir peri kıızıysa."

"Ne tuhaf bir hayal," diye mırıldandı Amelia.

"Ben tuhaf bir adamım."

Lord Ware, Amelia'nın elini tutup ona dereye kadar eşlik etti. Amelia, Benny'nin kıyıda harıl harıl bir sırık hazırlamakla meşgul olduğunu gördü. Onun bakışlarını üzerinde hisseden Benny başını kaldırdı. "Sana da hemen bir sırık hazırlayayım."

"Gördün mü?" dedi Ware. "Artık gözyaşları ve kızaran burnlar olmayacak. Bir kont ve haşarı bir çocukla dere kenarında geçirilen ikinci vaktinden daha güzel ne olabilir?"

Amelia yan gözle Ware'e baktı ve delikanlı ona göz kırptı.

Genç kız günler sonra ilk defa gülümsedi.

Güneş ufukta ağır ağır yükselip yeni bir günü beraberinde getirirken hâlâ nefes alabilenler için Deal'daki kumsala hâkim olan manzara yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Kanla ıslanan kumlara yayılmış cesetler usulca kıyıya vuran sabah dalgalarının üzerinde yüzüyordu. Gemi gitmiş, boşalttığı yük at arabalarıyla çoktan başka bir yere taşınmıştı.

Kavuşturduğu ellerini dudaklarına bastıran Christopher, vücudunu bir enkaza çeviren acı ve ağrıları umursamadan öylece duruyordu. Onu tanımayan birisi dua ettiğini düşünebilirdi ama tanıyanlar Tanrı'nın onunki gibi karanlık bir ruha sahip olan bir adama asla yardım etmeyeceğini bilirdi.

Ayaklarının dibinde kendisine meydan okuyan adamın cesedi duruyordu. Hıristan gözü dönmüş budalanın kalbine saplanan kılıç cesedini kumlara yapıştırmıştı.

Bacağının üst kısmında kanlı bir bandaj olan ve dikkat çekecek ölçüde topallayan yaşlıca bir adam yanına gelip, "Bir düzine kayıp var," dedi.

"İsimlerini istiyorum."

"Emredersiniz."

Aynı anda Christopher kolunda hafif bir dokunuş hissetti ve dönüp baktığında yanında genç bir kızın durduğunu gördü.

“Yaranız kanıyor.” diye fısıldadı gözleri büyüyen kız.

Christopher bakışlarını aşağı çevirdiğinde kolunun üst kısmında yoğun bir şekilde kanayıp paçavraya dönmüş gömleğini ıslatan derin bir yaranın olduğunu fark etti.

Kızın elindeki çaputları yaranın etrafına sarabilmesi için kolunu uzatarak, “Evet. kanıyor,” dedi.

Christopher yarayla ilgilenen kızı inceledi ve onun gençliğine rağmen soğukkanlı oluşunu hayranlıkla karşıladı. Yetişkin adamlar karşılarındaki manzaraya bakıp kusarken o son derece metanetli davranıyordu. Belli ki vahşete yabancı değildi.

“Bugün ölenler arasında tanıdığın var mı, kızım?” diye sordu usulca.

Kız bakışlarını yaptığı işten ayırmadan, “Amcam,” dedi.

“Üzgünüm.”

Kız başını ileri geri salladı.

Christopher sesli bir şekilde nefesini bırakıp güneşin doğuşunu izlemek üzere başını çevirdi. Buradaki konumunu bir kez daha güvence altına aldığı halde hemen gitmeyecekti. Çarpışmanın uzun sürmeyeceğini önceden de biliyordu. Öngördüğü iki haftalık süre işin geri kalan kısmı içindi. O günkü çatışmada hayatını kaybedenlerin ailelerini ziyaret edip onlara yaşamlarını idame ettirmelerini sağlayacak olanaklar sunması en az bir haftasını alacaktı. Bu peş peşe acı dolu günler geçireceği anlamına gelen berbat bir görevdi ama yapılması gerekiyordu.

Birden aklına Maria geldi. Bu düşüncenin kaynağı başlı başına bir gizemdi. Christopher sadece Maria’nın hatırasının yorgunluktan çöken bedenini tekrar dirilttiğini ve kendisine bir hedef sunduğunu biliyordu; yumuşak bir yatakta olmak ve teninde onun sıcak, kıvrımlı vücudunu hissetmek. Ona sarılmak, onunla

rahatlamak ve göğsündeki o son derece rahatsız edici bulduğu tuhaf sıkışma hissini yeniden duymak. Bu his şu an olduğu gibi... hiçbir şey hissetmemekten çok daha iyiydi.

Hiç bu hayat tarzından vazgeçmeyi düşündün mü?

Christopher bunca çirkinliğin içindeyken bile bu hayattan vazgeçmeyi düşünmemişti. Ama şimdi ilk kez Maria sayesinde biraz olsun rahatlamayı düşünüyordu.

Yaşamını sürdürmek için hayatın kendisine sunduğu tek zevkten mahrum kalmak zorunda olması o güne dek işlediği günahların bir bedeli olmalıydı.

On Üçüncü Bölüm

Maria oturduğu koltukta bacaklarını altına alıp çalışma masasında resim çizen Tim'i inceledi. Welton'ın kendisine sağladığı kır evi küçük ama konforluydu. Sahil kenarındaki bu ev hoş bir inziva yeri ve usul usul kıyıya çarpan dalgaların sesi, güç harcamadan yapılan aktivitelerle keyif veren bir uyum içerisindeydi.

Tim çalışırken bir şarkı mırıldanıyordu ve onun iri yarı bedeninin aksine böylesine yumuşak bir ruha sahip olması Maria'yı bir kez daha büyülemişti. Son derece iyi kalpli olan bu adam sadece St. John'a değil onun için önemli olduğuna inandığı Maria'ya da derin bir sadakat duyuyordu. Maria'yı en fazla şaşırtan da bu olmuştu.

Evet, St. John kendisine yoğun bir ilgi gösteriyordu ama Maria erkekleri iyi tanırды. Yoğun bir ilginin yoğun bir sevgi anlamına gelmediğini biliyordu. O St. John'un arzuladığı bir şeye sahipti ve ilişkilerine bundan daha büyük bir anlam yüklemiyordu. Ancak belli ki Tim bu ilişkiyi bu kadar basit görmüyordu ve Maria'nın yüreğinin bir parçası bunun doğru olmasını istiyordu.

Korsanını özlüyordu. Onun kendisi için bu kadar kısa zamanda önem kazanması ne kadar da tuhaftı ama durum buydu. Geceleri

yatağına uzamp onun kaslı kolları tarafından sarılmanın, yan-
ğını onun kıllarla kaplı göğsüne yaslamamanın, teninin onun sıcak
teni tarafından ısıtıldığını hissetmenin özlemini çekiyordu. Bazen
gözlerini kapadığında onun bergamut ve arzulu, baskın erkeksi
kokusunun karışımından oluşan o nefis kokusunu duyabiliyordu.

Ama en çok onun kendisine verdiği güven duygusunu arzu-
luyordu. Christopher onun korunduğunu hissetmesini sağlıyordu.
Simon her şeyi Maria'nın kontrolüne bırakmakta sakınca görmü-
yordu. Ancak Maria bazen dizginlerin başkasının elinde olmasını
istiyordu. Sadece kısa bir süre. Kendini birisine bağımlıymış gibi
hissedeceği kadar uzun bir süre değil ama biraz huzur bulmasına
yetecek kadar.

Tim ağır bir hareketle ayağa kalktı ve hantal adımlarla
Maria'nın yanına giderek, "İşte," dedi. Ona tamamladığı resmi
verip yenisini çizmek için masaya döndü.

Maria dikkatle inceleyip üzerine Simon'a araştırmasını istediği
bölgeleri belirten notlar düştüğü haritayı bir kenara bırakarak
hayretle elindeki resme baktı.

Hayranlık dolu bakışlarını, olağanüstü yakışıklılığa sahip
olan bir delikanlının yüz hatlarını oluşturan biçimli çizgi ve göl-
gelendirmelerde gezdirerek, "Resme yeteneğin var," dedi. Egzotik
hatlar, koyu renkli saç ve gözler delikanlıya genç yaşına rağmen
cezbedici bir tehlike katmıştı. Olması gerekenden daha uzun
olan ve alına dökülen gür saçları, o tutkulu gözlerini ve biçimli
dudaklarını çevreliyordu.

"Çok zor bir şey sayılmaz," dedi Tim. Bu övgüleri sert bir
sesle reddetmesi Maria'nın başını kaldırıp onu yüzü kızarmış bir
halde yakalamasına neden oldu.

"Ayrıca hayret verici bir hafızaya sahipsin. Bu delikanlıyı
ben de fark ettim ama senin çizdiğin resmi görene dek onu tarif
edebilmem imkânsızdı. Alışıl gelmiş benzetmeler yapılamayacak

kadar özgün hatlara sahip ama sen her şeye rağmen bu hatları kusursuz bir biçimde resmetmişsin."

Mahcubiyetini homurdanarak ifade eden Tim biçimsiz kaşlarının altındaki gözlerini kıstı. Maria gülümsedi ve yanından duran diğer resimlere baktı. Bu resimler bir araya geldiğinde bir duvar halısı gibi o gece yaşananları tasvir ediyordu; araba, öğretmen, seyis ve arabacı. Şimdi sıra Amelia'nın resmindeydi ve Maria nasıl bir tepki vereceğinden emin olamadığı için bu resmi görmekten neredeyse korkuyordu. Kız kardeşini çok kısa bir an görmüştü ve aradan geçen üç haftada zihninde kalan görüntünün yavaş yavaş silindiğini fark etmişti.

"Ona kavuşacaksın," diye gürledi Tim.

Maria gözlerini kırpıştırarak dikkatini tekrar konuğuna çevirdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki iki haftalık süre sona ermek üzereydi. Yarasının tamamen iyileşebilmesi için hareketsiz kalması gerekmişti ve böylesine miskin bir hayat sürmek onun için âdeta bir işkenceydi. Evin içinde dolanırken attığı adımlar dünyanın çevresini turlamaya yeterdi. İşleri uzaktan yönetmek onun tarzı değildi. O, olayların içinde bizzat olmayı tercih ediyordu. Neyse ki iki gün sonra Londra'ya dönecekti. Tim'i de o zaman St. John'a iade edecek ve kendini yine tamamen yaptığı araştırmaya verecekti. "Pardon?"

"Kız kardeşin," diye açıkladı Tim. "Ona kavuşacaksın."

Yüce Tanrım. Tim bunu nereden biliyordu?

Maria hızla ihtimalleri gözden geçirerek. "St. John kız kardeşimi aradığımı biliyor mu?" diye sordu usulca. Amelia onun tek zayıf noktasıydı. Simon ve Welton'dan başka kimse bunu bilmiyordu.

"Henüz değil. Bunu ona söylememe fırsat kalmadan beni tutsak ettin."

Kalbi hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atsa da Maria rahat bir nefes almıştı. "Bu durumda seni geri götüremem," dedi.

Elbette her ikisi de Tim'in istediği zaman gidebileceğini biliyordu. Böylesine cüsseli bir adam kendi isteği dışında ancak ayağına pranga vurularak tutulabilirdi ki bunun bile işe yarayacağı şüpheliydi.

"Bunu sana söylerken öyle olacağım biliyordum," dedi Tim sadece.

"O halde neden söyledin?" diye sordu Maria kaşlarını çatarak.

Dev adam bir fırçaya benzeyen sakalını çekiştirdi ve neredeyse onu taşıyamayacak kadar küçük olan sandalyesinde arkasına yaslandı. "O gece seni korumakla görevlendirilmiştim ve bu görevde başarısız oldum. Şimdi seni koruduğum takdirde başarısızlığımı telafi edebileceğimi düşünüyorum."

"Ciddi olamazsın!" Maria böyle söylemişti ama onun omuzlarının duruşuna bakarak sözlerinde ciddi olduğunu anlamıştı. "O gece olacakları hiçbirimiz tahmin edemezdik."

Tim homurdandı. "St. John biliyordu, aksi takdirde bizi oraya göndermezdi. Bana yerini almama izin verecek kadar güvendi ama ben onun bu güvenini boşa çıkardım."

"Tim..."

Tim iri elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Tartışmamız anlamsız. Sen beni yanında tutmak istiyorsun ve ben de yerimden memnunum. Bu konuda konuşarak vakit kaybetmeyelim."

Maria ağzını kapadı. Bu sözlere verebileceği mantıklı bir cevap yoktu.

"Mhuirín."

Maria omuzunun üzerinden her zamanki gibi ağır bir zarafetle içeri süzülen Simon'a baktı. Uzun süreli seyahatinden yeni dönmüş olan genç adam yolculuğu sırasında giydiği giysileri hâlâ üzerinden çıkarmamıştı. Maria'nın yazılı olarak verdiği detaylı talimatlara dayanarak yanına bir düzine adam alıp ülkenin güney

kıyısını bir ucundan diğerine dolaşmış ve Amelia'yı arayışlarında ihtiyaç duydukları araştırmaları yapmıştı.

"Bir ziyaretçin var."

Bir anda telaşa kapılan Maria bacaklarını yere indirip ayağa fırladı. Hızlı adımlarla Simon'ın yanına gidip sesini alçaltarak, "Kim bu ziyaretçi?" diye sordu.

Simon onu dirseğinden tutup dışarı çıkarırken Tim'e omuzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. Ardından öne doğru eğilip, "Lord Eddington," diye mırıldandı.

Maria adımlarını şaşırdı ve büyüyen gözleriyle Simon'a baktı.

Simon, Maria'nın sorduğu sessiz soruyu omuzlarını silkerek yanıtladı ve onu salona doğru götürmeye devam etti.

Maria ziyaretçi kabul etmeye uygun bir şekilde giyinmemişti ama zaten bu resmî bir ziyaret değildi. Çenesini yukarı kaldırıp tüm cazibesini kullanarak odaya girdi. Eddington'ın patlamaya hazır bir bomba gibi öfkeli gözlerle kendisine baktığını görünce cazibesini kullanmaya ihtiyaç duyacağını anlamıştı.

Eddington kızgın bir sesle, "Konuşmamız gereken pek çok konu var," dedi kelimeleri yutarak.

Baskıcı erkeklere alışık olan Maria yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirerek kanepeye oturdu. "Ben de sizi gördüğüme sevindim, lordum."

"Az sonra böyle düşünmeyeceksin."

"Şaşırtıcı bir cesaret örneği göstererek elinde bir silahla güpegündüz üzerine yürüdü."

Christopher, Philip'in sözlerine dayanarak Tim'in mini minnacık Maria tarafından esir alınışını hayal edince sırttı. Yüzüne yayılan gülümseme yüreğini ısıttı. Bu kadından her geçen gün daha da hoşlanıyordu. Yokluğu bile ona duyduğu arzu ve hayranlığı azaltmamıştı. O gün ikinci vakti konakladığı hana gelen Philip'e

sorduğu ilk şey Maria'nın sağlığı olmuştı. Londra'ya dönene kadar haber almayı bekleyemeyeceği daha pek çok şey vardı.

"Oldukça eğlenceliydi," dedi onun neşelendiğini fark eden Philip.

"Keşke ben de görseydim." Christopher arabanın koltuğuna iyice yayılıp bakışlarını pencereden akıp giden manzaraya çevirdi. İçi simsiyah döşenmiş arabayı biraz olsun renklendiren kan kırmızısı perdeler pencerenin kenarlarına bağlanmıştı. "O halde Tim şimdi onun yanında."

"Evet ve sanırım böylesi çok daha iyi oldu. İrlandalı adam Leydi Winter'in tatilinin ikinci gününden beri ortalarda görünmüyor."

"Hımm..." Bu düşünce Christopher'ı fazlasıyla keyiflendir-mişti. Maria'yı Quinn'le birlikte düşündüğünde onu kıvrandı-ran huzursuzluk alışıktığı bir duygu değildi. Genç kadının İrlandalı'ya hâlâ ilgi duyduğu belliydi. Christopher'ı rahatlatan tek şey Maria'nın boş yatağını sadece kendisiyle paylaşmasıydı.

Zihninden geçen bu son düşünce onu heyecanlandırdı. Bazen kendine onunla sevişmelerinin hatırladığı kadar iyi olmasının imkânsız olduğunu söylüyordu. Böyle bir şey mümkün müydü? Kimi zaman da, özellikle geceleri yatağına uzandığında, onun ellerinin vücudunda dolaştığını hissediyor, kulağına alçak sesle kışkırtıcı sözler mırıldandığını duyuyordu.

Sağlığı düzelen sevgilisine kavuşmak için sabırsızlanarak, "Yaklaştık mı?" diye sordu. Nazik davrandığı takdirde belki bugün onunla beraber olabilirdi.

Uzayan cinsel perhizinin tetiklediği arzu, sertleşmesine ne-den olmuştı ama o bunu kontrol altında tutabilirdi. Maria'nın iyileşmekte olan yarasına zarar vermeye niyeti yoktu.

"Evet, az kaldı." Philip kaşlarını çattı ama bir şey söylemek yerine avuçlarını gri renkli, kadife pantolonuna sürttü. Christop-her onu, bir şey için endişelendiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Ne oldu?"

Philip gözlüğünü çıkarıp cebinden bir mendil aldı. Gözlüğün üzerindeki hayali lekeleri temizlerken, "Lord Sedgewick'le ilgili endişelerim var," dedi. "Senin peşini bırakalı bir ay oldu. Ona gönderdiğimiz işe yaramaz bilgiler eninde sonunda sabırsızlanmasına neden olacaktır."

Christopher kısa bir süre Philip'i inceleyip onun fiziksel anlamda ne kadar olgunlaştığının gözlüğü tarafından gizlendiğini fark etti. "O şahidi elime geçirene dek sabretmekten başka çarem yok. Bir şeyleri farklı yapmış olsam bile şu an bulunduğum yerden ileri gidemezdim."

"Sana katılıyorum. Ama beni asıl endişelendiren şey bundan sonra yoluna nasıl devam edeceğin."

"Nedenmiş o?"

Philip gözlüğünü tekrar burnunun üzerine yerleştirdi. "Çünkü o kadına *ilgi* duyduğunun farkındayım."

"Ben pek çok kadına *ilgi* duyuyorum."

"Ama o kadınların hiçbiri son nefeslerini senin ellerinde verme tehdidiyle karşı karşıya değil."

Christopher derin bir nefes alıp bakışlarını tekrar cama çevirdi

Yardımcısı oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdanıp boğazını temizleyerek, "Yanılıyorsam beni düzelt," diye devam etti sözlerine. "ama Leydi Winter'a bugüne dek hiçbir kadına duymadığın bir ilgi duyuyor gibisin."

"Böyle bir izlenime kapılmana sebep olan ne?"

"Bugüne dek hiç yapmadığın şeyler; onun evini basman. Brighton'a yaptığımız bu yolculuk. Hizmetlileri onun iki gün içerisinde evine dönmesini bekliyor ama sen sanki onundan gereğinden fazla ayrı kalmak istemiyormuşsun gibi yolunu değiştirip yanına gidiyorsun. Bu şartlar altında onu Sedgewick'e nasıl teslim edeceksin?"

Bu Christopher'ın son zamanlarda sıkça cevabını aradığı bir soruydu. Maria kendisini etkilemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Christopher tiyatrodaki ona karşı koyamayıp yanına gitmişti ve o günden beri de peşindeydi. Onun Lord Winter'la arasındaki ilişkiyi bilmiyordu ama Dayton'ın kasten ölümüne sebep olmadığından emindi. Kocasının yasını tutuyor, onu sevdiğini söylüyordu.

Maria'nın bir başkasına sevgi beslediğini düşünmek boğazının düğümlenmesine neden oldu. Acaba sevdiğinde nasıl bir kadın oluyordu? Christopher önüne bir tabure koyan ve dudaklarını tenini dağılayacak kadar şehvetle öpen kadına âşık olmuştu. Bu kadın Dayton'la bir evlilik yapan Maria'yla aynı kişi miydi?

Elini göğsüne götürüp burada hissettiği sıkışıklığı boş yere rahatlatmaya çalıştı. Maria'nın sırları olduğu kesindi. Ama o kötü bir kadın değildi ve başkalarına zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. O halde Christopher onu nasıl darağacına gönderecekti? Ona karşı bir şeyler hissetmiyor olsa bile hayatını kendisinden daha iyi birisinin hayatıyla kurtaracak olması canını sıkıyordu.

Philip, "İşte geldik." diye mırıldanarak Christopher'ı daldığı düşüncelerden uyandırdı.

Christopher doğruldu ve dalgın bakışlarını yaklaşımda oldukları kır evine çevirdi. Evden hâlâ içeridekilerin arabanın tekerlek sesini duyamayacakları kadar uzaktaydılar ama Christopher araba yolunda tam donanımlı bir arabanın beklediğini görebiliyordu.

Artık aşına olduğu o içini yakan sahiplenme duygusunu bir kez daha hissederek arabanın tavanına vurdu ve arabacısına, "Burada dur," diye seslendi.

Aşağı inip kalan mesafeyi yürüyerek kat etti. Yakındaki kumsala çarpan dalgaların ritmik sesi adımlarına alışık olmadığı bir hız veriyordu. Alacakaranlık, hareketlerini gölgelerin ardına gizlemesini sağlıyordu. Belli belirsiz duyulan bir kuş sesi onu Maria'yı korumakla görevlendirdiği adamlara karşı uyardı. Christopher bu sese ıslık çalarak karşılık verdi ama araba yolunda

bekleyen arabanın üzerindeki amblemi görmesiyle birlikte sesi duyulmaz oldu.

Eddington.

Zihnine bir anda yüzlerce düşünce hücum etti. Kısa bir süre durup derin bir nefes alarak kendini toparladıktan sonra içeride neler olup bittiğini görebilme çabasıyla evin etrafını dolaştı.

Şans ondan yanaydı. Köseyi döndüğünde açık bir pencereden yatay olarak dışarı sızan ışığın toprağı aydınlattığını gördü. Pencereye yaklaştığında Maria ve Eddington'ı hararetle bir tartışmanın ortasında buldu. Maria'nın üzerinde usulüne uygun bir giysi olsaydı ikisinin birbirine olan düşmanlığı onu az da olsa rahatlatırdı. Ancak durum farklıydı. Genç kadının üzerindeki elbise resmî bir ziyaretçi kabul eden bir kadına uygun değildi. Üstelik Quinn de evde yoktu.

Christopher hızla eve doğru koşup sırtını duvara yasladı ve açık duran pencereye biraz daha yaklaştı.

"Sana sunacağın hizmet için yüklüce bir para ödediğimi hatırlatmalıyım," diye haykırdı Eddington. Öfkeli sesi denizden esen rüzgârla birlikte etrafa yayıldı. "Ben bu parayı tatile çıkman için ödemedim!"

"Hastaydım," dedi Maria buz gibi soğuk bir sesle.

"Sırtüstü yatarak çalışamıyorsan yükümlülüğünü yerine getirmenin farklı bir yolunu bulmalısın."

Yumruklarını sıkarak, çenesi kasılan Christopher damarlarındaki kanın hiç olmadığı kadar hızlı aktığını hissetti. İçindeki öldürme dürtüsüne yabancı değildi ama bu dürtüye ilk kez kalbindeki acı ve ciğerlerindeki yanma da eşlik ediyordu.

"Kabalaşma!" diye haykırdı Maria öfkeyle.

"İsteddiğimi yaparım!" diye kükredi kont. "Bu hakkı elde etmek için gereken parayı ödedim."

"Paranla vedalaşmak sana bu kadar zor geliyorsa beni bırak ve ihtiyaçlarını daha ucuza karşılayacak birisini bul."

Christopher kıyıya vuran dalgaların sesine rağmen dışlarının gıcirtısının duyulabileceğini düşündü ama yine de çenesini sıkmaya devam etti. Pencereden içeri dalıp Eddington'ı posası çıkana dek dövmemek için kendini zor tutuyordu. Onu durduran tek şey Maria'nın güvenini şiddet kullanarak kazanamayacağını bilmesiydi. Genç kadın bu güveni ancak kendi isteğiyle verirdi.

Christopher oradan uzaklaştı ve erkekleri baştan çıkarmak konusunda kötü bir üne sahip olan bu kadınla arasındaki ilişkiyi hızla gözden geçirdi. Maria belli ki istemeden son derece tatsız bir işe bulaşmıştı ama yine de ondan yardım istememişti. Christopher hem onun sevgilisiydi hem de fazlasıyla zengindi ve kendisinden yardım istemiş olsaydı mutlaka bu yardımı yapardı ancak Maria işlerini tek başına halletmeye çok alışmıştı.

Sızlayan yüreğine taş basan genç adam sadece bir köşeye atıldığı ya da unutulduğu hissine kapılmayı değil, Maria'yı kendini düşünerek hareket etmekle suçlamayı da reddetti. O zeki bir kadındı. Öğrenebilirdi ve Christopher ona öğretecekti. İyilik. Şefkat. Maria hayatı boyunca başkalarından bu ikisinin ne kadarını görmüştü? Belki Christopher bu tür şeyler için başvurulacak bir adam değildi ama o da öğrenebilirdi. Maria'ya ruhunu açmanın bir yolunu bulacak ve bu sayede onun kendisine ruhunu açabilecek kadar güvenmesini sağlayacaktı.

Christopher zihninde bu düşüncelerle geldiği kadar hızlı bir biçimde oradan ayrıldı. Arabasına döndüğünde az öncekinden farklı bir adamdı; hâlâ ciddi bir ifadeye sahipti ama şimdi tamamen kendi kabuğuna çekilmişti ve Philip onu rahatsız etmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllı bir adamdı.

Maria üzerindeki elbisenin bacaklarına dolanmasına neden olan telaşı ve hızlı adımlarla odada volta atıyordu.

Bakışlarını bir kez daha açık duran pencereye çevirip sabırsızca altın saçlı âşığını görmeyi bekleyerek, "Nereledesin?" diye

homurdandı. Kendisi eve döneli iki gün olmuştu ve St. John'un hizmetlileri arasına yerleştirdiği casus Christopher'ın da evde olduğunu söylemişti ama buna rağmen sevgilisi hâlâ ziyaretine gelmemişti. Maria o sabah ona bir not göndermiş ama hiçbir sonuç elde edememişti. Christopher ne bir cevap yazmış ne de ortaya çıkmıştı.

Maria alelacele eve koşup seyahatin kirini hızlıca yaptığı bir banyoyla üzerinden atarak Christopher'ın ziyaretine hazırlanmıştı ama bekleyişi hâlâ devam ediyordu. Genç kadın yüreğinin derinliklerinde giderek büyüyen bir acının filizlendiğini hissetti.

Christopher, Maria uzaktayken ona olan ilgisini kaybetmiş olabiliirdi. Maria bu olasılığı daha önce de düşünmüştü fakat gerçeği fark etmek onu asla hazır olamayacağı bir biçimde yaralamıştı.

Pencerenin önünde durup aşağı baktı ancak herhangi bir hareketlilik göremedi. Gözlerini kapayıp sertçe nefesini çekti. Christopher kendisine hiçbir şey borçlu değildi ama yine de yarattığı acı onu sinirlendiriyordu. Bir hoşça kal deme nezaketinde bile bulunmamış olması onu öfkeden deli ediyordu. Yüz yüze vedalaşamamışlardı belki ama bir kâğıda yazacağı küçük bir not bu sessiz vedadan çok daha iyiydi.

Maria onun kendisine bu şekilde davranmasına izin veremeyecekti! Ona gönderdiği mesajda duygularını açıkça belirtmiş, yanında olmasını istediğini söylemişti. Bu adama böylesine bağlanmış olduğunu düşünmek içini acıtıyordu. Onu beklemek, ilgisi için yalvarmak...

Sonra da tek bir kelime bile duymadan terk edilmek.

Öfkesi iyice büyüyen Maria üzerindeki elbiseyi çıkardı ve yeniden giyinmesine yardımcı olması için Sarah'ya seslendi. Kan kırmızısı ipekli bir elbise giydikten sonra dudağının kenarına kalp şeklinde bir dövme yerleştirdi. Hançerini elbisesinin içine gizlenmiş kabına soktu ve arabasını getirmelerini söyledi. Geçen her dakika daha da öfkelenmesine neden oluyordu. Kavga etmek

için sabırsızlanıyordu ve korsan bunu istese de istemese de kendisine karşılık verecekti.

Arabasının etrafını saran atlı uşaklarla birlikte nispeten güvenli bir yer olan Mayfair'den ayrılıp dilencilere, hırsızlara, fahişelere... ve onun sevgilisine ev sahipliği yapan sefalet yuvası St.Giles'a vardılar. Maria arabasının huzur veren karanlığında oturuyor, öfkesinin tehlikeli bir biçimde için için kaynadığını hissediyordu. Korsanın evine vardıklarında zincirlerinden kurtulmayı bekleyen bir belâya dönüşmüştü ve bunu açıkça belli ettiğinden emindi. Uşağının elindeki kartvizit alındı ve Maria hiç bekletilmeden evin antresine kabul edildi.

Genç kadın kendisini görmek için farklı odalardan kadınlı erkekli gruplar halinde dışarı çıkan insanlara aldırmadan, "Nerede o?" diye sordu kaygı verecek kadar uysal bir sesle.

Kâhya yutkundu. "Burada olduğunuzu haber vereyim, Leydi Winter."

Maria düzgünce şekil verilmiş kaşını yukarı kaldırdı. "Ben hallederim, teşekkürler. Sen sadece onu nerede bulacağımı söyle."

Bir şeyler söylemek üzere ağızını açan kâhya önce bundan vazgeçti, sonra tekrar niyetlendi ve nihayet iç geçirerek, "Beni takip edin, leydim," dedi.

Maria başını yukarı kaldırıp omuzlarını dikleştirerek bir kraliçe edasıyla merdivenleri tırmandı. O hor görülmüş bir sevgili olabilirdi ama o şekilde davranmayı reddediyordu.

Kısa bir süre sonra kâhya tarafından kapısı açılan bir odaya girdi ve içeri adım attığında kalbinin yerinden çıkacağını hissetti. Yapabildiği tek şey kapının kapanması işaret etmek için elini titrekçe sallamak oldu.

Ayakları ve boynu çıplak olan, hem yeleğini hem de ceketini çıkarmış olan Christopher yarı çıplak halde şöminenin karşısına uzanmıştı. Başını geriye atmış ve parlak mavi gözlerini kapamıştı.

Olağanüstü güzel ama bir o kadar da tehlikeli bir yaratıktı. Maria'yı onca kızgınlığına rağmen onun kadar etkileyebilecek başka bir erkek yoktu.

"Christopher," dedi genç kadın sessizce. Onu gördüğünde boğazına yerleşen yumru sesinin fısıltıdan öteye geçmesini engellemiştir.

Christopher'ın dudakları ağır ağır yukarı kıvrıldı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Maria," diye mırıldandı. "Demek geldin."

"Ama sen gelmedin. Hem de seni çağırıp gelmeni beklediğim halde."

Christopher nihayet Maria'ya baktı ve gözlerini kısarak onu dikkatle inceledi. "Bana ulaşmak için biraz çaba harcamanı istemem bu kadar kötü bir davranış mı?"

"Artık senin oyunlarına ayıracak zamanım yok, St. John. Buraya bana borçlu olduğun şeyi almak için geldim; düzgün bir vedalaşma."

Maria odadan çıkmak üzere arkasını döndü ancak bunu yapabileceğini düşünmekle hata ettiğini anladı. Christopher hızla yanına geldi ve üzerine abanarak onu kapıya bastırdı.

Dudaklarını kulağına götürerek, "Bu bir oyun değil," dedi boğuk sesiyle.

Maria onun sert ve kash vücuduna duyduğu özlemi yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Christopher tepesinde dikiyor. sıcak nefesi yakın bir şekilde başının üst tarafını okşuyordu. Kaskılarını onun kalçalarına sürttüğünde Maria az önceki sözleriyle neyi kastettiğini anladı. Elbisesinin içindeki kat kat etek ve astar yüzünden onu hissedebilmesi imkânsızdı ama sertleştiğinden şüphesi yoktu.

Maria bunu bilmenin kendisine yaşattığı zevki bastırmaya çalışarak, "O halde neden yamma gelmedin?" diye sordu buz gibi soğuk bir sesle.

Christopher olduğu yerde kıpırdandı ve kapıdan çektiği elleri Maria'nın dekoltesinin üstündeki şişkinliği pervasızca avuçladı. Onu okşarken güçlü bacaklarıyla vücudunu kapıya bastırmaya devam ediyordu. "Ben sana hep geldim, Maria. Karşılığında senin de beni arayıp aramayacağını bilmek zorundaydım."

Christopher'ın sözleriyle içini bir anda ateşli ve ısrarcı bir arzunun sardığını hisseden Maria iç geçirdi. Ancak genç adam onun ellerini serbest bırakabileceğini düşünmekle büyük bir hata yapmıştı ve çok geçmeden de bu hatasını anladı. Maria hançerinin ucunu onun bacağına üst kısmına sapladı.

Sonrasında, hızla bir küfür savurarak kendisinden uzaklaşan Christopher'a doğru döndü ve elini arkaya atıp kapının kilidini çevirdi.

Christopher'ın pantolonundaki deliğın etrafını küçük bir kan lekesi sarmıştı. "Eddington'a da bıçak çekiyor musun?" diye sordu usulca. "Yoksa parası onu kurtarıyor mu?"

Maria elindeki hançeri öne doğru uzatarak durdu. "Bunun Eddington'la ne ilgisi var?"

"Ben de aynı şeyi soruyorum." Christopher gömleğini umursamaz bir tavırla başının üzerinden çekip çıkardı ve bronz bir tene sahip, kaslarla kaplı karnını gözler önüne serdi. Çıplak göğsü iyileşmeye başlayan kesiklerle kaplıydı ve kaburgalarında sararan çürükler vardı. Vücudundaki çok sayıda yarayı görmek Maria'nın boğazının düğümlemesine neden oldu. Bu erkeksi güzelliğe zarar gelmesine kendisinin de katkıda bulunmuş olması genç kadının yüreğini acıttı. Christopher üzerinden çıkardığı gömlekten kaslı bacağına etrafına sarmaya yetecek uzunlukta bir parça yırttı. "Artık bu tür sırları paylaşacak kadar samimi miyiz?"

Christopher'ın onun kontla devam eden ilişkisinden haberdar olduğunu anlayan Maria içinin allak bullak olduğunu hissetti. "Beni reddetmenin sebebi Eddington mıydı?" diye sordu.

Kollarını göğsünde kavuşturan Christopher başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sana hep gerçeği söylüyorum Maria çünkü karşılığında senden de aynı şeyi bekliyorum. Sana destek olmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Keşke bana bu imkânı versen."

Sesi öylesine alçak, bakışları öylesine hevesliydi ki Maria onun ve içinde yarattığı duyguların esiri olmuştu. Gücsüz kalan parmaklarından sıyrılan hançer gürültüyle yere çarptı.

"Peki, sen bana hangi imkânları tanıyacaksın?" diye sordu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Sen kendine hangi imkânların sunulmasını istersin?" Bir kez daha Maria'ya doğru yaklaşan Christopher başını eğip dilini onun aralık duran dudaklarında gezdirdi. "Bu gece Quinn ya da Eddington'a gidebilirdin. Ama sen onca öfkene rağmen bana geldin. Bende senin arzuladığın bir şey var, Maria. Bana bunun ne olduğunu söyle ki sana vereyim."

Christopher bu son sözleri belli belirsiz hissedilen bir acıyla söylemişti ve Maria'nın dudaklarını sahiplenen, sert bir öpücükle ağzının içine alarak bu acıyı çabucak gizledi. Ellerini yukarı kaldırıp omuzlarını tutarak onu yavaş yavaş kendine doğru çekti.

Maria, Christopher'ı incitebilecek bir güce sahip olduğunu anlamıştı ama artık onun da aynı şekilde kendisini incitebileceğini biliyordu. Üstelik Christopher bunda çok başarılıydı. Sevecen ve görünüşte art niyetsiz olması Maria'yı güçsüzleştiriyordu.

Genç kadın dudaklarını onunkilerin üzerinde dolaştırarak. "Belki de senden tek istediğim cinselliktir," dedi soğuk bir sesle. "Günaha girmek için yaratılmış bir vücuda ve onu nasıl kullanacağını iyi bilen bir zekâya sahipsin."

Christopher'ın kavrayışının sertleşmesi Maria'nın hedefi tam ortasından vurduğunu söylüyordu. Kendini korumak için onu kasten incittiğini bilmek fazlasıyla rahatsız ediciydi ama Maria bundan başka çare göremiyordu. Christopher'ın bu yönü son de-

rece tehlikeliydi. Maria kaba bir korsanın üstesinden gelebilirdi ama bu korsandan çok daha sık ortaya çıkan ateşli ve nazik bir sevgilinin cazibesine karşı koyabileceğinden emin değildi. İlk sevişmelerinde birbirlerini baştan çıkarmak için başvurdukları sertlik, tatlı öpücüklerin, mahrem anıların ve birbirlerine duydukları özleme dair itirafların hâkim olduğu romantik buluşmalara dönüşmüştü. Maria, Christopher'a güvenebilseydi bunun bir aşk ilişkisi olduğu söyleyebilirdi. Fakat onun amaçlarıyla ilgili şüpheleri olduğu için kendini kuşatma altına alınmış gibi hissediyordu ve bunun bedeli Amelia olduğu sürece teslim olmayı göze alamazdı.

"Demek penisimi istiyorsun," diye fısıldadı Chr' topher. "O halde sana onunla hizmet etmeliyim. Bana ihtiyaç duyduğun şeyi söylemen yeterli. İstedğin her şeyi sunmaya hazır ve hevesliyim. Yatakta ya da dışarıda fark etmez."

Maria gözlerini kapayıp zihninden geçenleri gizledi. Arzusunu bir kenara bırakıp sadece görevine odaklanacak güce sahip olmayı isterdi ama titreyen bacakları ona yol yakınken oradan kaçıp gitmesinin en doğrusu olacağını söylüyordu. Welton ve Eddington'ın istediği bilgiyi başka yöntemlerle de elde edebilirdi. Her şeye olduğu gibi buna da bir çare bulabilirdi.

"Soy beni," diye fısıldadı kararlılıkla.

"Nasıl istersen." Christopher dilini Maria'nın kulağında gezdirerek onun ürpermesine neden oldu. "Arkanı dön."

Maria derin bir nefes aldı ve dediğini yaptı.

On Dördüncü Bölüm

Christopher, Maria arkasını dönüp sırtından aşağı inen küçük düğmeleri sergileyince yumruklarını sıktı. Elleriyle mücadele ediyor, onlara titremeyi kesmelerini emrediyordu. Maria'dan sevgi dolu bir hareket, kendisine sadece yataktaki maharetleri için ilgi duymadığını gösteren bir işaret görmek için yanıp tutuşuyordu.

Maria oraya neden gelmişti? Neden ona tatlı sözler içeren o mesajı göndermişti? Belki de Christopher onun için sadece bir zevk aracıydı. Christopher zihnindeki, *Bu kadar da yeter, onun sana verdikleriyle idare et*, diyen sestən nefret ediyordu. Çünkü bu kadarı yetmiyordu. Artık aralarındaki ilişki sadece cinsellikten ibaret olamazdı. Christopher hayatının geri kalanında yer alamayacağını bilerek onunla yatağını paylaşamazdı.

Tereddütü uzadığında Maria omuzunun üzerinden ona bakıp, "Fikrini mi değiştirdin yoksa?" diye mırıldandı.

Christopher bakışlarını genç kadının dudağının kenarındaki kalp şeklindeki dövmeğe çevirdi ve üzerine bir öpücük kondurmak istedi. Onun alkolden daha sersemletici bir etkiye sahip olan kokusu burun deliklerini dolduruyordu. "Hayır."

Maria'nın dolgun vücudunu ortaya çıkaracak olan zorlu işleme başlayıp aralarındaki metrelerce kumaşı tek tek kaldırdı.

Kadınları soymakta usta sayılırdı ama bunu hiç elleri titrerken yapmamıştı.

Ağır hareketlerle Maria'nın esmer teniyle sersemletici bir tezat oluşturan kırmızı elbisenin sırtını açmayı başardı. Başını öne eğip dilini onun omzunda dolıştırdı. Ürperdiğini fark edince bunu vücudunun geri kalan kısmına da yapması gerektiğini anladı. Meme uçlarını ateşli ağzına alıp çekıştirecek, sonra da bacaklarını açıp arasını yalayacaktı. Maria sırtını geriye atıp altında kıvrınarak durması için yalvaracaktı. İşı bittiğinde bir daha hiçbir erkekten zevk alamayacak ve onun bu son birkaç günde neler hissettiğini anlayacaktı; bir ziyafet masasının önünde aklıktan kıvranıp tek bir lokma bile yiyemediğini.

Kırmızı elbisenin kalan kısmını da kenara çektiğinde gözleri bıçak yarasının bıraktığı buruşuk, pembe ize takıldı. İçini saran duygular karşısında gözlerini kapadı. Ardından parmak uçlarının farkında olmadan yaraya dokunduğunu hissetti.

Maria bu dokunuşla birlikte küçük bir çığlık attı.

"Hâlâ canını acıtıyor mu?" diye sordu Christopher hareketlerini kontrol altında tutabilmek için gözlerini açarak.

Maria uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra başını evet dercesine salladı.

Christopher, "Daha dikkatli davranacağım," diye söz verdi.

Maria nefes nefese, "Hayır," dedi, "bu sefer altta sen olacaksın."

Sözlerinin canlandırdığı hatıralar öylesine güçlüydü ki Christopher ürperdi. Maria'nın üstte olduğu, meme ucunu onun dudaklarına sunduğu, vajinasının penisini, ona nefes nefese kalıp bitkin düştüğü sarsıntılar eşliğinde spermelerini boşalttırana dek içine aldığı o geceyi defalarca tekrar yaşamıştı. Az sonra benzer bir zevki tadacağını bilmek testislerinin boşalma arzusuyla gerilip sızlamasına neden oldu. Christopher, Maria'nın tek erkeği olmak için yanıp tutuşuyordu. Hem yatakta hem de tutkuda. Onunla

daha önce hiç tatmadığı kadar sert, hızlı ve yoğun darbeler eşliğinde sevişmeyi ve aynı şekilde karşılık görmeyi istiyordu. Ondan benzer bir açlık ve arzuyla tepki almayı istiyordu. Onun kendisini arzulamasını istiyordu.

Sadece kendisini.

Vücudu sertleşen Maria, "Acele et," dedi ısrarcı bir sesle.

Genç kadının kendisini savunmasız hissettiğini ve oyunun kurallarının değişmesiyle birlikte biraz korkup biraz da temkinli davranmak zorunda kaldığını bilen Christopher duraksadı. O da nasıl davranacağını bilemiyor, ruhunu hiç bu şekilde çıplak bırakmamış bir adam olarak içine girdiği bu yepyeni dünyada çekingen adımlarla yürüyordu.

Bu yüzden hafifçe dönüp elbisenin arka tarafını tutup sert ve hızlı bir çekişle onu boydan boya yırttı. Maria elbisenin kalan kısmından sıyrılıp ona doğru döndü. Belini bir korse sarıyordu ve bacakları da eteklerinin altına gizlenmişti.

"Pantolonunu çıkar," dedi emredercesine, "ve yatağa uzan."

Christopher söylediğini yapmak üzere ellerini ağır ağır oynatırken Maria'yı inceledi. Maria kontrolü eline almak istiyordu. Christopher vücudunu onun ellerine teslim etmeye gönüllü olduğunu göstererek kontrolü almasına izin verecekti; tabii o da aynı izni kendisine verirse. "Ben de seni çıplak görmek istiyorum."

"Daha sonra."

Başını sallayan Christopher pantolonunu aşağı çekerek penisini serbest bıraktı. Maria'nın bakışlarının sertleşen erkekliğine çevrilmesi onu penisini eline alıp çekiştirmeye teşvik etti ve bunu yapmasıyla birlikte organının başından birkaç damla sperm aktı.

"Beni ne hale getirdiğini görüyor musun?" diye sordu erkekliğini ona sunduğu bir hediyeymiş gibi Maria'ya doğru tutarak.

Genç kadının zarif yüz hatlarından hüzne benzer bir ifade geçti.

Onun karşısında mastürbasyon yapmaya devam eden Christopher'ın dudaklarından bir inilti koptu. Sırtından aşağı süzülen zevk dalgası penisini daha da doldurdu.

"Senden çok uzun süre mahrum kaldım, Maria. Sen de beni bu kadar özledin mi?"

"Bunu sana yazdığım mesajda belirtmiştim."

"Senden bana ilgi duyduğunu gösteren bir işaret beklediğim, yatağına gelmek yerine senin benim yatağıma ziyaret etmeni istediğim için beni cezalandıracak mısın?"

Gözlerini onun harıl harıl çalışan ellerine çeviren Maria, "Kes artık şunu." dedi boğuk bir sesle. "O sert ve kalın penisini içimde hissetmek istiyorum, boşalmanı değil."

Christopher ellerini indirdiğinde kıpkırmızı olan ve başını yukarı çeviren penisi hâlâ sperm sızdırıyordu. Genç adam sahip olduğu güçten ilk kez yoksun kalıyordu. Bunu başka bir kadın için yapabileceğinden emin değildi. Daha silik bir kadın kontrolü elinden almak için gereken otoriteye sahip olamazdı. Emaline bile onca tecrübesine rağmen ona yatakta üstünlük sağlamayı başaramamıştı. Ona kimi zaman kızlarından bir ya da ikisini sunmak yerine kendisini sunmasının sebebi de buydu. Bazen bütün işi üstlenen kişi olmak yerine basitçe sahip olunmanın keyfini sürmeye ihtiyaç duyuyordu.

Nefesi hızlanan, teninde ter damlacıkları biriken Christopher bekleyişe geçti. Giderek yükselen bu beklenti odayı etkisi altına alınca iyice tahrik olduğunu hissetti. Hareketsiz bir sevişme sıkıcı olabilirdi. Oysa şu an durum bu değildi. Maria'yla etraflarım her zamanki gibi açıkça hissedilebilir bir enerji sarmıştı.

Christopher Maria'nın az önce kendisine sarf ettiği sözleri kullanarak, "Fikrini mi değiştirdin yoksa?" diye kışkırttı onu.

Maria kaşını kaldırdı. "Belki de daha hazır değilim."

Christopher ona aynı şekilde kaşını kaldırarak karşılık verdi. Kızaran göğsü ve yanaklarına, hızlı hızlı nefes almasına bakarak yalan söylediğini biliyordu. Bacaklarının arasının ıslandığının, kendisini mastürbasyon yaparken seyretmenin onu da zevklendirdiğinin farkındaydı. "İstersen seni buna hazırlayabilirim," dedi hevesle yardım etmeyi teklif ederek.

Christopher'ın koyu saçlı, pürüzsüz tenli ve koyu kırmızı dudaklı çekici kadını bir an hiç kıpırdamadan durdu. Hepsı bembeyaz olan korse, jüpon ve iç eteğinin çizdiği meleksi görüntü inanılmaz derecede kalın kirpiklere sahip, çok şey görmüş gözleri tarafından lekeleniyordu. Christopher üzerindeki şeffaf pamuklu kumaşın altından o nefis meme uçlarını görebiliyordu ve onları emmek için duyduğu arzu ağzını sulandırmıştı. Kalp şeklindeki küçük dövme onu dolgun dudaklarını öpmeye, penisini o dudakların arasına sokmaya ve boşalana dek ağzının içinde gidip gelmeye zorluyordu.

Penisinin başında birkaç damla daha sperm birikti ve alev alev yanıp bir nabız gibi atan erkekliğinden aşağı doğru aktı.

"Seni ağzıma almama izin verir misin?" diye sordu. "Seninle bu şekilde sevişmek bana fazlasıyla zevk verecek."

Christopher'ın seçtiği kelimeler Maria'nın bakışlarının kararmasına ve nefes almakta zorlanarak dudaklarının aralanmasına neden oldu. Başını onaylarcasına sallayan genç kadın attığı heyecan yüklü adımların eteğinin peşi sıra dalgalanmasına neden olarak onun yanından geçti. Bu kadın tereddüt nedir bilmiyordu. Bir şeye karar verdiğinde dönüp arkasına bakmıyordu.

Yoğun arzu ve şehvetin etkisiyle zihni bulanık Christopher onun peşinden gitti. Maria sırtı dimdik bir halde kanepeye oturdu. Bu şekilde fazlasıyla ciddi görünüyordu, ta ki bacaklarından birini kanepenin oymalı kolçağına atıp üzerindeki kat kat beyaz kumaşı kenara çekerek önce biçimli baldurlarını sonra ince bacaklarını ve nihayet bacaklarının arasındaki cenneti gözler önüne serene dek. Boğazından bir inilti kopan Christopher hiçbir şey söylemeden

dizlerinin üzerine çöktü. Büyük elleri Maria'nın bacaklarının iç kısmını tutup onları öyle bir araladı ki genç kadının gizleyecek hiçbir şeyi kalmadı. Tıpkı Christopher'ın tahmin ettiği gibi sıcak ve ıslaktı.

Seksi Maria. namı diğer Kara Dul. O sadece Christopher'ın yanında olmadığı zamanlarda soğuktı. Beraber olduklarında âdeta eriyordu.

"Seni bu halde görmeye bayılıyorum," diye itiraf etti Christopher. "Kendini bana açmış, hevesli ve arzulu bir halde."

Başını öne eğip Maria'nın vajinasının dudaklarını yalamaya başladı ve onun boğazından kopan zevk iniltisinin keyfini sürdürdü. Bu geceden sonra Maria onu asla unutamayacaktı. Yatağına uzanıp dudaklarının teninde hissettirdiklerini hatırlayacak ve kendisine sadece onun verebileceği zevkin özlemini çekecekti.

Christopher kadınlığını tamamen ağzına aldı ve dilini tahrik eden, yumuşak darbelerle klitorisinin sert boğumunda gezdirmeye başladı. Parmaklarını onun saçlarına götürüp terle ıslanan saç köklerini okşayan Maria bu mahrem dokunuşla birlikte ürkek bir çığlık kopararak sırtını geriye attı. Christopher, Maria'nın kalçalarını aşağı bastırdı ve vajinasının etrafında dolaştırdığı dudakları onu daha da kıvrandırıp sert ve kesik nefesler almasına neden oldu.

"Christopher! Yüce Tanrım..."

Maria kendini yukarı çekti. Christopher'ın saçlarını tutan elleri acı veriyordu ama genç adam halinden memnundu. Biraz daha eğilip dilini vajinasından içeri soktuğunda onun ne kadar ıslak ve sıkı olduğunu, kendisinden ne kadar yoğun bir biçimde etkilendiğini fark etti.

Bunu yapabildiğine seviniyordu çünkü o da kendini kaybetmek üzereydi. Vücudu acı veren bir arzuyla baştan aşağı titriyordu.

Kendini tekrar yukarı çekip sinirlere ev sahipliği yapan o sert bölgeyi şaşmaz bir ritimle emerek Maria'yı ona sunduğu bu şeyi kabul etmeye, aralarında kendisi için her geçen gün daha da önemli hale gelen yoğun bir duygusal yakınlık olduğunu görmeye zorladı.

Maria'nın kadınlığının, düzenli bir ritimle içine girip çıkan dilini sımsıkı kavrayarak doyuma ulaşması Christopher'ın da neredeyse boşalmasına neden olacaktı. Genç kadının onu kendisinden uzaklaştırma çabalarına rağmen durmadı ve vajinasını ağzına alıp az önce yaptıklarını tekrarlayarak bir kez daha çığlıklar eşliğinde orgazma ulaşmasını sağladı. Her ikisi de daha fazlasına katlanamayacak hale gelene dek onu defalarca kendinden geçirdi.

Ardından ayağa kalkıp bir eliyle kanepenin sırtının varaklı kenarına tutundu diğeriyle de penisini Maria'nın vajinasına yöneltti.

Genç kadının içine girmesiyle birlikte kanepenin arka ayaklarının üzerinde sallandı. Bu şiddetli sarsıntı onun dudaklarından bir küfrün, nefes nefese kalan Maria'nunkilerden ise bir çığlığın dökülmesine neden oldu. Christopher bir an durdu ve Maria'nın vajinası orgazmın son sancılarıyla birlikte penisinin etrafında titrediğinde gözlerini kapadı. Ancak o doyuma ulaşp titreyerek kanepeye uzandığında ona bakma riskini göze alabildi.

"Burası cennetten farksız," diye haykırdı. "Sonsuza dek içinde yaşamak, beni ikimiz tek vücut haline gelene dek içine çektiğini hissetmek istiyorum."

Maria kendisini tepeden tırnağa esir alan bu sarışın tanrıya baktı ve o gece yaşananların nasıl olup da tamamen kontrolünden çıktığını merak etti. Vajinası şişip hassaslaşmıştı ve taş kadar sert bir penis içini tamamen doldurmuştu. Christopher ellerini Maria'nın başının iki yanına yerleştirip kanepeye tutundu ve kalçaları onun bacaklarının arasında gidip gelmeye başladı. Sıkılaştıran karın kaslarının üzerinden akan terler Maria'nın belinde toplanan eteklere damlıyordu.

Genç adamın belirgin bir arzu ve sevgiyle ona bakıyor olması Maria'yı derinden sarsmıştı. Bundan nasıl vazgeçecekti? Christopher'ın penisinin kadınlığının içinde bir nabız gibi atmasıyla birlikte inledi. Bu pozisyondayken hareket kabiliyeti yoktu ve onun etkileyici penisi kendini rahat hissetmesine imkân tanımayacak kadar iriydi. Christopher kendini geri çektiğinde vajinası penisinin etrafında kasılıp onu bırakmak istemedi. Genç adam kollarıyla kanepeyi aşağı doğru ittirdi ve güçlü bacaklarıyla hamle yaparak bir kez daha Maria'nın içine girdi. Bu defa tamamen içindeydi ve testisleri son derece erotik bir biçimde onun kalçalarına çarpıyordu.

Maria çaresizce inledi. Christopher'ın beline sarılıp kendini onun darbelerine hazırlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. İçinde bulundukları salonda ateşli bir sevişmeye ait olduğundan şüphe duyulmayacak sesler yankılanana dek darbelerin hızı ve şiddeti arttı. Maria'nın haykırırları, kanepenin düzenli bir ritimle yere vuran ayaklarından çıkan sesi ve içine her girişiyle birlikte Christopher'ın boğazından dökülen küfürleri bastıracak kadar şiddetlendi.

Christopher'm alev alev yanan uzun ve kalın penisi Maria'yı tamamen eline geçirmişti ve onu tahrik ediyor, ona arzuladığı şeyi eksiksiz sunuyordu. Bu aşlında Maria'nın asla tatmaması gereken bir şeydi.

Bu ilkel ve tutkulu sevişmeydi. Çok daha yoğun duyguların etkisiyle sertleşen şehvetti. Maria bakışlarını onun sıkılaştan karnından ve kusursuz bir hassasiyetle içine girip çıkan ıslak penisinden alamıyordu.

Beraber oldukları ilk geceye dair hatırlananların abartılı olup olmadığının cevabı verilmişti.

Christopher St. John fazlasıyla tahrik olduğunda bile usta bir âşıktı. Ağır ve sert darbelerle Maria'nın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan o noktaya dokunuyordu.

Maria kendini kaybedercesine inlediğinde Christopher, "Evet!" diye haykırdı. Boğuk sesi erkeksi bir tatmin duygusuyla doluydu ve ateşli gözlerle vücudunun altında kendinden geçen genç kadını seyrediyordu.

Yüce Tanrım, bu adam Maria'yı perişan ediyor, bunu yapmaması gerektiği halde onu önemsemesine neden oluyordu.

Christopher'ın, içinde uyandırdığı duygulardan korkan Maria, "Hayır!" diye haykırdı ve elleri boşuna bir çabayla onu gergin omuzlarından iterek vücudundan uzaklaştırmaya çalıştı. Dikkatini tek bir şeye vermiş olan genç adam kendisini fark edene dek onu yumrukladı.

Christopher penisini kadınlığından içeri sokarak durdu. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, Maria'nın bacakları arasında duran bacakları titriyordu.

"Ne var?" dedi güçlkle nefes alarak. "Ne oldu?"

"Kalk üstümden."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Yüz hatlarında ani bir hareketlilik olan Christopher'ın bakışları aşağı çevrildi. Genç adam Maria daha neler olup bittiğini bile anlayamadan başını öne eğerek onun omuzunun üzerindeki buruşuk yaraya bir öpücük kondurdu. "Canını mı yakıyorum?"

Maria yutkundü ve kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atığını hissetti. "Evet." Christopher onu bitiriyor, âdeta perişan ediyordu.

"Tanrım." Ter damlacıklarıyla kaplı alnını onunkine bastıran Christopher'ın sert nefesi Maria'nın yüzünü okşadı.

Penisi vajinasının içinde hareketlendi. Maria'nın doyuma ulaşmaktan başka hiçbir şeyi umursamayan vücudu onu sınıksı kavrayarak daha da derinlere çekti.

Christopher derin bir nefes alıp kanepenin önüne diz çöktü ve kollarını onun sırtını götürerek Maria'ya sarıldı. Onu kucığında tutup sert penisini içinden çıkarmadan güçlkle ayağa kalktı.

Bu şekilde diğerk odaya geçip yatağı ulaşmayı nasıl başardığını Maria hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Christopher yatağın kenarına iliştiikten sonra kendini sırtüstü geriye bıraktı ve Maria'yı da üzerine çekti.

"Kontrol sende," dedi boğuk bir sesle. "Benden canımı acıtmayacak şekilde zevk al."

Maria neredeyse ağlayacaktı. Titrek parmaklarıyla kadife yatak örtüsünü kavradı. Kötü bir şöhrete sahip olan bu korsanın aslında ne kadar tatlı, ne kadar düşünceli olduğunu kim tahmin ederdi ki? Christopher'ın yakışıklı yüzündeki sert ifade Maria'ya onun gerçekte kim olduğunu hatırlatıyordu; zekâsı ve hiçbir şeyi şansa bırakmaması sayesinde gaddar yer altı dünyasında hayatta kalmayı başaran, adı çıkmış bir suçlu. Ama işte şu an Maria'yı düşünerek kabına sığmayan arzularını kontrol altına alıyor... canı ne isterse yapması için kendini ona sunuyordu.

"Maria," diye fısıldadı ellerini onun bacaklarına koyup doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Al beni."

Onun fedâkarlığı karşısında sersemleyen Maria bir rüyadaymış gibi hareket etti. Kendini yukarı çekip sert penisinin vajinasının içinde kaydığını hissetmenin ve tekrar aşağı indiğinde Christopher'ın dişlerinin arasından nefesini bıraktığını duymanın keyfini sürdü. Christopher söz verdiği gibi hiç kıpırdamıyor, her şeyi onun yönetmesine izin veriyordu. Vücudunda hareket eden tek organ kaslarından biri seğiren çenesiydi.

Üzerinde gidip geldiği sırada sürekli onu izleyen Maria güzelliği karşısında âdeta büyülenmişti. Ne kadar da yakışıklydı! Yaralı ve hırpalanmışken bile bir kadının en derin ve müstehcen rüyalarını süsleyebilecek bir erkekti. Altın rengi teni ve kusursuzluğuyla bir meleşinkini andıran yüzü, bakımsız olduğunda baştan çıkaran, şeytansı bir ifadeye sahip oluyordu. Uzun ve kaslı vücudu zayıflasa bile çekiciliğinden bir şey kaybetmiyordu.

Koyu mavi birer havuza benzeyen gözleri cinsel vaatler ve ateşli duygularla dolu olduğunda karşı konulmazdı.

Maria parmaklarını onun kaşlarında gezdirdikten sonra göz ve dudaklarının kenarındaki alaycı karakterini ele veren kırışıklıkları okşadı.

“Evet,” diye mırıldandı Christopher dengesini sağlayabilmek için hafifçe onun beline sarılarak. “İstediğin gibi sev beni.”

Maria eğilip onun dudaklarını uzun uzun öptü ve boğazından kopan iniltiyi içine çekti. Ona son kez bu şekilde sahip oluyordu. Ona son kez böyle dokunuyor, çıplak vücuduna son kez hayranlıkla bakıyordu. Aralarında olmasını arzuladığı şeyi yitirmek yüreğini acıtsa da ona düzgün bir vedada bulunma şansı elde etmiş olmak içini ısıtmıştı. Maria o gece oradan ayrıldığında ilişkilerini sonlandırmış olacaktı.

Oraya geliş sebebi buydu ve amacına ulaşarak geri döneceği için minnettardı.

Bu yüzden hiç acele etmeden dudaklarıyla, Christopher’in vücudundaki her yaranın üzerinden geçen parmaklarının izlediği rotayı izledi. Her kesiğin, sıyrığın, çürüğün.

Genç adam vücudunun altında kıvranıyor, tıpkı onun gibi coşkusuna hükmetmekte zorlanarak yatak örtüsünü avuçlarken kollarındaki kaslar şişiyordu

“Maria!” diye haykırdı Maria’nın dili meme ucuyla oynamaya başladığında. “Artık boşalmalıyım, aşkım. Sen de benimle birlikte doyuma ulaş.”

Maria onun meme ucunu dişlediğinde dudaklarından bir küfür koptu.

“Lütfen!”

Maria ıslak ve yumuşak dudaklarını, Christopher’in sert dudaklarına bastırdı. Genç adam inleyip daha da şiddetli bir şekilde kıvranmaya başladı.

“Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum,” diye fısıldadı Maria. Ne durmak ne de onun sert ve derin darbeler eşliğinde içinde gidip gelmesinden mahrum kalmak istiyordu.

Elmacık kemikleri kızaran Christopher, “Beni tamamen içine al.” dedi ısrarcı bir sesle. “Bana sahip ol.”

Maria kısa bir tereddüdün ardından başını salladı.

Hareketlerinin hızlanıp sertleşmesiyle birlikte gözlerini kapadı. Christopher’ın kalm penisinin üzerinde gidip geliyordu.

Christopher güçlü vücudunu geriye attı, harcadığı enerji yüzünden boynundaki damarlar belirginleşmişti. Elleri kendisiyle çılgınca sevişen Maria’yı sabit tutuyor, onun tarafından orgazmın eşğine taşınırken sarı saçlarla kaplı başını sağa sola çeviriyordu.

“Maria,” diye inledi. “Maria.”

Maria öne doğru eğilip dudaklarını bir kez daha ağzına alarak Christopher’ı şehvetle öpmeye başladı. Onun kendisine coşkuyla karşılık vermesi gözlerinin yanmasına neden oldu. Arzulu teni alev alev yanıyordu ve üzerini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Doyuma ulaşmak, Christopher’ın zevk dolu çığlıklarını duymak ve onun spermlerini içine boşalttığını hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Destek almak için ellerini onun göğsüne yerleştiren Maria düzenli bir ritimle inip kalkıyor, iri penisinin içinde gerildiğini ve ıslak dokuların araladığı vajinasını kendisini kabul etmeye zorladığını hissediyordu. İhtirası arttı, Christopher’ın dudakları ve inkârı mümkün olmayan yeteneği onu zevkin doruklarına doğru taşıdı. Duyduğu arzu ve zevkle öylesine ıslanmıştı ki etrafa usul usul emme sesleri yayılıyordu.

Christopher mükemmel bir zamanlamayla onunla aynı anda hareket ediyor, kalçalarını indirip kaldırarak her darbesine karşılık veriyordu.

“Evet... Maria... Yüce Tanrım... evet!”

Nihayet vücudunu sert bir şekilde yukarı kaldırdı ve kasiğini onun şişen klitorisine dokundurmasıyla birlikte Maria kendini daha fazla tutamayıp doyumuna ulaştı. Vajinası, çılgına dönmüş-cesine içine girip çıkan penisin etrafında titredi.

Christopher zaferini inleyerek kutladı ve içini saran bu ses Maria'nın doyumunu daha da şiddetlendirdi. Genç adam sıcak ve sert patlamalar halinde spermlerini içine boşaltırken Maria'nın vajinası çaresizce kasılıyordu.

Doyuma ulaşmanın verdiği yorgunlukla kendini Christopher'ın üzerine bırakan Maria, onun kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıp spermlerini tamamen boşaltana dek içinde gidip gelmesiyle birlikte inledi.

Nihayet Christopher nefes nefese kalmış bir halde Maria'nın belini bıraktı ve onu terden ıslanan göğsüne bastırdı.

Maria elini yumruk yapıp ağzına götürerek dudaklarından dökülmek üzere olan hıçkırığı bastırmaya çalıştı. Ona karşı çoktan yoğun duygular beslemeye başladığından korkuyordu. Sonsuza dek bu şekilde kalmak, Christopher'ın kolları arasında sıcak ve güvende olmak istiyordu. Ama bunun ne kadarı gerçektir? Bunun ne kadarı Christopher'ın amacına ulaşmak için harcadığı çabaydı? O gerçekten de görüldüğü gibi sığınacak bir liman mıydı? Yoksa Maria'nın sonu muydu?

Pek çok soru vardı ama bu soruların hiçbirinin net bir cevabı yoktu. Maria, Amelia'nın hayatı tehdit altındayken tehlikeyi göze alamazdı.

Böylece Christopher'ın, yanağını okşayan nefesinin uykuya daldığını ele verecek şekilde ağırlaşır düzenli bir hal almasını bekledi. Ardından onun kollarının arasından sıyrılıp yataktan kalktı.

Bakışlarını onun çırılçıplak olan o muhteşem vücudunda gezdirip, "Elveda," diye fısıldadıktan sonra arkasını dönüp odadan dışarı çıktı. Kapı kilitten çıkan yumuşak bir ses eşliğinde kapandı.

Maria titrek bacaklarıyla oturma odasındaki yırtık elbisesini giydi, hançerini aldı ve üzerine Christopher'ın ceketini geçirdi. Genç adamın ceketin kumaşı üzerine sinen kokusunu duymaktan çekinerek burnundan nefes almamaya çalıştı. Bu kokuyu alırsa ağlardı ve henüz Christopher'dan yeterince uzaklaşmamıştı.

Merdivenlerden inip nasıl ön kapıya çıktığını bilmiyordu. Onu gören olmuş muydu? Dikkatleri üzerine çekmiş miydi? Christopher'ın uşakları yarı giyinik olduğunu fark etmiş miydi?

Maria bu soruların cevabını bilmiyordu ve bu umurunda bile değildi. Bildiği tek şey gururunu koruduğuydu.

Güvenli bir şekilde arabasına yerleşmeyi bekledi. Sonrasında gözyaşlarını serbest bıraktı.

Gecenin sessizliği giderek yaklaşan atların toynaklarından çıkan takırtı ve arnavut kaldırımında ilerleyen tekerleklerin ritmik sesi tarafından bölünüyordu. Yere inen sis, omuzlarını büküp biraz ısınabilmek için yıpranmış ceketinin yakasını boynuna tutan adamın ayak ve bacaklarının buz kesmesine neden olmuştu.

Araba durduğunda adam ilerleyip içine bir göz attı. Üzerinde herhangi bir işaret olmayan arabanın içi dışarıdan daha karanlıktı ve bu da taşıdığı kişilerin başarıyla gizlenmesini sağlamıştı.

"İki kız kardeş," diye fısıldadı. "St. John'un adamları birini buldu. Genç olanı Lincolnshire'da."

"Adrese ihtiyacım var."

"Önemli haberleri sadece para karşılığı veririm."

Gecenin karanlığında bir silah namlusu belirdi.

"Pekâlâ." Dışarıda duran adam elini cebine atıp ikiye katlanmış, kirli bir kâğıt parçası çıkardı ve onu diğer adama uzattı.

"Önce burada yazanı okuyun sonra da size onun kızı ele geçirip geçirmediğini söyleyeyim."

Adam kısa bir süre sonra başını salladı. "İşte bu. Bobby'nin elinden hiçbir şey kurtulamaz."

Arabadan içi para dolu bir kese fırlatıldı ve dışarıda duran adam onu atıldığı kadar hızlı bir şekilde yakaladı. Şapkasının ucuna dokunup, "Tanrı sizinle olsun!" diye mırıldandıktan sonra gölgelerin arasına karışıp gözden kayboldu.

Arabacı atları kırbaçlayarak tekrar yola koyuldu.

Eddington arabanın karanlığında düşünceli bir halde kendini koltuğa bıraktı. "St. John onu ele geçirmeden o kızı bana getirin."

"Emredersiniz, lordum."

100

100

100

100

On Beşinci Bölüm

Endişeyle alt dudağım ısırarak Amelia evin köşesinde durup etrafa bir göz attı. Colin'in ahırın önündeki bahçede olup olmadığını kontrol etti ve kimseyi görmeyince rahat bir nefes aldı. Rüzgâr ahırda gülüşüp şarkılar söyleyen erkeklerin sesini etrafa taşıyordu. Amelia bu sese dayanarak Colin'in, amcasıyla iş başında olduğunu söyleyebilirdi ve bu da malikânedeki sorunsuzca ayrılıp ormana gidebileceği anlamına geliyordu.

Maharetli adımlarla ağaçların arasından geçip zaman zaman orada bekleyen korumadan gizlenerek çite doğru yürürken gizli işler çevirmekte ustalaştığını düşündü. Colin'i bir dükkânın arka tarafında o kızla yakalayıp hayatının değiştiği ikinci vaktinin üzerinden iki hafta geçmişti. Ameha o günden beri Colin'den kaçıyor. Colin aşçıdan Amelia'yı yanına getirmesini istemiş ama genç kız onunla konuşmayı reddetmişti.

Hayatları böylesine iç içe olduğu halde onu bir daha asla görmeyeceğini ummak aptalca bir düşünce sayılabilirdi. Eğer öyleyse Amelia aptal olduğunu kabul ediyordu. Günün her anı Colin'i düşünüyordu ama o kendisinden uzak durduğu sürece yüreğindeki acıyla baş edebilirdi. Onunla görüşmesi, konuşması ya da onunla selamlaşması için herhangi bir sebep yoktu. Amelia

sadece yeni bir eve taşınacağı zaman araba kullanıyordu ve böyle durumlarda da arabacı Pietro'yla görüşebilirdi.

Aradığı açıklığı nihayet bulan Amelia ustalıklı çitin üzerinden atladi ve koşarak dereye gitti. Burada Ware'i ceket ve peruğunu çıkarıp gömleğinin kollarını sıyırmış halde buldu. Başını kitaplara gömmek yerine temiz havada geçirdiği bu son birkaç haftada genç kontun tenine renk gelmişti. Atkuyruğu şeklinde toplanmış koyu kahverengi bukleleri ve içleri gülen mavi gözleriyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Keskin hatları atalarının yüz yıllardır asil kan taşıdığını söylüyordu.

Ware, Amelia'nın kalp atışlarının hızlanmasına ya da Colin'i gördüğünde olduğu gibi vücudunun hiç bilmediği yerlerinin sızlamasına neden olmuyordu ama sevimli, kibar ve çekiciydi. Amelia bu özelliklerin onun öpüleceği ilk erkek olması için yeterli olduğunu düşünüyordu. Bayan Pool bunun için doğru erkeği beklemesini söylemişti ama doğru erkek Colin'di ve o da başkasıyla ilgileniyordu.

"İyi günler, Bayan Benbridge," dedi kont kusursuz bir reverans eşliğinde.

Amelia da, "Lordum," dedi ve gülkurusu rengindeki elbisesinin eteklerini yukarı çekip reverans yaptı.

"Bugün size bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Amelia'nın gözleri beklentiyle büyüdü. Hediyeleri ve sürprizleri severdi çünkü bunlar nadiren karşılaştığı şeylerdi. Babası doğum günlerini ya da hediye verilen diğer özel günleri umursamazdı.

Ware'in dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme belirdi. "Evet, prenses." Amelia'ya kolunu uzattı. "Benimle gelin."

Sosyal meziyetlerini birisinin üzerinde uygulama fırsatı elde etmiş olmanın tadını çıkaran Amelia ehni hafifçe kontun kolunun üzerine bıraktı. Sabırlı ve kibar bir insan olan kont ona yanlış-

larını söylüyor, gerekli düzeltmeleri yapıyordu. Bu Amelia'nın, meziyetlerini daha da geliştirmesini ve özgüveninin artmasını sağlıyordu. Artık kendini bir leydi gibi davranmaya çalışan bir genç kız olarak görmüyordu. Onun yerine gençliğinin tadını çıkaran bir leydi olduğunu düşünüyordu.

Ware'le birlikte dere kenarındaki buluşma noktalarından ayrılıp kıyıda yürüdüler ve nihayet genişçe bir açıklığa geldiler. Burada yere serili bir örtü görmek Amelia'yı keyiflendirdi. Bataniyenin bir köşesinde içi nefis kokulu tartlar, çeşit çeşit et ve peynirlerle dolu olan bir sepet vardı.

Ware'in bu düşünceli davranışı karşısında yüreği mutlulukla dolan Amelia, "Bunu nasıl başardın?" diye fısıldadı.

"Sevgili Amelia," dedi Ware gözleri parlayarak. "Artık benim kim olduğumu ve gelecekte hangi konuma geleceğimi biliyorsun. Ben her şeyi yapabilirim."

Amelia soyluluk kurallarının nasıl işlediğini biliyordu ve bir vikont olan babasının gücüne şahitlik etmişti. Gelecekte bir marki olması beklenen Ware bu gücün kaç katına sahipti?

Bu düşünce gözlerinin büyümesine neden oldu.

"Hadi gel," dedi Ware ısrarcı bir sesle. "Otur ve bir şeftalili turtanın tadını çıkarırken bana gününün nasıl geçtiğini anlat."

Amelia iç geçirerek kendini yere bıraktı. "Benim hayatım inanılmaz derecede sıkıcıdır," dedi.

"O halde bana bir masal anlat. Elbette gün içinde bir şeylerin hayalini kuruyorsundur."

Amelia koyu renk gözlü çingene aşığı tarafından arzuyla öpüldüğünün hayalini kuruyordu ama böyle bir şeyi asla itiraf edemezdi. Kızaran yüzünü gizleyebilmek için dizlerinin üzerinde doğrulup sepetin içini kurcalamaya başladı. "Hayal gücüm zayıftır," diye mırıldandı.

“Pekâlâ.” Ware sırtüstü uzanıp kollarını başının altına koydu ve gözlerini gökyüzüne dikti. Amelia onun hiç olmadığı kadar huzurlu görüldüğünü düşündü. Bembeyaz çorapları ve ökçeli ayakkabıları da dâhil olmak üzere son derece ciddi giyinmiş olmasına rağmen, Amelia’nın birkaç hafta önce tanıştığı delikanlıdan çok daha rahattı. Amelia bu yeni konttan hoşlandığını hissetti ve ondaki olumlu değişime kendisinin de katkısı olduğunu düşünmek içini mutlulukla doldurdu.

“O halde sanırım benim sana bir hikâye anlatmam gerekecek,” dedi kont.

“Bu harika olur.” Amelia oturur pozisyon alıp elindeki nefis yiyecekten bir ısırık aldı.

“Bir zamanlar...”

Amelia, Ware konuşurken dudaklarını seyretti ve onları öptüğünü hayal etti. O çok sevdiği romantik düşünceleri ardında bırakıp kendisine tamamen yabancı olan yenileriyle tanışmış olmanın etkisiyle, artık âşına olduğu bir hüznün dalgası vücudunu baştan aşağı titretti. Ancak Colin’i ve onun kendisine yaptıklarını düşündüğünde bu duygu hafifledi. Elbette Colin, Amelia’yı ardında bıraktığı için biraz olsun bile üzülmemiştir.

Parmaklarıyla dudagının kenarındaki kırıntıları temizlerken, “Beni öper misin?” deyiverdi.

Kont cümlesini yarım bıraktı ve dönüp ona baktı. Gözleri hayretle büyümüştü ama heyecanlanmaktan çok dehşete kapılmış gibi görünüyordu. “Anlamadım? Söylediklerini doğru mu duydum acaba?”

“Daha önce hiç bir kızı öptün mü?” diye sordu Amelia merakla. Ware kendisinden iki yaş büyüktü. Colin’den ise sadece bir yaş küçüktü. Böyle bir deneyim yaşamış olması muhtemeldi.

Colin’in, ona karşı saf duygular besleyen Amelia’nın bile baştan çıkarıcı bulduğu gizemli bir tedirginliği vardı. Ware ise çok

daha sakindi ve onun çekiciliği doğuştan sahip olduğu otoriteyle birlikte istediği her şeye sahip olabileceğini bilmenin rahatlığını taşımasından geliyordu. Amelia, Colin'e hissettiği yoğun duygulara rağmen Ware'in rahatlığından kaynaklanan sevimliliğini çekici buluyordu.

Ware kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bir centilmen asla bu tür şeyler konuşmaz."

"Harika! Bu konu hakkında konuşmak istemeyeceğini tahmin etmiştim." Amelia gülümsedi.

Ware dikkatle onu inceleyerek, "Az önceki isteğini tekrarla," diye mırıldandı.

"Beni öper misin?"

"Bu öylesine sorulmuş bir soru mu yoksa bunu gerçekten istiyor musun?"

Birden utanan ve isteğinden emin olamayan Amelia bakışlarını ondan kaçırdı.

Ware usulca, "Amelia," diyerek onun tekrar kendisine bakmasını sağladı. Soylu ve yakışıklı yüz hatlarında sevecen bir ifade vardı ve Amelia bunun için ona minnettardı. Ware yan dönüp oturur pozisyon aldı.

"Öylesine sorulmuş bir soru değildi," diye fısıldadı Amelia.

"Neden öpülmek istiyorsun?"

Amelia omuzlarını silkti. "İstiyorum işte."

"Anlıyorum." Ware dudaklarını büzdü. "Bunu Benny yapsa olmaz mı? Ya da bir uşak?"

"Hayır!"

Ware'in dudaklarına ağır ağır bir gülümseme yerleşmesiyle birlikte Amelia içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Bu Colin'in gamzelerinin sebep olduğu o belirgin kıpırtılardan biri değildi ama belli ki dostuna farklı bir gözle bakmaya başladığının habercisiydi.

"Seni bugün öpmeyeceğim," dedi Ware. "Bu konuda biraz daha düşünmeni istiyorum. Bir sonraki buluşmamızda da aynı şeyleri hissedersen seni öperim."

Amelia suratını buruşturdu. "Bana ilgi duymuyorsan bunu açıkça söyleyebilirsin."

Ware onun elini tutup başparmağını üzerinde gezdirerek, "Ah. benim aceleci prensesim," dedi rahatlatan bir sesle. "Belaya balıklama atladığın gibi hükümlerini de hiç düşünmeden veriyorsun. Bu konuyu daha sonra tekrar konuşacağız, Amelia. O günü iple çekeceğim."

Amelia, Ware'in müstehcenliği çağrıştıran bu ses tonu karşısında gözlerini kırıştırarak, "Ah," diye fısıldadı.

Ware de, "Ah," dedi.

Amelia midesini nefis yiyeceklerle tıka basa doldurmuş bir halde eve dönerken çekici kontu öpmek istediğinden emindi. Kont onunla bir sonraki gün buluşmayı kabul etmişti ve Amelia kendini yaptığı cesurca teklifi tekrarlayıp bunun sonucuyla karşılaşmaya hazırladı. Her şey yolunda gittiği takdirde konttan bir ricada daha bulunmayı düşünüyordu; kendisi adına bir mesaj göndermesini.

Maria'ya.

Colin'e görünmeme çabasını sürdürerek servis kapısından gizlice malikâneye girdiğinde, "Yine ne tür bir haylazlık yapmayı planlıyorsun?" diye sordu aşçı.

Amelia bu sözlerle ne kadar gücendiğini göstermek için ellerini beline koyarak, "Ben haylazlık yapmam," diye haykırdı. Neden herkes onun sürekli belanın peşinde olduğunu düşünüyordu?

Aşçı homurdandı ve kenarları kırışmış gözlerini kısarak ona baktı. "Artık sorun çıkaracak yaşı geçtin."

Amelia'nın dudaklarında koca bir gülümseme belirdi. Birisi ona ilk kez bir şey yapmak için çok genç değil, yaşlı olduğunu söylüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye haykırdıktan sonra aşçıyı yanaklarından öptü ve merdivenlerden koşarak yukarı çıktı.

O gün, diğerlerine kıyasla neredeyse kusursuz geçmişti.

Christopher’ın parmakları masanın üzerinde hızlı bir tempo tutturmuştu. Çalışma odasının penceresinden dışarı bakarken sadece vücudu değil zihni de allak bullaktı.

Maria onu terk etmişti. Uyandığında yanında yoktu ve giderken böyle bir niyeti olduğunu söylememişti ama Christopher onun ilişkilerini sonlandırdığını biliyordu.

Genç adam uyanır uyanmaz onun peşinden gitmeye niyetlenmiş ama sonra bu konuda herhangi bir adım atmadan önce bir plan yapması gerektiğini düşünerek bundan vazgeçmişti. Düşüncesizce hareket edip ilişkilerine daha fazla zarar vermeyi göze alamazdı.

Şimdi uyanmasının üzerinden saatler geçmişti ve kapısı tıklatıldığında biraz soluklanma fırsatı bulacağı için minnettarlık duydu. Geleni içeri buyur etti ve Philip kapıyı açıp odaya girdi.

Delikanlı onu, “İyi günler,” diye selamladı.

Christopher’ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Sence iyi bir gün mü?”

“Sanırım öyle. Size vereceğim haberleri duyduktan sonra büyük ihtimalle benimle aynı fikirde olacaksınız.”

“Öyle mi?”

Philip onun karşısına yerleşti. “Leydi Winter ne Brighton’da ne de başka bir yerde Lord Eddington’la yakınlaşmış.”

“Bunu bana neden söyledin?” diye sordu Christopher meraklanarak.

“Bilmek isteyeceğinizi düşündüm.” Philip kaşlarını çatı. “Bu haberi Leydi Winter sizi aramaya çıkmadan önce alsaydınız geceyi farklı geçirirdiniz.”

“Acaba ben farklı geçmesini ister miydim?”

Giderek akli karışan Philip huzursuzlanmaya başladı. "İş-temiş olabileceğinizi düşündüm. O gittiğinden beri kara kara düşünüyorsunuz ve ben o saatte uyuyor olsam da başkalarından duyduğum kadarıyla Leydi Winter buradan ayrılırken hiç de iyi görünmüyormuş."

"Onun Brighton'dayken Eddington'la yakınlaşmadığını bilmek ne işime yarayacak?" Christopher sandalyesinde arkasına yaslandı.

Philip, "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. "Verdiğim bilginin işe yaramayacağını düşünüyorsanız bu konuda konuşulacak bir şey kalmamış demektir."

"Pekâlâ," dedi Christopher kayıtsız bir sesle. "İzin ver de durumu farklı bir şekilde ifade edeyim. Benim yerimde *sen* olsaydın bu bilgiyle ne yapardın?"

"Ama ben sizin yerinizde değilim ki."

"Çok komik."

Philip titrek bir nefes aldı. "Son günlerde melankoliye kapılmanızın sebebi Leydi Winter'ın Eddington'la olan yakınlığı mı bilmiyorum ama..."

"Ben melankoliye falan *kapılmadım*," dedi Christopher sert bir sesle.

"Şey... Haklısınız. Yanlış kelime kullandım. 'Moral bozukluğu' demek daha mı uygun olur?" Philip nihayet Christopher'ın yüzüne bakma cesareti gösterdi ve bunu yaptığında ırkildi. "Her halükarda sebep bu olsa ve ben ikisinin nadiren görüştüklerini öğrensem büyük ihtimalle aralarında cinsel yakınlık olmadığı sonucuna varırdım."

"Gayet makul bir varsayım."

"Evet, şey..." Philip boğazını temizledi. "Bu durumda yaşanan olayları mantıksız bulacağım için Leydi Winter'a gidip bana bir açıklama yapmasını isterdim."

"O bana bugüne dek tek bir sırrını bile açmadı," dedi Christopher. "Aramızdaki en büyük sorun da bu zaten."

"Şey... size mesaj yolladı. Yanınıza geldi. Ben olsam bütün bunları olumlu işaret olarak görürdüm."

Christopher homurdandı. "Keşke öyle olsa. Maria'nın buraya gelme sebebi benimle vedalaşmaktı."

"Ama sizin onunla vedalaşmanız gerekmiyor, değil mi?" dedi Philip.

"Hayır. Ama bunu yapmam en iyisi olur. Her ikimiz için de."

Philip omuzlarını silkti. *Siz benden daha iyi bilirsiniz.* Verdiği mesaj buydu. Ama bu mesajın altında sessiz bir uyarı gizliydi. Yardımcısı henüz bütün çarelerin tükenmediğine inanıyordu ve Christopher onun bu konuda haklı olduğunu düşündü.

"Teşekkür ederim, Philip," dedi aralarındaki sohbeti sonlandırdırken. "İlgi ve samimiyetine minnettarım."

Philip rahatladığını açıkça belli ederek odadan dışarı çıktı.

Christopher ayağa kalkıp gerindi. Maria'nın coşkulu sevişmesi yüzünden gerilen kasları vücuduna acı veriyordu. Yüce Tanrım, bu kadın ona hayatının en güzel orgazmını yaşatmış ama o bundan buruk bir zevk almıştı. Maria'nın kendini ona daha önce hiç yapmadığı bir şekilde açarken bile aslında ağır ağır uzaklaştığını hissetmişti.

Pencereye gidip aşağıdaki caddeye bakarak, "Maria," diye fısıldadı. Maria onu görmek için bu çirkef yuvasına girmeyi bile göze almıştı. Alnını pencereye yaslayan Christopher'ın teninden yayılan sıcaklık camın buğulanmasına neden oldu. Zihnindeki cevapsız sorular ona acı veriyordu.

Aslında cevaplara gerek yoktu. İlişkileri bu şekilde hiçbir yere varamazdı. Böylesine kötü bir şekilde sonlandırılması en doğrusuydu. Birbirlerinden uzaklaşmaları Christopher'ın yapmak

zorunda olduğu şeyi daha kolay halletmesini sağlayacaktı; Maria'ın sık bir şekilde paketleyip Sedgewick'in ellerine teslim etmeyi.

Bu ilişkiyi sürdürmeye çalışmanın ne anlamı vardı?

Aynı anda arkasındaki kapıya vuruldu. "Lord Sedgewick geldiler, efendim."

Durumdaki ironi onu neredeyse kahkahaya boğacaktı.

Kendini toparlaması, başını candan çekip masasına dönmesi biraz zaman aldı. Sonrasında hazır olduğunu bildirdi ve vikontun içeri girmesini bekledi.

Sedgewick'i ayağa kalkmadan, soğuk bir sesle, "Lordum," diye selamladı.

Hakaret yerine geçen bu davranış karşısında dudakları bembeyaz olan Sedgewick, az önce Philip'in kalktığı koltuğa çöküp bu bir dost ziyaretimiş gibi bacak bacak üstüne attı.

"Bana vereceğin herhangi bir bilgi var mı?" diye sordu vikont sert bir sesle. "Leydi Winter'la ikiniz neredeyse iki haftadır ortalarda yoksunuz. Herhalde bu süre içerisinde yeni bir şeyler öğrenmişsindir."

"Sanırım bu süre boyunca onunla beraber olduğumu düşün-
dünüz."

Sedgewick gözlerini kısarak ona baktı. "Değil miydin?"

"Hayır." Vikontun yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gören Christopher gülümsedi. Kasten ağır ağır hareket ederek masasının üzerinde duran kutudan bir parça tütün alırken, "Neden bu kadar acele ediyorsunuz?" diye sordu. "Bu ölümlerin üzerinden yıllar geçti. Birkaç hafta daha geçse ne olur?"

"Benim takvimim seni ilgilendirmez."

Karşısında oturan asilzadeyi deneyimli gözlerle inceleyen Christopher usulca mırıldandı. "Büroda daha yüksek bir pozisyona getirilmek istiyor olabilir misiniz? Bu amacınıza ulaşmak için ihtiyaç duyduğunuz süre giderek tükeniyor, değil mi?"

"Tükenen şey benim sabrım. Sabretmenin meziyetlerim arasında olduğunu söyleyemem."

"Sizin herhangi bir meziyetiniz var mı ki?"

"Senden çok daha yetenekli olduğum kesin." Sedgewick ayağa kalktı. "Sana bir hafta daha süre tanıyorum. Sonrasında Newgate'e döneceksin ve ben de altından kalkamadığın bu görevi yerine getirecek bir başkasını bulacağım."

Christopher istese bu işi burada sonlandırabileceğini biliyordu. Sedgewick'e Maria'yı suçlayacak bir şahit bulma sözü verebilirdi. Ancak kelimeler dudaklarından çıkmadı. Bunun yerine, "İyi günler, lordum," dedi. Onun bu kayıtsızlığı karşısında çileden çıkan züppe vikont, dantel ve mücevherleriyle birlikte hışımla odayı terk etti.

Bir hafta. Christopher gergin omuzlarını geriye attı ve artık bir karar verme zamanının geldiğini anladı. Amelia ismindeki o kız hakkında araştırma yapmakla görevlendirdiği adamlar yakında kendisine rapor vermek üzere geri dönecekti. Beth'in de Welton'la kurduğu yakınlık sayesinde ilginç bir şeyler öğrendiğini umuyordu. Ayrıca Maria'nın evine yerleştirdiği genç adamı yanına çağırıp ondan da bilgi alabilirdi.

Christopher'ın elinin altında pek çok bilgi kaynağı vardı. Bilgi edinmeyi geciktirmek ondan beklenilecek bir davranış değildi. Ama o zaten Maria'yla beraber olduğu o ilk geceden beri olduğundan farklı davranıyordu.

Maria'nın onun üzerinde ne gibi bir etkisi olmuştu?

Genç kadının evinin önünde atının dizginlerini seyişe verirken aklında hâlâ bu soru vardı. Evin önündeki birkaç basamağı daracına çıkan bir adamın ağır adımlarıyla tırmandı ve Maria'nın evde olmadığını duyduğunda hiç şaşırmadı.

Aklından geçen orayı terk etmek olduğu halde kendini, "Her halükarda içeri *gireceğim*," derken buldu. "Bunu nasıl yapacağım ise tamamen sana bağlı."

Homurdanan kâhya kenara çekildi ve Christopher içindeki beklenti ile korkunun baş döndürücü bir kavgaya tutuştuğunu hissederek merdivenleri tırmandı. Quinn'in, karşısına çıkıp kendisiyle dövüşeceğini umuyordu. Şu an fiziksel anlamda berbat bir durumda olsa da bu umurunda değildi.

Tutuşacağı bir yumruk dövüşü zihnini Maria'dan uzaklaştıracaktı ve onun da istediği tek şey buydu; Maria'nın özleminden kurtulmak.

İkinci kata ulaştığında Quinn'le değil ama tanıdık bir yüzle karşılaştı.

Uşağının saçlarını küçük bir atkuyruğu şeklinde topladığını ve eski gür sakalını kesip keçi sakalına dönüştürdüğünü fark ederek, "Nasılsın?" diye sordu Tim'e.

"İyiyim."

Christopher başını sallayarak, "Bizi kimsenin rahatsız etmesine izin verme," dedi.

"Tamam."

Maria'nın odasına giden Christopher kapıyı çalacakken vazgeçti. Bunun yerine tokmağı çevirdi ve herhangi bir uyarıda bulunmadan içeri girdi. Maria'nın pencerenin önünde olduğunu fark edince bir adım atıp durdu.

Bütün büyüleyici kadınlar gibi Maria da sabahlığıyla ve üzerindeki ince pamuklu kumaş kıvrımlı vücudunu gözler önüne seriyordu. İki tarafında püsküllerle süslenmiş, çiçek desenli, upuzun perdeler olan o ufak tefek vücudunu görmek Christopher'ın boğazını konuşmasını engelleyecek kadar kurutmuştu. Yine de nasıl olduysa, "Maria," demeyi başardı.

Maria'nın omuzları sertleşti ve Christopher onun derin bir nefes aldığını gördü.

Genç kadın sanki geleceğini biliyormuş gibi ona bakmadan, "Her iki kapıyı da kilitle," dedi. "Az sonra Simon gelecek ve ben

kimse tarafından rahatsız edilmeden bu konuyu çözüme kavuşturmak istiyorum."

İçeride o güne dek dile getirilmemiş onca sözün yarattığı boğucu bir hava vardı. Yine de Christopher kapıyı kilitlerken sırf Maria'yla aynı odada olduğu için omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Ona doğru yürüdü ama yanına ulaşmasına birkaç adım kala durdu. Maria nihayet yüzünü ona dönmüştü ve kızaran gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. İnce omuzları yorgunluğun ağırlığıyla çökmüştü. "Benden uzak duracağını umuyordum."

"Bunu yapmayı istiyorum."

"O halde neden buradasın?"

"Çünkü seninle olmayı daha çok istiyorum."

Maria elini kalbine götürdü. "İstediğimizi elde edebilmemiz imkânsız. Bizimki gibi birer hayat sürenler bunun bedelini gönül işlerinden mahrum kalarak öderler."

"Peki, senin kalbinde birisi var mı?"

"Bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi Maria sadece. Yüz hatlarında ya da gözlerinin derinliklerinde zihninden geçenleri ele verecek en ufak bir ipucu yoktu.

Christopher şakağından bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti. "O gece odana gelip birlikte yatağa..."

Maria tekrar pencereye doğru döndü. "O gece her zaman sevgiyle hatırlanacak güzel bir anıydı. Hoşçakalın. Bay St. John." Sesi duygudan yoksundu.

Christopher yerinden kıpırdamadı. Zihni oradan gitmesini söylüyor ama bacakları bu emri yerine getirmiyordu. Maria'ya hak veriyor, yollarını ayırıp tanışmadan önceki gibi farklı birer hayat sürmelerinin en doğrusu olacağını biliyordu.

Ancak oradan gitmek yerine kendini ona doğru yürüyüp arkasından beline sarılırken buldu. Ona dokunduğunda Maria

titremeye başladı. Christof ller ona benzer bir şekilde sarıldığı tiyatrodaki o ilk gecelerini düşündü. Genç kadın o zaman kont. rollü ve mesafeliydi. Kollarının arasındaki bu savunmasız kadını Christopher'ın onun üzerinde bıraktığı etki yaratmıştı.

"Christopher..." Maria'nın sesindeki hü zün Christopher'ı perişan etti.

Burnunu onun mis kokulu saçlarının arasına gömerek, "Bırak beni," dedi boğuk bir sesle. "Bırak da yoluma gideyim."

Maria bunu yapmak yerine acı dolu bir çığlık atıp ona doğru döndü ve arzuyla dudaklarını öptü.

Artık onu kendine daha da çok bağlamıştı.

On Altıncı Bölüm

Amelia büyük umutlarla ormana girdi. Bir tutku anında kondurulan bir öpücük için değil de önceden planlanmış bir öpüşme için heyecanlanıyor olması aptalcaydı belki ama yine de bu düşünceden hoşlanmıştı. Onu sabırsızlandıran bir diğer şey de cebinde taşıdığı nottu. Bir önceki gece geç saatlere dek oturup kız kardeşine yazabileceği en uygun kelimeleri bulmaya çalışmıştı. Nihayetinde kısa ve öz bir mesajda karar kılıp Maria'ya Lord Ware aracılığıyla kendisiyle bir buluşma ayarlamasını söylemişti.

Çit şimdi tam karşısında duruyordu. Korumanın hâlâ onu fark edemeyecek kadar uzakta olduğundan emin olduktan sonra hızla oraya doğru koşmaya başladı. Geniş gövdeli bir ağacın arkasına saklanmış delikanlıyı görmemişti. Çelik kadar sert bir kol onu tutup iri bir el ağzına kapandığında dehşete kapıldı ama çığlıkları sıcak bir avuç tarafından bastırıldı.

Colin sert vücuduyla onu ağacın gövdesine yaslayarak, "Şişşt," diye fısıldadı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Amelia kendisini bu kadar korkuttuğu için ona öfkelenerek Colin'i yumruklamaya başladı.

Colin, "Kes şunu," diye emretti. Onu ağacın gövdesinden uzaklaştırıp sarstı ve koyu renkli gözleriyle gözlerinin içine baktı.

“Seni korkuttuğum için üzgünüm ama başka şansım yoktu. Ben-
den kaçıyor, benimle konuşmuyorsun...”

Colin onu kendine doğru çekip tamamen yabancı olduğu o
güçlü vücuduna bastırduğunda Amelia çırpınmayı bıraktı. “Şimdi
elimi çekiyorum. Çenene hâkim olmazsan korumaların başımıza
üşüşmesine neden olursun.”

Colin, Amelia'yı serbest bıraktı ve sanki teninden kötü bir
koku yayıyormuş ya da buna benzer rahatsız edici bir etki yara-
tıyormuş gibi hızla ondan uzaklaştı. Oysa Amelia onun üzerine
sinen at ve ter kokusunu daha şimdiden özlemişti.

Güneş ışığı siyah saçlarında ve yakışıklı yüz hatlarında
hâreler oluşturuyordu. Amelia bu görüntünün kendisini heyecan-
landırmasından ve bu defa farklı bir acı duyan kalbinin yerinden
çıkacakmış gibi atmasından hiç hoşlanmamıştı. Üzerinde ten rengi
bir kazak ve kahverengi pantolon olan Colin bu haliyle tehlike
arz edecek kadar erkeksi görünüyordu.

“Senden özür dilemek istedim,” dedi boğuk ve çatallı bir sesle.
Amelia ters ters ona baktı.

Colin gürültüyle nefesini bırakıp her iki elini birden saçlarının
arasında gezdirdi. “O kız benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Amelia ancak o zaman onun kendisini korkuttuğu için özür
dilemediğini anladı. “Ne güzel,” dedi acısını gizlemeyi başara-
mayarak. “Benim kalbimi kıran bir şeyin senin için herhangi bir
anlam taşımadığını duymak içimi rahatlatmıştı doğrusu.”

Colin suratını buruşturup çalışmaktan nasır tutmuş ellerini
öne doğru uzattı. “Amelia. Anlamıyorsun. Sen çok gençsin, çok
kapalı yetiştirildin.”

“Eh, sen nihayet seni anlayabilecek kadar yaşlı ve rahat ye-
tiştirilmiş birisini bulmuşsun.” Amelia yürüyüp Colin'in yanından
geçti. “Ben de aynı şekilde beni anlayabilecek kadar yaşlı birisini
buldum. Herkes mutlu, o halde...”

"Ne dedin sen?"

Colin'in alçak ve kaygı verici ses tonu karşısında irkilen Amelia, genç adam onu sert bir şekilde tuttuğunda bir çığlık attı. "Kimmiş o?" Colin'in yüzünde öylesine gergin bir ifade vardı ki Amelia bir kez daha korktuğunu hissetti. "Dere kenarında gördüğüm o çocuk mu? *Benny mi?*"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" dedi Amelia sert bir sesle. "Senin bir kız arkadaşın var."

"Onun için mi böyle giyindin?" Colin öfkeli bakışlarla onu baştan aşağı süzdü. "Artık saçlarını toplamamanın sebebi o mu? O çocuk mu?"

Amelia bu özel buluşmanın buna değeceğini düşünerek en güzel elbiselerinden biri olan, üzerine küçük kırmızı çiçekler işlenmiş koyu mavi elbisesini giymişti. "Evet! O beni bir çocuk olarak görmüyor."

"Çünkü kendisi de bir çocuk! Onu öptün mü? Sana dokundu mu?"

"O senden sadece bir yaş küçük." Amelia çenesini yukarı kaldırdı. "Üstelik o bir kont. Bir centilmen. O asla bir dükkânın arka tarafında bir kızla sevişirken yakalanmaz."

Colin onun kolunu tutup, "Biz sevişmiyorduk." dedi öfkeyle.

"Bana öyle yapıyormuşsunuz gibi geldi."

"Çünkü sen bu işin nasıl yapıldığını bilmiyorsun." Colin ona dokunmaya katlanamıyor ama bir yanda da bundan vazgeçemiyor-muş gibi parmaklarını huzursuzca Amelia'nın tenine bastırıyordu.

"Ama sen biliyorsun, değil mi?"

Colin onun bu imalı sözlerine çenesini sıkarak karşılık verdi.

Ah, işte bu Amelia'nın canını yakmıştı! Onun Colin'i başka bir kadını seviyordu.

"Bu konuyu neden tartışıyoruz ki?" Amelia kendini Colin'in kollarından kurtarmak istedi ama başarılı olamadı. Colin onu

sımsıkı tutuyordu. Amelia'nın ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. O kendisine dokunurken nefes alamıyor, düşünmekte bile zorlanıyordu. Neye uğradıklarını şaşırان duyularından içeri sızmayı başaran tek şey acı ve derin bir kederdi. "Seni aklımdan çıkardım, Colin. Senden uzak durdum. Neden hâlâ beni rahatsız ediyorsun?"

Colin bir elini Amelia'nın ensesine götürüp onu kendine doğru çekti. Hızlı hızlı inip kalkan göğsü genç kızın göğüslerine dokunuyordu ve onların tuhaf bir tepki vererek şişip sızlamalarına neden olmuştu. Amelia bunu yapmaya devam ettiği takdirde vücudunun göstereceği tepkiden endişe duyarak mücadele etmeyi bıraktı.

"Yüzündeki ifadeyi gördüm," dedi Colin boğuk bir sesle. "Seni incittim. Bunu yapmayı asla istemem."

Gözyaşlarının akmasını engellemeye kararlı olan Amelia gözlerini kırpıştırdı.

"Amelia." Acılı bir sesle konuşan Colin yanağım onunkine bastırdı. "Ağlama. Buna dayanamam."

"O halde beni bırak. Ve benden uzak dur." Amelia güçlükle yutkundı. "Hatta başka bir yerde düzgün bir iş bulursan çok daha iyi olur. Sen çalışkan birisin..."

Colin diğer eliyle onun belini tuttu. "Beni gönderecek misin yani?"

"Evet," diye fısıldadı Amelia onun kazağına tutunarak. "Evet, göndereceğim." Onu başka bir kızla görmemek için her şeyi yapmaya razıydı.

Colin burnunu sert bir şekilde onunkine sürttü. "Bir kont ha... Bu Lord Ware olmalı. Canı cehenneme."

"O bana çok iyi davranıyor. Benimle sohbet ediyor, beni gördüğünde gülümsüyor. Bugün bana ilk öpücüğümü verecek ve ben..."

"Hayır!" Geri çekilen Colin'in büyüyen gözleri acı dolu, simsiyah birer havuza dönüşmüştü. "O, sen de dâhil olmak üzere

benim asla sahip olamayacağım şeylere sahip olabilir. Ama Tanrı şahidim olsun ki bunu elimden almayı başaramayacak.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Colin dudaklarını onunkilere bastırarak Amelia’yı olduğu yerde donakalmasına neden olan bir şaşkınlığa sürükledi. Genç kız neler olup bittiğine, Colin’in bunu neden yaptığına, kendisiyle neden daha önce değil de *o gün* yakınlaştığına ve tadını almak için yanıp tutuşuyormuşçasına dudaklarını öptüğüne bir anlam verememişti.

Colin başını yana eğip Amelia’nın dudaklarını tamamen ağzına aldı ve bir yandan da başparmağını nazikçe çenesine bastırıp onu dudaklarını aralamaya zorladı. Vücudu baştan aşağı coşkulu bir arzuyla tutuşan Amelia rüyada olduğundan ya da aklını yitirdiğinden korkarak şiddetle ürperdi. Dudaklarını aralayıp Colin’in ıslak bir kadife kumaş kadar yumuşak olan dilinin ağzından içeri girdiğini hissettiğinde boğazından bir inilti koptu. Korkusundan nefes almayı bıraktı ve sevgili Colin’i onu yatıştırmak istercesine parmaklarını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirerek mırıltıya başladı.

“Bunu yapmama izin ver,” diye fısıldadı. “Bana güven.”

Amelia parmaklarının üzerinde yükselerek Colin’e iyice sokuldu ve ellerini onun ipek bukleleri arasında gezdirdi. Bu konuda tamamen deneyimsiz olduğu için ancak Colin’in yönlendirmesiyle hareket edebiliyor, onun dudaklarını hafifçe ısırmasına, dilini temkinli bir şekilde diline dokundurmasına izin veriyordu.

Cinsel açlık ve arzuyla dolu bir inilti koparan Colin ellerini Amelia’nın ensesine götürüp onu daha rahat bir pozisyona getirdi. Dudakları şimdi tamamen birbirine kenetlenmişti ve Amelia’nın tepkisi az öncekinden çok daha coşkuluymdu.

Amelia karıncalanan teninin baştan aşağı ürperdiğini hissetti. İçine dünyayı umursamamasını söyleyen ve umut veren ısrarcı bir duygu yerleşmişti.

Colin bir eliyle onun sırtını okşadıktan sonra kalçasını kavradı ve vücudunu yukarı kaldırarak kendi vücuduna bastırdı. Amelia genç adamın sertleşen erkekliğini hissetmesiyle birlikte ruhunun derinliklerinde yoğun bir sızı duydu.

“Amelia... tatlım.” Colin dudaklarını onun ıslak yüzünde gezdirip gözyaşlarını sildi. “Bunu yapmamalıyız.” Böyle söylemişti ama onu öpmeye ve kalçalarını hareket ettirerek bedenine bastırmaya devam ediyordu.

“Seni seviyorum,” diye haykırdı Amelia. “Seni öylesine uzun zamandır seviyorum ki...”

Onu öperek daha fazla konuşmasını engelleyen Colin'in arzusu giderek artıyor, ellerini genç kızın sırtında ve kollarında dolaştırıyordu. Amelia nefesinin kesildiğini hissettiğinde dudaklarını onunkilerden ayırdı.

“Bana senin de beni sevdiğini söyle,” diye yalvardı nefes nefese. “Bunu söylemek zorundasın. Ah, Tanrım, Colin...” Amelia yaşlarla ıslanan yüzünü onunkine sürttü. “Bugüne dek bana hep acımasız ve kaba davrandın.”

“Sana sahip olabilmem imkânsız. Beni arzulamaktan vazgeçmelisin. Biz asla...”

Colin ağza alınmayacak bir küfür savurarak kendini Amelia'dan uzaklaştırdı. “Sana bu şekilde dokunamayacağım kadar gençsin. Hayır. Başka hiçbir şey söyleme, Amelia. Ben bir hizmetçiyim. Ben sonsuza dek bir hizmetçi olarak kalacağım, sense hep bir vikontun kızı olacaksın.”

Amelia gerçekte alev alev yanan vücudunun sanki üşümüş gibi baştan aşağı titrediğini hissederek kendine sarıldı. Teni gerilmişti ve şişen dudakları zonkluyordu. “Ama yine de beni seviyorsun,

değil mi?" diye sordu. Belli belirsiz duyulan sesi güçlü olmak için gösterdiği onca çabaya rağmen titrek çıkmıştı.

"Bana bu soruyu sorma."

"Benim için sadece bu kadarım yapsan olmaz mı? Seni hiçbir şekilde elde edemeyeceksem, asla benim olamayacaksan bile en azından kalbinin bana ait olduğunu söylesen olmaz mı?"

Colin'in dudaklarından bir inilti koptu. "Benden nefret etmenin en doğrusu olacağını düşündüm." Başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktıktan sonra gözlerini kapadı. "Benden nefret edersen hayallere kapılmaktan vazgeçeceğimi düşündüm."

"Ne tür hayallere?" Amelia temkinli davranmayı elden bırakıp ona doğru yaklaştı ve elini kazağının altına götürüp sert karnını okşamaya başladı.

Colin onun elini tutup öfkeli gözlerle yüzüne baktı. "Dokunma bana."

"Hayallerin benimkilere benziyor mu?" diye sordu Amelia usulca. "Sen de hayallerinde az önce yaptığın gibi beni öptüğünü ve beni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini söylediğini mi görüyorsun?"

"Hayır," diye homurdandı Colin. "Benim hayallerim tath. romantik ya da çocukça değil. Benimkiler bir erkeğin gördüğü türde hayaller, Amelia."

"O kıza yaptığın şeyler gibi mi?" Alt dudağı titreyen Amelia duygularını ele veren bu tepkiyi dudağını ısırarak gizlemeye çalıştı. Zihnine hücum eden acı dolu hatıralar, tamamen yabancı olduğu cinsel arzunun ve kalbinin ısrarcı yakarışlarının sebep olduğu duygu karmaşasını iyice içinden çıkılmaz hale getirmişti. "Peki, o kıızı da hayal ediyor musun?"

Colin onu bir kez daha kendine doğru çekti. "Asla."

Ardından dudaklarına az önceki kadar ısrarcı ve sert olmayan ama en az onun kadar tutkulu bir öpücük kondurdu. Bir kelebeğin

kanatları kadar yumuşak olan dudakları Amelia'nın dudakları üzerinde dolaştı, dili ağzından içeri girip çıktı. Amelia'nın yapayalnız kalbi bu saygılı öpücüğü çöl kumunun yağmuru içine çektiği gibi özüksedi. Colin onun yüzünü avuçlarının arasına alarak, "*Bunun adı sevişmek, Amelia,*" diye fısıldadı.

Amelia kazağının içine soktuğu elini onun sırtına götürdü ve turnaklarını tenine bastırarak, "*Bana o kızı bu şekilde öpmediğini söyle,*" diye haykırdı usulca.

"Ben asla öpüşmem. Bugüne dek hiçbir kadını öpmedim." Colin alnını onunkine bastırdı. "*Sadece seni. Sadece seni öptüm.*"

"*Maria.*"

Christopher'ın boğuk sesinin ismini söylediğini duymak Maria'nın korku ve arzu karışımından oluşan bir duyguyla inlemesine neden oldu. Bu sesi duyan Christopher onu kendine doğru çekti ve dudaklarını ısrarcı bir baskıyla dudaklarında gezdirdi.

Maria Christopher'ın, yüreğinde yarattığı duyguyla, fiziksel liğin ötesine taşan sonsuz bir arzu ve aralarındaki ilişkiyi daha ileriye taşıyabileceklerine dair tereddütlü bir umuttan oluşan bu tuhaf karışımla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu.

"Bu sabah uyandığımda seni yanımda görmek istedim," dedi genç adam onu güçlü kollarının arasına alarak.

Maria, Christopher'ın sade bir güzelliğe sahip olan yüz hatlarına baktığında bronz teninin solduğunu ve onun da kendisi kadar yorgun görüldüğünü fark etti. "*Kalmayı isterdim ama aramızda bu,*" ikisinin arasını işaret etti, "*olmamalı.*"

"Belki de gitmen daha iyi oldu. Aksi halde seni kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu asla bilemezdim."

Maria elini kaldırıp parmak uçlarını bu çok özel itirafın kaynağı olan dudaklara bastırdı. Christopher bileğini tutup avucuna ateşli bir öpücük kondurunca ürperdi. İlk kez tiyatrodaki

karşılaştığı o korsana ne olmuştu? Onunla şu an karşısında duran adam arasında fiziksel bir fark yoktu ama kendisine bakan gözler tamamen farklıydı. Yine de bu gözler ona yabancı değildi. Maria içinde neden böyle delice bir kıpırtının olduğunu anlamaya çalışarak uzunca bir süre Christopher'a baktı. Sonra birden korkutucu gerçeğin farkına vardı.

Christopher endişeyle kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Maria ondan kaçırıldığı bakışlarını odada gezdirip gerçekliğe tutunmasını sağlayacak bir şeyler bulmaya çalıştı.

Christopher omuzlarını tutarak onun kendisinden kaçmasına izin vermedi. "Anlat bana. Tanrı biliyor ki aramızda çok fazla sır var. Dile getirilmeyen çok fazla şey var. Bütün bunlar bizi zehirliyor."

Maria, "Biz,' diye bir şey yok," diye fısıldadı. Cesaretini toplamak için ciğerlerine çektiği nefes duyularını bergamot özlü sabun ve tarçın kokularının etkisi altına almaktan başka bir işe yaramadı. Christopher'ın kokusu.

Christopher usulca, "Ben de bunun doğru olmasını istiyorum, biliyorsun," dedi. Başını öne eğdi ve dudakları aralandıktan hemen sonra Maria'nın dudaklarına dokundu. Eli genç kadının üzerindeki kombinezonun yakasına gitti ve onun çıplak göğsünü avuçladı. Maria bu dokunuşla birlikte teninin dağlandığını hissederek küçük bir çığlık attı ve Christopher fırsatı değerlendirerek dilini ağzından içeri soktu.

Deneyimli eli Maria'nın sertleşen meme ucunu buldu ve onu genç kadının dizlerinin bağının çözülmesine neden olana dek çekıştırıp parmaklarının ucunda yuvarladı. Ardından Maria'nın ayaklarını yerden kesti ve onu yatağa taşıdı.

"Bir kez daha sevişirsek," dedi Maria sıcak yüzünü onun omzuna bastırarak, "bu ilişkiyi nasıl sonlandıracağız?"

Christopher onu dikkatle yatağa yatırarak, "Bu soru ancak mantıkla cevaplanabilir." diye mırıldandı. Üzerine abanıp ellerini kalçalarının iki tarafına yerleştirdikten sonra ona asla karşı koyamadığı o baştan çıkaran gülümsemesini sundu. "Oysa bizim ilişkimizde mantık yok. Hiç olmadı."

Maria, Christopher'ın şefkat dolu hareketlerinden etkilenmişti. Kalbi hızla atmaya başladı ve birden onun gözlerindeki duyguyu görmeye katlanamayacağını anlayarak gözlerini kapadı.

İçe çöken yatak Christopher'ın, onun yanına oturduğunun göstergesiydi. Genç adam parmağını boynunda dolaştırıp göğüslerinin arasındaki boşluğa indirdi. "Konuş benimle," dedi ısrarcı bir sesle.

"Bence..."

Maria Christopher'ın, göğsünü avuçlamasıyla birlikte kombinezonun üzerinden meme ucuna ıslak bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Bu dokunuşun verdiği zevkle irkilerek sırtını geriye attı ve hızla gözlerini açtı.

Christopher tekrar ayağa kalkıp üzerindeki ipekli ceketi çıkardı. "Anlat. Ben daha ikna edici yöntemlere başvurmadan önce anlat."

Maria, "Gerçekte yetişkin bir kadın olduğum halde kendimi yeni yetme bir kız gibi hissetmeme neden oluyorsun," diye itiraf etti. Ancak Amelia yaşındaki bir kıza ait olabilecek duyguların karmaşasını yaşıyordu; korkmuştu ama merak ediyordu, endişeliydi ama hevesliydi. Az sonra neler olacağını gayet iyi bildiği halde içi beklentiyle ürperdi.

Bu defa her zamankinden farklı olacağından emindi. Daha önce hiç deneyimlemediği şeyler yaşayacaktı.

Christopher kumral kaşını yukarı kaldırarak ellerini yeleğinin fildişi düğmelerine götürdü. "İlk cinsel deneyimimi leş gibi bir ara sokakta duvara yaslanarak yaşadım. Kadın benden on

yaş büyüktü ve hünerli bir fahişeydi. Başkalarına bu tür işlerde fazlasıyla bilgiliymiş gibi davranıyordum ama o gerçekte öyle olmadığını biliyordu ve beni eğitmeyi vazife edindi. Elimi tutup beni dışarı çıkardı ve eteklerini yukarı sıyırdı. Elbette söyledığım yalana sadık kalmak niyetindeydim, bu yüzden onu güzelce becerdim ve etkilemek istediğim her adam zevk dolu çıgııklarını duyana dek de durmadım."

Christopher sakın bir sesle konuşuyordu ama Maria bu sesin ardında kendisini derinden etkileyen bir şeyler duymuştu. Bu adam kimdi? Nasıl olmuştu da onun yatak odasında soyunan aşığı haline gelmişti? Tıpkı Maria'nın onun ayağına gittiği gibi sonu olmayan ilişkilerini kurtarmak uğruna Maria'nın ayağına gelen bu adam kimdi?

Christopher önce yeleşini, ardından çabucak gömleğini, pantolonunu ve ayakkabılarını çıkardı. Olağanüstü bir güzelliğe sahip olan çıplak vücuduyla Maria'nın yanına uzandı. Onu kendine doğru çekerek son buluşmalarındakine benzer bir pozisyona getirdi. İsteddiği konuma gelmesini sağladıktan sonra yoğun bir mutlulukla iç geçirdi.

Maria elini onun kalbinin üzerine yerleştirip tül perdelerden dışarı baktı ve o an dış dünyayla ilişkisinin tamamen kesilmiş olmasını memnuniyetle karşıladı.

Christopher dudaklarını onun saçlarına dokundurarak. "Pekâlâ, söyle bakalım," diye mırıldandı. "kendini yeni yetme bir kız gibi hissettiğini söylerken neyi kastediyordun?"

Şu anı konuşmadığımız takdirde geçmişimizle baş başa kalırız.

"Dayton benden epeyce yaşlıydı," dedi Maria. Nefesi, ince bir tabaka halinde Christopher'ın göğsünü kaplayan altın rengi tüyleri okşadı.

"Bunu duymuştum."

"İlk eşine fazlasıyla âşıktı ama öyle olmasa bile sanırım yine de benim yaşımı rahatsız edici bulurdu."

"Öyle mi?"

Maria, Christopher'ın vücudunun merak ve beklentiyle gerildiğini hissetti. "Ama ben genç, meraklı ve..."

"Ateşliydin," diye tamamladı Christopher, Maria'nın sözlerini. Genç kadın onun, başının üstüne kondurduğu sevgi dolu öpücüğe sertleşen meme ucuyla karşılık verdi.

"Sakin dikkatimi dağıtmaya kalkışma," dedi Christopher azarlarcasına. "Önce hikâyeni bitireceksin."

"Dayton genç erkekleri giderek daha fazla süzdüğümü fark ederek beni bir kenara çekti. Uşaklar arasında özellikle çekici bulduğum birisinin olup olmadığını sordu."

"Ona cevap verdin mi?" Christopher, Maria'nın yüzünü kendisine doğru çevirerek yukarı kalkan kaşlarını görmesini sağladı.

"İlk başta hayır. Bu soru beni fazlasıyla utandırmıştı." Yanaklarına yayılan ateş bunun bir ispatıysa hâlâ da utanıyordu.

"Yüzün kızardığında ne kadar da güzel oluyorsun," diye mırıldandı Christopher.

"Benimle uğraşmayı kes yoksa bu hikâyeyi asla bitiremem."

"Ben seninle uğraşmıyorum."

"Christopher!"

Christopher gülümsedi ve ıslıl ıslıl parlayan gözleri onu olduğundan çok daha genç gösterdi. Yine de hiçbir şekilde yeni yetme bir delikanlıya benzediği söylenemezdi. Christopher St. John'un yaptıklarını yapan, gördüklerini gören hiç kimsenin, karşısındakine masum olduğu günleri hatırlatabilmesi mümkün değildi ancak onun yüz hatlarındaki değişim Maria'yı şaşırtmış ve derinden etkilemişti. Bu değişime kendisi sebep olmuştu.

Parmaklarını hayranlıkla onun yanağında gezdirdiğinde Christopher'ın yüzündeki gülümseme soldu ve bakışları arzuyla

doldu. "Hikâyesi bir an önce tamamlasan iyi olur," dedi ısrarcı bir sesle.

"Bir gün Dayton bana haber gönderip bekâr evinde buluşmamızı istedi. Bu pek de olağandışı bir istek sayılmazdı." Harita ve kriptoloji çalışmalarını hizmetçilerin meraklı bakışlarından ve her dâim tetikte olan kulaklarından uzakta oldukları bu mekânda yürütüyorlardı. "Ancak oraya gittiğimde beni bekleyen kişi Dayton değil arzu duyduğum genç ve yakışıklı bir adamdı."

"Şanslı piç," dedi Christopher.

Maria yanağını tekrar onun göğsüne yasladı ve zayıf kalçasını avuçladı. "Bu adam bana nazik ve sabırlı davrandı. Genç, arzulu ve belirgin bir şekilde hevesli olmasına rağmen kendi doyumundan önce benimkini düşündü. Bu, bir kadının bekâretini alırken çok sık başvuru olan bir yöntem sayılmaz."

Christopher olduğu yerde dönüp Maria'yı altına aldı ve arzu dolu, şeffaf gözlerini üzerine dikti. "Kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Bugünkü birlikteliğimizin neden yüreğinde bir yeni yetmenin duygularını uyandırdığını hâlâ çözemedim."

Maria ona daha fazla açılmaktan korkarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu durumda sana baskı mı yapmıyorum?" Christopher bu sözlerle birlikte elini vücutlarının arasına götürdü ve Maria'nın korsesini aşağı çekip göğüslerini çıplak bıraktı. Kollarla kaplı, sıcak tenini onun çıplaklığına bastırmak müstehcen bir haz duymasına neden olmuştu.

"Tanrım," dedi bir eliyle vücuduna destek olup diğeriyle Maria'nın meme ucunu yuvarlayarak. "Ne kadar da güzelsin."

Maria ona, "Seni tath dilli şeytan," diye takıldı. Çenesine bir öpücük kondurduktan sonra bacaklarını araladı ve genç adam hiç vakit kaybetmeden kalçalarını onların arasına yerleştirdi.

“Dilimi seviyorsun,” diye mırıldandı Christopher. “Ve ben itiraflarını duyabilmek için ondan faydalanmaya hazırım. Şimdi işimize devam edebilmemiz için bana kendini neden ve nasıl okullu bir kız gibi hissettiğini açıkla.”

“Böyle bir tehdit karşısında konuşur muyum hiç?”

Christopher onun alt dudaklarını dişledi. “Pekâlâ, o halde şu ana dek anlattıklarına dayanarak ben bir tahminde bulunacağım. Aynı anda hem endişe hem de arzu duyuyorsun. Hem şaşkın hem de heveslisin. Emin değilsin ama kararsınsın. Benimle beraber olmak istemiyorsun ama bir yandan da bunu fazlasıyla istiyorsun.” Gülümsedi. “Yaklaştım mı?”

Maria başını kaldırıp burnunu onunkine sürttü. “Sanırım ilk cinsel deneyimde herkes benzer şeyler hissediyor.”

“Ben ilk cinsel deneyimimde senin hissettiklerine benzer bir şey hissetmedim,” dedi Christopher dudaklarını bükerek. “Hissettiğim tek şey spermlerimi boşaltmak için duyduğum fiziksel arzuydu. Bunun duygusallıkla uzaktan yakından ilgisi yok.”

Maria kaşlarını kaldırdı. “O halde benim duygularımı nasıl anladın?”

“Çünkü bunlar benim senin için hissettiklerim ” diye fısıldadı Christopher dudaklarını onunkilere yaklaştırarak.

On Yedinci Bölüm

Maria Christopher'ın, dudaklarına hiç acele etmeden, leziz bir Mikramın tadına bakarcasına zevk veren bir öpücük kondurmasına usulca inleyerek tepki verdi. Genç adamın dili dudaklarının arasından kayıp ağzının derinliklerini yaladıktan sonra tekrar dışarı çıktı. Bunu yaparken iri eli avuçladığı göğsünü yoğurmuş, günahkâr denilebilecek kadar tecrübeli parmakları meme ucunu çekiştirerek daha da sertleşip hassaslaşmasına neden olmuştu.

Yerinde duramayacak kadar tahrik olan Maria, Christopher'ın altında ürperdi ve vücudu arzuyla kıvranmaya başladı.

"Maria."

Tanrım, onun tutku ve hayranlık dolu bir sesle ismini söylemesi nasıl da hoşuna gidiyordu. Elleri genç adamın güçlü sırtını iki yanından tutup baştan aşağı okşadı. Kasları öylesine sertti ki onu kendisine doğru çekmek istediğinde vücudu direnç göstermişti.

Brighton'dan döndüğünden beri istediği şey buydu: bu tutkulu beraberlik ve kontrol altına alınması mümkün olmayan arzu ateşi. Simon'ın aksine Christopher, Maria bunu yapmasını istediğinde bile ondan uzak durmayı reddediyordu. Korsan onu varlığını kabullenmeye, kendisini *zevkle* sahiplenmeye zorluyordu.

Güçlükle nefes alan ve vücudu baştan aşağı titreyen Christopher bir anda geri çekildi. Yanağını onunkine yaslayarak inledi. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Arzulu sesi Maria'nın gözlerini yaşartmıştı. "Bana yaptığına benzer bir şey yapıyor olabilir miyim?"

Christopher'ın aralık duran ateşli dudakları son derece erotik bir biçimde Maria'nın boynunu emmeye başladı. "Lanet olsun, umarım öyledir. Hislerim de yalnız olmaya katlanabileceğimi sanmıyorum."

Maria ellerini omuzlarına koyup genç adamı iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Homurdanan Christopher dilini onun titreyen damarında dolaştırarak ağzı aracılığıyla boynuna duyduğu hayranlığı göstermeye devam etti.

"İzin ver de ben de penisine benzer bir muamele göstereyim," diye fısıldadı Maria.

Christopher altın rengi saçlarla kaplı başını kaldırıp dipsiz birer kuyuya benzeyen gizemli gözleriyle ona baktı. "Tamam." Onunla birlikte dönerek sırtüstü uzandı. Elini ensesine götürüp dudaklarını öptü. Bu ona duyduğu minnettarlığı ifade eden sert ve hızlı bir öpüktü.

Son derece sade sayılabilecek bu dokunuş Maria'yı gülümsetti. Kasten tahrik edici hareketlerde bulunarak vücudunu Christopher'ın iri vücudundan aşağı kaydırды. Bunu yaparken dudaklarını göğsünde dolaştırmış, parmakları az önce onun kendisine yaptığı gibi meme ucuyla oynamıştı. Güçlükle nefes alan Christopher gerildi ve olacakları beklemeye koyuldu. Maria dilini hızlı hareketlerle penisinin gerilen başında gezdirdiğinde dudaklarından bir inleme koptu.

"Acele et," dedi boğuk ve ısrarcı bir sesle. "Sana ihtiyacım var."

Bir kez daha merhamete gelen Maria daha da aşağıya kaydı ve Christopher'ın iki yana açılmış bacaklarının arasına yerleşti.

Genç adam öylesine gergindi ki vücudunun bu kısmındaki adaleler kasılıyordu. Maria testislerinin dolup ağırlaştığını, acı veren bir beklentiyle büzüştüğünü fark etti. Kalın ve sert penisi başını yukarı çevirmişti. Maria nefesini üzerine üflediğinde hızla yerinden sıçradı ve iri başından bir miktar sperm boşaldı.

"Nefis," diye fısıldadı Maria erkekliğini eline alıp ağzına götürürken. Onu dudaklarına yaklaştırdığında başında biraz daha sperm birikti ve nabız gibi atan iri bir damarın üzerinden aşağı aktı. Maria dilini organa yapıştırıp yavaşça üst tarafına doğru kaydırarak onu temizledi.

"Ah!" Christopher'ın yumrukları çarşafı sıkıyordu ve boynu kaskatı kesilmişti. Penisinden biraz daha sperm sızdı ve Maria'nın parmaklarıyla onun taş kadar sert organının arasındaki boşluğa aktı. Genç adam karanlık ve arzulu gözlerle olanları seyrediyordu. "Maria." Boğuk sesi ısrarını yansıtacak biçimde sertleşmişti.

Maria, Christopher'ın penisini rahatça görebileceği şekilde yan döndü. "Onu ağzıma sok," dedi emredercesine.

Yan yana duruyorlardı ama Maria'nın vücudu çok daha aşağıdaydı. Christopher'ın penisini bekleyişte olan ağzına götürdü ve onu emmeye başladı. Bir küfür savurup şiddetle sarsılan genç adamın kalçalarını tuttu. Dilini penisinin başının altındaki hassas noktada gezdiriyordu. Christopher'ın dudaklarından acılı bir inilti koptu ve Maria bir an ağlamak istedi. Duygusal açıdan, birbirlerine zarar verebilecek kadar yakınlaşmışlardı. Bu Maria'nın ona yaşatabileceği her türlü zevki yaşatmayı, her ikisinin de içinde bulunduğu bataкта biraz olsun mutluluk vermeyi istemesine neden oluyordu.

Maria gözlerini kapayıp penisinin şişkin ucunu emdi ve dilini ipeksi teninde dolaştırıp artık yoğun akan spermlerini yaladı.

"Tanrım," diye fısıldadı Christopher. İri ellerini Maria'nın ensesine götürüp kalçalarının yaptığı hamleleri sabit durarak karşılamasını sağladı. Maria onun testislerini tuttu ve büyük

bir özenle avucunda yuvarlamaya başladı. Christopher şimdi onu canını yakacak kadar sıkı tutuyor, meme uçlarının daha da sızlamasına ve vajinasının arzuyla ıslanmasına neden oluyordu.

Maria ağzını mümkün olduğunca büzerek onu daha sert bir şekilde emmeye başladı ve Christopher şiddetle sarsıldı.

"Evet... Maria..."

Maria tıpkı onun o gün oraya gelerek kendisine yaptığı gibi Christopher'a tamamen açılmıştı. Dudaklarının istekli hareketleri dışında hiç kıpırdamıyor, tempoyu onun belirlemesine izin veriyordu.

Christopher inlemeye, haykırmaya ve titremeye devam ediyor, Maria'nın ağzına giderek artan bir coşkuyla girip çıktıkça sesi duyulmaz, söyledikleri anlaşılmaz oluyordu.

Maria'nın dudakları kısa zamanda kendi tükürüğü ve onun spermleriyle çevrelendi. Christopher'ın giderek büyüyen penisi ağzını tamamen doldurmuştu. Genç adam küfürler savurup kıvranıyor, vücudunun gerginliği delice bir hızla doyuma yaklaştığını söylüyordu. Derin bir darbeye Maria'nın boğazının arka kısmına dokunduktan sonra zevk ve sersemletici bir rahatlamanın karışımından oluşan duyguyu haykırarak dile getirdi ve olduğu yerde donup kaldı.

Maria'nın ağzı onun kasılmalar eşliğinde dışarı fışkıran sıcak ve tuzlu spermleriyle doldu. Genç kadın hafifçe testislerini sıkarak ve penisini okşayıp daha da kuvvetli bir şekilde emerek ona hizmet etmeye devam ediyordu. Christopher Maria'yı kendinden uzaklaştırıp oradan kaçmak istedi ama Maria onu esareti altına almış, tamamen teslim olmasını sağlamış ve anlamsızca sözler mırıldanmasına neden olmuştu.

"Hayır... Maria... Yüce Tanrım... evet... yeter... yeter artık..." Nihayet fısıldayarak yalvardı, "*Sakin durma...*"

Maria, penisinin o müthiş sertliğini yitirip dilinin ucunda yumuşadığını hissetmesine rağmen ellerini ve dudaklarını kullanmaya devam ederek spermlerini son damlasına dek boşalttı.

"Lütfen," diye yalvardı Christopher ellerini indirerek. Vücudu hissedilebilir bir yorgunlukla gevşemişti. "Perişan haldeyim."

Onu serbest bırakıp dudaklarını yalayan Maria henüz arzusu doyurulmayan kendi vücudunun sızladığını hissetse de keyiflenmişti.

Christopher sersemleyen gözleriyle ona baktı. Yüzü hálá kızarıktı ve üzerinde ter damlacıkları parlıyordu. Kollarını açıp ona doğru uzanarak, "Buraya gel," dedi boğuk bir sesle.

Maria kendini ona doğru çekip koynuna girdi ve yanağını yerinden çıkacakmış gibi atan kalbine bastırdı. Gözlerini kapayarak kokusunu içine çekti. Christopher derin bir uykuya daldığını ele verecek şekilde ağır ve düzenli nefes almaya başladı. Maria da uykuya dalacakken üzerindeki kombinezonun yukarı sıyrılarak bacaklarını açıkta bıraktığını hissetti.

Başını geriye atıp Christopher'a baktığında karşısında o her zamanki kontrollü ve kararlı erkeği buldu.

Genç adamın sıcak avucu üşüyen bacaklarını kavradığında. "Christopher?" diye sordu usulca.

Maria'yı sırtüstü yatıran Christopher bir eliyle kendi başına destek olurken diğeriyle onu bacaklarını aralamaya zorladı.

"Bacaklarını aç," dedi boğuk sesiyle.

"Ama..."

"Aç dedim." Maria'nın bacaklarını yukarı doğru iten elinin baskısı arttı.

Yoğun bir kararlılığı yansıtan bu hareket karşısında tahrik olan genç kadın bacaklarını araladı ve Christopher'ın parmakları kıvrık tüylerine dolandığında küçük bir çığlık attı.

Christopher vajinasının dudaklarını aralayarak, "Tek kelimeyle mükemmelsin." diye mırıldandı. "Sırf benim penisimi emerek bile alev alev yanıp ıslanmışsın."

Genç adam uzun parmaklarını usulca onun klitorisine sürttü ve kadınlığının arzuyla kasılmasını sağladı.

"Ya meme uçlarına ne demeli." Christopher başını öne eğip Maria'nın sızlayan meme ucunu ağzına aldı ve onu düzenli bir ritimle emmeye başladı. Sonra onu serbest bıraktı ve ıslanan ucuna üfleyerek Maria'nın inlemesine neden oldu. "Öylesine güzel ve hassaslar ki bu açgözlü, küçük vajinanın," bu sözlerle birlikte iki parmağını onun kadınlığına soktu, "beni içine almak istemesine neden oluyolar."

Maria, Christopher parmaklarını içine sokup çıkarırken nefes nefese kalmıştı. Genç adam bakışlarını onun yüzüne sabitlemişti ve zevk dolu her hareketini takip ediyordu.

"Damarlarında İspanyol kanı taşıyan güzel ve şirret kadınının dış görünüşüne hayranlık duysam bile," bir yandan o günahkâr parmaklarını içine sokup çıkıyor, bir yandan da dudaklarını dudaklarına yaklaştırmış nefesini içine çekiyordu, "beni ona bağlayan asıl şey yüreğimdeki yoğun sevgi."

"Christopher." Maria'nın yerinden çıkacakmış gibi atan kalbi nefes almasını güçleştirmişti. Yüksek bir yerden düştüğünü hissediyor ve buna bir son vermek istediği halde yapamıyordu.

"Evet." Dudaklarını dudaklarında gezdiren Christopher ona çok yakın duruyordu. "Şaşırtıcı, değil mi?"

Maria yatağın çarşafını sımsıkı kavradı ve âdeta eridiğini hissettiği vajinasına giren zevk dolu parmaklara, ağır darbelere kalçasını yukarı kaldırarak karşılık verdi. Öylesine ıslaktı ve öylesine tahrik olmuştu ki vücudunun Christopher'ı içine çektiğini ve sonra da onu gönülsüzce serbest bıraktığını duyuyordu.

"Ne kadar da açgözlü ve sıkısın," diye mırıldandı Christopher. "Spermlemlerimi son damlasına dek boşaltmamış olsam bunun tadını çıkarırdım."

Maria gözlerini sımsıkı kapayarak, "Daha sonra yaparsın," diye mırıldandı.

"Daha sonra," diye onayladı Christopher yatak odasında kullandığı o boğuk sesiyle. "Doyuma ulaşırken yüzüme bak. Seni bu şekilde orgazma taşımamdan ne kadar zevk aldığım görmek istiyorum."

Maria gözlerini güçlükle açtı ve Christopher'ın yüz hatlarında gördüğü yumuşama onu fazlasıyla şaşırttı. Dağılan saçları bu görüntüyü daha da güçlendiriyordu. Şişen ve sancıyan göğüslerini tutup çektiği acıdan kurtulmak için onları yoğurmaya başladı.

Christopher parmaklarını derinlere sokuyor içine sürüp tekrar çıkarıyordu. Bir içinde bir dışındaydı.

"Lütfen," diye yalvardı Maria kıvranarak. Düşüyordu.

"Birbirimize karşı dilenciyiz." Christopher Maria'nın dudaklarına, vajinasına girip çıkan parmaklarının bu hareketiyle tamamen tezat oluşturan tath ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Ardından başını kaldırıp başparmağını dairesel bir hareketle klitorisinin üzerinde dolaştırdı ve onun, ismini haykırarak doyuma ulaşmasını seyretti. Kadınlığı parmaklarının ucunda kasılırken şiddetle sarsılmasını seyretti. Baş aşağı düşmesini seyretti.

Ardından onu tuttu. Kucakladı. Vücuduna bastırıldı.

Ve bu halde uykuya daldı.

Amelia hızla çitin üzerinden atlayıp dereye doğru koştu. Ware ellerini arkasında kavuşturmuş, yüzünü dereye dönmüş bir halde onu bekliyordu.

Amelia genç adamın yanında durup, "Özür dilerim," dedi nefes nefese.

Ware ağır ağır Amelia'ya doğru döndü ve onu baştan aşağı süzdü. "Dün benimle buluşmaya gelmedin," dedi.

Colin tarafından dudaklarına kondurulan çılgınca öpücüklerle dair hatıraların kalp atışlarını hızlandırdığını hisseden Amelia kıpkırmızı kesildi. "Gözler üzerimdeydi. Kendimi berbat hissediyorum."

"Hiç de öyle hissediyormuş gibi görünmüyorsun. Gözlerinin içi gülüyor."

Bu sözlerle nasıl karşılık vereceğini bilemeyen Amelia belli belirsiz omuzlarını silkmekle yetindi.

Ware kısa bir bekleyişin ardından ona kolunu uzattı. "Bana yüzüne renk getiren şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Büyük ihtimalle hayır."

Ware bir kahkaha attıktan sonra ona göz kırptı ve bu dostça hareket Amelia'yı inanılmaz derecede rahatlatmıştı. Aralarında rahatsız edici bir durum olacağından endişe etmişti. Korktuğu başına gelmediği için Ware'e minnettardı.

Ağır adımlarla nehrin kıyısında yürüdüler ve nihayet daha önce piknik yaptıkları yere ulaştılar. Karşılarında duran nefis manzaranın ortasında yine bir örtü onları bekliyordu. Derenin sığ suları haz veren bir melodi yaratarak yüzeyi dümdüz olan taşların üzerinden geçiyordu. Hava çayırdaki ot ve yaban çiçeklerinin kokusuyla doluydu. Amelia güneşin benek benek üzerine düşen ışığının tenini ısıttığını hissetti.

Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle örtünün üzerine yerleşirken, "Bana kızgın mısın?" diye sordu. Elleri huzursuzca beyaz elbisesinin eteklerini düzeltiyordu.

Ware hardal rengi ceketini çıkararak, "Sadece biraz hayal kırıklığı yaşadım," dedi ağır ağır. "Ama sana kızdığımı söyleyemem. Sana öfke duymanın imkânsız olduğundan eminim."

"Başkaları bana öfkelenmekte pek de zorluk çekmiyor."

"Bu onların aptallığını gösterir. Ben seninle iyi geçinmeyi tercih ederim." Ware örtünün üzerine uzandı ve yan dönüp başını eliyle destekledi.

Amelia usulca, "Senden bir ricada bulunsam yapar mısın?" dedi.

Ware dikkatle onu inceleyerek, "Elbette yaparım," diye mırıldandı.

Sürekli onu inceliyordu. Amelia kimi zaman bakışları doğrudan üzerinde değilken bile onun kendisini incelediğini düşünüyordu. Genç kız henüz bunun sebebini çözememişti ama görünüşe bakılırsa Ware onu fazlasıyla ilginç buluyordu.

Amelia el çantasına uzanıp Maria'ya yazdığı mesajı çıkardı. "Bu mesajı benim adıma iletmeni rica ediyorum. Korkarım ki elimde bir adres yok. Ama mesajın muhattabı epeyce kötü bir şöhrete sahip olduğu için onu bulmakta zorlanacağını sanmıyorum. Ayrıca ondan bir cevap gelmesi senin için sorun olur mu?"

Ware mesajı alıp Amelia'nın el yazısına baktı. "Kötü şöhretli Leydi Winter." Ardından tek kaşım yukarı kaldırarak bakışlarını tekrar Amelia'ya çevirdi. "Umarım sana soracağım birkaç sorunun cevabını bana bahşedersin."

Amelia başını onaylarcasına salladı. "Elbette. Senin yerinde kim olsa bazı şeyleri merak ederdi."

"Her şeyden önce neden bu mesajı kendin iletmiyorsun da beni görevlendiriyorsun?"

"Benim kimseyle iletişim kurmama izin verilmiyor," diye açıkladı Amelia. "Lord Welton'la yapacağım görüşmelere bile öğretmenim aracılık ediyor."

"Bence bu fazlasıyla endişe verici," dedi Ware. Şimdi alçak ve Amelia'nın daha önce hiç duymadığı kadar ciddi bir sesle konuşuyordu. İşin gerçeği Amelia o ana dek onun etrafında olup bitenleri hafife alan bir adam olduğunu düşünmüştü. "Ayrıca

yaşadığın arazinin sınırlarını koruyan adamların bakışlarını da beğenmiyorum. Söyle bana Amelia, seni orada esir mi tutuyorlar?”

Derin bir nefes alan Amelia dostuna bildiği her şeyi anlatmaya karar verdi. Ware onu her zamankinden farksız bir şekilde, dudaklarından dökülen her kelime büyük bir önem taşıyormuş gibi dikkatle dinledi. Amelia onun bu özelliğine bayılıyordu.

Kısacık hikâyesini tamamladığında Ware bağdaş kurmuş bir halde karşısında oturuyordu. Mavi gözlerinde keskin bir ifade vardı ve tek çizgi haline getirdiği dudakları ciddiyetini yansıtıyordu. “Hiç kaçmayı düşündün mü?”

Amelia gözlerini kırptırdıktan sonra bakışlarını birbirine kenetlenmiş olan ellerine çevirdi. “Bir ya da iki kez,” diye itiraf etti. “Ama kötü muamele gördüğümü söyleyemem. Hizmetçiler bana son derece iyi davranıyor ve öğretmenlerim de hep nazik ve sakin insanlar oldu. Harika elbiselerim var ve iyi bir eğitim alıyorum. Buradan kaçarsam ne yaparım? Nereye giderim? Gidecek bir yerim ya da hayatımı sürdürmemi sağlayacak bir kaynak olmadığı sürece kaçmam aptallık olmaz mı?” Amelia omuzlarını silkerek bakışlarını tekrar Ware’e çevirdi. “Babam kız kardeşim konusunda haklıysa sadece beni korumaya çalışıyor demektir.”

Kont elini Amelia’nın elinin üzerine koyarak, “Sen buna inanmıyorsun,” dedi usulca, “aksi takdirde bu mesajı iletmemi istemezdin.”

Amelia onun bu konudaki düşüncesini öğrenmeye gerçekten ihtiyaç duyarak, “Benim yerimde olsan sen de bazı şeyleri merak etmez miydin?” diye sordu.

“Elbette ederdim ama ben zaten doğuştan meraklı bir adamım.”

“Eh, ben de meraklı bir kadın sayılırım.”

Ware’in mavi gözlerinin içi güldü. “Pekâlâ, güzel prensesim. Bana verdiğin görevi yerine getirmeye çalışacağım.”

"Ah, teşekkür ederim!" Amelia kollarını onun boynuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından bu coşkulu hareketinden utanç duyarak kıpkırmızı kesildi ve Ware'den uzaklaştı.

Ancak Ware'in soylu hatlara sahip yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirmişti. "Umduğum gibi bir öpücük olmadı," diye mırıldandı. "Ama bununla da idare edebilirim."

On Sekizinci Bölüm

Simon sırtını kapitone yatak başına yaslayıp yatağın yanındaki sehpa­da duran şarap kadehine uzandı. Harcadığı enerji yüzünden vücuduna ateş bastığı için üzerini örtmeyip yakındaki açık pencereden zaman zaman içeri giren esintinin vücudunu serinletmesine izin verdi.

Belirgin bir şekilde yutkunduktan sonra dudaklarında muzip bir gülümsemeyle yanında yatan güzel sarışına baktı. “İçecek bir şey ister misin, Amy?” diye sordu ilgili bir sesle.

“Olur.” Kadın küçük ama biçimli göğüslerini gözler önüne sererek yatakta oturdu ve Simon’ın uzattığı kadehi aldı.

Simon ağırlaşan göz kapaklarının ardından dikkatle kızı inceleyerek, “Şimdi bana Lord Sedgewick’in evindeki gizli bölmeyle ilgili biraz daha bilgi ver,” diye mırıldandı.

Amy kaliteli şarabı görgüsüz bir tavırla midesine indirerek Simon’ın ona belli etmeden yüzünü buruşturmasına neden oldu. “O bölmeyi içkilerini saklamak için kullanıyor.”

“Kaçak içkilerini.”

“Evet.”

"Ve kömür bacasına yakın bir yerden oraya ulaşabilmek mümkün, öyle mi?"

Kadın başını sallayarak saç buklelerinin çekici hatlara sahip yüzünün etrafında dalgalanmasına neden oldu. "Bu şekilde içkilerin sevkıyatı kolaylaşıyor. Onları çalmak gibi bir niyetin yok değil mi?"

"Elbette yok," dedi Simon teskin edici bir sesle. "Sadece bunu çok akıllıca buldum ve kendi evimde de benzer bir şey uygulamayı düşünüyorum."

Simon parmaklarını kadehine daldırdı ve kadının güzel dudaklarını içkiyle boyadı. Yüzü kızaran kadın bakışları onun bacaklarının arasındaki sertleşmeye başlayan penisine kaydı. Simon onun dikkatini dağıtmanın ne kadar kolay olduğunu düşününce yüzünde beliren gülümsemeyi gizlemeye çalışarak, "O işi birazdan tekrar yapacağız," diye mırıldandı.

Kadın alt dudağını bükerek ona baktı.

"Sevkiyatlar ne zaman yapıyor?"

"Salı ve perşembe günleri. Öğleden sonra üç ve altı arasında."

Simon gülümsedi. Buradaki işi bittiğinde Sedgewick'in evine gidip duvarların yeterince ses sızdırıp sızdırmadığını öğrenecekti. Elde ettiği sonuç olumlu olursa vikont hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umarak salı ve perşembe günleri buraya bir adamını yerleştirecekti. Sedgewick'in o maskeli baloda Maria'ya yaklaşmasının bir sebebi vardı ve Simon bu sebebi mutlaka öğrenecekti.

Ama önce buradaki işini tamamlamalıydı.

Kadehini bırakıp kışkırtıcı bir gülümsemeyle Amy'ye baktı. Ürperen kadın kendini çabucak yatağa bıraktı.

Simon için için gülererek, *Ah, bu ne kadar da yorucu bir iş,* diye düşündü.

Sonrasında tekrar çalışmaya koyuldu.

Amelia, Maria'ya gönderdiği mesaj için öylesine heyecanlıydı ki eve dönerken ağaçların arasında zıplayıyordu. Hayatında ilk defa bir şey elde etmek uğruna çaba harcadığını hissetmişti. Bir amacı vardı ve bu amaca ulaşmak için gereken adımların ilkinin atmıştı. Kendini bunun başdöndürücü heyecanına kaptırdığı için vücudunu kavrayan ellere bir kez daha hazırlıksız yakalandı ama korku dolu çılgılığı tutkulu ve sıcak dudaklar tarafından bastırıldı ve yaptığı itiraz bir anda ağızla bir iniltiye dönüştü.

Gözleri kapanıp dudaklarına bir gülümseme yerleşirken, "Colin," diye fısıldadı.

Colin, Amelia'nın eliyle birlikte sırtının alt kısmını da güçlü kollarının arasına alarak, "Bana onu öpmediğini söyle." dedi boğuk bir sesle.

Bir kez daha aşkının yanında olmanın mutluluğunu yaşayan Amelia, "Sen de bana rüyada olmadığını söyle," diye mırıldandı.

Colin iç geçirip onu serbest bırakarak, "Rüyada olman senin açımdan çok daha iyi olurdu," dedi.

Gözlerini açan Amelia onun kaşlarını çatıldığını ve seksi dudaklarının sert bir çizgi halini aldığını gördü.

"Neden böylesine harika bir şey için kendini berbat hissetmek konusunda bu kadar kararlısın?"

Colin'in dudakları kederli bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Onun yüzünü avuçlarının arasına alarak. "Tatlı Amelia." diye mırıldandı. Fazlasıyla uzun olan saçları alına düşüyor. Amelia'nın hayranlık duyduğu o koyu renkli gözlerinin etrafını çevreliyordu. "Çünkü bazen neyi kaçırdığını bilmemen çok daha iyidir. O zaman kendini onun düşündüğün kadar harika bir şey olmadığına ikna edebilirsin. Ama gerçekte nasıl bir şey olduğunu öğrenirsen elinde olmadan onun özlemini çekersin."

Amelia bu düşünceyle birlikte kalp atışlarının hızlandığını hissederek, "Sen de benim özlemimi çekecek misin?" diye sordu.

“Bencil kız.”

“Ben senin için kendimi perişan ettim.”

Colin gözlerini kapayıp onu usulca öptü. “Bana onunla öpüşmediğini söyle.”

“Bana güvenmiyor musun, Colin?” Ayak parmaklarının ucunda yükselen Amelia burnunu Colin’in burnuna sürttü. “Sadece ondan bir ricada bulundum.”

Colin sinirli bir tavrıyla, “Ne ricasıymış bu?” diye sordu.

“Ondan kız kardeşime benim adıma bir mesaj iletmesini istedim.”

Colin olduğu yerde kaldı. “Ne dedin sen?” Elini sallayarak etrafı gösterdi. “Bütün bu çabanın tek amacı seni ondan uzak tutmak.”

“Onu tanımam gerekiyor.” Amelia Colin’den uzaklaşıp kollarım inatçı bir tavrıyla göğsünde kavuşturdu.

“Hayır gerekmiyor. Tanrım.” Colin homurdanarak ellerini beline koydu. “Ne yapıp ne edip başını belaya sokmanın bir yolunu buluyorsun.”

Egzotik güzelliği ve karamsarlığa meyilli görüntüsüyle Amelia için olağanüstü bir erkekti. Genç kız yüreğini dolduran yoğun sevgiyle iç geçirdi. Bu, Colin’in kaşlarını daha da sert bir biçimde çatmasına neden oldu. “Bana o şekilde bakma,” diye mırıldandı.

“Hangi şekilde?”

Colin parmağını suçlarcasına Amelia’ya doğru uzattı. “O şekilde.”

“Seni seviyorum,” dedi Amelia yüreğinde ona karşı beslediği çocukça hayranlığı açıkça belli ederek. “Sana bakabilmemin tek yolu bu.”

Colin’in çenesi kasıldı.

Amelia ellerini önünde kavuşturarak, “Bana sahip çıkmanı çok özlemişim,” dedi usulca.

“Öfkemi kastediyorsun herhalde,” diye düzeltti Colin.

“Eh, bana sahip çıkmasaydın öfkelenmezdin de.”

Başını iki yana sallayan Colin ondan uzaklaşıp bir kütüğün üzerine oturdu. Etrafta kuşlar tatlı tatlı şakıyor, ara sıra esen rüzgâr ağaçların dökülen yapraklarını hışırdatıyordu. Yıllar boyu birlikte pek çok orman ve sahil kenarında oyun oynamışlar, kilometrelerce çayırı koşarak geçmişlerdi. Amelia gittikleri her yerde kendini güvende hissetmişti çünkü Colin yanındaydı.

“Neden o mesajı benim değil de Lord Ware’in iletmesini istedin?”

“Çünkü kız kardeşimden bir cevap bekliyorum ve beklediğim cevabın buraya ulaşabilmesi mümkün değil. Lord Ware’den hem mesajı ulaştırmasını hem de karşılığında gelecek olan cevabı bana iletmesini rica ettim.” Amelia, Colin’in birdenbire başını avuçlarının arasına aldığı fark edince olduğu yerde donup kaldı. “Ne oldu?”

Elbisesinin beyaz olmasına aldırmadan önünde diz çöktü. Colin sessizliğini sürdürünce, “Anlat bana,” diye ısrar etti.

Colin başını kaldırıp ona baktı. “Benim sana veremediğim ama Ware gibi adamların verebileceği şeyler hep olacak.”

“Ne gibi mesela?” diye sordu Amelia. “Güzel elbise ve kurdeleler gibi mi?”

Colin sert bir sesle, “Atlar, malikâneler, benim gibi hizmetçiler,” dedi.

“Bu saydıklarının hiçbiri beni mutlu etmedi.” Amelia küçük ellerini onun geniş omuzlarına yerleştirerek dudağına ateşli bir öpücük kondurdu. “Senin gibi bir hizmetçi dışında. Ve bugüne dek seni asla kendimden aşağı görmediğimi biliyorsun.”

“Bunun sebebi bugüne dek hep kapalı bir hayat sürmüş olman, Amelia. Dünyanın geri kalanını görmene izin verilseydi gerçekleri anlardın.”

"Sen beni sevdiğin sürece başkalarının ne düşündüğü umrumda bile değil."

Colin, Amelia'nın bileklerini tutup kollarını aşağı indirerek, "Ben seni sevemem." diye fısıldadı. "Bunu benden isteme."

"Colin." Amelia birden bu ilişkide rahatlatma ve koruma görevini üstlenmesi gereken olgun taraf kendisiymiş gibi hissetti. "Kalbimi kırıyorsun. Ama onu parmaparça etsen bile içinde ikimize de yetecek kadar aşk var."

Colin usulca bir küfür savurup onu kollarının arasına aldı ve dile getiremediği her şeyi öpücükleriyle ifade etti.

Maria boynunu banyo küvetinin yuvarlak kenarına yaslayıp gözlerini kapayarak gevşedi. O gece Christopher'ın yanına gidip onunla Amelia ve Welton hakkında konuşacaktı. Ona Eddington'ı da anlatacaktı ve ikisi kafa kafaya verip sorunlarına çözüm bulacaklardı. Bu kararı alması birkaç gün sürse de genç kadın doğru olanı yaptığını hissediyordu.

İç geçirip sıcak suya biraz daha gömüldü. Aynı anda koridor-dan belli belirsiz erkek sesleri duyuldu ve önce yatak odasının sonra da banyosunun kapısı açıldı.

"Gün boyu ortalarda gözükmedin, Simon aşkım," diye mırıldandı Maria.

Simon'ın bir sandalye çekip üzerine çöktüğünü duydu. Bu ses ve onun kendini zor bir göreve hazırlıyormuşçasına derin bir nefes alması Maria'yı telaşlandırmıştı. Gözlerini açtığında genç adamın her zamanki neşeli halinin aksine ciddi bir ifade takındığını fark etti.

"Ne oldu?"

Gözlerinde keskin bakışlar olan Simon öne doğru eğilip kollarını bacaklarına dayadı. "Sana Lord Sedgewick'in evindeki gizli

134
içki bölmesinden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Bugün lordun yanında onun ne işler çevirdiğini ortaya çıkaran bir ziyaretçi vardı.”

Dikkat kesilen Maria doğrularak oturdu. “Simon sen bir dâhisin!”

Ama bu övgüyle o çok sevdiği gevşek gülümsemeyi elde etmeyi başaramamıştı.

“Maria...” dedi Simon. Ardından ayağa kalkıp onun yanına geldi ve banyo küvetinin kenarında duran elini tuttu. Kötü bir şeyler duyacağına dair yüreğine çöreklenen yoğun his Maria’nın içini allak bullak etti. “Anlat,” dedi.

“Sedgewick bir kraliyet ajanı.”

“Yüce Tanrım, abartılı hareketlerin beni nasıl da korkuttu.” Zihni ihtimallerin hücumuna uğrayan Maria kaşlarını çatı. “Winter ve Dayton’ın katillerini aramaktan asla vazgeçmeyecekler. Elbette bu konuda baş şüpheli benim.”

“Evet, büro seni istiyor.” Simon sert bir biçimde nefesini bıraktı. “Bunu bir suçluyu ele geçirmek için diğer bir suçluyu özgür bırakacak kadar çok istiyor.”

“Diğer bir suçluyu özgür bırakacak kadar...” Bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayan Maria başını ağır ağır iki yana salladı. “Hayır...”

Simon göz göze gelebilmeleri için üzerindeki pahalı giysileri umursamadan yanına diz çöktü. “Sedgewick, St. John’un aleyhine tanıklık yapan adamı St. George arazilerinde esir tutuyor. Vikont, St. John’la pazarlık yapmış; özgürlüğü karşılığında kendisine seni dar ağacına götürecek bir bilgi getirmesini istiyor. St. John’u, Campion’ların maskeli balosunda gördüğünde hiç şaşırmaması ve senin onun yanında olmanı beklemesi bu yüzden.”

Maria o çok sevdiği yüz hatlarında bütün bunların şaka olduğunu söyleyen bir işaret bulmayı umarak Simon’a baktı. Bu tür bir şaka yapmak son derece alçakça bir davranış olsa da

diğer olasılıktan çok daha iyiydi: sevdiği adamın ona ölümüyle sonuçlanacak bir ihanette bulunmuş olmasından.

“Hayır, Simon. Hayır.”

Christopher’ın hem yalan söyleyip hem de kendisiyle o şekilde sevişebilmesi mümkün değildi.

Akıcı, zarif bir hareketle ayağa kalkan Simon, Maria’yı da beraberinde kaldırdı. Onu kucağına alıp yere çöktü ve sevgiyle sarıldı. Islak vücudunun üzerindeki giysileri ıslatmasına neden olarak ona iyice sokulan Maria sessiz ama dinmek bilmeyen gözyaşları döktü. Simon ona sımsıkı sarıldı, kucağında salladı, kulağına sözler mırıldandı ve sevgisini ifade etti.

“Sanırım bana ilgi duyuyor,” dedi Maria gözyaşlarıyla lekelenen yüzünü onun boynuna yaslayarak.

“Sana ilgi duymaması için aptal olması gerekir, *mhuirín*.”

“Bunun aksini düşünebilmem neredeyse imkânsız.” Maria titrek bir nefes aldı. “Bu gece ondan yardım istemeyi planlıyordum.”

Bütün bunlar Maria’nın güvenini kazanmak için tasarlanmış detaylı bir oyunsa, bu oyunun baş döndürücü bir başarı sağladığı söylenebilirdi. Maria, St. John’a güvendiği için ona en önemli sırrını, zayıf olduğu tek noktayı açıklamaya hazırlanmıştı. Hatta Eddington konusunda herhangi bir açıklama beklemeden kendisini bağışladığı için onun bunu *hak ettiğini* düşünmüştü.

Eddington.

Maria çaresizliğin sebep olduğu telaşla Simon’ın ceketinin yakalarına yapışarak geri çekildi. “St. John’un sürekli beni izlediğini, Eddington’ın Brighton’a geldiğinden haberdar olduğunu ve Amelia’nın kimliğini öğrenmek için Tim’i görevlendirdiğini biliyorsun. Bütün bunları bana zarar vermek için yaptıysa... Yüce Tanrım, ona bu kadar güvenmekle ne büyük aptallık ettim.”

Bunu anlamak bir kez daha bıçaklanmaktan farksızdı ve bıçak bu defa kalbine saplanmıştı. St. John da Amelia'yı ona karşı kullanmaya mı kalkışacaktı?

"Tanığın kurtarılması için birkaç adam görevlendirdim bile," dedi Simon onu teskin ederek. "Böylece senin de elinde bir şantaj malzemesi olacak."

"Ah, Simon." Maria ona sımsıkı sarıldı. "Sen olmasan ne yapardım?"

"Bensiz de gayet iyi idare edebilirsin, *mhuirín*. Ama bunu sana ispatlamakta hiç de acelem yok." Simon çenesini Maria'nın başının üstüne yerleştirdi. "Şimdi ne yapacaksın?"

Maria boğazının kuruduğunu hissederek, "Emin değilim. Sanırım ona kendini aklama fırsatı tanıyacağım," dedi. "Ona doğrudan özgürlüğüne nasıl kavuştuğunu sormayı düşünüyorum. Bunu açıklamayı reddeder ya da sorumu geçiştirecek olursa bana kendi menfaatlerini korumak için sadık kaldığını anlarım."

"Peki ya sonra?"

Maria yanaklarına süzülen yaşları sildi. "Sonra yapmamız gereken şeyi yaparız. Amelia her şeyden önce gelir. Bu hep böyle oldu."

Christopher bir ışık tutturup neşeli adımlarla evinin sokak kapısından içeri girdi. Hayatı boyunca hiç bu kadar... mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Tanrı aşkına, hatta mutlu *olabileceğini* bile bilmiyordu. Bu duygunun onun için fazla olduğunu düşünüyordu.

Şapkasını kâhyaya fırlatıp eldivenlerini çıkardı ve bunu yaparken o gece ziyaretine gelecek olan Maria'yı en iyi şekilde nasıl ağırlayabileceğini planladı. Adamlarını ona eşlik etmekle görevlendirip güvenliğini sağlayacaktı ama evine geldiği zaman

ne yapacaktı? Penisini saatler boyu içinde tutacağı kesindi fakat bir yandan da onu baştan çıkarmak konusundaki faaliyetlerini sürdürmek istiyordu. Samimi ilişkilerin gizemli dünyasına ait bilinmeyenlerin bir kısmını daha keşfedeceğini düşünmek hoşuna gitti.

“Hımm...” Aklını zorlayıp her ikisinin de asla unutmayacağı bir şeyler planlamaya çalıştı. Aşçısından afrodisyak etkisi yapan yiyeceklerden oluşan bir menü hazırlamasını isteyebilirdi. Çiçek sipariş edebilirdi. Onları havaya sokacak şu gösterişli, egzotik çiçeklerden.

Christopher hüzünle dudağını büzdü. Elbette bütün bunlar gecenin cinselliğe ayrılacak bölümüne yönelikti. Belli ki romantizm ya da onu yaratmak konusunda en ufak bir bilgisi yoktu.

Omuzlarını geriye atıp biraz kestirmeyi düşündü. Bu konuya daha uzun süre kafa yormaya ihtiyacı vardı ama bunun için önce biraz enerji toplamalıydı.

“St. John.”

Christopher başını çevirip baktığında Philip’in, çalışma odasının kapısında durduğunu gördü. “Ne var?”

“Amelia’nın kim olduğunu araştırmakla görevlendirdiğiniz adamlar bugün öğleden sonra geri döndü.”

Christopher kaşlarını yukarı kaldırdıktan sonra başını ileri geri salladı ve odada yürüyüp çalışma masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. Bu iş için görevlendirdiği dört adam karşısına sıralandı. Dördü de yolculuğun tozunu toprağını taşıyordu ama buna rağmen hissedilebilir bir heyecanları vardı. Belli ki öğrendikleri şey her neyse Christopher için önemli olduğunu düşünüyorlardı.

“Anlatın,” dedi Christopher az önceki yorgunluğunun kaybolduğunu hissederek.

Dört adam birbirine baktı ve nihayet Walter öne çıktı. Kıvrılmış saç ve bıyıklarıyla kırklı yaşlarda olduğu açıkça belli olan

Walter, Christopher'ın pek de saygın sayılamayacak kariyerine başladığı günden beri onun yanındaydı. İşin gerçeği Walter onun bir ara sokağın duvarına yaslanmış halde bekâretini kaybettiğine tanık olan birkaç adamdan biriydi.

“Siz haberleri iletmesi için Tim'i önden göndermiştim ama duyduğum kadarıyla onu yolundan alıkoymuşlar.”

Christopher gülümsedi. “Duyduğun hikâye doğru.”

“Umarım bu gecikme sizi üzmez. Kızın adı Amelia Benbridge. Kendisi Vikont Welton'ın kızı.”

Welton'ın *kızı mı?*

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Christopher kendini sandalyesine bırakarak. “Demek bu kız Leydi Winter'in kardeşi.”

“Evet. İşin tuhaf yanı Welton'ın topraklarına komşu hiçbir kasabada onu tanımıyorlar. Kızı sorduğumuz herkes bize aklımızı yitirmişiz gibi baktı.”

“Peki onu nasıl buldunuz?”

“Papazda doğum kayıtları vardı.”

Christopher yaşadığı şaşkınlık yüzünden kaşlarını çatmış ve ayağıyla yerdeki Aubusson halısında tempo tutmaya başlamış olsa da, “İyi iş çıkarmışsınız,” dedi övgüyle. Maria kız kardeşiyle konuşmaya çalışırken bıçaklanmıştı. Belli ki iki kardeş birbirlerinden zorla ayrı tutuluyordu. “Onu bulmalıyım.”

“Ah, şey, biz bulduk.”

Christopher fal taşı gibi açılan gözlerini Walter'ın gülün yüzüne çevirdi.

“Yoldaki hanlardan birinde Peter kendine güzel bir sevgili buldu. Onunla sohbet edip eteğini yukarı sıyırmaya çalışırken kadının bir vikontun kızının hizmetçisi olarak işe başladığını öğrendi. Kadının vikontla ilgili tarif ettiği özellikler Welton'ın eşgaline uyuyordu. Böylece onu Lincolnshire'a dek takip ettik ve hizmet ettiği kızın isminin Amelia Benbridge olduğunu öğrendik.”

“Vay canına.”

“Sadece şansımız yaver gitti,” dedi Walter. “Ama bunu de-
ğerlendirmeliyiz, değil mi?”

“Evet, kesinlikle. Peter’ı göremedim,” dedi Christopher. “Sa-
nırım hâlâ o kadını takip ediyor, değil mi? Harika.” Ardından
bakışlarını kapının önünde duran Philip’e çevirdi. “Bana Sam’i
çağır.” Parmaklarıyla masada bir ritim tutturdu. “Kadını Welton
mı işe almış?”

“Öyle söyledi.”

Christopher sert bir şekilde nefesini bırakıp o ana dek öğ-
rendiklerini gözden geçirdi. Amelia, Welton’ın elindeydi. Maria,
Amelia’yı istiyordu. Welton, Maria’nın geçimine destek oluyor ve
onu Eddington gibi adamlarla tanıştıırıyordu. Christopher hâlâ
Eddington’ın Maria’ya neden ödeme yaptığını bilmiyordu ama
bunun cinsel arzuları karşılandığı için olmadığından emindi.
Ortaya yavaş yavaş bir resim çıkmaya başlamıştı ama bu resim
hâlâ bir anlam yüklenemeyecek kadar bulanıktı.

O bunları düşündüğü sırada Sam içeri girdi.

“Yarın Walter ve diğerleriyle birlikte Lincolnshire’a gidiyor-
sun,” dedi Christopher. “Orada bir kız var. Bu kızın Leydi Winter’in
peşinde olduğu kızla aynı kişi olup olmadığını bilmek istiyorum.
Eğer oysa bana haber gönder ama sakın onun yanından ayrılma.
Lincolnshire’dan ayrılacak olursa da onu takip et. Gittiği her yeri
bilmek istiyorum.”

“Elbette.” Sam’in çenesinin kararlılıkla kasılması Christop-
her’a, tıpkı Tim gibi onun da kendini affettirmek için elinden ne
geliyorsa yapacağını söylüyordu.

“Gidip temizlenin,” dedi Christopher diğerlerine. “Bu gece
biraz rahatlayın. Arzulu bir hizmetçiyle beraber olun. Sıkı çalış-
manız ödüllendirilecektir.”

Gülümseyen adamlar neredeyse hep bir ağızdan, "Teşekkür ederiz," dedi.

Christopher elini sallayarak onlara odadan çıkmalarını işaret ettikten sonra bir süre düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Ardından ayağa kalkıp odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Maria onun kendisine yardımcı olabilecek kaynaklara sahip olduğunu biliyordu. Artık birbirlerinin savunma duvarlarını yıktıklarına göre bu sırrını onunla paylaşacak mıydı? Christopher bunu yapmasını umuyordu.

Bu amaç doğrultusunda onu daha da derinden etkilemenin yollarını düşünmeye başladı. Onun kalbini kazanmak, yüreğindeki her gizli köşeyi ve her yarayı bilmek istiyordu.

Acaba Maria kendisine buna izin verecek kadar güvenecek miydi?

"Eddington Kontu evde olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Maria kâhyasının aynadaki yansımalarına baktı. Adam yüzüne büyük bir özenle duygusuz bir ifade yerleştirmişti. Maria'nın yüzünde de benzer bir ifade vardı ama gerçekte genç kadın içinde acı ve şaşkınlığın yarattığı karmaşayı yaşıyordu. Başını ileri geri salladı.

Kâhya bir reveransın ardından odadan çıktı.

Maria'nın saçlarını şekillendirmeye devam eden Sarah yarattığı zarif tasarımı inciler ve çiçeklerle süslüyordu ama kapıya vurulup Eddington içeri girdiğinde çabucak reverans yapıp dışarı çıktı.

Maria'nın özel odasına giren kont, "Leydi Winter," dedi ağır ağır konuşarak. "Her zamanki gibi eşsiz görünüyorsunuz."

Kont, Maria'nın yanındayken asla küçük adımlarla yürüme zahmetine girmiyordu ve Maria onun bu rahat tavrından hoşlanıp

hoşlanmadığından emin değildi. Üzerindeki göz alıcı, şarap rengi takım elbiseyle kusursuz bir görüntüye sahip olan kontun atkuyruğu şeklinde toplanmış koyu renkli saçlarının uçları kıvrılmıştı ve sırtının ortasına dek iniyordu. Maria'nın kendisine uzattığı elini dudaklarına götürdükten sonra onun yanındaki tabureye yerleşti.

Düşük göz kapaklarına sahip gözleriyle dikkatle onu süzerek, "Bana biraz bilgi ver." dedi.

Christopher'ın kendisine gerçekten değer verip vermediğinden emin olana dek Sedgewick hakkında edindiği bilgiyi onunla paylaşmaktan kaçınan Maria, "Keşke elimde böyle bir bilgi olsaydı," diye mırıldandı.

Kont bu sözlerden fazlasıyla rahatsızlık duymuş gibi iç geçirdikten sonra enfiye kutusunun kapağını açtı. Maria'nın elini tuttu ve bileğinde atan damarın üzerine yerleştirdiği tütünü burnuna çekti.

Genç kadının duygularını ele verecek şekilde titreyen mavi renkli, ince damara bakarak, "Bir şeye canın sıkılmış," diye belirtti.

"Hizmetçim saçıma bir türlü istediğim şekli veremedi."

"Hımm..." Eddington başparmağını onun bileğinde gezdirdi. "Bu geceki planın ne? Hâlâ tatilde misin yoksa?"

Maria elini geri çekti. "Hayır. Şu kötü şöhretli, malum suçluyla randevum var."

"Harika." Eddington memnuniyetle gülümsedi. Maria onun dillerden düşmeyen cazibesinden biraz olsun etkilenmiyordu ama ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden de geçememişti. Ne kadar iyi bir gözlemci olduğunu da. Çapkın kahramanlardan hoşlananlar için harika bir seçimdi.

Eddington sıradan bir sohbet konusu açmış gibi, "St. John'a doğrudan nasıl serbest bırakıldığını sormayı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Yoksa onu farklı bir yöntemle köşeye sıkıştırabilmem için ihtiyaç duyduğum bilgiyi sızdırmayı mı?"

"Sana sırlarımı ifşa edersem benim ne önemim kalır?"

"Haklısın." Eddington ayağa kalkıp Maria'nın dövme kutusunu açtı. Seçtiği elmas şeklindeki dövmeyle kullanıma hazır hale getirdikten sonra genç kadının gözünün kenarına yerleştirdi. "Büro senin yeteneklerine sahip bir kadından fayda sağlayabilir. Bu konuyu düşünmelisin."

"Ve sen de artık gitmelisin ki bana verdiğin görevi yerine getirebileyim."

Kont onun arkasına geçip ellerini omuzlarına koydu. "Teklifimi düşünmeden geri çevirme. Ben bu konuda ciddiym."

Maria aynada onun bakışlarıyla buluştu. "Ben hiçbir şeyi düşünmeden geri çevirmem, lordum. Özellikle de başarısızlığa uğramamdan büyük fayda sağlayacak olanların yaptığı cazip teklifleri."

Eddington sırttı. "Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?"

"Ne yazık ki öyle," Maria bu defa aynadaki kendi yansımasına baktı. "Deneyimlerim bana bunu öğretti."

Tim, Sarah'nın çok hoş görünen dolgun vücudunu salondaki duvara yaslayıp etli kalçasını avuçladı ve sertleşen erkekliğini ısrarcı bir biçimde tenine bastırdı. Gözü bu şehvetli birleşmeden başka bir şey görmüyordu, ta ki Leydi Winter'ın yan odada Lord Eddington'la tartıştığını duyana dek.

Gözlerini kapayıp başını duvara, kendisinden epeyce kısa olan Sarah'nın başının üstüne yasladı. Leydi Winter'ın ihanetini öğrenmek onu derinden yaralamıştı. Leydiden hoşlanmış, ona saygı duymaya başlamıştı ve onun St. John'la olan ilişkisinin sonsuza dek süreceğini umuyordu. Bir araya geldiklerinde ikisinin de gözlerinin içi gülüyordu ve St. John leydinin yanındayken hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu.

"Kont gitti," diye homurdandı geri çekilerek. "Leydi Winter'ın sana ihtiyacı olacak."

"Peki, sonra odama gelecek misin?" diye sordu Sarah nefes nefese.

"Gelmeye çalışırım. Hadi, şimdi bir an önce git." Tim, Sarah'ın olduğu yerde döndürdü ve poposunu çimdikleyerek onu az ötedeki kapıya gitmeye zorladı.

Kapıyı sürgülemesini bekledikten sonra odadan çıktı.

Kaybedecek zamanı yoktu.

Elini çabuk tuttuğu takdirde St. John'a Leydi Winter'ın gerçekte nasıl birisi olduğunu söyleyebilir ve yokluğu fark edilmeden önce geri dönebilirdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Colin sessizce ıslık çalarak arabaya koşulan atlardan birinin saten kadar yumuşak kıllarını tımar ediyordu. Kalbinin aynı anda hem hafifleyip hem de ağırlaştığını hissediyor ve bu tuhaf duygu karmaşasıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Amelia'nın peşine düşmesinin gözü kara bir davranış olduğunun farkındaydı. O hem çok gençti hem de Colin'den çok daha üstün bir konuma sahipti. İkisi asla bir arada olamazdı. Hiçbir şekilde. Kaçamak öpüşmeleri her ikisi için de tehlikeliydi ve Colin sadece onu öperek bile kendini aşağılık bir adammış gibi hissediyordu.

Amelia günün birinde özgürlüğüne kavuşacak, kendini dış dünyanın ve Lord Ware gibi erkeklerin ortasında bulacaktı. Coşkulu bir çocuksu sevdaya kapıldığı günleri hatırlayınca nasıl olup da bir seyise âşık olduğunu sandığına şaşırıp kalacaktı.

Şu an masadaki tek yemek Colin olduğu için kendini onun açlığını çekiyormuş gibi hissediyordu. Ancak günün birinde bir ziyafet masasının karşısına geçecek ve Colin gibi sıradan bir adamı zengin yiyeceklerin arasındaki yulaf lapası olarak görecekti.

"Colin."

Amcasının sesine dönen Colin iri yarı adanın ahırdan içeri girdiğini gördü. "Evet amca?"

Şapkasını çıkaran Pietro öfke dolu bir hareketle elini kırışmaya başlayan koyu renkli saçlarının arasında gezdirdi. Vücutlarının orta bölümünün genişliği farklıydı ama iki adam birbirine fazlasıyla benziyordu. Annesi çingene olmayan Colin'in bu özelliği kendini daha az belli etse de her ikisinin de damarlarında çingene kanı taşıdığı tartışmasız bir gerçektir.

"Ormanda o kızla buluştuğunu biliyorum."

Colin gerildi.

"Korumalar bana onun komşu arazideki lordla görüştüğünü söylemişti ve belli ki sen bu duruma müdahale etmişsin."

"Hayır, etmedim." Colin işine geri döndü. "Dün onunla buluştun."

"Sana o kızdan uzak durmanı söylemiştim!" Gerilen omuzlarından ne kadar öfkeli olduğu açıkça belli olan Pietro, Colin'in üzerine yürüdü. "İhtiyaçlarını köydeki fahişeler ve sütçü kızlarıyla gider."

"Öyle yaptım. Öyle yapıyorum." Öfkesini kontrol altına almaya çabalayan Colin derin bir nefes aldı. "Bunu sen de biliyorsun."

Aslında bunu yapmak Colin'e acı veriyordu. Altına aldığı her kadın onun için kabına sığmayan arzularını geçici bir süre yatıştırmaktan öteye gidemiyordu. Kalbi çocukluğundan beri Amelia'ya aitti. Ona olan aşkı tıpkı bedeni gibi zaman içinde değişerek olgunlaşmıştı. Amelia art niyet taşımayan, masum bir kızdı ve Colin'e saf ve temiz bir sevgi duyuyordu.

Colin başını atın boynuna yasladı. Vikont Welton amcasını işe aldığı günden beri Amelia onun her şeyiydi. Pietro diğer arabacıların aldığından çok daha düşük bir ücretle vikontun yanında çalışmayı kabul etmişti. Sürekli değişen öğretmenlerin aksine onun yıllardır bu işte çalışmasının sebebi de buydu.

Colin Amelia'nın dudaklarında parlak, samimi bir gülümsemeyle yanına koşup kirli elini avucunun içine bırakarak, "Benimle oynasana," dediğini asla unutamayacaktı.

Çok çocuklu bir çingene obasında büyüyen Colin yalnızlıktan korkardı. Ama Amelia tek başına bir düzine oyun arkadaşına bedeldi. Doğuştan maceracı bir ruha sahip olan kız Colin'in bildiği her oyunu öğrenmek istiyor, sonra da kendini öğrendiği her oyunda ona üstünlük sağlamaya adanmıştı.

Zaman içerisinde Colin ona gerçek bir dostluğun yaşandığı mutluluk verici bir geçmişin etkisiyle iyice güçlenen erkeksi duygular beslemişti. Ona bir anda âşık olmamış, kökleri geçmişe dayanan bir sevgi duymaya başlamıştı. Belki Amelia'nın sevgisinin kökleri de geçmişe dayanıyordu ama Colin bundan nasıl emin olabilirdi? Kendisinin başka kadınlarla da deneyimi olmuştu. Oysa Amelia sadece onu tanımıştı. Başka seçeneklerinin de olduğunu görünce duyguları değişebilirdi. Colin'in duyguları asla değişmeyecekti. Amelia'yı sonsuza dek sevecekti.

Bitkin bir halde nefesini bıraktı. Amelia kendisi için aynı duyguları besliyor olsa bile ona asla kavuşamayacaktı.

Amcası iri elini onun omuzuna koyarak, "Ah, oğlum," dedi. "Onu gerçekten seviyorsan peşini bırak. O kızın önünde koskocaman bir gelecek uzanıyor. Bunu elinden alma."

"Almamaya çalışıyorum," dedi Colin boğuk bir sesle. "Bunun için elimden geleni yapıyorum."

Oturma odasındaki bir koltuğa yerleşmiş olan Christopher elinde tuttuğu bardağa bakıyordu. Duygularından emin değildi. Aslında Maria'nın Brighton'da Eddington'la beraber olduğunu duyduğunda hissettiklerine benzer şeyler hissediyordu ama bu defa yüreğindeki daralma neredeyse katlanılamayacak boyuttaydı. Nefes alıp vermek için özel bir çaba harcaması gerekiyordu.

"Bir an önce geri dönmelisin," dedi Time'e. Böylesine kısıp ve kaba bir sesle konuştuğunu duymak bir an kendisini bile şaşırttı. Artık kendini tanımakta zorlanıyordu. Maria'yla tanıştıktan

sonra düşünceleri, hareketleri ve konuşması tamamen değişmişti. “Yokluğunun farkedilmesini istemeyiz.”

Christopher alaycı bir edayla ‘Tim’in Kara Dul’un evindeki pozisyonunu düşündü. Maria kaçınılmaz başarısından öylesine emindi ki evinde bir hainin barınmasına gönül rahatlığıyla izin vermişti.

“Haklısınız.” Tim dışarı çıkmak üzere arkasını döndü.

“Eddington tekrar gelecek olursa aralarında geçen konuşmanın tüm detayını bilmek istiyorum.”

“Elbette. Sizi bir daha asla hayal kırıklığına uğratmam.

Bakışları hâlâ bardağın üzerine sabitlenmiş olan Christopher başını onaylarcasına salladı. “Teşekkür ederim.”

Odanın kapısının kapandığını belli belirsiz fark etti ve kendini tamamen düşüncelere verdi. İnsanların aklından geçenleri okumak ve karakterlerini değerlendirmek konusundaki yeteneğiyle gurur duyardı. Böyle bir yeteneği olmasa o güne dek hayatta kalamazdı. O halde neden Maria’nın kendisine en ufak bir ilgi duymadığına ikna olmakta bu kadar zorlanıyordu? Gerçekler açık ve tartışmasız bir şekilde ortadaydı ama yine de kalbi Maria’ya inanmasını söylüyordu.

Homurdanarak bardağı dudaklarına götürdü ve içindekini tek bir dikişte bitirdi. İşte sorunu buydu. Onu beyni değil kalbi yönetiyordu. Ne yazık ki Maria’yı seviyordu. Onu sırtından vuran kadını. Hayatını idame ettirmesi adım adım ölüme götürdüğü erkeklerin sayısına bağlı olan, baştan çıkarıcı, kötü kadını.

Christopher kapıya vurulduğunu duyduğunda bu acıklı düşüncelerden sıyrıldı. “Girin,” diye seslendi.

Sonrasında kendini sırf alışkanlıktan ayağa kalkmış halde buldu ve sevgilisinin geldiğini görünce kalbinin tutkuyla yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetti.

Ne kadar zaman geçmişti? Şöminenin rafındaki saate baktığında aradan neredeyse iki saat geçtiğini fark etti.

Başını çevirip baktığında Maria'nın gözleriyle buluştu ve içlerinde onun da kendisine benzer duygular taşıdığını gösteren saf bir hazzın pırıltılarını buldu ama sonra genç kadın yüzüne kıskırtıcı bir gülümseme yerleştirerek bunu çabucak gizledi. Başındaki siyah kapüşon, iri siyah gözler ve kırmızı, dolgun dudaklarla cezbedici, zarif bir güzelliğe sahip olan yüzünü çevreliyordu.

Christopher derin bir nefes alıp onun yanına gittikten sonra arkasına geçti. Ellerini üzeri örtülü omuzlarına koyup kokusunu içine çekti. Sıcak ve çekici bir kadının kokusu. "Seni özledim," diye mırıldandı elini pelerininin boynundaki kopçalara götürerek.

"Beni her zaman böyle üzerinde sadece pantolonla mı karşılayacaksın?"

Her zaman, sanki ortak bir gelecekleri olabilirmiş gibi.

"Öyle mi yapmamı istersin?" Christopher Maria'nın pelerini çözüp kapüşonunu özenle başından çıkardı ve ağır kumaş ayaklarının dibine yığılıp kaldı.

Maria, "Çıplak olmam tercih ederim," dedi.

"Ben de seni öyle görmeyi tercih ederim ve bu isteğimi şimdi hemen gerçekleştireceğim." Christopher bunu aklı başındayken yapmanın çok daha kolay olmasından memnuniyet duyarak Maria'yı soymaya başladı. Çevik parmakları elbisesinin düğme ve şeritlerini çabucak çözdü.

"Ben yanından ayrıldıktan sonra günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Yapayalnız. Ayrıca seni çok özledim."

Christopher'ın elleri hareket etmez oldu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak bu sözlerle birlikte yüreğinde parlayan kor ateşi söndürmeye çalıştı. Zihninde o gün öğleden sonra yaşananları yeniden canlandırdı: Maria'nın onu sevmesini, kendisini ona açmasını. Yanına geldiğinde gözlerindeki ürkek, hatta neredeyse

korku dolu ifadeyi. Tenine dokunduğunda titremesini ve öpüşleriyle kendinden geçmesini. Yatağa girdiklerinde sadece bedenlerini değil ruhlarını da çıplak bırakmışlardı.

Genç kadının omuzundaki kabarık yara izini öperek, “Sana yedirecek nefis yiyeceklerim var,” diye mırıldandı. “Seni baştan çıkarmamı sağlayacak çiçeklerim de var. Aslında niyetim geceyi yatakta başlatmak değildi ama sanırım daha fazla bekleyemeyeceğim.”

Christopher ellerini Maria’nın elbisesinin aralanan sırtından içeri soktu ve kombinezonunun üzerinden göğüslerini avuçladı. Sertleşen meme uçlarını onun hoşuna gidecek şekilde parmaklarının arasında yuvarlamaya başladı.

Maria sessiz bir inilti eşliğinde geriye attığı başını onun omuzuna yasladı.

Christopher dudaklarını onun kulağına dokundurarak, “Göğüslerine bayılıyorum,” diye homurdandı. “Bu gece onları, seni penisim içine gömülmüş bir halde zevkin doruklarına taşıyana dek emmeyi düşünüyorum. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Kadınlığının beni nasıl sımsıkı sardığını?” Kalçalarını kıpırdattı. “Sadece bunu düşünmek bile sertleşmeme neden oluyor.”

“Christopher.” Maria ismini hüznü, neredeyse ağlamaklı bir sesle söylemişti ve odaya bir melankoli havası hâkimdi.

Arzusuna kavuşmak için sabırsızlanan Christopher onu serbest bırakıp elbisesinin sırtını yırttı ve etrafa kumaşla kaplı küçük düğmelerin fırlamasına neden oldu.

“Giyecek başka bir şeyim yok,” dedi Maria. Nefes nefese kalmış olması onunla sevişmek için gizli bir istek duyduğunu ele veriyordu. Christopher elbette bunun farkındaydı ve Quinn’in, Maria’nın cinsel ilişkilerini bitirme kararını nispeten sakin karşılamakla hata ettiğini düşünüyordu. İrlandalı adam onun

peşini bırakmamakta daha kararlı davransaydı Maria şu an Christopher'ın evinde olmazdı.

Bu düşünceyle birlikte sabırsızlığı iyice artan Christopher artık düğme ve şeritleri daha büyük bir hırsla koparıyordu. Maria kombinezonu gürültülü bir ses eşliğinde ikiye ayrıldığında ona doğru döndü ve çıplak göğsünü göğsüne bastırarak kollarının arasına girdi. Christopher onun ayaklarını yerden kesti ve kendisine sunduğu dudaklarını ağzına aldı.

Maria'nın küçük elleri Christopher'ın yüzünü avuçladı ve yumuşak, tatlı dudakları ona çılgınca bir arzuyla karşılık verdi. Christopher onun saldırganlığının tadını dilinde hissediyor, damarlarında aktığını duyuyordu.

Maria'yı kucağına alıp neredeyse koşar adım yatağa gitti. Onu yatağın üzerine bıraktıktan sonra pantolonunu yırtarcasına çıkardı.

“Bacaklarını aç.”

Maria'nın yüzünden temkinli olma ihtiyacı hissettiğini söyleyen bir ifade geçti ve Christopher bunun sebebinin biliyordu. Ona kendisinden kaçma fırsatı vermemiştir.

Üzerindeki tek giysiden de kurtulan genç adam yatağa girip onun dizlerini tuttu ve bacaklarını iki yana açtı. Maria mücadele etti ama Christopher ona acımadı ve kadınlığını ağzına almak üzere kalçalarını yatağa yapıştırdı.

“Hayır,” diye haykırdı Maria onun saçlarını tutarak. “Bu şekilde olmaz...”

Ellerini kadınlığını kaplayan siyah renkli, kıvrıkcık tüylerin iki tarafına yerleştiren Christopher vajinasının dudaklarını aralayarak pembe, yumuşak tenini ve klitorisini gizleyen tepeceği ortaya çıkardı. Sivri dilini bu noktada gezdirip klitorisini dışarı çıkmaya zorladı. Onu görür görmez dudaklarıyla etrafını sardı ve usul usul emmeye başladı. Bir inilti eşliğinde sırtını geriye

atan Maria ona durması, dilinin yerine penisini kullanması ve kendisine biraz zaman tanıyıp bu kadar savunmasız olmadığı bir pozisyon almasına izin vermesi için yalvarıyordu. Elbette bu sonuncusunu sözlü olarak ifade etmemişti ama Christopher öyle düşündüğünü biliyordu.

Gözlerini açıp da yatağının üzerindeki aynayı gördüğü an da biliyordu çünkü küçük bir çığlık atarak gerilmişti.

Christopher, "Manzara hoşuna gitti mi?" diye mırıldandıktan sonra tekrar işinin başına döndü.

Maria Christopher'ın, bacaklarının arasında duran sarı saçlı başının aynadaki şehvet uyandıran yansımasına baktı ve gördükleri karşısında sarsıldığını hissetti. Gözleri sulanan ve tepeden turnağa kıpkırmızı kesilen bu kadının evdeki aynada gördüğü ciddi ifadeli, kararlı kadınla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Şu an gördüğü kadın, kökleri doğuştan denilebilecek kadar derinlere inen bir açıklkla arzuladığı adamın kendisine yaşattığı zevkle mest olmuştu. Aynı adam kendi özgürlüğüne karşılık onu darağacına göndermek için Maria'nın peşine düşmüştü.

Maria kendisinin de ona haince bir amaç uğruna yaklaştığını düşünerek bunu affedebilirdi. Christopher'ın pek çok kişinin geçimini sağladığını biliyordu ve onu canını kurtarmaya teşvik eden de büyük ihtimalle bu olmuştu. O kendi iyiliği için asla böyle bir işe kalkışmazdı.

Maria bunu biliyordu çünkü tanıdığını düşündüğü bu adamı anlıyordu; bir zamanlar, onun Amelia'yı sevdiği kadar sevdiği bir kardeşi olan adamı. Ancak bu yine de onun amacının değişmemiş olabileceği ve şu an bacaklarının arasında duran adamın Maria'nın ölümünü isteyebileceği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Maria."

Maria gözlerini kapadı ve onun pozisyon değiştirdiğini hissetti. Christopher klitorisine bir öpücük konudurduktan sonra kendini yukarı çekip yanına yattı.

“Sen hiç de utangaç bir kadın sayılmazsın,” diye mırıldandı. “Ama beni seninle sevişirken seyretmek arzunu köreltti.” Onu kalçasından tutup kendine doğru çekerek sertleşen, sıcak penisini karnına bastırdı. “Bu çok mu mahrem bir manzara?”

Maria gözlerini açarak dikkatle onu inceledi ve koyu mavi gözlerinde hem şefkat hem de keskin bakışlar olduğunu fark etti. “Bu ‘sevişmek’ mi?” diye sordu sessizce. “Yoksa birbirine uyum sağlayan iki kişinin seks yapması mı?”

“Sen söyle.”

Bir süre birbirlerine baktılar ve Maria bu sorunun üçüncü bir kişi gibi aralarına girdiğini hissetti. “Keşke bilsem.”

“O halde cevabı birlikte bulalım.” Christopher Maria’nın bacağına kaldırıp açılan boşluğa yerleşti ve penisinin geniş, pürüzsüz başını vajinasının dudakları arasından içeri soktu. “Beni içine al,” dedi boğuk sesiyle. “İzin ver de içine gireyim.”

Bir adamın karakterini seks aracılığıyla öğrenebilmek mümkün müydü?

“Senin aleyhine tanıklık yapacak olan şahide neler olduğunu söyle bana,” diye fısıldadı Maria.

“Bunu kim öğrenmek istiyor?” diye sordu Christopher da.

Maria bir an soluksuz kaldıktan sonra kesik kesik nefes almaya başladı. “Christopher.”

Christopher gerçeği biliyor olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Maria’nın gerçekte neyin peşinde olduğunu bilse elbette ona şu an dokunduğu gibi dokunmazdı.

“Beni içine al, Maria.” Christopher, Maria’nın vücuduna açılan küçük yarığa baskı uyguladı. “Benimle seviş ki sana istediğin cevapları vereyim.”

Maria bacağına onun kalçasının üzerine yerleştirdi ve elini uzatıp penisini düzgün bir pozisyona getirdi. Bunu yaparken eli titremiş, içine çektiğı nefes sıkışan ciğerlerini sarsmıştı. Parmaklarını etrafına sararak, Christopher'ın sert erkekliğinin duruş açısını değıştirdi. Christopher, bacaklarını iyice aralayıp boynunu zevkle geriye atmasına neden olarak ağır ağır içine girdi.

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldandı genç adam. "İçini tamamen doldurmak istiyorum. Mümkün olduğunca derinlere ulaşmak istiyorum."

Maria içini onun sıcak ve sert erkekliğiyle doldurup organının büyüklüğü ve verdiği zevk karşısında inleyerek kendini ona bastırdı.

Christopher onun çenesini tutup başını yukarı çevirdi. "İzle."

Aynaya bakmaktan korkan ama sevişmelerini görme isteğine karşı koyamayan Maria arzunun mahmurlaştırdığı gözlerini yukarıdaki yansımalarına çevirdi. Vücudu Christopher'ın iri ve kash vücudunun yanında ufacık kalıyor, başı ancak onun çenesine geliyor ve düz duran bacağı onun baldırının orta yerinde bitiyordu. Genç adamın bedeni ve kolları güneşte bronzlaşmıştı ve teni güneşe nadiren maruz kalan Maria'nın teninin yanında fazlasıyla koyu renkli görünüyordu. Kumral saçları Maria'nın kuzgun karası bukleleriyle kıyaslandığında göze daha açık renkli geliyordu. Dış görünüşleri birbirine tamamen zıttı ama ruhları aynıydı.

İkisi kusursuz bir çiftti.

Christopher aynada göz göze gelmelerini sağlayarak, "Gördün mü?" diye fısıldadı. Birlikte penisinin Maria'nın vajinası içinde kayboluşunu seyrettiler. Bu yavaş darbenin sebep olduğu başdöndürücü haz Maria'nın gözlerinin ağırlaşmasına neden oldu ama o gözlerini bir kez daha kapamayı istemiyordu. Kendini geri çeken Christopher'ın penisi onun ıslaklığıyla parlıyordu ve genç adam kalçalarını sıkıp bir kez daha içine girdi.

Maria onun arzuyla kızaran o kusursuz ve görkemli hatlarını gözlerini ayırmadan takip etti. İçine bir kez daha girerken yüzünde saf bir hazzın yansımasını gördü ve bakışlarını kendi görüntüsüne çevirdiğinde aynı yoğun duyguyla karşılaştı.

"Şimdi söyle bana," diye fısıldadı Christopher, Maria'nın adeta taptığı o boğuk sesiyle. "Biz sevişiyor muyuz?"

Kusursuz bir darbeyle kasıklarını onunkilere bastırduğunda Maria zevkle inledi.

"Söyle bana, Maria." Aynada bakışları kenetlendi. "Ben seninle sevişiyorum. Sen de benimle sevişiyor musun?" Christopher kendini bir kez daha geri çektikten sonra tekrar içine girdi. Bu defa daha sert. Daha derine. "Yoksa bu sadece seks mi?"

Onun Maria'yı böylesine kolayca kandırabilmesi mümkün müydü? Kandırma sanatında, onu aralarında bu derece yakınlık olduğu yanılgısına düşürecek kadar usta mıydı?

Maria ne kadar uğraşırsa uğraşsın elde ettiği bilgileri kollarının arasındaki bu adamla bağdaştıramıyordu.

Kollarını onun boynuna doladı ve yanağını yanağına yasladı. İşte o zaman teninin gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti. Bu gözyaşlarının kime ait olduğunu bilmiyordu.

Christopher'ın o güzel yüz hatlarından sahiplenici, hoş bir ifadenin geçmesini seyrederek, "Bu seksten çok daha fazlası." diye fısıldadı.

Genç adam ona sınıksız sarılıp hırsıyla sahip olmaya başladı. İnce kalçaları hareket edip penisini usta bir incelikle vajinasının içine sokuyordu. Ona benzer bir coşkuyla karşılık veren Maria bakışlarını kıvranıp birbirine dolanan vücutlarının ve sadece bir karaltı halinde seçmesine neden olacak kadar hızlı darbelerle içinde gidip gelen sert penisinin yarattığı erotik manzaraya kilitlenmişti.

Vücudunun güçlü ve sarımsı bir orgazmı kasıldığını hissedererek sessiz bir çığlık attı. Homurdanan Christopher darbelerine

onun kasılmaları eşliğinde devam etti ve kulağına, orgazmını zevkten aklını yitirebileceğini düşünmesine neden olana dek uzatan, sessiz kelimelerle birlikte övgü dolu sözler mırıldandı. Nihayet Maria bitkin bir halde kollarının arasına yerleştiğinde kendisi de doyuma ulaştı ve şiddetli bir biçimde sarsılan penisi spermlerini onun içine boşalttı.

Güçlkle soluyan Christopher, Maria'nın dudaklarını ağzına alıp ciğerlerindeki havayı paylaşmalarını sağladı.

Tek vücut oldular.

Yirminci Bölüm

Amelia ağzına kapanan bir elle uyandı. Büyük korku yaşayan genç kız tırnaklarını saldırganının bileğine batırarak ona karşı koymaya çalıştı.

“Kes şunu!”

Verilen bu emir karşısında hareketsiz kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve kalbi çılginca atarken hâlâ uyku mahmurluğu yaşayan beyni Colin’in karanlıkta üzerine abanmış olduğunu anladı.

Colin bakışlarını odanın pencerelerine çevirerek, “Dinle beni.” diye fısıldadı. “Dışarıda adamlar var. Sayıları en az bir düzine. Kim olduklarını bilmiyorum ama babanın adamları olmadıklarından eminim.”

Amelia ağzının serbest kalması için başını hızla yana çevirdi. “Ne?”

“Adamlar ahırın yanından geçerken atların sesiyle uyandım.” Colin geriye doğru bir adım atıp yatağın örtüsünü çekti. “Gizlice evin arka tarafına geçip seni almak için buraya geldim.”

Üzerinde sadece gecelik olmasından utanan Amelia vücudunu tekrar örttü.

Colin örtüyü bir kez daha çekti. “Acele et!” dedi ısrarla.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Amelia öfkeli bir sesle fısıldayarak.

"Bana güveniyor musun?" Colin'in koyu renkli gözleri karanlıkta parladı.

"Elbette güveniyorum."

"O halde dediğimi yap ve sorularını sonraya bırak."

Amelia'nın neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama Colin'in şaka yapmadığından da emindi. Derin bir nefes alıp başını salladı ve yataktan kalktı. Odayı aydınlatan tek şey pencerinin camından içeri sızan ay ışığıydı. Amelia'nın gür saçları kalın bir örgü halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve Colin bu örgüyü tutup okşadı.

"Üzerine bir şey giy," dedi. "Hemen."

Amelia hızla köşedeki paravanın arkasına geçip soyunduktan sonra üzerine kombinezonunu ve o gün giydiği elbiseyi geçirdi.

"Çabuk ol!"

"Elbisemin sırtını ilikleymiyorum. Hizmetçime ihtiyacım var."

Colin paravanının arkasından elini uzatıp onu dışarı çekti ve kapıya doğru sürükledi.

"Ayaklarım çıplak!"

"Zamanımız yok," diye mırıldandı. Amelia'nın yatak odasının kapısını açıp koridora bir göz attı.

Etraf öylesine karanlıktı ki Amelia neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Ancak erkek sesleri duymuştu. "Neler oluyor?.."

Neredeyse ışık hızıyla hareket eden Colin geriye dönüp onun ağzını kapadı ve başını hızla iki yana salladı.

Neye uğradığını şaşırان Amelia önce onun ne demek istediğini anlamadı sonra artık ağzını açmamayı kabul ederek başını salladı.

Colin onun elini bırakmadan sessiz adımlarla koridora çıktı. Amelia'nın çıplak ayakları nedense zemini Colin'in çizmeli ayaklarından çok daha fazla gıcırdatıyordu. Colin olduğu yerde

durdu, Amelia da öyle. Alt kattan gelen sesler de kesildi. Sanki ev nefesini tutmuştu. Bekliyordu.

Colin parmağını dudaklarına götürdükten sonra onu kucağına alıp sırtına attı. Sonrası tamamen bulanıktı. Baş aşağı duran Amelia'nın zihni allak bullak olmuştu ve Colin'in kendisini ikinci kattaki yatak odasından zemin kata nasıl indirdiğini bilmiyordu. Yokluğu anlaşıldığında üst katta bir çığlık duyuldu ve zemin yere vuran ayaklarla gümbürdedi. Bir küfür savuran Colin koşmaya başladı. Koşarken Amelia'yı öyle bir sallıyordu ki kızcağız dişlerinin acıdığını hissetti ve sert bir şekilde onun bacaklarını döven saç örgüsünün Colin'in canını yakmasından korktu. Amelia kollarını Colin'in dar kalçalarına doladı ve genç adam adımlarını hızlandırdı. Hızla ön kapıdan dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı indiler.

Daha fazla çığlık. Daha fazla koşuşturmaca. Birbirine vuran kılıç sesleri ve Bayan Pool'un haykırışları gecenin sessizliğini böldü.

"İşte orada!" diye bağırdı birisi.

Amelia zeminin altında daha da hızlı akıp gittiğini fark etti.

"Bu tarafa gelin!"

Benny'nin sesi kulağına bir melodi gibi geldi. Colin yön değiştirdi.

Amelia başını kaldırdığında peşlerindeki adamları gördü ve sonra daha kalabalık olan başka adamlar diğerlerini durdurdu: kimileri tanıdık, kimileri yabancıydı. Kavgaya yeni kişilerin eklenmesi Colin ve Amelia'ya zaman kazandırdı ve kısa süre sonra peşlerinde kimse kalmadı.

Amelia birkaç dakika sonra nihayet yere basıyordu. Çığına dönmüş gözlerle etrafa baktı ve Benny'nin çoktan ata bindiğini. Colin'in ise bir başka ata tırmandığını gördü.

Colin bir eliyle ustalıklarla dizginleri tutup diğerini ona uzatarak, "Amelia!" dedi. Elini onun avucuna bırakan Amelia'yı yukarı

çekip yüzükoyun kucağına yatırdı. Güçlü bacaklarını onun vücudu altına toplayıp atı sürdürdü ve dörtmala gecenin karanlığına daldılar.

Amelia sıkı sıkı tutunmuştu ve midesi sarsıntıların etkisiyle allak bullak olmuştu. Ancak bu çok uzun sürmedi. Ana yola vardıklarında karanlıkta bir silah sesi yankılandı.

Colin olduğu yerde sarsılarak bir çığlık attı. Neye uğradığını şaşırın Amelia bağırdı.

Kayıyor, düşüyordu.

Nihayet yere çarptı.

Sonrasında hiçbir şey hissetmez oldu.

Christopher sıcak ve tatlı bir duyguyla uyandı. Hem havaya hem de üzerinde yattığı çarşafıya seksin ve Maria'nın kokusu sinmişti. Maria bacağına bacağına, kolunu gövdesine atmış, dolgun göğüslerini vücudunun yan tarafına bastırmış halde yatıyordu. Christopher elini uzatıp sabah sertliğinin bir çadır gibi gerdiği çarşafı düzeltti.

Upuzun gece boyunca birbirlerine sadece aşk ve seksle ilgili sözler söylemişlerdi. Acı, ihanet ve yalanlardan bahsedilmemişti. Hoşa gitmeyen bir şeyden kaçmak Christopher'ın tarzı değildi ve Maria da tıpkı kendisine benzediği için bunun onun da tarzı olmadığını biliyordu. Ancak aralarında dudaklarının söyleyemediklerini bedenleriyle söyleyeceklerine dair dile getirilmemiş bir anlaşma vardı.

Christopher başını çevirip Maria'nın alınına bir öpücük kondu. Genç kadın uykusunda mırıldanıp ona daha da sokuldu. Sahibinin yanına kıvrılan bir kedi yavrusu bile bu kadar tatlı olamazdı.

Christopher boşta duran elini saçlarının arasında gezdirerek planını yaptı. Maria'nın sadakatinden emin olabilmesinin tek bir yolu vardı. Onu sinamalı, eline kendisine ihanet etmekte kul-

lanabileceği bir fırsat vermeli sonra da bu fırsatı değerlendirip değerlendirmeyeceğini görmeliydi.

O bunları düşündüğü sırada Maria'nın dudakları göğsüne yumuşak bir öpücük kondurdu.

Christopher onun gözlerine baktı.

Genç kadın usulca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni düşünüyorum."

Ne yazık ki parlak güneş ışığı gecenin büyüsünü bozmuştu. Aralarında bir tedirginlik olduğu açıkça hissediliyordu.

"Christopher..."

Christopher onun konuşmasını bekledi ama belli ki Maria fikrini değiştirmişti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Aramızda hiç sır olmamasını isterdim." Maria elini onun göğsünde gezdirdi. "Bana bilmek istediğim her şeyi açıklayacağına dair söz vermiştin."

"Sözümü tutacağım." Christopher bakışlarını yukarıdaki yansımalarına çevirdi ve her sabah bu şekilde uyanmak istediğini fark etti. "Bu gece bana eşlik etmeni istiyorum. İlkel bir adam olarak şu ana dek iki elbiseni paramparça ettim ve bu durumu telafi etmezsem kendimi asla affetmem."

"Öyle mi?" Maria yanında doğruldu. Saçları şimdi çok hoş bir şekilde dağılan koyu renkli bukleler ve inci dizili tellerden oluşuyordu.

Christopher tiyatrodaki ilk karşılaşmalarında onun dış görünüşüne coşkulu bir ilişkinin tadını çıkaramayacak kadar önem veren bir kadın olduğunu düşündüğünü hatırlayarak gülümsedi. Ne kadar da yanılmıştı.

Onun kendisine yoğun bir ilgi duyduğu konusunda da yanılmadığını umuyordu. O gece gerçeği öğrenecekti.

“Şehirde mallarımı depoladığım bir yer var,” dedi. “Seni oraya götürmek istiyorum. Paris’ten gelen nefis ipeklileri ve pamuklu kumaşları görmeni arzuluyorum. Seçimini yaptıktan sonra, kötü muamele gören elbiselerinin yerine yenilerini diktireceğim.”

Maria o güzel yüzünde kayıtsız bir ifadeyle, “Peki, sorularımı ne zaman yanıtlayacaksın?” diye sordu.

Christopher abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Bu cömert davranışından duyduğun memnuniyeti göstermek yerine sorularına kafa patlatmamı tercih ediyorsun?”

“Belki de beynini elbiselerden daha ilgi çekici buluyorum,” diye mırıldandı Maria. “Bu sözlerimin koltuklarını kabartması gerektiğini biliyorsun.”

“Pekâlâ. Geceyi sorunsuz atlatırsak dizinin dibine oturup sahip olduğum tüm sırları dökeceğim.”

Bunu gerçekten de yapacaktı. O gece kendisine ihanet etmediği takdirde Maria’ya kalbini açacak ve şansı yaver giderse belki de hayatının geri kalan kısmında her sabah gözlerini yukarıdaki aynada gördüğü manzaraya açacaktı.

Maria Lord Eddington’ın, eve dönüşünün üzerinden bir saat bile geçmeden yanına uğramasının rastlantıdan ibaret olmadığını biliyordu. Lord onu izliyor, yaptığı her şeyi takip ediyordu ve bu da Maria’yı deli ediyordu.

Kendisine kontun geldiği haber verildiğinde, “İçeri alın,” dedi. Eddington kısa bir süre sonra yüzünde Maria’yı epeyce telaşlandıran, halinden memnun bir gülümsemeyle onun özel salonuna girdi. Genç kadın kayıtsız görünmeye çalıştı ve dudaklarına gevşek bir gülümseme yerleştirdi. “İyi günler, lordum.”

“Tatlım,” diye mırıldandı kont, Maria’nın elini dudaklarına götürerek.

Maria onu dikkatle incelese de her zamanki kusursuz dış görünüşünde herhangi bir tuhaflığa rastlayamadı.

Kont, "Bana kayda değer bir bilgi vermeni bekliyorum." dedi.

"Keşke elimde böyle bir bilgi olsaydı." Maria omuzlarını silktilti. "Ne yazık ki St. John beklediğim kadar boşboğaz çıkmadı."

"Humm." Kont ceketinin eteklerini düzelttikten sonra içerideki kanepeye yerleşti. "Bana bir kardeşin olduğundan söz etmemiştin."

Maria olduğu yerde donup kaldı. Kalbi önce tamamen durdu sonra yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Pardon?"

"Bir kız kardeşin olduğundan haberim yoktu dedim."

Maria oturur halde durmakta zorlanarak ayağa kalktı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Ne yazık ki çok az şey. Hatta onun ismini bile bilmiyorum." Kontun bakışları sertleşti. "Ama şu an nerede olduğunu biliyorum ve oraya gönderdiğim adamlar gerek gördüğüm takdirde onu bana getirecekler."

Maria'nın içindeki bir şeyler sertleşip kırılğan hale geldi. "Tehlikeli sularda yüzüyorsunuz, lordum."

Kont ayağa fırlayıp aralarındaki kısa mesafeyi kapadı. "Bana bir şeyler getirirsen," dedi sert bir sesle. "İşime yarayacak bir şeyler, kardeşinin kılına bile zarar gelmez."

"Sözlerin endişelerimi gidermeye yetmiyor." Maria'nın çenesini yukarı kaldırması cesaret gösterisinden başka bir şey değildi. Aslında nefes almakta öylesine zorlanıyordu ki her an düşüp bayılabileceğini hissediyordu. "Bunu kendi gözlerimle de görmeliyim."

"Anlaşmamızın şartlarını yerine getirirsen kardeşine zarar gelmez ve neler olup bittiğinden haberi bile olmaz."

"Onu *burada* görmek istiyorum!" Maria içinde bulunduğu çaresizlik karşısında ellerini yumruk yaptı.

Amelia... “Kız kardeşimi bana getir. Bunu yaparsan sana istediğin her bilgiyi bulacağıma yemin ederim.”

“Bana zaten böyle bir söz vermiştin...” Eddington durdu. Gözlerini kısarak Maria’ya baktı. “Bu isteğinin ardında bana duyduğun güvensizlikten öte bir şeyler olmalı.”

Maria içinin endişeyle dolduğunu hissetti ama duyduğu nefretin soğuk bir ifadesi olarak tek kaşını kaldırmakla yetindi.

Kont onun çenesini tutup başını sağa sola çevirerek dik-katle yüzünü inceledi. “Bana kalırsa sen onun nerede olduğunu bilmiyorsun,” dedi düşünceli bir edayla. “Benden daha neler saklıyorsun acaba?”

Maria onun elinden kurtuldu. “Kardeşimin yerini biliyor musun bilmiyor musun?”

“Vay canına...” Eddington bir ışıık çalarak kendini tekrar kanepeye bıraktı. “Hayatında neler olup bittiğini bilmiyorum ama şimdilik yalanları bir kenara bırakalım.” Maria’ya karşısındaki kanepeyi işaret etti. “Otur.”

Maria çözölen dizleri bedenini ayakta tutamayacak durumda olduğu için Eddington’ın dediğini yaptı.

“Welton kızının nerede olduğunu biliyor mu?”

Maria başını evet anlamında salladı. “Onu tutsak eden Welton zaten.”

“Ama sen kardeşinin nerede olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?” Eddington birden durumu anladı ve gözleri büyüdü. “Welton onu sana şantaj yapmak için mi kullanıyor?”

Maria hiçbir şey söylemedi.

“Bana vereceğin hizmet karşılığında sana yardımcı olabilirim.” Eddington öne doğru eğilip kollarını bacaklarına yasladı. “Ben kız kardeşinin nerede olduğunu biliyorum. Sen de St. John’u ele geçirmemi sağlayacak bazı bilgilere sahip olmalısın. Bu her ikimiz için de kazançlı bir ortaklık olabilir.”

"Sen de Welton gibi kardeşimi kullanarak bana şantaj yapıyorsun." Maria kucağında duran ellerini yumruk yaptı. "Onun başına kötü bir şey gelirse bedelini fazlasıyla ödersin. Bundan emin olabilirsin."

"Maria." Kont ilk defa ona ismiyle sesleniyordu ve bu samimi davranış Maria'yı derinden sarsarak büyük ihtimalle amacına ulaşmıştı. "Yerine pekâlâ bir başkasını bulabilirim. Bunu biliyorsun. Amacıma sensiz de ulaşabilirim. Şartlarımı kabul et. Bu gayet adil bir anlaşma."

"Bu anlaşmanın adaletle hiçbir ilgisi yok, lordum. Hiçbir ilgisi yok."

"Sırrın bende St. John'da olduğundan çok daha güvende."

"St. John'u tanımıyorsun."

"Sen de öyle," diye karşı çıktı Eddington. "Kız kardeşinin nerede olduğunu bilen tek kişi ben değilim. St. John da biliyor."

Maria'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Oyunlarını benden daha saf birinin üzerinde dene."

"Onu nasıl buldum sanıyorsun? Adamlarımı. seninle olan ilişkimden dolayı Welton hakkında araştırma yapmaya göndermiştim. St. John'un adamları bu araştırmaya bizden önce başlamıştı. Kız kardeşinin yerini *onlar* buldu. Benim adamlarımın yaptığı tek şey St. John'un adamlarını takip etmek oldu."

Maria kaşlarını çatarak son birkaç günde yaşananları dikkatle gözden geçirdi.

"Lanet olsun." Kont dizlerinin üzerinde duran ellerini yumruk yaptı. "Onunla başa çıkabileceğini düşünmüştüm ama belli ki St. John seni de kandırmış."

"Ben böyle bir suçlamayı düşünmeden kabullenecek kadar kolayca etki altına giren birisi değilim. Öne sürdüğün iddiayla ilgili şüphelerim St. John'a sempati duyduğum ya da ona bağlandığım anlamına gelmiyor. Sadece birbirinize çok benzediğinizi

düşünüyorum. Bu durumda iki kötü adamdan birinin diğerinden daha iyi olduğunu söyleyebilmem mümkün mü?"

"Mantıklı düşün," dedi Eddington onu ikna etmeye çalışarak. "Ben İngiltere için çalışıyorum, St. John ise kendi yararına. Bu bana az da olsa avantaj sağlamaz mı?"

Maria'nın dudakları küçümseyen bir tavırla yukarı kıvrıldı.

"Maria. Bana St. John'un kanun dışı işler çevirdiğini ortaya çıkaracak bir bilgi ya da o tanıkla ilgili küçük de olsa bir ipucu verebileceğinden eminim. St. John'un ziyaretine gelen birisini gördün mü ya da onun sana bahsettiği bir kimse oldu mu? İyice düşün. Kız kardeşinin hayatı tehlikede."

Bütün bunlardan yorgun düşen ve içi yanan Maria bu üçlü ilişkiyi sonlandırması gerektiğini biliyordu. Bu şekilde devam edemezdi. Yaşadıkları onu tüketiyordu ve Amelia'yı güvenle eve getirebilmesi için kalan enerjisinin her kırıntısına ihtiyacı vardı. "Bu gece onunla buluşmamı istedi," diye fısıldadı. "Yakınlarda bir yerde kaçak mallarını sakladığı bir depo var."

"Seni oraya mı götürecek?"

Maria başını onaylarcasına salladı. "Onu kaçaklıkla suçlayacak olursanız size acırım. Halk ayağa kalkar."

Heyecanlandığı her halinden belli olan Eddington, "Bu sorunu bana bırak," dedi. "Sen sadece bana rehberlik et."

Christopher sessizce küfretti. "Böyle söylediğinden emin misin? Amelia'yı yakalamalarını mı emretmiş?"

"Evet." Tim başını onaylarcasına salladı. "Sessizce konuşuyorlardı ama tüm söylenenleri net bir şekilde duydum. Şimdi bir sonraki emri bekliyorlarmış. Eddington Leydi Winter'a çok fazla detay vermedi. Ona sadece kız kardeşini takip ettiğini söyledi; onu tutsak etmeyi planladığını değil."

"Tek umudumuz Walter, Sam ve diğerlerinin Eddington'ın adamlarını durdurmuş olması," dedi Philip.

"Varsayımlarımızı umut gibi dönecek bir duyguya dayandıramayız," diye itiraz etti Christopher. "İşimizi garantiye alıp Eddington'ın planında başarı sağladığını düşünmek zorundayız."

"Bu durumda nasıl bir yol izleyeceğiz?" Philip'in, gözlüğünün ardından bakan gözlerinde Christopher'ın duygularını paylaştığını söyleyen bir ifade vardı.

Ensesini ovuşturarak Christopher kalçasını yasladığı çalışmamasına iyice abandı. "Eddington'la pazarlık yapıp ona kendimi teklif edeceğim."

"Yüce Tanrım, kesinlikle olmaz!" Tim adeta kükredi. "O kadın size ihanet ediyor."

Christopher ona, "Başka şansı var mı?" diye karşı çıktı.

"Eddington bir ajan," dedi Philip. "Onun kıza zarar vereceğini sanmıyorum."

"Ben de öyle. Ama kanunen kızı Welton'a teslim etmesi gerekiyor ve sanırım Maria ona istediği bilgiyi vermezse öyle de yapacak." Christopher bakışlarını Tim'e çevirdi. "Leydi Winter'ın yanına dön ama bu gece yanıma gelirken ona eşlik et."

Öfkeden köpürdüğü her halinden belli olan Tim, "O sizin için aynı şeyi yapmayacağı halde kendinizi bu kadın uğruna feda mı edeceksiniz?" diye sordu.

Christopher ona hafifçe gülümsedi. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Maria'nın mutluluğuna kendi mutluluğundan çok daha fazla önem verdiğini nasıl izah edebilirdi? Evet, Eddington hakkında öğrendikleriyle onun karşısına çıkabilirdi ama bu ilişkilerini nereye götürürdü? Christopher onu kurtların eline teslim ettiğini, kendisine zarar vermek isteyen Welton, Eddington ve Sedgewick gibi adamların merhametine bıraktığını bilerek hayatını sürdüremezdi.

"Philip ve avukatım başıma kötü bir şey geldiği takdirde sizlerin mutlu birer hayat sürmesi için atılması gereken adımları biliyorlar."

Tim, "Kendi mutluluğum umrumda bile değil!" diye itiraz etti. "Beni ilgilendiren *sizin* mutluluğunuz."

"Teşekkür ederim, dostum." Christopher gülümsedi. "Sana minnettarım."

"Hayır." Tim başını iki yana salladı. "Aptallık ediyorsunuz. O kadın aklınızı başınızdan aldı. Artık gerçekleri göremiyorsunuz."

"Leydi Winter'ın, kız kardeşinin hayatıyla tehdit edilene dek Eddington'a en ufak bir bilgi sızdırmadığım söylemiştim. Onu bu konuda suçlayamam. Kız kardeşine kavuşma umudu taşıyorsa bunu yapmaktan başka şansı yok demektir."

Tim, "Seçimini sizden yana yapabiliirdi," diye mırıldandı.

Acısını gizleyen Christopher adamlarına çıkmalarını işaret etti. "Hadi, şimdi gidin. Yapılacak başka işlerim de var."

İki adam gönülsüzce oradan ayrıldı ve Christopher da masasının arkasındaki sandalyeye yerleşip nefesini bıraktı. Maria'yla arasındaki ilişkinin bu şekilde sonlanacağını kim bilebilirdi ki?

Her şeye rağmen yaşadıklarından pişmanlık duyduğunu söyleyemezdi. Kısa bir süreliğine de olsa mutluluğu bulmuştu.

Bu yüzden şimdi ödenmesi gereken bedel neyse ödemeye hazırdı.

Yirmi Birinci Bölüm

Maria'nın St. John'un evine yaptığı yolculuk tıpkı tahmin ettiği gibi Tyburn'e² yapılan bir yolculuktan farksız geçmişti. Peşinden Eddington ve diğer ajanlar geliyordu.

Bunu bilmek fiziksel acı çekmesine neden olacak kadar vahşice içini kemiriyordu. Amelia'ya kavuşmayı her şeyden çok istiyordu ama yüreği ona bunun için ödeyeceği bedelin çok ağır olduğunu söylüyordu.

St. John'a yoğun bir sevgiyle bağlandığı gerçeğinden kaçabilmesi mümkün değildi. İlişkileri sırasında hakkında öğrendiği onca şeye rağmen onunla ilgili sadece birkaç şey aklından çıkmamıştı: sevecenliği, Templeton sorununu ele alışı, yaralanmasından duyduğu endişe ve kendisiyle sevişmesi.

Arabadan inip Christopher'ın evindeki içi boş saksılara ve iri yarı korumalara baktığında ilişkilerinin her anının zihnine dolduğunu hissetti. Hem ateşli hem de sevgi dolu anlar. Hem huzur veren bir sessizliğin hüküm sürdüğü hem de hararetle tartışmaların yaşandığı anlar. İkisi arasında şaşırtıcı bir yakınlık vardı ve benzer geçmişlere sahiptiler.

2 Yüzyıllar boyu Londra'daki pek çok suçlunun infaz edildiği yer. (ç.n.)

Maria eteklerini yukarı kaldırıp birkaç basamaktan oluşan merdiveni ağır ağır tırmandı ve açık duran kapıdan içeri süzüldü. St. John'un himayesi altında yaşayanların büyük bir kısmı alt kata sıralanmış, yüzlerinde ciddi ifadelerle onu seyrediyorlardı. Bakışlarını genç kadının elindeki kılıca çevirdiler. Maria onu yolundan alıkoymalarını men eden bakışlarla tek tek hepsinin gözünün içine baktı.

Kendisini durdurmaya çalışan olmadı.

Merdivenleri tırmanıp Christopher'ın yatak odasına ulaştı ve kapıyı tıklattı. Onun kendisine seslendiğini duyunca içeri girdi.

Christopher aynanın karşısında durmuş, uşağının uzattığı nefis işlemelerle süslü yeleği giyiyordu. Yeleğin üzerindeki rengârenk çiçekler az ötedeki askıda duran krem rengi takımı çok hoş bir biçimde vurguluyordu. Bu kombinasyon Maria'ya tiyatrodaki ilk karşılaşmalarını hatırlattı ve genç kadın çenesini yukarı kaldırdı.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Bakışları aynada Maria'nın bakışlarıyla buluşan Christopher onun elindeki kılıcı fark etti. Sessizce mırıldanarak uşağım gönderdikten sonra ona doğru döndü. "Ah, Leydi Winter, sevgilimin kendisi gelmek yerine sizi göndereceğini bilseydim üzerime daha kalın bir şeyler giyerdim."

"Bence kıyafetin mükemmel." Maria'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Bıçağımla teninin arasında ne kadar az kumaş olursa o kadar iyidir."

"Beni bıçaklamayı mı düşünüyorsun?"

"Olabilir."

Christopher bundan şüphe edermiş gibi onu baştan aşağı süzdü.

"Bence üzerimde kat kat etek olmasının lehine bir durum olduğunu düşünme. Pantolonla aldığım kadar elbiseyle de eğitim aldım."

Christopher teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Ne olur bana söyleyin güzel leydim, canımı kurtarmak için ne yapabilirim?"

Maria kılıcının ucunu yerdeki Aubusson halısına dayadı ve elini kabzasının üzerine yerleştirdi. "Beni seviyor musun?"

Christopher kaşlarını kaldırdı. "Tanrım. Bana şantaj yaparak aşkımla ilan etmemi istemen ne kadar da kaba bir davranış."

Maria ayağını sabırsızca yere vurdu.

Christopher'ın dudaklarında beliren gülümseme neredeyse kalbini durduracaktı. "Sana tapıyorum, aşkım. Beni sevmen için ayaklarına kapanıp yalvarmaya hazırım. Sana sahip olduğum her şeyi veririm; servetimi, gemilerimi, ilgin için yanıp tutuşan penisimi..."

"Bu kadarı yeter." Maria başını iki yana salladı. "Berbat bir aşk itirafıydı."

"Öyle mi? Sen daha iyisini yap o zaman."

"Tamam. Seni seviyorum."

"Bu kadarcık mı?" Christopher kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama gözlerinde yumuşak, samimi bir ifade vardı. "Bana sadece bunu mu söyleyeceksin?"

"Bu gece evde kal."

Christopher gerildi. "Maria?"

Maria aldığı derin nefesi hızla bıraktı. "Bana defalarca Eddington'la ne tür bir ilişkim olduğunu sordun. O bir kraliyet aham, Christopher. Şu an dışarıda bizi takip etmeyi ve her şeyden önemlisi seni ele geçirmeyi planlıyor."

Christopher dalgın gözlerle ona baktı. "Anlıyorum."

"Sedgewick'ten haberim var."

Maria, Christopher bir şeyler söylemek üzere ağzını açtuğunda elini kaldırarak onu susturdu. "Açıklama yapma. Bunu sana söyledim çünkü Simon tanıdım nerede olduğunu öğrenmiş. Sedgewick adamı karısı, iki oğlu ve kızının hayatlarıyla tehdit ederek

kendisiyle işbirliği yapmaya zorlamış. Tim ve birkaç adamım aileyi kurtardı. Artık vikontun elinde sana karşı kullanabileceği bir koz yok.”

Christopher sert bir biçimde kaşlarını çattı. “Nutkum tutuldu doğrusu.”

“Güzel. Ben de sözlerimi kesmemeni istiyorum zaten. Bana senin Amelia hakkında bilgi sahibi olduğun söylendi.” Maria’nın sesi hiç istemediği kadar titrek çıkmıştı. “Onu bulduğun ve takip ettiğin söylendi. Bu doğru mu?”

“Doğru olduğunu umuyorum.” Christopher gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı. “Sana bu bilgiyi vermeden önce adamlarıma kızın kimliğini kesin olarak tespit etmelerini emrettim. Boş yere umutlanmanı istemedim.”

“Amelia şu an nerede?”

“Bulduğum kız gerçekten de senin kardeşinse Lincolnshire’da.”

“Teşekkür ederim.” Maria kılıcını aldı ve arkasına dönmeden önce durdu. Elini kalbine koyarak, “Dikkatli ol,” dedi usulca. “Senin için her şeyin en iyisini diliyorum, Christopher. Tanrı yolunu açık etsin.”

Kapıya yöneldi.

“Maria.”

Bu güçlkle duyulan boğuk ses Maria’nın sırtından dalga dalga aşağı süzüldü. Genç kadın gözlerinden akan yaşları silerek adımlarını hızlandırdı. Elini kapının tokmağına koydu ama onu çevirmesine fırsat kalmadan kapana kısıldı. Christopher onu kollarıyla esir almış, vücudunu sert bir biçimde onunkine yaslamıştı.

“Benim hayatımı kurtarmak için kız kardeşine kavuşma hayalinden vazgeçtin.” Christopher yanağını şevkle onun şakağına bastırdı. “Beni sevdiğini söyledin. Buna rağmen yardımımı istemiyor musun?”

“Yollarımız burada ayrılıyor,” diye fısıldadı Maria. Düğümlenen boğazı daha yüksek sesle konuşmasını engellemişti. “Tıpkı

olması gerektiği gibi. Sen artık özgür ve güvendesin. Benimse yoluma devam etmem gerekiyor. Amelia'ya kavuşacağımdan şüphelen olmasın. Ama bunu seni feda ederek yapamam. Eddington'a benzer değeri olan başka bir şey sunacağım."

Christopher sert bir sesle, "Bana sensiz bir hayat vererek yapılabilecek en büyük kötülüğü yapıyorsun," dedi.

Maria titremeye başlayınca ona sarıldı.

"*Biliyorum*, Maria. Beni ona teslim etmen karşılığında sana Amelia'yı teklif etti. Kardeşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onu kurtarmak için hayatını tehlikeye attın." Christopher, Maria'ya doğru eğilip sıcak yüzünü onun boynuna gömdü. "Tahmin edemediğim tek şey Sedgewick ve diğer her şeyden haberdar olduğun halde bana bunları itiraf edip hayatımı kurtarmaya çalışman oldu. *Yüce Tanrım...*" Christopher konuşmakta zorlandı. "Bunu yaptığına göre beni çok fazla seviyor olmalısın. Ben bu kadar seilmeyi hak etmiyorum."

"Demek her şeyi biliyordun." Maria onun ellerini tuttu.

"Bugün Tim yanıma uğradı. Bana Eddington'ın sana yaptığı ziyaretten ve anlaşmanızdan söz etti. Ayrıca Eddington'ın arabada kendisini bekleyen bir adamla arasında geçen konuşmaya da kulak misafiri olmuş. Eddington adamlarına birkaç gün önce kız kardeşini yakalamalarını söylemiş ve şimdi onlardan haber bekliyormuş. Umarım benim adamlarım kardeşinin kaçırılmasını engellemiştir ama şu an bundan tam olarak emin değiliz."

Maria direnerek Christopher'ın elinden kurtulduktan sonra hızla ona doğru döndü. "O halde kardeşim şu an Eddington'ın elinde olabilir."

Christopher yoğun bir sevgiyle onun yüzüne baktı. "Sen beni korumaya çalışsan da bu gece oraya gitmek zorundayım. Malları şehirde tutmuyorum, bu sadece senin bana ihanet edip etmeyeceğini anlamak için planladığım bir oyundu. Ancak Amelia'yı kurtarmak için itirafta bulunmaya hazırım."

Maria, Christopher kendisine bu sözleri söylediğinde onun yüzünü göremediği için öfkelenerek hırsla gözündeki yaşları sildi. "Edington'la yaptığım anlaşmayı bildiğin halde... oraya gidecek miydin?"

Christopher sadece, "Elbette gidecektim," dedi.

"Peki ama neden?"

"Sebeup senin Sedgewick'i bildiğin halde benim için kendini kurban etme sebebinle aynı. Seni seviyorum, Maria. Hem de kendi canımdan bile çok." Christopher'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Bugün seni daha fazla sevmeyeceğimi düşünmüştüm. Oysa şimdi her zamankinden çok seviyorum."

Maria çözölen dizlerine destek olabilmek için kapının tokmağına tutunmak istedi ama bu yeterli olmadı. Lavanta rengi etekleri ve beyaz iç eteklerinin oluşturduğu bir kumaş yığının arasında yere yığılıp kaldı. Kılıcı kucağındaydı.

"Bu kadar cık mı?" diye fısıldadı. "Bana sadece bunu mu söyleyeceksin?"

"Seni muzip cadı seni." Christopher önünde diz çöktü ve yüzünü iri avuçlarının arasına aldı. Acı veren bir hürmetle gülen dudaklarını onunkilere bastırdı. Maria onun bileklerine tutundu ve neredeyse kendini kaybedercesine öpüşüne karşılık verdi.

"Seni seviyorum." Christopher'ın sesindeki saf duygu yoğunluğu Maria'nın dizlerinin üzerinde doğrulup kendini onun kollarına bırakmasına neden oldu. Christopher ona sımsıkı sarıldı ve âdeta nefesini kesti.

"Bizi birbirimize düşman etmeye çalıştılar," dedi Maria. "Bizi ayırmalarına izin verecek miyiz?"

"Vermeyeceğiz." Christopher geri çekilip onun yüzüne baktı. "Bu konuyla ilgili herhangi bir önerin var mı? Amelia'yı ele geçirene dek elimiz kolumuz bağlı."

"Bu oyundaki oyuncu sayısını azaltmalıyız. Uğraşmamız gereken çok fazla insan var ve bizi amacımızdan alıkoyuyorlar."

Christopher düşüncelere dalmış bir halde başını salladı. "İkimiz bu işin üstesinden gelebilecek kadar zeki insanlarız... Welton, Sedgewick ve Eddington. Eddington Amelia'yı ele geçirmiş olabilir, bu yüzden ona anlayışlı davranacağız... ama Welton ve Sedgewick..."

Maria aklına gelen bir fikri çabucak değerlendirdi ve avantajın onlardan yana olduğunu anlayınca gülümsedi.

"Yüzünde böyle muzip bir ifade olduğunda sana bayılıyorum," dedi Christopher.

"Kuralları değiştirmeye ne dersin, aşkım? İşleri tersine çevirip onları birbirine düşman edelim mi?"

"Sinsi ve cesur bir plan." Christopher sırtıttı. "Detaylarını bilmesem de bu plana bayıldım."

"Parşömen ve mürekkeple birlikte en hızlı ve inatçı üç adamına ihtiyacımız var. Muhattapları nerede olursa olsun yazacağımız mesajlar mutlaka yerlerini bulmalı."

"Anlaşıldı." Ayağa kalkan Christopher Maria'yı da beraberinde kaldırdı. "İngiltere'nin en çok aranan iki suçlusunu birbirine düşman etmenin, onların pek çok farklı konuda işbirliği yapmasına sebep olacağını kim bilebilirdi ki?"

"Biz bilebilirdik," dedi Maria ona göz kırparak. "tabii bu işi planlayan biz olsaydık."

Christopher bir kahkaha atıp ona daha sıkı sarıldı. "Artık işbirliği yaptığımız için dünyaya acıyorum."

"Acıma duygunu kendine sakla," dedi Maria. "Bir ömür boyu benimle beraber olacaksın."

"Tek bir sıkıcı an bile geçirmeyeceğimizden eminim, aşkım." Christopher onun burnunun ucunu öptü. "Buna asla izin veremeyeceğim."

Yirmi İkinci Bölüm

İçinde herhangi bir şüphe taşımayan birisi için karanlık rıhtımın tek sakinleri amblemsiz bir at arabası ve birkaç atlıydı.

Maria arabadan inip kendini açıkça belli edecek şekilde yürümeye başladı. Ona eşlik eden bir uşak dikkatleri üzerine çekmek için elinde bir gaz lambası taşıyordu. Hemen arkasında, karanlıkta, Christopher arabadaki gizli bir kapıdan dışarı süzüldü. Her ikisi de planın kendi paylarına düşen kısmını uygulayacaktı.

“Lanet olsun, Maria!”

Welton’ın sert sesi Maria’nın olduğu yerde sıçramasına neden oldu ama aynı anda dudaklarında ağır ağır beliren gizli bir gülümseme içini sıcacık yaptı. Arkasına dönüp bakarken yüzüne nefretini belli eden bir ifade yerleştirmişti.

Welton üzerindeki paltonunun eteklerinin uzun bacaklarının etrafına dolanmasına neden olan adımlarla Maria’nın yanına giderken, “Bu da ne demek oluyor?” diye mırıldandı. “Neden böylesine dikkat çekici bir yer seçtin? Ayrıca neden bu kadar geç haber verdin? Bir sürü işim vardı.”

Maria küçümser bir ifadeyle, “Senin için ‘iş’ kumar oynamak ya da fahişelerle düşüp kalkmak anlamına geliyor,” dedi. “Kusura bakma ama bu seni rahatsız ettiği için üzüldüğümü söyleyemem.”

Welton ışığın aydınlatdığı alana girdi ve Maria onun yüz hatlarının erkeksi güzelliği karşısında bir kez daha afalladığını hissetti. Genç kadın onun yüzünde içindeki kokuşmuşluğu yansıtan bir işaret aramaktan asla vazgeçmeyecekti ama Welton ne yaşıyor ne de pişmanlığın olumsuz etkilerini taşıyormuş gibi görünüyordu.

“Seninle buluşabileceğimiz daha güvenli bir yer yok,” dedi Maria. Onu daha yüksek sesle konuşmaya zorlamak için kendisine doğru yaklaşan Welton’dan uzaklaştı. “Tahminlerinin aksine Eddington benimle yatmak istemiyor. Winter ve Dayton’ın ölümleriyle ilgili olarak benden şüpheleniyor. Senin işlediğin cinayetler yüzünden beni darağacına göndermek istiyor.”

Vikont ağza alınmayacak bir küfür savurdu. “Bu konuda hiçbir şey ispatlayamaz.”

“Kullandığın zehirleri hazırlayan kişiyi bulduğunu söylüyor.”

“Bu imkânsız. Gözünü para bürüyen o yaşlı cadıyı kendi ellerimle öldürdüm. Kalbine sapladığım bıçak onu ebediyen susturdu.”

“Her şeye rağmen aleyhime tanıklık yapacak birisini bulmuş ve benim asıldığımı görmek istiyor.”

Welton yeşil gözlerini tehlikeli bir biçimde kısarak ona baktı. “O halde neden şu an buradasın? Neden hâlâ tutuklanmadın?”

Maria acı dolu bir kahkaha attı. “Eddington, St. John’la olan ilişkiyi fark etmiş. Bunu kendisiyle işbirliği yapmam için kullanmaktan ne büyük bir keyif aldığını tahmin edersin.”

“Bu durumda onun da sonu Winter ve Dayton’inkinden farksız olacak.” Welton bu düşünceyle birlikte biçimli dudaklarını büzdü.

Vikontun, işlemeyi planladığı bir cinayetten bu kadar rahatça bahsetmesi Maria’yı hayrete düşürmüştü. Nasıl olurdu da böyle sine kusursuz bir fiziğin ardında bu kadar kötü bir ruh barınır?

“Bir kraliyet ajanını daha zehirlemeyi mi düşünüyorsun?” Maria sesini bir ton yükselterek dehşete kapılmış gibi yaptı.

Welton güldü. "Seni hâlâ hayrete düşürebildiğimi görmek beni şaşırtıyor. Nasıl birisi olduğumu bugüne dek öğrenemedin mi?"

"Belli ki hırsının boyutu beni hâlâ şaşırtıyor. Dayton ve Winter'ı paraları için öldürdün. Hırsın midemi bulandırsa bile bunu neden yaptığını anlamakta zorlanmadım. Açgözlülük evrensel bir ahlâk bozukluğudur. Ancak sırf canını sıkıyor diye Eddington'ı da öldürmeye kalkışman... Böyle bir şeyi senin bile yapamayacağını düşünürdüm."

Welton başını iki yana salladı. "Seni asla anlayamayacağım. Hem unvana hem de servete kavuşmanı sağladım ve şimdi de özgürlüğünü sağlamanın peşindeyim ama sen her zamanki gibi nankörlük ediyorsun."

"Tanrı aşkına!" diye gürledi her ikisinin de irkilmesine neden olan bir ses. "Bu harika oldu!"

Yere vuran ayak sesleri bakışlarını kendilerine doğru yaklaştırmakta olan iki adamın silüetine çevirmelerine neden oldu. Lord Sedgewick ve Christopher gaz lambasının oluşturduğu küçük halkanın içine girdi.

Welton, Maria'nın üzerine yürüyerek. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Christopher hızla onun yolunu keserek genç kadını olası bir tehlikeden korudu. "Yolun sonuna geldiniz, lordum."

Yüzünde koskocaman bir gülümseme olan Sedgewick topuklarının üzerinde öne arkaya sallandı. "Bunun kariyerime sağlayacağı katkıyı tahmin bile edemezsiniz. Dayton ve Winter'ın ölümlerinden sorumlu olan adamı yakalamak. Bu harika. St. John, kesinlikle harika."

"Elinizde hiçbir kanıt yok," dedi Welton. Maria'ya bakarak. "Maria size suçsuz olduğumu söyleyecektir."

Maria yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle. “Hiç sanmıyorum.” dedi. “Lord Eddington’ın size bu gece neler olup bittiğini açıklamasını dört gözle bekliyorum.”

“Eddington mı?” diye sordu Sedgewick kaşlarını çatarak. “Onun bu işle ne ilgisi var?”

“Senin görevini elinden alacak olan kişi benim,” dedi Eddington sayısı giderek artan kalabalığa dâhil olarak. “Ayrıca Lord Welton’ın yaptığı itirafları örtbas edemeyeceğimiz kadar çok kişi duydu.”

Bu sözlerle birlikte aydınlanan fenerler etrafta şaşkıncı denilebilecek sayıda insan olduğunu ortaya çıkardı; ulaklar, askerler ve atlı uşaklar.

Her şey mükemmel planlanmıştı. Üç adam birbirinin üstünlüğünü bozmuştu. Eddington, Sedgewick’in St. John’un üzerindeki etkisini, Sedgewick ise Welton’ın Maria üzerindeki etkisini ortadan kaldırmıştı.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Welton. Başını hızla Maria’ya çevirdiğinde yüz hatları katıksız bir öfkenin etkisiyle çarpılmıştı. Nihayet içindeki canavar ortaya çıkmıştı. “Bu durumu derhal düzelteceksin, Maria. Aksi takdirde onu asla göremezsin. Asla.”

“Kardeşimin nerede olduğunu biliyorum,” dedi Maria hemen. “Ne benim ne de onun üzerinde hiçbir etkin kalmadı. Sen hapisteyken Amelia’yla ben ilgileneceğim. Bunca yıl olması gerektiği gibi.”

“Tanıdıklarım var,” diye tısladı Welton. “Asla güvende olmayacaksınız.”

Christopher gözlerini kısarak ona baktı. “O her zaman güvende olacak,” dedi coşku dolu, alçak bir sesle. “Her zaman.”

Maria gülümsedi. “Umarım Tanrı size biraz olsun bile merhamet etmez, lordum.”

Eddington, Welton’ın ellerine kelepçe takılmasını ve Sedgewick’in iki ajan tarafından oradan uzaklaştırılmasını seyretti. Rıhtım

temizlenip geriye sadece onun ve St. John'un arabası kaldığında ellerini arkasında kavuşturup memnuniyetini ifade eden derin bir nefes aldı. Bu geceden sonra yakın bir zamanda açılan ve Sedgewick'in korkusuz bir kararlılıkla peşine düştüğü şef pozisyonuna getirileceği kesindi.

Kendini tamamen yeni gücünü ne şekilde kullanabileceğine dair planlar yapmaya verdiği için bir bıçağın sivri ucu elbisesinin kumaşı üzerinden bedenini dürtene dek arkasından gelen ayak seslerini duymadı.

Eddington olduğu yerde kaldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kız kardeşim bana teslim edilene dek misafirim olacaksınız. lordum," diye mırıldandı Leydi Winter.

"Şaka yapıyor olmağsın."

"Onu hafife almamanızı öneririm," dedi St. John. "O bıçağı itiraf etmek istemediğim kadar çok kez tenimde hissettim."

"İstesem yardım çağırabilirim," dedi Eddington.

"Bu sözler size hiç yakışmıyor, lordum," dedi Leydi Winter. Aynı anda acı dolu bir homurtu duyuldu ve onu diğerleri de izledi. Eddington başını çevirip baktığında arabacısının, uşaklarının ve atlı adamlarının İrlandalı bir adamla yumruk dövüşüne girdiklerini fark etti. Hepsine karşı tek başına mücadele eden İrlandalı'nın zafere ulaşmak üzere olduğu belliydi.

Eddington olanları hayretle seyrederek. "Yüce Tanrım!" diye haykırdı. "Yumruk dövüşünde hiç bu kadar usta olan birisini görmemiştim."

Karşısında duran manzaraya öyle bir odaklanmıştı ki ellerinin arkasına bağlanmasına itiraz bile etmedi.

Leydi Winter bağlama işlemini tamamladıktan sonra, "Şimdi benimle gelin," dedi. Her ihtimale karşı onu bir kez daha bıçağıyla dürttü.

Eddington, "Kim bu adam?" diye sordu. St. John'un uşakları tarafından çevrelenen adamlar yerde inleyerek yardım diliyordu. Ama onları duyan olmadı.

Eddington ilerleyen saatlerde, elinde bir sürahi brendi ve iki bardakla gözetim altında tutulduğu odaya giren İrlandalı'yı tekrar görmekten mutluluk duydu. İşin doğrusu Leydi Winter'ın gösterişli evi diğer hapisanelere kıyasla çok daha iyiydi. Eddington'ın fildişi ve altın rengiyle dekore edilmiş 'hücre'si'nde mermer bir şöminenin önüne yerleştirilmiş kahverengi, deri koltuklar ve üzerine altın rengi çiçeklerle süslü ipekli bir yatak örtüsü serilmiş sayvanlı bir karyola vardı.

"Gün doğmak üzere, lordum," dedi İrlandalı, "ama yatmadan önce birlikte bir şeyler içebileceğimizi düşündüm." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Leydi Winter ve St. John çoktan odalarına çekildiler."

"Tabii ya." Eddington onun kendisine uzattığı bardağı alırken dikkatle Simon'ı inceledi. "Sen şu, hakkında konuşulduğunu duyduğum yedekte tutulan sevgili olmalısın."

"Ben Simon Quinn, hizmetinizdeyim."

O gün erken saatlerde giriştiği faaliyetlerinden en ufak bir yara almamış gibi görünen Simon şöminenin önündeki koltuklardan birine yerleşip bardağını ellerinin arasına aldı. Eddington'a kaynar suyun bile buz kesmesine neden olacak kadar soğuk bir bakış fırlattı.

"Bunun sıradan bir ziyaret olduğu yanılgısına düşmemeniz için Leydi Winter'm kız kardeşinin kılına bile zarar gelecek olursa sizi evire çevire döveceğimi açıkça belirtmeliyim, lordum."

"Tanrım." Eddington gözlerini kırıştırdı. "Beni fazlasıyla korkutuyorsun."

"Bu harika."

Eddington bardağındaki içkiyi tek dikişte bitirdi. "Dinle, Quinn. Görünüşe bakılırsa yakın bir zamanda mevcut konumunu... yitireceksin."

"Evet, öyle görünüyor."

"Sana bir teklifim var."

Quinn tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Eddington, "Şimdi kulaklarını dört aç da beni dinle," dedi. "Leydi Winter'ın kız kardeşiyle ilgili mesele çözüme kavuştuğunda oldukça güçlü bir konuma geleceğim. Senin gibi yetenekli bir adam çok işimi görür ve kanun adına çalışmanın tartışmasız faydaları vardır." Eddington yaptığı teklife ne tür bir tepki vereceğini anlamak üzere dikkatle İrlandalı'yı inceledi.

"Peki, sizde maaşlar nasıl?"

"Bana ne kadar istediğini söyle."

"Hımm... Yapacağınız teklifi duymayı bekliyorum."

"Harika. Benim aklımdan geçen şu..."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Christopher dudaklarını Maria'nın alnına bastırarak, "Beni bir kez daha şaşırttın," diye mırıldandı. Birlikte Maria'nın yatağına uzanmışlardı.

Maria ona iyice sokulup teninden yayılan o nefis kokuyu içine çekebilmek için burnunu çıplak göğsüne bastırdı. "Ben inanılmaz biriyim."

Christopher güldü. "Ailenin ölümünden sonra... onca yıl Welton'ın kontrolü altında yaşamayı başarmam..." Maria'yı saran kolları baskısını artırdı. "Evlendikten sonra buradan gideceğiz. Nereye istersen oraya. *Herhangi bir yer* olabilir. Bugüne dek yaşadığımız bütün hatıraları geride bırakıp yenilerini oluşturmalıyız. Mutlu olanları. Üçümüz birlikte, aşkım."

"Evlendikten sonra mı?" Maria başını geriye atıp ona baktı. "Bence varsayımlara dayanarak konuşuyorsun."

"Varsayım mı?" Christopher kaşlarını saç hizasına dek yukarı kaldırdı. "Sen beni seviyorsun, ben de seni. Evleneceğiz. Bu bir varsayım değil, beklenen bir şey."

"Öyle mi? Sen ne zamandan beri senden beklenen şeyleri yapıyorsun?"

"Hiç beklenmedik bir şekilde sana âşık olduğumdan beri."

"Hımm."

"Bu ne anlama geliyor? Çıkardığın o sesi kastediyorum." Christopher kaşlarını çatı. "Bu sesin bir onay olduğunu sanmıyorum."

"Neyi onaylamam gerekiyor?"

Maria bakışlarını ondan kaçırarak dudaklarında beliren gülümsemeyi sakladı. Birden kendini fazlasıyla gücenmiş görünen bir korsan ve kötü şöhretli bir kaçakçı olan adam tarafından sırtüstü yatağa yapıştırılmış halde buldu.

"Sana yaptığım evlenme teklifini."

"Böyle bir teklif yaptığını fark etmedim. Sözlerin daha çok bir açıklama gibiydi."

"Maria." Christopher bıkkın bir halde iç geçirdi. "Benimle evlenmek istemiyor musun yoksa?"

Maria onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. Genç adam övgüyü hak edecek bir şekilde onun çıplak göğüsleriyle sadece çok kısa bir an ilgilendi. "Sana taptığımı biliyorsun. Ama benim başımdan iki evlilik geçti. Bence bu bir kadın için epeyce fazla bir sayı."

"Benimle yapacağın evliliği önceki evliliklerinle nasıl karşılaştırırsın? Seni dostu olarak gören ve sadece kendi zevkini tatmin etmek için kullanan benim gibi bir adamı başkalarıyla nasıl kıyaslırsın?"

Maria onun şakacı sözlerini duymazdan gelerek, "Benimle evlenmek seni mutlu mu edecek, Christopher?" diye sordu.

Christopher olduğu yerde durdu ve keskin bakışlarını ona çevirdi. "Bu konuda bir şüphen mi var?"

"Yaşadığın hayattan kurtulmanın tek yolunun ölüm olduğunu söylememiş miydin? Senin ya da sevdiklerinin?"

"Bunu sana ne zaman..." Christopher'ın gözleri büyüdü. "Tanrım, yoksa evime bir casus mu yerleştirdin?"

Maria gülümsedi.

Christopher onun bacaklarını iki yana açıp kalçalarını aralarına yerleştirerek, "Seni cadı," diye mırıldandı. "Evet, bunu söylediğim doğru. Bu şartlar altında senden böyle bir istekte bulunmam biraz bencilce belki ama başka şansım yok. Sensiz yaşayamam."

Bu sözlerin ardından elini vücutlarının arasına uzatıp Maria'nın vajinasını avuçladı ve onu okşamaya başladı. "İkimiz de korunmak için özel bir çaba harcamadık," dedi usulca. "İyi ki de öyle yapmışız. İçinde çocuğumun büyüdüğünü düşünmek beni hayrete boğuyor. Çocuğumuzun ne kadar zeki ve çabışkan olacağını bir düşünsene."

"Christopher..." Maria genç adamın dokunuşuyla vücudu uyanışa geçip arzuyla dolduğu halde gözlerinin yandığını ve görünüşünün bulanıklaştığını hissetti. "Böylesine yaramaz bir çocukla nasıl başa çıkacağız?"

"Dün geceki adamlarla nasıl başa çıktıysak öyle." Christopher penisini eline aldı ve geniş başını kadınlığının kremi bir sıvıyla kaplı girişine sürttükten sonra Maria'nın içine girdi. "Birlikte."

Maria penisinin içini doldurduğunu hissederek gözlerini kapadı ve başını yana çevirerek boynunu onun dudaklarına sundu. "Benim ya da çocuğumuzun başına bir şey gelecek olursa," dedi. "bundan kendini sorumlu tutmayacağına dair söz verir misin? Yoksa bu yüzden kendini sonsuza dek lanetler misin?"

Kalın penisi Maria'nın içinde bir nabız gibi atan Christopher olduğu yerde durdu. Yüzünden belki de o güne dek yaşanan acıların hatırası ve daha fazlasıyla karşılaşma ihtimalini yansıtan gizemli bir ifade geçti.

"Suçluların dünyasını uzun süre önce terk edebildin," diye mırıldandı Maria kollarını onun sırtında birleştirerek. "Bu hayatı kardeşini kurtarmak için seçtin ve neticede bu hayat onun canına mal oldu, değil mi?"

Christopher'ın vücudunu sarsan ürperti Maria'yı da etkiledi.

“Buna rağmen.” diye fısıldadı genç kadın. “Bu hayatı sürdürüyor, sana sadık kalanların geçimini sağlıyor, öldüklerinde ailelerine yardım ediyor, pek çok insana yuva ve yiyecek tedarik ediyorsun.”

“Ben bir aziz değilim, Maria.”

“Hayır. Sen bir aziz değil günahkâr bir meleksin.” Christopher’ın güzelliği yatağın mavi renkli. saten örtüsüyle az da olsa dengelendiği için şimdi bu benzetme daha da yerinde olmuştu.

Genç adam homurdandı. “Benim bir melekle hiçbir ilgim yok.”

“Sevgilim.” Maria başını kaldırıp onun omuzuna bir öpücük kondurdu. “Evlenmediğimiz sürece sırf bunu arzu ettiğim için yanında kaldığımı bilirsin. Çünkü bunu her gün arzuluyorum ve beni kendine bağlamak zorunda değilsin.”

“Benimle evlenmeyi arzulasan da bu işi kökünden halletsek olmaz mı?”

Maria güldü ve onu kendine doğru çekti. Christopher canı istemediği sürece hareket etmeyeceğini belirtecek şekilde bir süre direndi.

Ardından iç geçirip olduğu yerde döndü ve Maria’yı da üzerine çıkardı. Altın rengi saçlarla kaplı başını yastıkların üzerine bırakıp genç kadına baktı.

“Ben bir asilzadenin gayrimeşru çocuğuyum,” dedi. Maria artık onun kendisini rahatsız eden bir şeyden söz ederken bu tekdüze ses tonunu kullandığını biliyordu. “Annem gebe kalma cürretinde bulunana dek işvereninin şehvetinin kurbanı olmuş. Karnının büyümeye başlamasıyla birlikte bulaşıkçı olarak çalıştığı evden kovulup utanç içerisinde köyüne dönmüş.”

“Peki ya kardeşin?..”

“O babamın yasal oğluydu. Ama ben ondan çok daha iyi şartlarda büyüdüm. Köyde mutluydum. O ise malikânede keyifsiz bir hayat sürüyordu. Babamız yarı deli ve acımasız bir adamdı.

Anneme fiziksel rahatlamadan çok gücünü ispatlamak için tecavüz ettiğini düşünüyorum. Her şeye rağmen annem beni hep sevdi. Oysa Nigel'a ben ve karısından başka sevgi gösteren olmadı."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Maria, Christopher'ın alnına düşen saçları geriye atıp iki kaşının arasındaki boşluğu öptü.

"Senin anlayacağım aşkım," Christopher onun elini tutup kalbine götürdü, "çocuklarımızın evlilik dışı olmasını istemiyorum. Seninle bir yuva ve bir hayat paylaşmak istiyorum. İkimizin normale yakın bir hayat sürmesini istiyorum."

"Normale yakın mı?" Maria gülümsedi.

"Sence tamamen normal olma ihtimalimiz var mı?"

Genç kadın sahte bir ciddiyetle, "Tanrı korusun," dedi.

"Böyle bir zamanda şaka yaparak kalbimi kırıyorsun," dedi Christopher. "Yüreğini senin ayaklarının altına seren bir adamla dalga geçiyorsun."

Maria ikisinin kenetlenen ellerini yukarı kaldırıp kendi kalbinin üzerine yerleştirdi. "Yüreğin ayaklarımın altında değil, burada. Benim göğsümde çarpıyor."

Lacivert gözleri aşkla parlayan Christopher Maria'nın parmak uçlarını öptü. "Bu işin üstesinden geleceğimize söz veriyorum. Kâhyam ve Philip yokluğumuzda işlerimi idare edebilecek yeteneğe sahip. Philip yardımcı kadromun son üyesi. Onun gibi pek çok yardımcım var ve hepsi bir arada ben olmadan da işleri sorunsuzca yürütebilir."

Maria gözlerini kırıştırıp altında yatan Christopher'a bakarak, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Karnı giderek büyüyen bir eş ve onun yakında evlenecek olan kız kardeşiyle nasıl başa çıkacaksın?"

"Karnı giderek büyüyen bir eş..." Christopher'ın sesi her zaman olduğundan çok daha boğuk çıkmıştı. Elini Maria'nın ensesine götürüp onu kendine doğru çekti ve dudaklarını sertçe dudaklarına bastırdı. "Lanet olsun, bunu istiyorum. Bunu he-

men şimdi istiyorum. Seninle olmasını istiyorum. Böyle bir şeyi isteyebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama istiyorum ve bunu bana vermene ihtiyacım var. Başka hiçbir kadın beni evcilleştiremez. Hem etrafta cinayet şüphelisi kaç kadın var?”

“Emin değilim. Biraz araştırma yapmalıyım...”

Christopher bir kez daha döndü ve Maria’yı altına alıp penisini içine soktu. Bunu beklemeyen genç kadın küçük bir çığlık attığında kendini geri çekip öncekinden daha sert bir hamle yaptı.

Maria içten bir kahkahayla, “Sana hiç son zamanlarda saldırgan hareketlerin beni daha da inatçı yaptığını söylemiş miydin?” diye sordu.

Christopher dudaklarından çıkan her kelimeyi kalça hareketleriyle vurgulayarak. “Sen insanı deli eden, aksi bir cadısin!” diye homurdandı. Elini aşağı uzatıp Maria’nın bacağına kalçasının üzerine yerleştirip ona tutkulu ve ateşli darbelerle sahip olmaya başladı.

Bir kadına zevk vermeyi iyi bilen ve bunu özellikle arzu eden bir erkeğin hassasiyetiyle hareket ediyordu. Partnerine haz vermek için sevişen bir adamın. *Ona* haz vermek için. Maria’yı dikkatle seyredip verdiği tepkileri inceledi ve hareketlerini buna göre düzenledi.

Maria zevkle inlediğinde, “Hoşuna gidiyor mu?” diye mırıldandı. Bir önceki hareketini aynen tekrar etti. “Benim için yanıp tutuştuğunu sen de pekâlâ biliyorsun. O sımsıkı, nefis vajinayı genişlettiğimi hissetmek için deli oluyorsun. Her günün böyle geçtiğini, o ufak tefek, dolgun vücudunun artık dayanamayacağını hissedene dek saha sahip olduğumu bir düşünsene.”

“Hah! Seni yorgunluktan kolunu kaldıramayacak hale getirebilirim.” Maria alaycı olmak istedi ama duyduğu arzu sadece gevelemesine sebep oldu.

Christopher onun en derin noktalarına ulaşıp odayı cinsel birleşmelerinin ortaya çıkardığı seslerle doldurarak, "Sözlerini kanıtla," diye fısıldadı gizemli bir sesle. "Evlen benimle."

Onu içinde hissetmenin verdiği zevkle kendinden geçen Maria bir yandan kıvranıp kulağına seksi sözler fısıldarken bir yandan da tırnaklarını kasılan kalçalarına batırıyordu.

Christopher vahşileşmiş, aksini iddia etse de evcilleştirilemeyecek hale gelmişti. Onunla asla doyamayacakmış gibi sevişmesi Maria'ya duyduğu çılgınca arzuyu ele veriyordu. Sanki hiçbir zaman yeterince derine ulaşamayacaktı.

Maria onun kulak memesini dişlemeden önce, "Hayatının her gününde böylesine tahrik olmak istediğinden emin misin?" diye fısıldadı.

Christopher bu dokunuşa misilleme olarak testisleri vajinasına çarpana dek içine girdi ve kalçalarını oynatıp leğen kemiğini klitorisine sürterek onu sarsıcı bir orgazmın eşiğine getirdi.

"Christopher?" Şiddetli bir şekilde titreyen Maria vajinasını kasararak onun da bir inilti eşliğinde içine boşalmasına neden oldu.

Christopher ona soluksuz kalmasına neden olacak kadar sıkı bir şekilde sarılarak, "Seni seviyorum," dedi nefes nefese. "Seni seviyorum."

Onu vücuduyla sarmalayan Maria kendi sevgisinin yoğunluğunun kalp atışlarını hızlandırdığını hissetti. "Sanırım seninle evlenmeliyim," diye fısıldadı. "Yoksa seni kim çılgına çevirir?"

"Buna senden başka kimse cesaret edemez."

"Ayrıca kimse seni benim kadar çok sevemez."

"Kesinlikle öyle." Christopher terle ıslanan alnını onun yanağına sürüp kokusunu tenine işledi. "Eskiden babamın neden böyle bir adam olduğunu, kardeşimin neden yoksulluk çektiğini, onu kurtarmak için bildiğim tek çarenin beni neden bu hayata sürüklediğini merak ederdim."

"Aşkım..." Maria onun neler hissettiğini çok iyi biliyordu. O da kendisine her gün benzer sorular sormamış mıydı?

"Tiyatroda sana sarıldığım an bütün bunların sebebinin sen olduğunu anladım. Hayatımdaki her dönüm noktası beni sana yaklaştırdı. Şu an olduğum kişi olmasaydım büro benimle asla irtibata geçmezdi ve ben seni, ruh ikizimi hiçbir zaman bulamazdım. Aslında aramızda neredeyse ürkütücü denilebilecek bir benzerlik var ama sen buna rağmen beni hayretler içerisinde bırakmaya devam ediyorsun."

"Tıpkı senin beni hayrete düşürdüğün gibi." Maria parmaklarını onun sırtında dolaştırdı ve huylandığını farkedince güldü. "Senin evlenmek isteyebileceğini asla tahmin etmezdim. Bunu gözümde canlandırmakta bile zorlamıyorum."

"O halde bunu tasvir eden bir tablo ısmarlarız," dedi Christopher alaycı bir sesle. "Bana evet de Maria, sevgilim. Bana evet de."

"Evet."

Christopher başını yukarı çevirip tek kaşını kaldırdı. "Neden bu mücadeleyi fazlasıyla kolay kazandığımı düşünüyorum acaba?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Maria gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "O halde fikrimi değiştirdim ve sana biraz daha direnmeye karar verdim."

Christopher onu uyarıcasına homurdandı ve penisini içinde kıpırdattı.

Maria sırtıttı. "Seni ne kadar öfkelenendirsem sekse o kadar odaklandığının farkında mısın? Bu harika bir şey."

"Sen beni öldüreceksin."

"Bu konuda seni uyarmıştım."

"Bunun hesabını vereceksin."

"Ah... Bu hesabı ne zaman görmeyi düşünüyorsun?"

"Bir evlilik belgesi edinip bir rahip bulur bulmaz."

"Canın ne zaman isterse hazırım," diye mırıldandı Maria.

Penisini vajinasının içinde bilerek kasan Christopher'm yüzünde sadece günahkâr olarak nitelendirilebilecek bir gülümseme belirdi. "Tamam o zaman. Çok fazla beklemeyeceksin."

"Simon, aşkım." Salonda oturduğu kanepeden kalkan Maria ellerini öne doğru uzattı.

Simon dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme eşliğinde ağır ve seksi adımlarla ona doğru yaklaştı. Üzerindeki açık gri renkli elbiseyle her zamanki gibi mütevazı ama aynı zamanda çarpıcı bir görüntüsü vardı. Maria'nın ellerini tutup onu yanaklarından öpmek üzere öne doğru eğildi. "Nasıl gidiyor?"

Maria tekrar yerine oturarak, "Çok iyi sayılmaz," diye itiraf etti. Simon da yanına yerleşti. Christopher giysilerini değiştirmek ve Amelia hakkında elde ettikleri bilgiler doğrultusunda düzenleme yapmak üzere evine dönmüştü. Maria oraya gelecek bir haberi kaçırma endişesiyle kendi evinde beklemeyi tercih etmişti. Adamlarını toplayıp arayışa girmek istemişti ama Christopher işin bu kısmını kendisine bırakması için yalvarmış ve bunun sebebiyle ilgili kusursuz birkaç gerekçe öne sürmüştü. Neticede Maria gönülsüzce de olsa ona boyun eğmek zorunda kalmıştı. "Elimde olmadan endişeleniyorum."

Simon elini okşayarak, "Biliyorum," diye teselli etti onu. "Keşke sana daha fazla yardımım dokunabilseydi."

"Burada olman bile benim için büyük bir teselli."

"Ah, ama artık burada biraz *fazlalık* sayılırım, değil mi?"

"Asla. Sen hayatımda her zaman etkin bir role sahip olacaksın." Maria derin bir nefes aldı. "St. John bana evlilik teklif etti."

"Zeki adam." Simon gülümsedi. "Sana mutluluklar diliyorum. Bunu kimse senden daha fazla hak edemez."

"Sen de aynı şekilde mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Ben halimden memnunum. *mhuirnin*. Gerçekten. Şu an hayatım mükemmel gidiyor." Simon sırtıttı ve sırma kumaş kaplı kanepeye iyice yerleşti. "O halde söyle bakalım, buradan taşınmak için ne kadar zamanım var?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Senin bu evde kalmanı istiyorum. Burada güzel hatıraların oldu. değil mi?"

"Bu evde hayatımın en güzel günlerini yaşadım."

Maria'nın gözleri yandı ve boğazına yerleşen yumrudan yutkunarak kurtuldu. "Amelia'ya kavuşmamın ardından buradan ayrılmayı düşünüyoruz. Seyahat etmeyi. Welton'a hizmet ettiğim süre içerisinde mahrum edildiğim yerleri görmeyi. Umarım atılacağımız bu macera Amelia'yla aramızda geçmiştekine benzer bir bağ kurmamıza yardımcı olur."

"Bence bu iyi bir fikir."

Maria ağlamaklı bir sesle, "Seni çok özleyeceğim," dedi alt dudağı titreyerek.

Simon onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Bana ihtiyaç duyduğun anda yanında olacağım. Bu bir veda değil. Biz asla vedalaşmayacağız."

Maria, "Ben de her zaman senin yanında olacağım," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Genç kadın nefesini bıraktı. "O halde bu evde kalacak mısın?"

"Hayır. Yokluğunda buranın bakımını sağlayacağım. Neyse ki bu ev." Simon sözlerine gülümseyerek devam etti, "Lord Eddington'ın yanındaki yeni görevim için mükemmel bir konumda."

Maria'nın ağzı açık kaldı. "Eddington seni büroya katılmaya mı ikna etti?"

"Tam olarak öyle sayılmaz. Bazı hassas konuların pek çok insandan daha gözü kara birisi tarafından halledilmesini istiyor."

“Yüce Tanrım.” Maria elini onun yanağında gezdirdi. “Lütfen dikkatli ol. Sen bu ailenin bir üyesisin. Başına kötü bir şey gelmesine dayanamam.”

“Ben de aynı dikkati senden bekliyorum. Sakın kendini tehlikeye atma.”

Maria ona elini uzattı. “Anlaştık o zaman.”

Başını hafifçe öne doğru sallayan Simon Maria’nın, kendisine uzanan elini tutup kalbine götürdü. “Bu anlaşma ömür boyu sürecek.”

“Şimdi söyle bakalım,” Maria’nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Eddington’ın seninle ilgili ne tür planları var?”

“Aklından geçenler şunlar...”

Maria evinin alt katındaki salonu boydan boya yürüyerek sessiz bir küfür savurdu. Dayanamayıp bakışlarını yol yorgunluğu yaşayan, köşedeki üstü başı tozlu adama çevirdi ve neredeyse düşüp bayılacağını hissetti.

Christopher Amelia’yı peşine düşenlerin elinden kurtardığı için adama bir kez daha övgüler yağdırarak, “İyi iş çıkardın.” dedi.

Maria birden sevgilisinin kollarını omuzlarında hissetti.

“Maria? Buna hazır mısın?”

Maria başını kaldırıp ona baktı.

Gözlerinde sevgi dolu, yumuşak bir ifade olan Christopher gülümsedi. “Londra’nın eteklerine vardıklarında Sam gruptan ayrılmış. Amelia’yı getiren adamlar az sonra burada olacaklar.”

Maria güçlkle de olsa başını hafifçe sallamayı başardı.

“Çok solgun görünüyorsun.”

Genç kadın elini boğazına götürdü. “Korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?” Christopher onu kendine doğru çekti.

"Kardeşimin buraya doğru yaklaştığına, nihayet her şeyin sona erdiğine inanmaktan." Maria'nın gözlerinde biriken yaşlar özgürce akmaya başladı.

"Anlıyorum." Christopher onu avutmak istercesine sırtını okşadı. Pencerenin önünde duran Simon da Maria'nın yanına gelip ona teselli edici bir gülümsemeyle birlikte bir mendil uzattı.

"Ya benden hoşlanmazsa? Ya bana kızarsa?"

Christopher onu, "Seni sevecek, Maria," diye teskin etti. "Seni sevmemek mümkün değil."

Simon başını salladı. "Seni sevmemek imkânsız. Sana bayılacak, *mhuirnin*."

Aynı anda kapıya vuruldu. Maria gerildi.

Christopher onu bıraktı ve elini beline koyarak yanında durdu. Simon kapıya doğru yürüdü.

Kapının önünde yol yorgunu yeni bir uşak daha belirene dek sonsuzluk gibi gelen bir süre geçti. Maria nefesini tuttu. Kısa bir süre sonra bu defa daha ufak tefek bir silüet görüldü. Üzerinde genç vücuduna fazlasıyla büyük gelen bir elbise olan Amelia çekinerek eşikte durdu.

Welton'mkilere çok benzeyen ama masum bir ifade taşıyan yemyeşil gözleri dikkatle etrafı inceledi. Sonra bakışları Maria'nın üzerine kenetlendi ve onu hem meraklı hem de temkinli bir tavırla baştan aşağı süzdü. Maria da aynısını yaptı ve ayrı kaldıkları yılların sebep olduğu değişiklikleri tek tek zihnine kaydetti.

Amelia ne kadar da uzamıştı! Etkileyici yüz hatları tıpkı annelerinininkine benzeyen uzun, siyah saçlar tarafından çevrelenmişti. Ama gözleri hâlâ Maria'nın geçmişten anımsadığı o çocuksu masumiyeti taşıyordu ve genç kadının bundan duyduğu minnettarlık neredeyse katlanamayacağı kadar yoğundu.

Sessizliği bir hıçkırık sesi bozdu. Maria bu sesin kendisine ait olduğunu fark ederek mendilini ağzına kapadı. Diğer eli

kendiliğinden öne doğru uzandı. Sadece eli değil bütün vücudu baştan aşağı titriyordu.

Amelia öne doğru tedirgin bir adım atarak, "Maria," dedi. Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Maria da aynı şekilde küçük bir adım attı ama bu Amelia için sıcak bir karşılaşmadan farksızdı.

Genç kız aralarındaki mesafeyi koşarak kapadı. Kendini öylesine kuvvetli bir şekilde ablasının kollarına bıraktı ki Christopher Maria'nın sırtını destekleyerek ikisinin birden yere yuvarlanmasını engellemek zorunda kaldı.

Maria yüzünü kardeşinin saçlarının arasına gömüp kömür karası buklelerini gözyaşlarıyla ıslatarak, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Çiçekli etekler ve dantelli iç eteklerden oluşan bir kumaş yığının arasında yere çöktüler.

"Maria! Öylesine korkunçtu ki!"

Amelia'nın hüngür hüngür ağlaması söylediklerinin anlaşılmasını güçleştiriyordu. Dudaklarından hızla karmaşık kelimeler dökülüyordu. Atlar, kavga, Colin diye birisi... Colin'in öldüğüne dair sözler... Lord Ware ve bir mektup...

"Şişşt," dedi Maria onu kollarında sallayıp teskin etmeye çalışarak. "Şişşt."

"Sana anlatacağım öylesine çok şey var ki," diye haykırdı Amelia.

"Biliyorum canım. Biliyorum." Maria başını kaldırıp Christopher'a baktığında onun da gözlerinin yaşardığını fark etti. Gözleri kıpkırmızı olan Simon da elini kalbine götürmüştü.

Maria yanağını Amelia'nın başına yaslayıp ona sınıksı sarıldı. "Ama hayatımızın geri kalanında bana her şeyi anlatabilirsin. Hayatımızın geri kalanında..."

Sonsöz

Açık duran kapı hafifçe tıklatıldığında Simon çalışma masasının üzerine serili haritalardan başını kaldırdı. Kaşlarını kaldırarak kâhyasına baktı. “Evet?”

“Kapıda Leydi Winter’ı soran genç bir adam var efendim. Her ikinizin de evde olmadığını söylediğim halde gitmemekte direniyor.”

Simon oturduğu yerde doğruldu. “Öyle mi? Kimmiş bu adam?”

Kâhya boğazını temizledi. “Görünüşüne bakılırsa bir çingene.”

Yaşadığı şaşkınlıkla kısa bir süre sessizliğe boğulan Simon. “Onu içeri alın,” dedi.

Masasındaki önemli belgeleri topladıktan sonra oturup bekledi ve bir süre sonra koyu saçlı bir delikanlı çalışma odasına girdi.

“Leydi Winter nerede?” diye sordu çocuk. Kasılan omuzları ve çenesi onu buraya getiren şeyi elde etmekte fazlasıyla kararlı olduğunu söylüyordu.

Simon sandalyesine yaslandı. “Aldığım son haberlere göre Avrupa’yı geziyor.”

Çocuk kaşlarını çattı. “Bayan Benbridge de yanında mı? Onlara nasıl ulaşabilirim? Şu an nerede oldukları hakkında bir fikriniz var mı?”

"Bana ismini söyle."

"Colin Mitchell."

"Pekâlâ. Bay Mitchell, bir şeyler içmek ister misin?" Simon ayağa kalkıp üzerine içki sürahileri sıralanmış, pencere önündeki sehpaye gitti.

"Hayır."

Dudaklarındaki gülümsemeyi gizleyen Simon bir bardağa iki parmak brendi doldurduktan sonra tekrar arkasına döndü ve kalçasını sehpaye yaslayıp bir bacağı diğerinin üzerine attı. Hâlâ aynı yerde duran Mitchell bakışlarını odada gezdiriyor, zaman zaman gözlerini kısıp dikkatini çeken bir objeye odaklanıyordu. Belli ki peşinde olduğu cevaplarla ilgili ipucu arayışı içerisindeydi. Yapılı, genç bir adamdı ve Simon'ın çoğu kadının etkileyici bulduğunu düşündüğü egzotik bir cazibeye sahipti.

"Güzel Amelia'yı bulduğunda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Simon. "Ahırlarda çalışmayı mı? Onun atlarına bakmayı mı?"

Mitchell'in gözleri büyüdü.

"Evet, bana öldüğünü söylemiş olsalar da hakkında bilgi sahibiyim." Simon bardağındaki içkiyi bitirdi. Karnına yayılan sıcaklık gülümsemesine neden oldu. "Niyetin onun elemanı olarak çalışmak ve uzaktan özlemini çekmek mi? Belki de karşına çıkan her fırsatta onunla samanlıkta yuvarlanmayı düşünüyorsundur; ta ki senden gebe kalana ya da bir başkasıyla evlenene dek."

Doğrulup bardağını bırakan Simon kendini beklenen ama buna rağmen şaşırtıcı bir biçimde etkili olan ve yere serilmesiyle sonuçlanan darbeye hazırladı. Gençle birlikte yerde yuvarlanarak bir sehpanın devrilmesine ve üzerini süsleyen porselen bibloların tuzla buz olmasına neden oldular.

Simon'un üstünlük sağlaması fazla uzun sürmedi. Çocuğu incitmekten çekinmeseydi bu süre daha da kısalabilirdi.

"Dur artık," diye emretti, "ve beni dinle." Artık kelimeleri uzata uzata değil fazlasıyla ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu.

Mitchell durdu ama yüzünde hâlâ öfke vardı. "Sakın bir daha Amelia hakkında böyle şeyler söyleyeyim deme!"

Ayağa kalkan Simon elini uzatıp delikanlının ayağa kalkmasına da yardımcı oldu. "Ben sana sadece gün gibi ortada olan gerçeği göstermeye çalışıyorum. Sen hiçbir şeye sahip değilsin. Ne onu geçindirecek kadar paran ne de prestijli bir hayat sürmesini sağlayacak bir unvanın var."

Delikanlının kasılan çenesi ve yumrukları onun bu gerçekten hoşlanmadığını söylüyordu. "Ben bütün bunları zaten biliyorum."

"Güzel. Şimdi," Simon üzerindeki giysileri düzelterip çalışma masasının arkasındaki yerini aldı. "Sana değerini arttıracak imkânlar sunmama ne dersin? Para, düzgün bir ev, belki de damarlarında taşıdığın kanın verdiği fiziksel özelliklere uygun, uzak bir ülkeden elde edilmiş bir unvan."

Mitchell olduğu yerde kaldı. Gözleri heves ve merakla kıslmıştı.

"Bütün bunlar nasıl olacak?"

"Senin potansiyelinde bir delikanlının katkı sağlayabileceği bir takım... *faaliyetler* içerisindeyim. Cesurca davranıp Bayan Benbridge'i kaçırmayı neredeyse başardığını duydum. Doğru bir şekilde eğitildiğin takdirde bana büyük faydan dokunur." Simon gülümsedi. "Bu teklifi kimseye yapmam. Bu yüzden kendini şanslı sayabilirsin."

Mitchell hem şüpheci hem de fazlasıyla küçümser bir tavırla. "Peki, neden beni seçtiniz?" diye sordu. Simon onun alaycı bir havaya sahip olmasının kusursuz bir özellik olduğunu düşündü. Saf bir oğlan hiçbir işine yaramazdı. "Ne beni tanıyor ne de yeteneklerimi biliyorsunuz."

Simon gözlerini ayırmadan ona baktı. "Bir erkeğin sevdiği kadın uğruna neleri göze alabileceğini biliyorum."

“Onu seviyorum.”

“Evet, seviyorsun. Onu uğruna her türlü fedakârlığı yapacak kadar seviyorsun. Benim ihtiyacım olan da böyle bir bağlılık. Karşılığında seni servet ve unvan sahibi bir adam yapacağım.”

“Bunu yapmak yıllar alır.” Mitchell elini saçlarının arasında gezdirdi. “O kadar sabrım olduğundan emin değilim.”

“Olgunlaşmanız için kendinize biraz zaman tanı. Onun bunca yıl neleri kaçırdığını fark etmesine izin ver. Her şeye rağmen seni arzulamaya devam ederse bu kararı bir çocuğun değil bir kadının yüreğiyle almış demektir.”

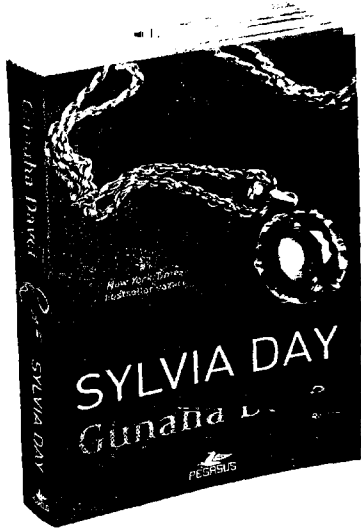
Uzunca bir süre hareketsiz kalan delikanlının kararsızlığı somut bir nesne kadar belirgindi.

Simon onu, “Bence denemelisin,” diye kışkırttı. “Kaybedecek neyin var ki?”

Sonunda Mitchell tuttuğu nefesini verdi ve Simon’ın karşısına oturdu. “Dinliyorum.”

“Harika!” Simon arkasına yaslandı. “Ben düşündüm ki...”

Baskılara tüm gücüyle karşı koyan genç bir kadın
Kalbini aşka açmaktan korkmayan genç bir erkek
Erotik, kışkırtıcı ve reddedilemeyecek bir davet

“Sylvia Day kitabında sempatik karakterler yaratıp ustaca
bir kurguyla bezemiş. Cüretkâr ve açık aşk sahneleriyle süslü
bir kitap!”

—*Publishers Weekly*

“Akıcı üslubu, harika karakterleri ve ilgi çekici sahneleriyle,
ateşli ve seksi bir roman...”

—*Romantic Times*